

ရတနာ

ကြေးမုံသွားသော
တိမ်တိုက်များအကြောင်း

BURMESE
CLASSIC

မျက်နှာပိုး ပန်းချီ * စံတိုး

စာမူ ခွင့်ပြုအမှတ် ၅၃၅/၉၀(၉) အရ
ဒေါ်ဝါဝါမြင့်၊ ရာကျော် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၁၀)
အမှတ် ၁၄၀-၁၅၀၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ နှင့်

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုအမှတ် ၄၉၀/၉၀(၉) အရ
ဦးကျော်စိန်၊ ကျောက်စိမ်း အောင်စက် (၀၂၉၀၉)
အမှတ် ၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ မှ ပုံနှိပ်၍

ဒေါ်ခင်ခင်စိန်၊ ချစ်မင်းလွှာ စာပေ (၀၁၀၁၉)
အမှတ် ၄၃(က)၊ မလိခ လမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့ မှ

ဖုတ်ရေး [၁၈၈၀] ကို ပထမအကြိမ် အဖြစ်
၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေပါသည်။

စာနိဒါး * ၄၂ ကပ်

ပျား

ကြေးမုံသွားတော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း

[ပထမတွဲ]

ကျေးဇူးတင်ရုံ

ဤဝတ္ထုတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကူး ဖန်တီးချက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုကို ဖန်တီးရာတွင် အဘက်ဘက်မှ ကူညီခဲ့ကြသော အောက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

- (၁) ဒေါ်ခင်ဆွေထွန်း [မြို့နယ်တရားသူကြီး၊ မိုးကုတ်မြို့]
- (၂) ဦးထွန်းထွန်း [တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊ မန္တလေးမြို့]
- (၃) ဦးခင်မောင်စော် [တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊ ပျဉ်းမနားမြို့]
- (၄) ဦးမြင့်အောင် [တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊ ဒြတ်မြို့]
- (၅) ဒေါက်တာ ကျော်ကျော် [ပုလောမြို့]

ဤဝတ္ထုပါ ဥပဒေ အချက်အလက် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းခဲ့သည်ရှိသော် ထိုမှားယွင်းမှုသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချွတ်ထွင်းချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

၇။

အမျိုးသမီးသည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်
ညနေ ၆ နာရီ ၅ မိနစ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သင်္ဘော ပြာလီ
လာခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိသော လူနာတစ်ယောက် သတ်
ပြန်လည်လာတိုင်း ခံစားရလေ့ ရှိသော အားတက်မှုမျိုးဖြင့်
အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေး အားရပါးရ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

သူ့ လက်ထဲတွင် အမျိုးသမီး၏ လူနာ မှတ်တမ်းရှိသည်။
ဂလပ်စ်ဂေါ မေ့မြောစကေး [Glasgow Coma Scale]
တွင် ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက် ညနေခင်း အတွက် ဇယားကွက်ကို
ဖြည့်နေဆဲဖြစ်၏။ 'မျက်လုံးများ ပွင့်သည်' [Eyes Open]
ဟူသော ဇယားကွက်ကြီးနှင့် ဆိုင်သော ဇယားကွက်ပေး
လေးမျိုး အနက် 'နာကျင်မှုကြောင့်' [To Pain] ဟူသော
ဇယားကွက်သေးနှင့် အလျားလိုက် တည့်တည့် တစ်ထန်းတည်း
ဖြစ်ပြီး ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက် ညနေ ၆ နာရီ အတွက်၏

အောက်တည့်တည့် (ခေါင်လိုက်) လည်း ဖြစ်သော အကွက် သေးကလေး တစ်ခုတွင် အစက်ကလေး တစ်စက် ချပြီးရုံသာ ရှိသေးသည်။ ဤ လူနာ၏ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းရခက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က 'မျက်လုံးများပွင့်သည်' [Eyes Open] အကွက်ကြီး၏ ဒုတိယ ဇယားကွက် အသေး ဖြစ်သော 'စကား ကြီးကြောင့်' [To Speech] အထိ တိုးတက်လာခဲ့ပြီးမှ က 'နာကျင်မှုကြောင့်' အထိ ပြန်ကျသွားခဲ့ခြင်း သာ။

လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားတွင် ဖိညှစ်ခံရသော နာကျင်မှု ကြောင့် ယခင်ကလို ခဏ တစ်ဖြုတ် ရီဝေစွာ မျက်လုံးပွင့် လာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည့် စိမ်းမွှောင်သော မျက်ဝန်းများသည် သူ ထင်ထားသည်ထက် လွှပ် နေလေသည်။

“သတိရှိပြီလား”

မေးရိုးမေးစဉ် သူ မေးခွန်းကို အမျိုးသမီးက မဖြေပါ။ သူ ရပ်နေရာသို့ ကြောင်တောင်တောင် ငေးစိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။ သိုးရက်တိတိ နက်ရှိုင်းစွာ သတိလစ်နေခဲ့ပြီးသည့် အပြင် လေးရက်တိတိ သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့သော ဤ လူနာ အမျိုးသမီးသည် သူမ ကိုယ် သူမ ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် အချိန်လိုပေလိမ့်မည်။

“မမြနှင်းဆီ”

အမျိုးသမီးသည် မျက်စိတောင် ဖျက်ခနဲ ခတ်လျက် 'စေပိတ် တားသော နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်စာသည်။ သို့သော် အသံမထွက်လာ ခဲ့ပေ။ ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး မျက်ခုံး အစပ် နှဖူးမြင့်အထိ အထပ် ထပ် စည်းထားသော ဖြူဖွေးသည့် ပတ်တီးကြောင့် လူမ၏ လှပမှု ပျက်စီးမသွားပါ။ သူသည် လူနာ မှတ်တမ်း တစ်ထပ် ကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ ခောလ်ပင်ဖြင့် 'မျက်လုံးများပွင့်သည်' ဇယားကွက် ကြီး၏ ပထမဆုံး ဇယားကွက်သေး ဖြစ်သော 'အလို အလျောက်' [Spontaneously] ဟူသော အကွက် တည့်တည့် အတိုင်း ပြောင်းရွှေ့ အစက်ချလိုက်သည်။ နှု နောက် လူနာ၏ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားသော ဘယ်တက် လက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက် သည်။ မှတ်တမ်း အရ သူမ၏ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်ရိုး ကျိုးသွား ခဲ့ပေသည်။ ဤ လူနာ ဆေးရုံရောက်ချိန်တွင် လည်းကောင်း၊ ခွဲစိတ်ချိန်တွင် လည်းကောင်း အနီးအနား၌ သူ မရှိပါ။

“ခင်ဗျားမှာ ဇာန်ရာတွေ ဖော်ထောင့် များတယ်”

သူ စကားကြောင့် အမျိုးသမီး ထိတ်လန့် မသွားပေ။ စိမ်းမွှောင်သော မျက်ဝန်းများသည် သူ ဆီတွင် စိုက်ကြည့်နေ သော်လည်း အမြင်အာရုံ လုံးဝ မရှိသူပမာ ဖြစ်နေသည်။ ဤ အခြေအနေထည့် သိပ်မကောင်းပါ။

“ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်လက် ကျိုးသွားတယ်”

အသေးဆုံး ခဏ်ရာက စ၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း အသိပေးဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ သူမ မျက်တောင် တစ်ချက် ခတ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက် ရှိရာသို့ မျက်လုံး စောင်းကြည့်၏။ မြင်ရဟန် မတူပါ။ သို့သော် ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် ဆက်သွယ် ခြင်း အပေါ် လူနာ၏ နားလည်မှု လက်ခံ ဆုံးဖြတ်မှုသည် သာမန် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စနစ်တကျ ရှိနေသည်မှာ သေချာ သည်။

“ခင်ဗျား ခြေထောက်နှစ်ဘက်လုံး ကျိုးသွားတယ်”

ဖက်သီးဖြင့် ဆွဲချိတ် မြောက် ဘေး သော ဘယ်ဘက် ခြေထောက်တွင် ကျောက်ပတ်တီး ရှိမနေပါ။ သူမ၏ အံ့သြ ထိတ်လန့်ဟန် မျက်လုံးများ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ဆီသို့ ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့် ဝေးမောနေကြသည်။ ကျောက်ပတ်တီး ဘာကြောင့် ရှိမနေသည်ကို သူ ရှမ်းပြလျှင် ယခု တစ်ခဏတွင် အမျိုးသမီး ပိုမို ထိတ်လန့်ကာ ချက်ချင်း သေဆုံး သွားနိုင် သည်။ အမျိုးသမီး၏ ငွှားသစ် အရိုးအတွင်းတွင် သံချောင်းတစ်ခု ကန်လန် ခပ်စောင်းစောင်း မောက်သွင်းလျက် ကျိုးသွားသော အရိုး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ထားကြောင်း လောလောဆယ် တွင် သူ မပြောလိုပါ။ ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်တွင်တော့ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို သူမ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

အကယ်၍ လူနာ၏ အမြင်အာရုံများ ပြာဝေ မနေလျှင် ပေါ့လေ။

သူမတွင် ညာဘက်လက် တစ်ခုသာ အကောင်းပကတိ ကျန်နေခဲ့၏။

“ခင်ဗျား ဒီခဏ်ရာတွေ ဘာ ကြောင့် ရ သ လဲ မှတ်မိ သလား”

သူမ၏ မည်းနက်သော မျက်ခုံးများ တွန့်ချိုးလျက် လူနာ သည် မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် ခြောက်သွေ့ ကွဲအက် နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်နေသည်။ အလုပ်အကိုင် ဆရာဝန်ကလေးသည် မှတ်တမ်းဖိုင်ထွဲတစ်စက်၊ အောင်လံပင် တစ်စက် လက်ကိုင်လျက် လူနာခုတင် ညာဘက်စွန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ လူနာ၏ စကားသံကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်နေ၏။ ခဏကြာမှ လူနာ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်သည်။

“ကျွန်မ....”

ရုနစ်ရက်တိတိ စကားမပြောခဲ့သော လူနာသည် ပထမ ဆုံးအကြိမ် စကားပြောရာတွင် နှာခေါင်းပိုက်ကြောင့်လား မသိ၊ တစ်အံ့ကာ ဗလုံးပဲထွေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဝရန်တာဏနေ တွန်းချခံရတယ်”

“ဘာ....”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သတိအနေအထား ပြင့် ဖတ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် လူနာအမျိုးသမီး၏ နှုတ်ခမ်းများ ပြုပျော့ကွာ တွန့်ကွေးလျက် ရှိသည်။

“တွန်းချ ခံရတယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် သေအောင် တွန်းချတာ”

သူမ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လျက် ရှိလေသည်။
“ဘယ်သူက တွန်းတာလဲ”

“မြတ်စွာ”

လူနာ ပြောသည့် နာမည်သည် ဆူ့အတွက် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ သူ့နားထဲသို့ သဲကွဲစွာ ဝင်သွား၏။ သူသည် ဖုတ်တမ်းမိုင်တွဲ၏ အပေါ် ဆုံးစာရွက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

နာမည် မမြနှင်းဆီ
အသက် ၂၇ နှစ်
အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေ အပျို
ဖြစ်နိုင်သော ရောဂါ သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာမှ ကျခြင်း
မြိတ်မြို့နယ်စု ဆေးရုံမှ လွှဲပြောင်းသည်။

ဆရာဝန်သည် ယခုအခါ ရင်အနည်းငယ် ခုန်လာ၏။ ဒါဖြင့် သည်မိန်းမသာသေရင် ဒါလူ့သတ်မှုပေါ့။ ဆူ့မ စကားကို ယုံကြည်နိုင်ရန် ဦးနှောက်အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်သင့်သည်။

“ခင်ဗျား နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဟင်”

အမျိုးသမီးက စုတ်တစ်ချက်သပ် ညည်းညူလျက်က ‘မြနှင်းဆီ...’ ဟု တိုးတိုးပြော၏။ အင်း ဒီလောက်နဲ့ စိတ်မချရသေးဘူး။ သူ စောစောက မမြနှင်းဆီ ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်မိသည် မဟုတ်လား။

“ခင်ဗျားအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ”

“နှစ်ဆယ်ရှစ်”

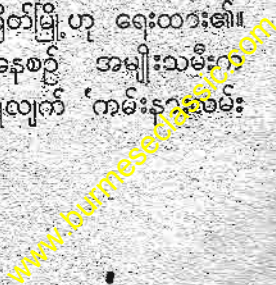
အင်း ဒါဆိုရင် မဆိုးပါဘူး။

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ကမ်းနားလမ်းမှာ”

“ဘာပြောတယ်”

လူနာမှတ်တမ်းတွင် နေရပ်လိပ်စာ မြိတ်မြို့ ဟု ရေးထား၏။ သူ လူနာအမျိုးသမီးကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေစဉ် အမျိုးသမီးက နာကျင်မှုကြောင့် နှုတ်ခမ်းမှ ညည်းညူလျက် ‘ကမ်းနားလမ်းလေ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ကမ်းနားလမ်း၊ တယ်မြို့နယ်လဲ”

လူနာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံက မွဲကွေးရာမှ ပွင့်ဟသွား၏။
ထို့နောက် သူမ၏ အကောင်းပကတိညာလက်ဖြင့် ဓမ္မရာခင်း
စကို ဆုပ်ဆွဲကာ မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

‘ဒါ ဘာဆေးရုံလဲ ဟင်’ ဟု သူမက ပြန်မေးလေသည်။

“ဘာဆေးရုံလို့ ထင်လဲ”

“ဒါ... ဘိတ်ဆေးရုံတော့ မဟုတ်ဘူး”

လူနာအသံမှာ အားနည်းပျော့တော့သော်လည်း ထိုအဖြေ
ကြောင့် သူ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ အမျိုးသမီး၏ စိတ်သည်
ဖွံ့ဖြိုးအတိုင်း ရှိနေပါသည်။ ကမ်းနားလမ်းဆိုသည်မှာ မြိတ်
မြို့၏ ပင်လယ်ကမ်းစပ် လမ်းစာစ်နုနာမည် ဖြစ်ရမည်။

“ဒါ ရန်ကင်းဆေးရုံကြီးပေါ့”

သူမ စုတ်တစ်ချက်သပ် ညည်းညူလျက် ညာလက်ချောင်း
များဖြင့် ဦးခေါင်းပတ်တီးကို ခပ်ဖွဖွထိ၏။

“အရိုးတွေ ကြေကုန်ပြီ”

သူမ၏ အသံမှာ အထိတ်တလန့် တိမ်ဝင်နေသည်။

“နည်းနည်းပါ၊ သိပ်မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ထကယ်တမ်း ဖြစ်ပျက်သွားသည်က မနည်းပါ။ သူမ၏
ဦးခေါင်းသည် မြေကြီးနှင့် ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်မိပြီး ခေါင်းခွံ
အက်ကွဲသွား၏။

လူနာ အမျိုးသမီးသည် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသူ ဖြစ်ရ
မည်။ သူမခံစားနေရသော ဝေဒနာအရ ဤဒဏ်ရာမှာ ဆရာဝန်
ပြောသလို မနည်းလှကြောင်း ရိပ်မိသွားဟန် တူ၏။

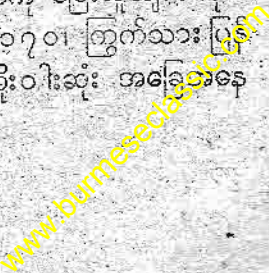
“ကျွန်မ ကျွန်မ ခေါင်း နှာလိုက်တာ ကြွေမွ့
ကုန်ပါပြီ”

လူနာ၏ ပါးပြင်နှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်တွင် ခွေးများ စိုရွှါ
ကာ ညာလက်ဖျားမှာ အေးစက်သွား၏။ သူ စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း
ခိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။ ဤအမျိုးသမီး နောက်ထပ် သတိလစ်
သွားနိုင်၏။ ထို့ပြင် သေဆုံးသွားနိုင်၏။ ဦးခေါင်း ဒဏ်ရာရသူ
များအပေါ် ကောက်ချက်ချရသည်မှာ ရာနှုန်းပြည့် မမှန်ကန်
နိုင်ပါ။

“မမြနင်းဆီ”

ခပ်လောလောခေါ်သံကို လူနာ ကြားဟန်မထူပါ။ မျက်နှာ
ကြက်ရှိရာသို့ ဇေးမော ကြောင်ကြည့်နေသည်။ သူ အနည်းငယ်
ထိတ်လန့်ကာ သွေးဖိအားတိုင်း ကိရိယာကို ပြေးယူလျက် တိုင်း
ကြည့်သည်။ နှလုံးညစ်စဉ် သွေးဖိအား ၁၇၀၊ ကြွက်သား ပြန်
လျော့စဉ် သွေးဖိအား ၁၀၀၊ သိပ်အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေ
မဟုတ်သေးပါ။

“မမြနင်းဆီ နေကောင်းရဲ့လား”

မေးပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ဆဲလိုက်မိ၏။ လူနာတစ်ယောက်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ စကားပြောဖို့ တခြား မေးခွန်းတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အော်ဟစ်ငိုယိုတော့မလို ထင်ရသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ မီးစပ်လာလျက် အသံထွက် ငိုရှိုက်ဖို့ အားယူနေ၏။

“ဒီမယ် ခင်ဗျား မငိုနဲ့နော်၊ ခင်ဗျား ငိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား နံရိုးတွေ”

သူ ပြောနေရင်းပင် လူနာ တစ်ချက်ရှိုက်လျက် မျှော်ရည်များ စီးကျလာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လျက် အော်ဟစ်ညည်းညူ လိုက်လေသည်။

“နံရိုးတွေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျီးကုန်ပြီလား”

သူ မဖြေဘဲ သူ့နာပြု ဆရာမလေးကို လက်ဖပ် ခေါ်လိုက်၏။

“ဆရာမ၊ ဂွမ်းနည်းနည်းယူပြီး ချွေးသုတ်ဖေးလိုက်ပါဦး၊ သာသာကလေး လှုပ်နော်၊ ဧနောက်ပြီး သူ့ညာလက်ကို သတိထားနော်၊ ယောဝီယမ်းပြီး နှာခေါင်းဖိုက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်ဦးမယ်”

သူ့နာပြု ဆရာမက ဂွမ်းစဖြင့် နဖူးစပ်၊ နှာခေါင်းစပ်က ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သုတ်ပေးနေစဉ် သူ ခုတင်အနီးမှ ခွာလိုက်၏။

“ကျွန်မ သေမှာ မဟုတ်လား”

သူ့စိတ်မကောင်းစွာ ဝိုင်သွားသည်။ သို့သော် သူ ပြုံးဖြူ၍ အားပေးလိုက်၏။

“မသေပါဘူး”

ကံကောင်းလျှင် အသက် ရှင်နိုင်မှာပါ။

“သေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူက ကျွန်မကို သေစေချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် မသေစေရဘူး၊ ကျွန်မအသက်ရှင်အောင် ကုပေးပါ ဆရာ”

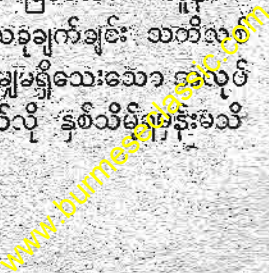
အိုကြိတ်ရှို ခပ်တိုးတိုးပြောသော အက်ကွဲကွဲ စကားသံသည် ထစ်ငေါ်နေ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် မုန်းတီးနာကြည်းမှုကြောင့် အစိမ်းရောင် လက်နေသည်။

“ကျွန်မသေရင်”

လူနာ၏အသံမှာ ဗလုံးဗထွေး တိမ်ဝင်နေသဖြင့် ဆရာမ၏ ကလေး ရှေ့တိုးကပ်လျက် နားစိုက်ထောင်ရသည်။

“ကျွန်မသေရင် စမ်းချောင်းကအိမ်ကို ရောင်းပေးပါ”

မြတ်စွာဘုရား၊ လေသံဆွဲဆွဲမျှသာ ဖြစ်သော လူနာ၏ အသံမှာ အားနည်းဖျော့စော့လျက် ယခုချက်ချင်း သတိသစ်တော့မလို့ ထင်ရ၏။ အတွေ့အကြုံ ဘာမျှမရှိသေးသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးမှာ လူနာကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမုန်းမသိဘဲ ငေးမောနေလေသည်။

“ရတုပိုက်ဆံကို ဘိတ်က မိဘမဲ့ မိန်းကလေးဂေဟာကို လှူချင်ပါတယ်၊ အဲဒါ....”

သူ့ယောင်မှားစွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကိုလူနာ မြင်ဟန်မတူပါ။

“ကျွန်မ မသေခင်....”

သူမ စကားကြောင့်ပင် သူ တွေ့ဝေနေရာမှ သတိဝင်လာ၏။ သူ့အထက်က ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြရမည်။

နာရီကိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ၆ နာရီခွဲရန် ၅မိနစ် လိုသေးသည်။ ဓာဝန်ကျ ဆရာကို အကြောင်းကြားသင့်သည်။ ည ရှစ်နာရီဆိုလျှင်တော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဝေါက်တာ နေလွန်း ရောက်လာမည်။ သို့သော် ည ရှစ်နာရီအထိ စောင့်နေဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ သည်ကြားထဲတွင် လူနာ တစ်ခုခု ဖြစ်မသွားဘူးဟု အာမခံနိုင်ပါမည်လား။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သော်....

သူသည် ဆေးခန်းတွင် လူနာများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေမည့် ဆရာ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးစွဲလောက်အောင် ယခု အဖြစ်အပျက်ကို ကြောက်လန့်နေ၏။

ရုံးခန်းထဲရှိ နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် စာရွက်ပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ဖြင့် ဆရာ ဦးနေလွန်းထံ သူ့ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် မော်စီမောင်ကြီးပါ ဆရာ၊ ပို့ (စ်) အော့(စ်) [Post-operative] အခန်းထဲက ဟက်စ်အင်ဂျူရီ [Head Injury] ပေးရှင့် သတိရပြီ ဆရာ”

“အေး၊ ကောင်းတယ်”

“နေဦး ဆရာ၊ သူ့မှာ စွပ်စွဲချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ သူ့ကို တွန်းချတာ ခံရတာ တဲ့”

“ဘာကွ”

“နောက်ပြီး သူ မသေခင် သူ့အိမ်ကိုရောင်းပြီး ဂေဟာကို လှူဖို့ စိတ်ကူးပေါ် နေတယ်”

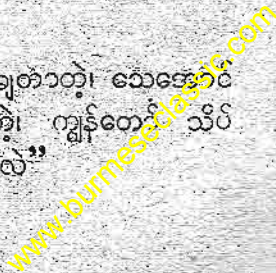
ဆရာ ခဏငြိမ်သွားခိုက် သူလည်း ဆရာ့စကားကို ငြိမ်အက်စွာ စောင့်နေသည်။

“သူကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေသလား”

“ကျွန်တော် ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ သူ ‘အိုရီယန် တေးရှင်း’ [Orientation] သိပ် ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မရွေး သတိလစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ကင်တယ်”

“အင်း၊ ဘူဘာတွေပြောသေးလဲ”

“အဲ ... ဘယ်သူဆိုတုံးပဲ သူ့ကို တွန်းချတာတဲ့၊ သေအောင် ထတ်တာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် မသေစေရဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် သိပ် ဘေးမလည်ဘူး ဆရာ၊ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

တစ်ဘက်က ဆရာ ဦးနေလွန်း၏ သက်ပြင်းချသံကို စကား ပြောခွက်မှကစ်ဆင့် သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

“အင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကိုယ့်ဆေးခန်းနဲ့ လူနာတွေကို ပစ်ပြီး ဆေးရုံကို ချက်ချင်းပြေးလာရမယ် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တစ်ဘက်က ဖုန်းချသွားချိန်တွင် သူ့လက်ဖျားများ အေး စက်လျက် ရှိသည်။

ည ခုနစ်နာရီတိတိတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ် ကုသ ဆောင်၏ အခန်းဝယ်ကစ်ခန့် အရေးပေါ် တရားရုံးကလေး တစ်ခု ဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

ပန်းတွင် ငွေရောင် အပွင့် တစ်ပွင့်ကို တပ်ဆင်ထားသော ဗုဒ္ဓအုပ်သည် ခုတင် ခြေရင်းတွင် မတ်မတ်ရပ်လျက် ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဖြင့် လူနာကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

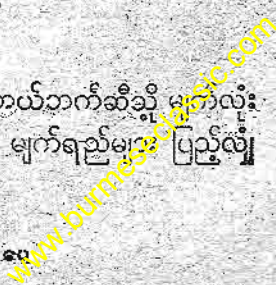
ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ထ လိုက်လာရ သော တရားသူကြီးသည် ယေတမ်းအစစ်ခံချက် ပေးမည့် သက်သေကို စိတ်မဆိုးရက်ဘဲ ရှိနေသည်။ သူ၏ သမီးအကြီးဆုံး သည် ဤအမျိုးသမီးကလေးနှင့် ရွယ်ဘူဖြစ်ပြီး ယခုဆိုလျှင် သားသမီး ခင်မွန်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းလက်ဆုံစားလျက်

ရှိ သည်။ ဤမိန်းကလေးလို ငယ်ရွယ် လှပသူ တစ်ဦးသည် လူ့လောကတွင် ဆက်လက် ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ဤမျှ မနည်းပါးသင့်ပါ။

ဖြူဖွေးသော်လည်း ဘယ်ဘက် ချိုစောင်းတွင် သွေးစွန်း လျက် ရှိသည့် ဦးခေါင်းပတ်တီးများ၊ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာ ဝတ် ဆင်သော မာလကျင် အင်္ကျီဖြူ ပိုးရိုးဖားရား အောက်မှ နံရိုး တစ်ဝိုက် အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ထားသည့် ခပ်မာမာပလတ် စတာ ပတ်တီးဖြူများ၊ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ဖျံ အထိ စည်းထားသော ကျောက်ပတ်တီး၊ ညာဘက် ခြေချင်း ဝတ် အထက်မှ စ၍ အောက်ခြေ ခြေဖျား အစွန်းကလေး လွတ်ရုံအထိ စည်းထားသည့် ကျောက်ပတ်တီး၊ ဖြူဖွေးသော ဗူးဆစ်ဆီတွင် အရိုးထဲ ဖောက်သွင်းထားသည့် ကန့်လန့် သံချောင်း၏ တစ်ဘက် တစ်ချက်မှ စက်သီး ရှိရာသို့ ရစ်ဆွဲ မှုတင်ထားရသော ဘယ်ဘက် ခြေထောက်၊ သူသည် ဤ မိန်းကလေး၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် မချီမဆံ့ ခံစားရမည့် သူမ၏ ဝေဒနာကို တွေးလိုက်မိပြီး စိတ် မထက် သာစွာ ပြုံးပြ အားပေးလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး မင်း နေသာရဲ့လား”

လူနာသည် အသံလာရာ သူမ၏ ဘယ်ဘက်ဆီသို့ မျက်လုံး ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ သူမ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံ လျက်ရှိ၏။

ဒေါက်တာ နေလွန်းသည် လူနာ အမျိုးသမီး၏ ညာဘက် တွင်ရပ်ကာ ရင်ဘတ် ပတ်တီးပေါ်မှ နားကြပ်ထောက်လျက် နှလုံးခုန်နှုန်း စမ်းသပ်နေသည်။ ရွှေတုံ့သာလမ်းရှိ သူ၏ ဆွေးခန်းနှင့် လူနာများကို ပစ်ပယ်ထားခဲ့ပြီး အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသော ဆရာဝန်သည် ဤ ခွဲစိတ်ပြီး ဆီးဆန့်လူနာခန်း လေးထဲ ဝင်လိုက်လျှင် ဝင်လိုက်ချင်း ဆေးခန်းကို မေ့လျော့ လွှားခဲ့သည်။

လှပ ငယ်ရွယ်သော လူနာ အမျိုးသမီးသည် သေမင်းကို အန်တုရီ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း အချိန်မရွေး သေဆုံးသွားနိုင် ပေသည်။

‘သေ တမ်း အစစ်ခံချက်’ [Dying Declaration] တွင် ပထမ အရေးကြီးဆုံး အချက်မှာ လူနာသည် သေခါနီး ဆဲဆဲ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ပြင် မိမိ မလွဲမသွေ သေရမည် ဖြစ်ကြောင်း လူနာ ကိုယ်တိုင် သိနေရမည်။ သေတမ်း အစစ်ခံချက် ယူနေ စဉ် လူနာ၏ စိတ် အခြေအနေ ပုံမှန် ဖြစ်နေကြောင်း ဆရာဝန် က စမ်းသပ် အတည်ပြုပေးရမည်။ ဤကိစ္စအတွက် ဒေါက်တာ နေလွန်း အနေဖြင့် တာဝန်ယူ လက်မှတ် ထိုးပေးနိုင်ပါသည်။ ဤ အမျိုးသမီးသည် သူမကိုယ် သူမ အမှန်တကယ် သေဆုံး မည့်သူ ဟု တာထစ်ချ ဖန်ကြည်မထားသော်လည်း သေလိုမိမည် ဟု ထင်နေ၏။ အရေးကြီးသည်မှာ သူမ အနေဖြင့် ဆက်လက် အသက်ရှင်ရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ ဟူသော ထင်မြင်ချက် ရှိဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ဆက်လက် အသက်ရှင်ရန် မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ မရှိတဲ ကျွန်မ မြန်းဆီ ပြောပြချင်သည်မှာ”

တရားသူကြီးက သူ၏ စာရွက်ရှည်ပေါ်တွင် စေတမ်း အစစ်ခံချက် ပဏာမ စာကြောင်းကို ဖောင်တီနီဖြင့် နှစ်သွက် သွက် ရေးချလိုက်သည်။

သေဆုံးရမည့်သူ တစ်ဦးသည် အမှန်တရားကိုသာ ပြော တတ်သည် ဟူသော အချက်ပေါ်တွင် အခြေခံ၍ သေတမ်း အစစ်ခံချက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကန်ဖျား လမ်းမပေါ်မှ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး တစ်ခုထဲ
 တွင် အဖြူရောင် တိုက်ပြားပြားကလေး ရှိသည်။ စိမ်းမှောင်
 သော သစ်ပင်မြင့်များ အကြား၌ တိုက် ပြားပြားကလေး
 ဆီဖြူလှမတတ် ဖြစ်နေသည်။ ဝှိုက်ရှေ့ ခြံဝန်းထောင့်ဆီ
 တွင် 'ဒါလီ မိတ်ကပ် ဆံပင် အလှပြုပြင်ရေး' ဟု ဆိုင်းဘုတ်
 အပ်ထားသော သစ်သား အဆောက်အအုံ သေးသေးကလေး
 သည် တံခါးအားလုံး ပိတ်လျက် ညအမှောင်တွင် ငြိမ်သက်နေ
 ၏။ တိုက်၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရွှေအိုရောင်နှင့် အပြာရောင်
 သူပါကပ် ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးသည် ဖန်ချောင်း မီးရောင်ဖြင့်
 ထောက်ပံ့လျက်ရှိသည်။ ဆင်ဝင်၏ ညာဘက် တိုက်နံရံတွင်
 ကျွန်းသား ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခု ချိတ်ထား၏။

ဦးဖေအောင် (ဘီအေ၊ ဘီအယ်လ်)

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အင်ကြမ်းဖြူ ၈၁၈၀

လည်ကုပ် အထက်ဆီမှာ အုပ်စင်း၍ ကျနေသော ဆံပင်တို့ များကို ဖွာခနဲ လွင့်သွားအောင် ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းပစ်လိုက်သော အခါ မျက်တောင်ဖျားတွင် တွဲလွဲခိုနေသော မျက်ရည်စများ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဖြူလေးသည် ပါးလွှတ် နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းနေအောင် စေ့ပိတ်လျက် မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဖျော်လက်စ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲမှ လစ်ပိတန် စက္ကူထုပ်ကလေးကို ပြန်ဆယ်ထားလိုက်ပြီး အနည်းငယ် မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ အင်း...သည်လောက်ဆို ရှင် ဖေဖေ အကြိုက်ပဲ။ သူမ၏ ခရမ်းပြာ လက်သည်းဆိုးဆေးဖြင့် လှပသွယ်ချွန်သော လက်ချောင်းကလေးများကို သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလျက် လင်ပန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တင်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးနေသော လက်သုတ်ပင် ခေါက်ကို လင်ပန်းပေါ်တင်လျက် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက် သွားသော အခါ စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် စာရွက် စာတမ်းများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဖေဖေက မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်သည်။ ဖေဖေ အကြည့်ထဲတွင် စူးစမ်းဟန် အပြည့်ပါနေသောကြောင့် ဖြူလေး လျှာတစ်လစ်ကလေး လှုပ်လျက် ဖေဖေကို ပြုံးပြုလိုက်၏။ လက်ဖက်ရည် လင်ပန်းကို ဖေဖေ ရှေ့ နေရာလွတ်တွင် အသာကလေး ချပေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေ လက်ဖက်ရည်သေခတ်ချင်မှာပဲလို့ ဖြူလေး တွေးမိလို့လေ၊ အဲဒါနဲ့...”

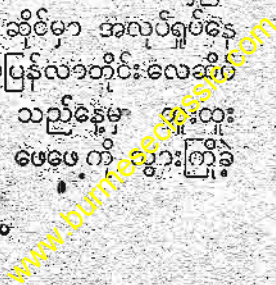
ဖေဖေက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ မရယ်မပြုံး စိုက်ကြည့်နေသောအခါ ဖြူလေးအပြုံးက လျော့ရဲသွားပြီး ခေါင်းအနည်းငယ် ငုံ့ထားလိုက်တော့သည်။

“အင်း... ဒီနေ့ သမီး နည်းနည်းထူးခြားနေတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်နေတာ မှန်သွားပြီ”

ဖြူလေး ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေက ပြုံးရယ်လျက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘေးက ကုလားထိုင်ကို လက်ဖြင့်ညွှန်၍ ဖြူလေးကို ထိုင်ခိုင်းတော့ ဖြူလေး ဝမ်းသာအားရ ပြုံးကာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ညနေ... ဖေဖေ ကို လေဆိပ်မှာလာကြိုကာတည်းက ဖေဖေ သိတယ်။ သမီး ဖေဖေ ကို စကားပြောစရာ ရှိနေလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဖြူလေးက ညနေအချိန်များတွင် အယ်တော့ဒ် အားလပ်သည်ဟု မရှိ။ ညနေချိန်ဆိုတာက ဆံမင်အထူးပြင်ချင်သူ အမျိုးသမီးကြီးငယ် အရွယ်စုံဖြင့် ဆိုင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည် မတုတ်လား။ ဖေဖေ ရန်ကုန်မှပြန်လာတိုင်း လေဆိပ်မှ အငှားကားဖြင့် ပြန်လာနေကျပါ။ သည့်နေ့မှ ဓားထိုးခြားခြား ဆိုင်ကို မမအေးနှင့် လွဲထားပြီး ဖေဖေ ကို သွားကြိုခဲ

မိသည်။ လေယာဉ်သံ မကြားမချင်း စက္ကူပန်းချီအောက်တွင် ခေါက်ထူခေါက်ပြန့် လမ်းလျှောက်နေမိပြီး လေယာဉ်ဆိုက် တော့ အခန်းထဲ အပြေးအလွှား ဝင်ခဲ့၏။ လက်ဆွဲသေတ္တာ၊ ခရီးဆောင်အိတ် တစ်ခုတလေမျှ မပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက် လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော ဖေဖေသည် နားနေခန်း ခုံရှည် ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဖြူလေးကို မြင်လိုက်တော့ အံ့ဩကာ 'သမီး' ဟု ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်သည်။ အဲသည် အချိန်က တည်းက ဖြူလေး ဖေဖေကို စကားပြောချင်နေတာ၊ သို့သော် ဘာစကား မှ မပြောဖြစ်ပါ။

'သမီး လာကြိုတာ ဖေဖေ သဘောကျရဲ့လား ဟင်' ဟုသာ မေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေက ဖြူလေး၏ ကုပ်ဝဲ ဆံပင် ပျော့ပျော့ ကလေးကို ချစ်စနိုး လက်ဖြင့်ဖွလျက် ရယ်မောလေသည်။ 'နေဦး၊ အခုမေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ညကျမှ မေးရမယ်' ဟု စိတ်ထဲက တေးထားလိုက်၏။ ဖေဖေကို နောက်ထိုင်ခုံမှာ တင်လျက် ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်မှန်မှန်လေး စီးလာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား ဟင်”

မြတ် ကွဲကူးလမ်းနှင့် လေယာဉ်ကွင်းသွားလမ်းဆုံရာ လမ်း ဆုံရောက်မှ အမှတ်တမဲ့လိုလို မေးကြည့်ပြီး နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ကနေ ဖေဖေ ကို အကဲခတ်မိသည်။ ဖေဖေက မရယ်မပြုံး ခေါင်း ညိတ်၏။ အင်း... အဆင်ပြေတယ်ဆိုတော့ သည်အမှုမှာ ဖေဖေ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ဖို့ သေချာသွားပြီပေါ့။ ဖြူလေး စိတ်မသက်

သာစွာ ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဤအမှုတွင် ဖေဖေ တရား လိုဘက်မှ ပါဝင်မည်ဆိုခြင်းသည် ကိုကို့အတွက် ကံဆိုးခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ မြတ်တစ်မြို့လုံးတွင် ဖြူလေး၏ ဖေဖေ ဦးပေအောင်သည် ပြစ်မှုများကို လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရာ၌ အလွန်တော်သော ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက ၁၀နှစ် သောက်ကြာအောင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အစိုးရရှေ့နေ ဆုခံခဲ့ဖူးသည့် ဖေဖေသည် ကိုကို့အတွက် အလွန်ကြီးမားသော အန္တရာယ်ကြီး ဖြစ်နိုင်သည်။

“အခုညကျပြန်တော့ ခါတိုင်း ဖေဖေခိုင်းမှ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးဖို့ ဆတ်ရတတ်တဲ့ ငါ့သမီးက ဘာမှ မပြောရဘဲ လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေ ဖျော်လာတယ်”

ဖြူလေး ပြုံးရယ်လျက် ဖေဖေ လက်နှိပ်စက်ကို ငုံ့ကြည့်နေ ထိုက်သည်။

“ဆိုတော့ သမီးမှာ ဖေဖေကို ပြောစရာ စကားတွေ ရှိရ မယ်၊ အဲဒီစကားကလဲ အခုဖေဖေ လက်ခံမယ့်အမှုနဲ့ ဆိုင်လိမ့် မယ် ဟုတ်သလား သမီး”

ဖြူလေးက ဆံပင် ဝဲခဲနဲ့ အီကျုသွားအောင် ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်၏။

ဖြူဖြူအောင်သည် တရားရုံးချုပ်ရှေ့ နေကြီး ဦးပေအောင် ၏ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်း သမီးဖြစ်သည်။ ဖြူလေး ငယ်မော်ကတည်းက မယ်မယ် ဆုံးသွားသည့်အခါ ဖေဖေ၏

အချစ်အားလုံး၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာအားလုံး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံး သည် ဖြူလေးအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့်ဖြူလေးသည် အဖေနှင့်သမီးလည်း ဖြစ်၏။ ဗုတိယနှစ် ဥပဒေကျောင်းသူ ဖြစ် လာပြီးအိမ်ပြန်လာချိန်တွင် ဆရာနှင့်တပည့်လည်း ဖြစ်၏။ စီရင် ထိုးရှာဖွေခြင်း၊ အမှုတွဲပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာ ပြင် ဆင်ခြင်း၊ အာမခံလျှောက်လွှာ တင်သွင်းခြင်းတို့တွင် အလုပ် ရှင်နှင့် အတွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်၏။ အလုပ် အားလပ်ချိန်တို့ တွင်တော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်သော သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

“ဖေဖေ ကို ဖြူလေး မေးစရာရှိလို့ပါ”

ခရမ်းပြာရောင် လက်သည်းချွန်ကလေးဖြင့် အနက်ရောင် ဖိုင်တွဲအဖုံးကို လိုက်တိုထိနေရင်း သူမ ပြုံးလိုက်၏။ နဂိုက ပါးလှပိသော နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးလိုက်တော့ ပို၍ ပါးသွားပြီး ပန်းနှုတ်ခမ်းမျိုးကြောင်းကွေးကလေးပမာဖြစ်သွားသည်။ မျက်ခွံ မှိုမှိုအောက်မှ အလျားရှည်ပြီး မှေးစင်းမလို မျက်လုံးလျား လျား နက်နက်ကလေးတွင် ဝန်းရံထားသော မျက်တောင်တို့တို့ ကလေးတွေမှာ မည်းနေ၏။ သွယ်လှသော မျက်နှာကျပ်ကြောင့် နို့နှောင်းနေသည်။ မေးစေ လုံးလုံးကလေးမှာ ရယ်လိုက်သျှောင် အချိုင့်ရာကလေးဖြစ်သွားသည်က သူမ၏ ရုပ်ရည်ကို ချစ်စဖွယ် ကောင်းသွားစေသည်။ ဖြူလေးသည် လှပချောမောသူ မဟုတ်ဘဲ ချစ်ဖို့ကောင်းသူ မိန်းမငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ရန်ကုန် သွားတော့ ဟို မိန်းမက ဖေဖေကို ဘာ တွေ့များ ကလိမ့်စေ့ငြိမ်းဆင်ပြီး ခြုံဆွယ်လိုက်သေးသလဲ...လို့”

ချုပ်တည်းထားလျက်က ဖြူလေး၏ စကားများတွင် ဒေါသ အလျောက် ရုန်ရင်း ကြမ်းတမ်းမှု ပါသွားသဖြင့် ဖေဖေက မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ဖြူလေး အားနာစွာ တောင်းပန် လိုက်၏။

“ဆောရီး ဖေဖေ”

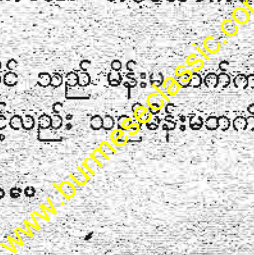
“ဘယ်မိန်းမကို ပြောနေလဲ”

“ဟို မကောင်းဆိုးဝါးမပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေ သွားတွေ တဲ့ မိန်းမလေ၊ ဂျပန် အကျိုး ပျက် စီးအောင် ဖျက်ဆီးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမ....”

တစ်သက်တာတွင် အဖေနှင့် သမီး စိတ်သဘော ကွဲလွဲချိန် မှာ ဤ တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ ဦးဖေအောင် မျက် မှောင်ကြဲတို၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဖေဖေ ရန်ကုန်မှာ ဘယ် မကောင်းဆိုးဝါးမနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ ဘူး၊ ဖေဖေ တွေ့ခဲ့တာတော့ ဆေးရုံပေါ်က အလွန် သနား စရာ ကောင်းတဲ့ ဒုက္ခိတ လူနာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ သူ့ခမျာ ကံကောင်းလို့ မသေရှာတာ”

လက်စသတ်တော့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် သည် မိန်းမ ဘက်က ဖြစ်သွားပြီကိုး၊ အေးလေ...ဒါကြောင့်လည်း သည်မိန်းမဘက်

ကနေ အမှုကို လက်ခံ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဖြူလေးကတော့ မယုံနိုင်ပါ။ ဤ မိန်းမ ၏ မကောင်းမှု ခဏ်ကို ရင်နှင့်အမျှ နာကျင်စွာ ခံလိုက်ရပြီးသော ဖြူလေး အနေနှင့် ဤ မိန်းမ တာပြောပြော မယုံနိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဖြူလေး ချစ်မြတ်နိုးရသော ကိုကိုက သူ့ကို ဝရန်တာမှ တွန်းချသည်ဆိုတာကို ပို၍ မယုံပါ။ ကိုကိုသည် ဖြူလေး တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျား မိတ်ဆွေထဲတွင် စိတ်နှလုံး အနူးညံ့ အသိမ်မွေ့ဆုံး၊ သူတစ်ပါး အပေါ် နည်းနည်းမျှ မထိခိုက် မနာကျင်စေဆုံး ယောက်ျား တစ်ယောက်သာ ဖြစ် သည်။ ဖြူလေး အပေါ် နာကျင်စေတာကလွဲလို့လေ။

“သမီးတော့ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲ သမီး”

“ကို....ကိုမြတ်စုက အဲဒီမိန်းမကို တွန်းချတယ်ဆိုတာလေ”

ဖေဖေက ဖြူလေးကို ပြုံးကြည့်ကာ လက်နှိပ်စက် ခလုတ် ကလေးများပေါ် လက်တင်လိုက်၏။ ထို့ နောက် လက်ကို ပြန် ရုပ်ကာ လက်ထိပ်များကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဒီကိစ္စက သမီး ယုံဖို့ မယုံဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး သမီးရဲ့ တရားသူကြီး ယုံဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

“အမှန်တရား မဟုတ်ဘဲနဲ့လား ဖေဖေ”

ဦးဖေအောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချကာ သူ့ သမီးကို မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့ သည်။ သမီးနှင့် သူ့အကြားမှာ သူ့ငယ်ချင်းလို ပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် တရားခံ ကောင်လေးနှင့် သမီး ကြားရှိ ရင်းနှီးခင်မင်မှုသည် သူ့ အလုပ်ကိစ္စကို ထိခိုက်လာ သည် အထိတော့ သူ သည်းညည်းမခံနိုင်ပါ။

“နေစမ်းပါဦး၊ အမှန်တရားတွေ ဘာတွေ ထည့်ပြောရ လောက်အောင် သမီးက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လောက် သိထားလို့ လဲ၊ သမီးက မျက်မြင်သက်သေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဟိုကောင် လေးရဲ့ စကားကို မျက်စိမှိတ် ယုံနေတာလား”

ဖြူလေးသည် ဖေဖေကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်၏။

“ဖြူလေးက မျက်မြင်သက်သေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမြတ်စုကို ဖမ်းသွားပြီး ကတည်းက ဖြူလေးနဲ့ တစ်ခါမှလဲ တွေ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြူလေး သိနေတယ် ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စ တို့ ဖြူလေး သိကို သိနေပါတယ်၊ ဖေဖေ ဒီအမှုကို လက်မခံပါ နဲ့၊ ဒါဟာ လီဆယ်မှု သက်သက်ပါ”

ဦးဖေအောင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အနည်းငယ် စိတ်တို သျှက်က အသံထွက် ရယ်လိုက်တော့သည်။

“ဪ... သမီးဆိုလို့တာက ဒီ မိန်းကလေးဟာ ကောင် လေးကို လီဆယ်လုပ်ကြံပြီး တရားစွဲနိုင်ဖို့အတွက် ယိုးထပ်တိုက်

ဝရန်တာပေါ်ကနေ အကျခံလိုက်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနာခံပြီး ကောင်လေးအပေါ် လီဆယ် တရား စွဲလိုက်တယ်ပေါ့၊ သမီးဟာ ဒီလောက် အစဉ်းစား အဆင်ခြင် ဉာဏ်နည်းလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ တယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး”

ဖြူလေးသည် ဖေဖေကို ချက်ကျလက်ကျ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငေးမောတွေဝေလျက်က နှုတ်ခမ်းကို မျဉ်းပြောင့် တစ်ကြောင်းလို တင်းစေ့ထားလိုက်မိသည်။

“သမီးရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်တွေကို တစ်ခုခုတ ဖုံးလွှမ်းနေပြီလို့ ဖေဖေ ပြောချင်တာပဲ”

တစ်ခုခု...။ ဖေဖေ ပြောချင်သော တစ်ခုခုမှာ ဖြူလေး၏ အချစ်ကို စကားလှအောင် သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပါရဲ့။ မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ သမီး ကိုကိုကို ချစ်တာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော် ထို အချစ်သည် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားရ လောက်အောင် မခိုက်မဲကြောင်း ဖေဖေ သိစေချင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖြူလေး ပြောချင်တာက ဒီလိုလေ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် ဝရန်တာမှာ ရပ်စကားပြောနေမယ်၊ ရန် ဖြစ်နေမယ်၊ ဟို မိန်းမက ကို...ကိုမြတ်စုကို ကိုယ်ထိလက် ရောက် တစ်ခုခု လုပ်မယ်၊ ကိုမြတ်စုက ရှောင်လိုက်မယ်၊ အဲဒီ မှာ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ အားလွန်ပြီး အောက်ကိုကျသွားမယ်”

ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။

“နှစ်ပေခွဲတောင် မြင့်တဲ့ ဝရန်တာကနေလေ ဟုတ်လား၊ သမီး၊ အဲဒီ သမီးရဲ့ ဥပမာလေးကို ဘယ်ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းထဲက ရတာလဲ၊ ဘယ် ဗွီဒီယို ဇာတ်လမ်းထဲက ရတာလဲ”

“ခါ-ဥပမာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ တကယ် အဲဒီအတိုင်း ဖြစ် ခေယ်၊ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းမယ်သူ ဖေဖေမှာ မရှိ ပါဘူး”

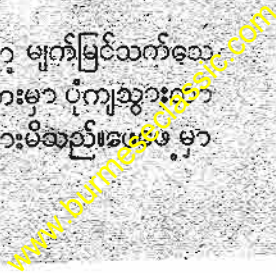
နောက်ဆုံးစကားမှာ ဖြူလေး မှန်းဆချက် သက်သက်ဖြင့် နှုန်း၍ ပစ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းသာ ဖြစ်၏။

ဖေဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သမီးကို သဘောကျ ဆုံးရှင်တော့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ ဥပဒေ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူကြီးက တင်ပြတဲ့ အဲဒီ ဥပမာကို တရားခံရှေ့နေကို သွားပြောလိုက်ဦး ပေါ့၊ ခါမှ ရှေ့နေအတွက် ခုခံမှုလမ်းကြောင်း ရသွားအောင် လေ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ မရှိဘူးလို့ သမီး တို့ ဘယ်သူက မြောသလဲ”

ဖေဖေ စကားကြောင့် ဖြူလေး ထိစိတ်လန့်အကြား ငြိမိသက် သွား၏။ ဖေဖေ မျက်လုံးထဲ စိုက်ကြည့်ပြီး အမှန်ကို ရှာကြည့် သည်။

သူမ မြို့ထဲမှာ သတင်းကြားမိတာတွေ မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့၊ ကတ္တရာလမ်းဘေးမှာ ပုံကျသွားတာ ဘောင် ကျကျချင်း မြင်သူမရှိဟုသတင်းကြားမိသည်။ ဖေဖေ မှာ

ကိုကို တွန်းချတာကို မြင်လိုက်သော မျက်မြင် သက်သေ ရှိနေလေသလား။ သူမ ဘယ်လိုမျှ ခန့်မှန်းမရပါ။ ဖေဖေနှင့် မျက်လုံးချင်း ပြိုင်၍ မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်နှာ လှုပ်မိလိုက်သည်။

“တိမ်မသိတဲ့ အမှုကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ ပြင်မငြင်းပါနဲ့ သမီး၊ ဒီအမှုမှာ အားလုံး ရှင်းနေတာပဲ။ သမီးကို ဖေဖေ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိန်းကလေး သတိမရခင် သေတမ်းစစ်ချက် မပေးခင် ကတည်းက ရဲက တရားခံ ကောင်လေးကို မသတ်ဘူး။ မသက်စရာအကြောင်း ရှိနေတယ်။ ကောင်လေးတို့ ဒီမြို့ပြင် ဘယ်မှ မသွားဖို့ ရဲက သတိပေးထားတယ်။ ကျွဲကူးတောင် သွားခွင့်မရှိဘူး။ အခု ညောတမ်းစစ်ချက် ပေးလိုက်တော့ အမှုဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

“ဒီ မိန်းမ သေဖို့ ကောင်းတယ်”

ဖြူလေး နာကြည့်စွာ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်တော့ ဖေဖေက ပခုံးတွန့်၏။

“သေသွားရင် အခုထက်ပိုပြီး အမှုကြီးသွားမှာပေါ့ သမီးရဲ့ အခုဟာက လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်ခြင်းပဲ ရှိတယ်။ သေသွားရင် လူသတ်မှု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အနည်းဆုံး ရာဇဝတ် ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော လူသေမှု ဖြစ်သွားမှာပဲ။ အခုအချိန်ကစပြီး သမီးသူငယ်ချင်းအတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက မိန်းကလေး မသေအောင် ဆုတောင်းပေးဖို့ပဲ”

ဖြူလေး နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ ဖြူလေး ကိုကို အတွက် ဒါထက် နေက တတ်နိုင်မှာပါ။ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေဖို့ ဖြူလေး ဆန္ဒ ရှိပါသည်။ တကယ်သာ ကိုကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ကိုကို အပြစ် ရစေ ရမည်။ သို့သော် ဖြူလေး ချစ်သော ကိုကိုသည် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ပီးမွား တစ်ကောင်ကို သတ်ဖို့ပင် အလွန် ဝန်လေးသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖြူလေး အသိဆုံးပါ။

“ဒီ မိန်းမ သေဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာက လုံးဝသတိမရတဲ့ သေဖို့ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့”

“သမီး ဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ ဒီလောက်မှန်းဖို့ မကောင်းဘူး”

ဒါထက်မက မုန်းဖို့ကောင်းတာပါ ဖေဖေရယ်။

“လုံးဝကို သတိမရတဲ့ သေသွားရင်လဲ တရားခံ လွတ်နေမယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ အမှုကတော့ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဖြစ်မှုမှာ အာ ပြစ်မှုပဲ တယ်လို့မှ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး”

ဖြူလေးသည် ဖေဖေကို တအံ့တဩ ငေးမောနေမိတော့သည်။

အစိုးရရှေ့နေတွေ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းတွေ၊ အမှုစစ်ရဲအရာရှိတွေ ပြောနေကျ စကားမျိုးကို ဖေဖေ ပြောနိုင်နေပြီပေါ့။

“ခါနဲ့ ဖေဖေ၊ တရားခံဘက်က ရှေ့နေ ဘယ်သူလဲ၊ ဖေဖေ သိလား ဟင်”

ဦးဖေအောင်က သမီးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရမန်မု မထုတ်ရသေးတာ ရှေ့နေ ဘယ်ငှားနိုင်ဦးမှာလဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ဟိုဘက်က ရှေ့နေ ဘယ်သူဆိုရင် သမီးအတွက် ဘာထူးခြားမှာမို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ သမီး သိချင်တာ သက်သက်ပါ၊ ဟိုဘက်က ရှေ့နေဟာ ဖေဖေ မဖြစ်လာမှတော့ သမီးအတွက် ဘယ်ရှေ့နေ မဆို မထူးခြားပါဘူး ဖေဖေ”

ဦးဖေအောင်က ဖြူလေး၏ ဆံပင်ပျော့ပျော့စင်းစင်းကလေးများကို ချစ်စနိုးဖွဲ့လျက် သက်ပြင်းရှိုက်ခလသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်၊ တရားစီရင်တဲ့နေရာမှာ အမှန်တရားဘက်ကသာ အနိုင်ရလေ့ ရှိပါတယ်”

ခြွင်းချက်တွေကို ဖေဖေ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား၊ ဖြူလေးသည် ပြော၍မဖြစ်သော စကားကို မျိုသိပ်ထားလိုက်သည်။

“ခါဖြင့် ဖေဖေက သမီးတို့ဘက်မှာ အမှန်တရားရှိနိုင်တယ် ဆိုတာတော့ လက်ခံထားတယ်ပေါ့”

ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော ဖြူလေး၏ မေးခွန်းကြောင့် ဦးဖေအောင်သည် စိတ်အားထက်သန်လှသော သမီး၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေးမောမိသွား၏။

“သမီးတို့ ဟုတ်လား”

ဖြူလေး၏ ဖြူဖွေး ပါးလျားသော ပါးပြင် နှစ်ဘက်မှာ နှစ်ချောင်း မီးရောင်အောက်တွင် မသိမသာ ပန်းရောင်လွှမ်းသွား၏။ သူမ ရှက်ပြုံးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ လိုက်လေသည်။

သေတော့မှာပဲ။ ငါ့အာဖြစ်လို့ ဖေဖေ ရှေ့မှာ စကားကို ဆင်မခြင် ပြောမိပါလိမ့်။

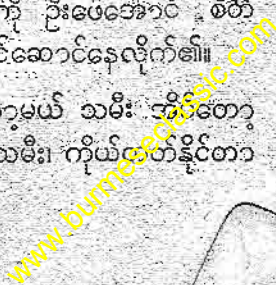
“ခါဖြင့် ခုမီးက ဖေဖေ စက္ကရီတရီ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့၊ တရားခံဘက်မှာရပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား သမီး”

“ဖေဖေ စက္ကရီတရီလဲ လုပ်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်ဖို့အတွက် ဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားမယ်လေ”

“မရဘူး သမီး၊ လူတစ်ယောက်မှာ ရွေးစရာ လမ်းက မရှိလမ်းပဲ ရှိတယ်”

ဖြူလေး မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကို ဦးဖေအောင် စိတ်ထက်သာစွာ ကြည့်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

“ကဲ ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ် သမီး အိပ်တော့တာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ သမီး၊ ကိုယ်ထုတ်နိုင်တာ

ကို ကူညီ၊ မတတ်နိုင်ရင် လျစ်လျူရှုပြီး စိတ်သက်သာအောင်
နေ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဖြူလေး ထိုင်ရာမှ မထပါ။

သမီးတွင် ပြောစရာ စကား မကုန်သေးသည်ကို အကဲခတ်
လိုက်မိသော ဦးဖေအောင်က အလိုက်သိသိ လမ်းဖွင့်ဖေ
လိုက်၏။

“သမီး ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ၊ ခဏနေရင် ဖေဖေ ကိုယ်
စားလှယ်လွှဲစာ ဖြည့်ရဦးမယ်”

ဖြူလေးသည် ဖေဖေ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ငေးကြည့်၍
ပြုံးလာသည်။

“ဪ...ဟိုဟာလေ၊ ဒီ ဘိတ်တစ်မြို့လုံး တရားခံ အကျိုး
ဆောင် ရှေ့နေတွေထဲမှာ ဖေဖေကလွဲရင် နောက်ထပ် တယ်သူ
အတော်ဆုံးလဲ ဟင်”

ထိုအခါ ဦးဖေအောင်က ဟက်ဟက်ပတ်ပက် ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

“သမီးကလဲ မြောက်ရင် မသိမသာ မြောက်မှပေါ့ကွ”

“အို....”

“ဒီမြို့မှာ အတော်ဆုံးက ဖေဖေ မဟုတ်တာ သမီးအသိ
ဖြစ်မှာပါ။ အတော်ဆုံး ရှေ့နေက ဦးဘအုန်းပေါ့ သမီးရဲ့”

ဖြူလေး သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးခါမှ ကမန်း
ကတန်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရှေ့နေကြီးက အမှုပြန်မလိုက်နိုင်သေး
ဘူးလေ ဖေဖေရဲ့၊ လေဖြတ်ထားတာဆို”

“အင်း၊ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် တရားခွင်မှာ လိုက်ပြီး
အမှုမစစ်နိုင်ပေမယ့် သူက နောက်ကွယ်ကနေပြီး အကြံဉာဏ်
ပေးထယ်လို သတင်းကြားတယ်၊ ဒါ သမီးကို ဖေဖေ ညွှာတာ
တဲ့ အနေနဲ့ အသာစီးပေးလိုက်တာနော်”

ဖြူလေး ခစ်ခနဲ ရယ်၍ ‘ကျေးဇူးပါ’ ဟု ခပ်တိုးတိုးပြော
ကာ လက်သည်းများကို ဖြန့်၍ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကြည့်နေ၏။
ထို့နောက် ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်ပြန်၍....

“ဒါဖြင့် အသာစီးပေးလက်စနဲ့ ထပ်ပြီး ပေးလိုက်ပါဦး
ဖေဖေ၊ ဦးဘအုန်းက နောက်ကွယ်ကနေပြီး အကြံဉာဏ်အပေး
ရတဲ့ ရှေ့နေဟာကော ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု မေးပြန်လေသည်။

ဦးဖေအောင်သည် သမီးကို ချစ်ခင်စွာ ပြုံးကြည့်၍ နောက်
တစ်ကြိမ် အလျော့ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဘယ်သူ ရှိရမလဲ သမီးရဲ့၊ သူ့ တူတော်မောင်ပဲ ပေါ့
ဦးခင်ဇော်လေ”

“ဪ...”

ဦးခင်ဇော် ကို။ ဖေဖေ ကလည်း အဲဒီ ကိုခင်ဇော် က ဖေဖေညီ အဝယ်ဆုံးထက်တောင် ငယ်လိမ့်ဦးမယ်။ ကိုခင်ဇော် ကို သူမ သိပါသည်။ ဖေဖေဆီတောင် တစ်ခါ လာဖူးသေး၏။ အသားညိုညို၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ မပြုံး မရယ် ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့်။ ရှေ့နေလုပ်စားပေးလို့ပဲ။ ဆရာဝန်များ လုပ်စားလျှင် လူနာတွေ မလာခုံလို့ ထမင်းဝတ် မယ့် မျက်နှာထားမျိုးလေ။

“ဒါထက် ဖေဖေ တကယ်လို့ အရင်တုန်းကလို့ ဖေဖေသော ဒီအဖေမှာ တရားခံ အကျိုးဆောင် ရှေ့နေဆိုရင် ခုခံမှု လမ်း ကြောင်းကို ဘယ်လို ထားမလဲ ဟင်”

ဖေဖေက ပထမ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီးမှ ခဏကြာ တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။

“ကြည့်စမ်း သမီးက ကိုယ်လူ သူ့ဘက်သား လုပ်ဖို့ အခု ကတည်းက ပြင်ဆင်နေပြီပေါ့”

ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်၍ ‘ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါ တယ် ခင်ဗျား’ ဟု တရားရုံးတွင် တစ်ဘက်ရှေ့နေကို ကန့်ကွက် သလို ခပ်တိုးတိုး အော်လေသည်။

“အို... ဖေဖေကလဲ”

ဖြူလေး ရှက်ရယ်ရယ်၍ ထိုင်ရာမှ ယောင်ယမ်း ထလိုက် သည်။ သမီးကို သဘောကျစွာ ကြည့်၍ ရယ်နေသော ဖေဖေ

က အသက် ၅၀ ကျော်ဟု မထင်ရဘဲ အသက် ၄၀ လောက် ထင်ရကာ နုပျို လန်းဆန်းနေ၏။

ဖေဖေဟာ သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ဖေဖေသော ကိုဘက်က အကျိုးဆောင် ပြစ်ရင် လောက တစ်ခုလုံးမှာ ငှက်လေး ဘယ်သူ့ ကိုမဆို စိန်ခေါ် ရဲ့ပါရဲ့။

“ဒါနဲ့...စောစောက ဖေဖေ ပြစ်မှု ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာ ပြင်မလို့ဆို ဖေဖေ စာဖတ်ချင်ရင် ဖတ်လေ၊ ဖြူလေး ဖြည့်ပေး ပြီး”

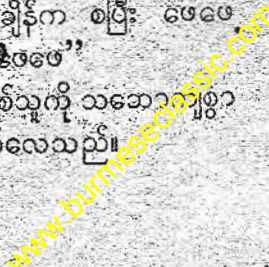
ဖေဖေက ရယ်မောရာမှ တည်သွားပြီး မျက်ခုံး ပင်ကြည့် သွားသည်။

“ဘာလဲ၊ အခု အချိန်က စပြီး ဖေဖေ လုပ်တာ ကိုင်တာ အားလုံးကို သူ့လျှို့ လုပ်တော့မလို့လား”

ဖေဖေ စကားက အတည် ပြောတာဟု ထင်ရသည်။ ငှက်လေး နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ ရှိ ပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒီလို အထင်ခံရတာ ဝမ်းနည်းပါ့မယ် ဖေဖေဖြူလေး ကတယ် စေတနာနဲ့ ဖြည့်ပေးမှာပါ။ ဖေဖေ ရန်ကုန် မြို့ရပ် ပြန်ရတာ ပင်ဖန်းနေပြီဆိုတာ သမီး သိ တယ်လေ၊ အတော်ပြီး ဖေဖေ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရင် ကျင်နေတဲ့ လက်ထိပ် မှာ ပိုနာမှာစိုးနို့ပါ။ တော်ပြီ အခုအချိန်က စပြီး ဖေဖေ ကို သမီး လှုံးဝ မထိဘူး၊ စိတ်ချ ဖေဖေ”

အခုကို ထိုသွားဟန် ရှိသော သမီး ပြစ်သူ့ကို သဘောကျစွာ ကြည့်လျက် ဦးဖေအောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ ခွဲထွက်သွားသော လမ်းသည် မြိတ်မြို့တွင် ဖုန်အထူထပ်ဆုံးသော လမ်းဖြစ်သည်။

အမှတ် (၁) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းလမ်းသို့ ဝင်လိုက်ကတည်းက ဖုန်အတွေ့အသက်ကို ရှနေပြီဟု သူထင်၏။ အကျဉ်းထောင် လမ်းခွဲသို့ ချိုးကျွေ့ပြီးသောအခါ သူ၏ အင်္ကျီအဖြူမှာ နီကြင်ကြင်ဖုန်များ ကပ်ငြိလျက်ရှိပြီး သူ၏ မီးခိုးရောင်ဆူပါကပ် ဆိုင်ကယ်သည် နဂိုရောင်ပျောက်ကာ မြေနှီရောင်ပေါက်နေတော့သည်။ အကျဉ်းထောင် မရောက်မချင်း ဖုန်များ ထုလိုက်ထည်လိုက် နှာခေါင်းထဲသို့ မဝင်နိုင်စေရန် အသက်ကို ချဉ်း၍ ရှူရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်အောင့်ထားရ၏။ တံကောင်းထောက်မစွာ လမ်းက တိုတိုကလေး ဖြစ်လေသည်။

မြိတ် အကျဉ်းထောင်သည် ထုထည် အတော်အသင့်ကြီးမားသော အနီရောင် အတိန် အဆောက် အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ အဆောက် အအုံ၏ တစ်ဘက် တစ်ချက်မှ စ၍ မြင့်မားသော

www.burmeseclassic.com

တံတိုင်းကြီးများ ကာရံစားရာ အတွင်းမှ ထောင်ကျအဆောင်များ၊ အချုပ်ကျအဆောင်များကို မည်သို့မျှ မမြင်တွေ့နိုင်ချေ။

သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရှေးနေ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အကျဉ်းထောင်သို့ တရားခံနှင့်တွေ့ရန် မကြာခဏ လာရသော်လည်း သံတံခါး အထူကြီး နောက်ကွယ်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဘူးပေ။ ထောင်ရုံး အပေါက်ဝ သံဆွဲတံခါး အတွင်း အထိသာ ရောက်ဖူးသည်။ ယခုဇန်နဝါရီလအတွင်း သူ ဤတစ်ကွန်ဒိုနှင့်ဆိုလျှင် အကျဉ်းထောင်သို့ သုံးခေါက် ရောက်ပြီ။ ယခင် နှစ်ကြိမ်တွင် သူ အမှုသည်က တစ်ယောက်၊ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ အမှုသည်က နောက်အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဂိတ်ဝသို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ထောင်ဝင်း ညာအက်သို့ ယူကာ ရပ်ထားလိုက်၏။ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားကာ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းသည့် လျှောက်လွှာတင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးရသည်။

“ဦးခင်ဇော် ရှေ့ ခင်ဗျားရဲ့ အမှုသည်ကတော့ တော်တော် မတုန်မလှုပ်နိုင်တဲ့ လူဗျာ”

ပခုံးတွင် အကျဉ်း ဦးစီးဌာန တံဆိပ်ပါသော ဝတ်စုံဖြင့် လက်ထောက်လုံခြုံရေးမှူးက သူ့ကို ပြုံးရှုစွာ နှုတ်ခွာလေသည်။ ဒြပ်မြို့တွင် အနေကြာလျက် ဘိတ်သံ မဆိုစလောက်သာ ဝဲပြီး စကားကို ဖြန့်မာလို ပြောတတ်သော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

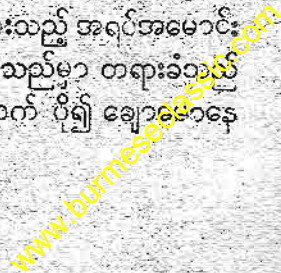
‘ဘယ်လို မတုန်မလှုပ်လဲ ဗျာ’”

“အေးဗျာ၊ စကားမပြောဘူး၊ မေးရင်လဲ ပြေချင်မှ ပြေတာ၊ ထမင်းလဲ မစားဘူးလို့ သတင်းရတယ်၊ တခြား အချုပ်ကျတွေနဲ့ ရောဘဲ ဘေးထွက်ပြီး ငြိမ်နေတာပဲ၊ ၃၀၇ တရားခံတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆိုရင်....”

စကားကို တန်းလန်း ပြတ်ထွားလျက် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ဆက်မပြောသည့် စကားကို သူ့ဘာသာသူ့ ဆက်ပြီး နားထည်ရမည်ဆိုလျှင် ဤတရားခံသည် ပုဒ်မ ၃၀၇ နှင့် ဖမ်းဆီးခံသော တရားခံအမျိုးအစားနှင့် မတူကြောင်း ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူသည် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသော သူ့အမှုသည်အတွက် အနည်းငယ် အားတက်သွား၏။

အပြင်မှ သော့ဖြန်ခတ်ထားသည့် သံဆွဲတံခါး၏ အတွင်း ဆက်ခွင့် တရားခံနှင့်သူ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် ရသည်။

တရားခံသည် သူ့ကြိုထင် ခန့်မှန်းထားသည့် အရင်အမောင်းထက် ပို၍ မြင့်နေ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ တရားခံသည် သူ့ကြိုထင် ခန့်မှန်း ထားသည့် ရုပ်ရည်ထက် ပို၍ ချောမောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မြတ်စု ကိုယ့်နာမည်က ဦးခင်ဇော်၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့တွေ့ပြီး စကား ပြောချင်တယ်လို့ မင်း သူငယ်ချင်း အေးမင်းက ပြောတယ်။ ကိုယ့် မှာ ရှေ့နေ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာပါတယ် မင်း အနေနဲ့”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

သူ့ စကားကို ဖြစ်အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် သူ့ အနည်းငယ် အောင်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့် တရားခံကို ကြည့်လိုက်သည်။ တရားခံ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုသည် ဧဝါသအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပုံ ရပါသည်။

“ကဲ ဝါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ အေးမင်းက ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့သင့်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒီ အမှုအပံ့ဖို့ သင့်တော်တယ်လို့ အကြံပေးလို့”

သူ့ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ဒီကောင်သေး ကြည့်ရတာ ရှေ့နေကို အကုန်ဖွင့်ပြောမယ့် အမှုသည်ပုံစံ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ရှေ့နေ သက်တမ်း ၁၀ နှစ် ရှိသော ဦးခင်ဇော် အဖို့ ကြိုက်စွမှာ မခက်ခဲလှပါ။

သူသည် ငြိမ်သက်စွာပင် သူ့ အမှုသည် ဖြစ်လာမည့် တရားခံကို စိုတ်ကြည့် နေလိုက်သည်။

အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် လျှောက်လွှာတင်ရန် အချက်အလက် ဖြည့်စဉ်က တရားခံ၏ အသက်မှာ ၂၄ နှစ်ဟု သူ့ မှတ်မိသည်။ သက်ရှိ အခြေအနေတွင် တရားခံသည် အသက် ၂၀ မကျော် သေးသလို နုနယ်နေ၏။ နဂိုက ခပ်တိုတိုပါးပါး ညှပ်ထားခဲ့သလို ရှိသော ဆံပင်မှာ ယခု အတော်အတန် ရှည်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမှ သာမန်လူ၏ ဆံပင်လောက်သာ ရှိနေသည်။

အသား ဖြူဖွေးသောကြောင့် ဖြူဖပ် ဖြူရော် ပုံစံ ပေါက်နေ၏။ အကျဉ်းကျနေသူ ဖြစ်ပါလျက် မေးစေ့တစ်စိုက်တွင် နတ်ဆိတ်အတိုအစ လုံးဝမရှိဘဲ ပြောင်ချောနေသဖြင့် လူပျိုအော်ဝင်ခါစ ကောင်သေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ သွယ်သွယ်သော မျက်နှာတွင် အထင်ရှားဆုံးက စင်းလုံးပြောင်တန်းသော နှာတံဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမှာ မည်းနက်သော်လည်း အပြားသေးပြီး အလျားရှည်စွာ သွယ်ကွေးနေသဖြင့် မိန်းကသေးမျက်ခုံးနှင့် တူသည်။ ခပ်လျားလျား မျက်လုံးနက်နက်များမှာ မှယ်မောလျှင် အလွန်တောက်ပမည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများသည် မိန်းမတွေ့အပေါ် အလွယ်တကူစွဲစောင်သိမ့်မိသည်။ အပြန်ကျယ်ကျယ် ပါးလှုပ်သော နှုတ်ခမ်းမှာ ဘာအစမှ ဖွင့်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလို တင်းတင်းစေ့လျက် ဖြစ်သည်။

သူ့ ကိုယ်သူ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိန်းချုပ်ကာ တရားခံကို ချပြုံးပြလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းပြီ၊ အေးမင်းက ကိုယ့်နဲ့ တွေ့သင့်တယ် ပြောလို့ မင်းက လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိရပြီ၊ ဒါပေမယ့် အေးမင်းကို အဲဒီ အကြံဉာဏ် မေးတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မင်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ စကားကို ကောင်လေး စိတ်ဝင်စားသွား၏။ အယ်သူလဲ ဟု ဖွင့်မမေးဘဲ သူ့ကို ပြန်စိုက် ကြည့်နေသည့် တရားခံ၏ မျက်လုံးများမှ သိလိုစိတ်ကို မြင်နေရသည်။ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ အေးမင်းက ပြောပြထားဟန် မတူပါ။

“မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့တွေ့သင့်တယ်လို့ အေးမင်းကိုအကြံ ဉာဏ်ပေးတာက ဖြူဖြူအောင်ပဲ”

သူ့ ထင်မြင်ချက် မှန်သွား၏။ ဖြူဖြူအောင် နာမည်ကို သုံး လိုက်သောအခါ တရားခံ၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာ ပန်းသွေး ရောင် လှမ်းသွားပြီး သူ့ကိုမသင်္ကာ မျက်လုံးများဖြင့် ဒေါသ တကြီး စိုက်ကြည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ တော်တော် စိတ်ဆတ် မယ့် ကောင်လေးပဲ။

“ကျွန်တော်ဖြစ်တဲ့ အမှုနဲ့ ဖြူဖြူအောင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါ ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြူဖြူအောင်ကို ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲထည့်ကြတာလဲ”

ကောင်လေး၏ မျက်ဝန်းများမှာ နားမလည်ခြင်း၊ စိတ် မကောင်းဖြစ်ခြင်းတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဖြူဖြူအောင်ကို ကိုယ်က ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲသွင်းတာ မဟုတ် ဘူး၊ ဖြူဖြူအောင်ကသာ ကိုယ့်ကို ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲသွင်းတာ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အမှုကိုလိုက်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး ရှေ့နေဆိုတာ ဖြူဖြူအောင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အတွက်အသင့်တော်ဆုံး ရှေ့နေ ဖြစ်ရတာလဲ”

သူ ပခုံးတွန့်၍ “မသိဘူးလေ၊ ဒါတော့ ဖြူဖြူအောင်နဲ့ ကျွန်တို့ မေးကြည့်ပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

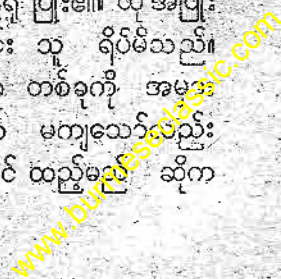
ကောင်လေး၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ အနည်ထိုင်သွားရန် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

“ဒီတော့ ကျွန်တော့် အမှုကို ခင်ဗျား လိုက်မယ်ပေါ့”

ဤ မေးခွန်းကို သူ စောင့်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။

“ဒီအမှုကို ကိုယ် လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် ဆိုတာ ကိုယ် သိသောရဦးမယ်လေ”

ကောင်လေးက နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်ရှုံ့ ပြုံး၏။ ထိုအပြုံး ကို နာကြည်းမှု များစွာ ပါဝင်ကြောင်း သူ ရိပ်မိသည်။ “ကောင်း၏ မျက်နှာ အမှုအရာသည် အမှု တစ်ခုကို အမှုအ နှစ် အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အဓိက မကျသော်လည်း ကိုယ် အရေးပါသည် အချက်ထဲတွင် ထည့်မည့် ဆိုက်

ထည့်နိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ယခု အမှုမှာလို့ မျက်မြင်ဆက်သေ
မရှိသော အဖြစ်အပျက်မျိုးတွင် အစေးစိတ် အမှုအရာသည်
တရားသူကြီး၏ စိတ်ကို ဖိအားပေးနိုင်၏။ သောလောဆယ်
တော့ ကောင်လေး အပြုံး အကြောင်းကို ဘူ မေ့ထားလိုက်
မည်။

“အကယ်လို့ အမှုဟာ နိုင်ခြေရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား
လက်ခံမယ်ပေါ့ ဒီလိုလား၊ ကျွန်တော် အဲဒီ မိန်းမကို တကယ်
သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကောင်လေး
၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ကောင်လေး၏ စကား
ထဲတွင် တရားလိုအပေါ် မုန်းတီး နှာကြည်းမှုများ ပါဝင်နေ
သည်။ ဤ အချက်မှာ သိပ်မကောင်းလှပါ။

“မြတ်စု... ကိုယ့် ကပ်မြင်ချက်က ဒီအမှုကို နိုင်အောင်
ထုချေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ခာယ်လို့မှ အနှောင့်အယှက်
မပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် မင်း လွတ်အောင်
ကြိုးစားပေးဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သိခင်
တယ်”

သူ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂျော့ရှ် ခေါင်းမာလှသော
ကောင်လေးကို သူ ပြုံးပြလိုက်၏။

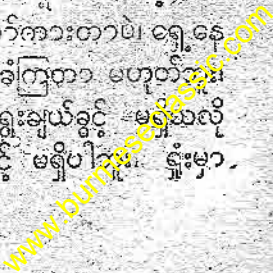
“သိချင်ရင်တော့ ကိုယ် ပြောပြမယ်၊ မင်းဟာ တရားလိုကို
ထိခိုက်စားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကိုယ် မယုံဘူး၊
အပြစ်ရှိတယ်လို့ ကိုယ် မထင်ဘူး”

သူ မုသားပြောခြင်း မဟုတ်မိ။ တရားဥပဒေအရ တရားခံ
ထင်ယောက်ကို ဥပဒေကြောင်းဖြင့် အများအမှန် စစ်ဆေးပြီး
အပြစ်ရှိကြောင်း စီရင်ချက်မချမှချင်း ထို တရားခံသည် အပြစ်
မရှိသော ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပါသည်။

သူ စကားကြောင့် ကောင်လေး စိတ်သက်သာရာ ရသွား
သည်။

“ကျေးဇူးတင်မိတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။ ယည်လို ဆို
နေတော့ ဘူ အမှုအရာက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့နေပြန်သည်။
အထူးသဖြင့် သွားထိုင်တွင် သတိအနေအထားဖြင့် မတ်မတ်ထိုင်နေရာက
အညှင်းငယ် လျော့ရဲစွာ ထိုင်၍ လက်ချောင်းများ အချင်းချင်း
ပတ်ကာ ဆုပ်ထားသည်။

“စောစောက မင်းပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊
အခုဟာ နိုင်ခြေရှိရင် ကိုယ် လက်ခံမှာလားလို့ မင်း မေးခဲ့တယ်
အတိုင်းလား၊ အဲဒီစကားဟာ ကိုယ့်ကို စော်ကားတာပဲ၊ ရှေ့နေ
အမှုမှာ အမှုအစစ်ကို နိုင်ခြေရှိမှ လက်ခံကြတာ မဟုတ်ဘူး၊
အခုဝန် တစ်ယောက်ဟာ လူနာ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိသလို
အခုနေဘေ့ဟာလဲ အမှုသည် ရွေးချယ်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ နူးမှာ

သေချာနေတဲ့ အမှုကို ရှုံးမှာစိုးလို့ လက်မခံဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ နိုင်အောင် ကြိုးစားကြတယ်။ ရှုံးတယ် ဆိုရင် တောင် အရှုံး ကြီးကြီး မဖြစ်ဘဲ အရှုံး သေးသေးကလေး ဖြစ်အောင်၊ အမှုပေါ်အောင်၊ အပြစ်ဒဏ်နည်းအောင်၊ သက်သာအောင် ကြိုးစားကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ အရေးကြီးတာကိုယ် အမှုသည်ကို ကိုယ် ယုံကြည်ရရဲ့လား ဆိုတာပဲ။ အမှုသည်က ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စအဝဝကို အမှန်အတိုင်း ပြောရဲ့လား ဆိုတာပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်လို့ ယုံကြည်ရရင် သူ့ဟာ ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေး အများကြီးရမယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

ကောင်လေး မျက်နှာတွင် စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော စိမ်းကားမှုများ အေးစက်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ်”

ကောင်လေးက မျက်လွှာချလျက် လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုကာ အားယူသလို ခဏ ငြိမ်နေ၏။ ပြီးမှ တိုးတိတ်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ ဝရန်တာကနေ တွန်းချတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ထင်မြင်ချက် လုံးဝမပေးဘဲ ကောင်လေး၏ မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကောင်လေး၏ မျက်နှာတွင် အမှန်ပြော

သေသူ တစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုမျိုးကို မြင်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ကြာ၏။

“ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူ ရှိမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီး သတ်မိမှာပဲ”

ကောင်လေး၏ မျက်လုံးများမှာ နာကြည်း မုန်းတီးမှုဖြင့် ပြောင်လက်နေ၏။

“မြတ်စု၊ မင်း အခု ပြောတဲ့ စကားကို တရားရုံးမှ မဖြောင့်အောင် ထိန်းဖို့ ကိုယ့်ကို ကတိပေးစမ်း”

မြတ်စုက သူ့ကို မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်ကာ ခေါင်း တစ်ချက် ညှိတ်၏။

“မင်း ရဲစခန်းမှာ အစစ်ခံရတုန်းက အဲဒီစကားကို ပြောသေးလား”

“မပြောပါဘူး”

သူ စိတ် သက်သာရာ ရသွား၏။ ဤ လူငယ် ကလေးသည် ထိုအတိုင်း ထိခိုက်လွယ်သူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒေါသသည် တရားထောင် သူ့အတွက် အကျိုးယုတ်စေနိုင်ကြောင်း သတိပေးထားဖို့ လိုသည်။

“မင်းနဲ့ တရားလို မြန်းဆီနဲ့ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာကို ထိပ် သိချင်တယ်”

ကောင်လေးက မွဲပြုံးပြုံး၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မွဲ၍ ပြီးသော ဟန်မှာ တစ်စုံ တစ်ယောက် အပေါ် အထင်သေးသည့် အမူအရာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ အရေးကြီးသလား ဟင်”

“သိပ် အရေးကြီးတာပေါ့။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ည ရှစ်နာရီမှာ မင်းဟာ တရားလိုရှိ အိမ်အပေါ် ထပ်မှာ ရှိနေတာကို အနည်းဆုံး သက်သေ တစ်ယောက် ကတော့ သိနေတာပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်အပေါ် ထပ်ကို ညအချိန်မှာ ရောက်နေရတဲ့ အကြောင်းပြချက်ဟာ သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။ အဲဒီ အကြောင်းပြချက်ဟာ မင်းနဲ့ မြနှင်းဆီရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ထင်ရှားစေတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပဲ”

ကောင်လေးက မျက်လွှာချပြန်၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ မြနှင်းဆီဟာ သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဦးသဘောတူ အပြန်အလှန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာကို သမီးရည်းစားလို့ သတ်မှတ်ရင် ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သမီးရည်းစားလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလွန် ရင်းနှီး ခဲ့ကြတယ်”

ကောင်လေး မျက်နှာ နီမြန်းလျက် ရှိသည်။ သူ သက်ပြင်း ရှိုက်ထိုက်၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤမျှ နှပုပ်ချောမောသော ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ပုဒ်မ ၃၀၇ ကို ကျူးလွန်သည်

မြနှင်းမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်စရာမရှိတော့ချေ။ အပြစ်ကင်းစင် နယ်သည်ဟု ထင်ရသော တရားခံကလေးများသည် အပြစ်အဆန် နာကျင်စေမှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ လူ့သတ်မှု အထိ ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း သက်သေ အထင်အရှား ရှိခဲ့သည့် ဥပမာပေါင်းများစွာ သူ ကြုံဖူးလှပြီ။

“မင်း မြနှင်းဆီကို ချစ်သလား”

ကောင်လေး၏ မျက်နှာမှာ အေးစက်စက် အပြုံးတစ်ခု ထောက်လာ၏။

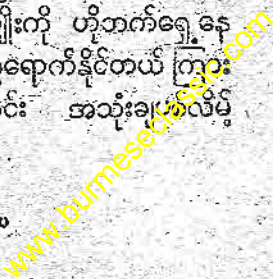
“မချစ်ဘူး”

သူ မအံ့ဩပါ။ ကောင်လေး သယ်သူ့ ကိုချစ်သည် ဆိုတာ သစ်ယောက်ယောက်နှင့် လောင်းရလျှင် သူ့စာ ဖြူဖြူအောင် သက်က လောင်းနိုင်ပါသည်။

“မချစ်တဲ့အပြင် ကျွန်တော် သူ့ကို မုန်းတယ်”

သူ လန့်ဖျပ်သွား၏။

“မြတ်စွာ ကိုယ်မေးတဲ့မေးခွန်းတို့ပဲ ပြေပါ။ မမေးဘဲနဲ့ ဘာမှ သတ်မပြောနဲ့။ နောက်ပြီး အခု စကားမျိုးကို ဟိုဘက်ရှေ့နေ ခုမှာ သွားပြောမိရင် မင်းအတွက် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ် ကြားတာ။ အဲဒီစကားကို သူ့ကောင်းကောင်း အသုံးချပစ်လိမ့် မယ်”

ကောင်လေးက မျက်လုံးစိုင်းကာ သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်၏။ တစ်ဘက် ရှေ့နေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ယခု မပြောသေးပါ။

“အစ်ကိုကမေးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပဲ။ ဖြစ်သမျှ ကိစ္စကို အပြည့်အစုံ ပြောရမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြောတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရှေ့မှာပြောသလို တရားခွင်မှာ မပြောဘူးလို့ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ချရပါ့မလား။”

ကောင်လေးက မျက်နှာငယ်ငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အပြင်းအထန်ဖျား၍ သေဆုံးသွားသော သူ့ ညီငယ်ကလေးသာ အသက်ထင်ရှားရှိလျှင် ဤကောင်ကလေးလိုပင် ချစ်စရာကောင်းလိမ့်မည်။ ကောင်လေးက ‘အစ်ကို’ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ သူ စိတ်များ ပိုမိုနူးညံ့သွား၏။ ဒီ ကောင်လေး မြန်းဆီကို တွန်းချမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟု တစ်ဖက်သတ် ငြင်းပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။

“မိန်းမတွေဟာ သိပ် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် ဆိုတာ အစ်ကို လက်ခံသလား ဟင်”

မိန်းမတွေ ကြောက်စရာကောင်းသလား မကောင်းဘူးလား စမ်းသပ်ဖို့ သူ့မှာ အခွင့်အရေး မရခဲ့ပါ။ သူသည် မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှ စ၍ ဦးလေးအပေါ်တွင် ဖွဲ့ခိုခဲ့ရသည်။ ဦးလေး၏ ညွှန်ကြားမှု၊ သွန်သင် ဆုံးမမှုဖြင့် သူ ဆယ်တန်း

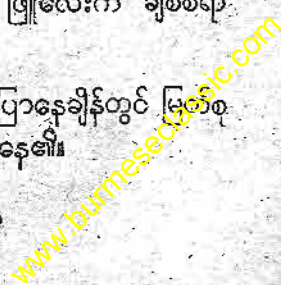
အောင်ပြီးသောအခါ ဥပဒေပညာကို သင်ယူခဲ့ရသည်။ ရှေ့နေ အဖေထောက်ဖြစ်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝတွင် ပတ်သက်ဖူးသမျှ မိန်းမများနှင့် ကြောက်စရာ ကောင်းကောင်း သိရလောက်အောင်အထိ နက်ရှိုင်းသော ရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့ပါ။ ခဏတစ်ဖြုတ်တွေ့၊ စိတ်ခံစားမှု အနည်းအပါးပေးပြီး ညီလမ်းသူသွားကြသော အပေါ်ယံ ခင်မင်မှုလောက်ဖြင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယခုအချိန်အထိ ဘယ်အပေါ်မှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မနှစ်သက်ခဲ့ဘူးပါ။ ထို့ကြောင့် ဤအခါ မေးခွန်းကို ဖြေရန် သူ့မှာ အပြေ မရှိပါ။

“အဲဒီ မိန်းမတွေထဲမှာ ဖြူဖြူအောင်ကော အကျုံးပင် သား”

သည်တစ်ခါ ဖြူဖြူအောင် နှာမည်ကြောင့် ကောင်လေး ခေါ်သ ကြီးမသွားပါ။ ဒေါသ မကြီးသည့် အပြင် မျက်နှာထား ချစ်စရာမှ လျော့သွားပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုပင် အစားထိုး ချစ်ရောက်လာ၏။

“ဖြူလေးကတော့ သိပ်ကို အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော် တွေဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ ဖြူလေးက ချစ်စရာ ကောင်းဆုံး”

ဖြူလေး တဲ့။ ဖြူလေး ဟု စကားပြောနေချိန်တွင် မြစ်စု အိမ်က ရိပ်ရိပ်ကလေး ပြုံးရောင်သန်းနေ၏။

“ဟာ... တွေ့ဖူးသမျှဆိုတော့ မင်းက သယ်နှစ်ယောက် တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“နှစ်ယောက်ပဲ လေ”

ထို့နောက် လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် အကျဉ်းထောင် တစ်ခု လိုက် ကို မေ့လျော့စွာ နှစ်ယောက်သား ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အသံထွက် ရယ်မောမိကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားမှ ရှင်းနီးနှစ်လိုမှုမှာ လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့ အကြောင်း မပြောခင် မင်းနဲ့ မြနှင်းဆီ အကြောင်း ကိုယ့်ကို ပြောပြဦး၊ ပြောတဲ့နေရာမှာ မြနှင်းဆီက ပြောတဲ့ စကားတွေ၊ မင်းက ပြောမိတဲ့ စကားတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေ အားလုံး ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ အကြောင်း ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်း ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လဲ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ဘူး တစ်ခါတစ်ခါတော့ အမူသည်တွေ လေးစားအောင် ဆေးတံ သောက်ရလေး၊ စိတ်ကူးတယ် ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးနဲ့ကို ကိုယ် မခံ နိုင်ဘူး”

အပိုင်း ၂ နှစ် ၂

အရေးတကြီး လိုအပ်ခြင်းသည် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းနှင့် ဘာမျှ
ဆိုင်ဟု လက်ခံ နားလည်နိုင်မည် ဆိုလျှင်တော့ မြန်းဆီသည်
မြတ်စု၏ ဘဝတွင် အရေးကြီးသော မိန်းမ တစ်ယောက်ဟု
ခန့်ခံလိုပါသည်။

မြန်းဆီနှင့် မတွေ့မီ ကာလများဆီက မြတ်စု၏ ဘဝတွင်
ထမ အရေးအကြီးဆုံးမှာ သူ၏ ကင်နှင့် ကင်မရာ၊ ခုတီယ
အရေးကြီးဆုံးမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် သူ့ကို ဆွဲဆောင်မည့် သက်ရှိ
သတ်မှတ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ တတိယ အရေးအကြီးဆုံးမှာ 'ဒါလီ
တီကပ် ဆံပင် အလှ ပြုပြင်ရေး' ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြူဖြူအောင် ဖြစ်
သည်။

မြန်းဆီနှင့် တွေ့ပြီးသောအခါ မြတ်စု၏ ဘဝတွင် ရှေ့
ဆက် အစီအစဉ် အနေအထားများ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေ
သည်။

ထိုနေ့က အေးမင်းနှင့် သူ ဖြူဖြူအောင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားသော နေ့ ဖြစ်ပြီး မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံး မိုဒယ်လ် ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲနေ့လည်း ဖြစ် သည်။

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲသည် ညနေ ၅ နာရီမှ ည ၈ နာရီ အတွင်း ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ လူစု နောက်ကျလီခုံမည်ဟု အသိပေး ထားပြီးဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာသတို့သမီးသည် မြတ်စုနှင့်အေးမင်းတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဓာတ်ပုံကို မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး အဖြစ် ရွေးချယ် အသုံးပြုရန် မြတ်စုတို့ သုံးလေးကြိမ် ကြိုးစား အောင်မြင်ခဲ့ကြ၏။ မြတ်စုနှင့် အေးမင်းက ဓာတ်ပုံဆရာများ အခန်း ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့သလို ဖြူဖြူအောင်က မူယာအတွက် မိတ်ကပ်နှင့် ဆံပင်ပုံစံကို အဆင်ပြေအောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ မြတ်စုနှင့် ဖြူဖြူအောင်၏ ဖူးစာရေး နတ်မှာ ခြား နတ်မောင် ကောင်ကလေး မဟုတ်ဘဲ ထိုသတို့သမီး မူယာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုရာ မူယာကိုပဲ မိုဒယ်လ် လုပ်ပြီး ရိုက်လိုက်ရင် ပြီး ရော၊ ဖြူလေး တစ်ခါမှ အလို အမူအရာ မလုပ်ဖူးပါဘူး။”

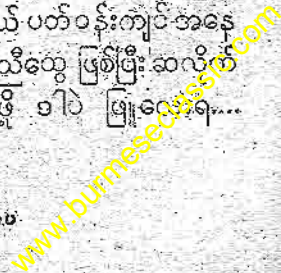
နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို လှပရုံ မဲ့ကွေးလျက် ညည်းညည်း ညာညာဖြင့် ဖြူလေးက ငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် လုံး လက်မခံခဲ့ပါ။ ဖြူလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခံဖို့ နှစ်ရက်တိတိ ဖျောင်းဖျာခဲ့ရ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဖြူလေးရ၊ အခုဟာက မိုဒယ်လ်ပုံ ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြူလေး အသိထားနဲ့၊ ကိုယ်က မာဇေဂါ အားကလေးရယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို ဝင်ခါနီး နေလုံးကြီးရယ်၊ အားဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ် အဲဒါပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက ဖြူလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အမူ အရာ တာမှ မလိုဘူး ဖြူလေးရာ... နော်၊ ကားဘေးမှာ ရပ်ပေး ရိုက်ကလေးပါ။ ကင်မရာဘက်ကို မလှည့်ချင် မလှည့်နဲ့ ကွာ၊ ပင်လယ်ဘက်ကို ငေးနေလိုက် နော်၊ ဘာ အက်တင်မှ လုပ်စရာ မလိုဘူး။”

သည်တော့မှ ဖြူလေးက မူထူထူ မျက်နှာပေးဖြင့် အံ့ပင်တို့ ကလေးများ ငြိမ့်ခနဲ အိကျသွားခံအောင် ခေါင်းကို ညိတ်လေ သည်။

သူက မာဇေဂါကား ကုမ္ပဏီ ပြက္ခဒိန်ကို အခန်းမှ ဖြုတ်ယူ ထွက် ဖြူလေးကို သွားပြရသည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်... ဒီထဲက မိန်းကလေးတွေ ဘယ်မှာ အမူအရာလုပ်လို့လဲ၊ အချို့ဆို မျက်နှာအောင် မပေါ်ဘူး သွေ အား အရေးကြီးတာက ကားရယ် လှူရယ် ပတ်ဝန်းကျင် အနေ အထားရယ် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ပြီး ဆလိုက် ဖြစ်လင်ပြတ်သားဖို့ ပုံက ကြွလာစေဖို့ ဒါပဲ ဖြူလေးရ...”

ဂျပန်နိုင်ငံ မာဇဒါ ကုမ္ပဏီမှ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ကျင်းပ
သော မာဇဒါ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတွင် သူ နှုံးနှစ်တိတိ ဝင်ရောက်
ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဆုမရသေးသော်လည်း မြတ်စု လက်မလျှော့ပါ။

“ပြိုင်ပွဲ ခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့လဲ ကိုကို”

“Have Some Fun တဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို ဖြူလေးက ပင်လယ်ဘက်ကို ငေးခိုင်းနေလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ နော်”

ဖြူလေးက ပူပင်ရိပ်ကလေးဖြင့် စိတ်ဝင်တစား မေးတော့
သူ ပြုံးရယ်လျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေးပေါ့၊ နည်းနည်း ရယ်နိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်းမှာ
ပေါ့”

“ခစ် ဖြူလေး ရယ်ရင် မျက်စိပေါက် မရှိဘူးတဲ့”

သူ့ဟာ သူ သဘောကျသလို နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် အုပ်
ကာ ရယ်မောနေသော ဖြူလေးကို ကြည့်ရင်း ညနေခင်း
နေရောင်နုနု ဖြူလေး အပြုံးနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်မှာဟု တွေးနေ
မိသည်။ ဖြူလေးသည် ရယ်မောလျှင် တကယ်ပဲ မျက်စိ မှေးစင်း
၍ ပါးကလေးက မို့တက်ကာ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်
လို ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကိုရော ဖြူလေးနဲ့အတူ ရိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြူလေး
ပျော်ပြီး ရယ်နေမှာပဲ”

ကလေးသဖွယ် နားဆွဲတန်းလန်းလေးကို ခါ၍ အရေးဆို
သော သူ ပြုံးရယ်ကာ ငေးမောမိသည်။

“ဟင်...ကိုကိုက ပြိုင်ပွဲဝင် ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့်ဟာ ဘယ်လို
ဆင်ပြီး ဓာတ်ပုံထဲ ပါလို့ရမလဲ၊ အင်း တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
ဖြူလေးက ကိုကို စိတ်ကြိုက် နေပေးရင်တော့ ထရိုင်မော့ (၆)
ဆဲ ရိုက်မှာဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်မလား မသိဘူး”

ဖြူလေးကို စနောက်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံးရယ်ရင်း ပြောတော့
ဖြူလေးက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲ....

“အိုကေ နေမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ပြော” တဲ့။

“ဒီ ပုံစံမျိုးလေး”

သူက ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် မာဇဒါ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ ပထမဆူရ
Reben Bager ၏ ဓာတ်ပုံကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံမှာ မာဇဒါ ကားကလေး အေးတွင် စုံတွဲရစ်လျက်
နေပုံ ဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်း အကျယ်ထဲတွင် ကားက လက်ဝဲ
ဘက် အောက်ထောင့် တစ်နေရာမှာ ခုပ်သေးသေး၊ ကား၏
အောက်ကျ တေးနေရာမှစုံတွဲကလည်း ခပ်သေးသေးလေးပေမယ့်
အေးသမီး၏ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကလေး ဒူးကွေး၍
အောက်သို့ မြောက်ထားသည်ကိုရော၊ အမျိုးသား၏ ညာဘက်
ကလေးက အမျိုးသမီး၏ ခေါင်းနောက်မှာ ထိန်းကိုင်ထားသည်
ကိုလည်း ခွင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။

“ဟင်....ကိုကိုကလဲ”

ဖြူလေး၏ ဖြူဝင်း ပါးလျားသော ပါးပြင် နှစ်ဘက်လုံး ရဲခနဲ နီသွား၏။

ဖြူလေး၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများ ချိုမြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ စိတ်ကူးဖြင့်သာ တွေးကြည့်ဖူးပါသည်။ ဖြူလေးကို ညီမကလေး တစ်ယောက်လိုရော၊ -ခင်မင် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းလိုရော၊ ချစ်မြတ်နိုးစရာ ချစ်သူ တစ်ယောက် လိုပဲ သူ ချစ်သော်လည်း ပန်းလှလှကလေး တစ်ပွင့်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဝေးမောရုံဖြင့် သူ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြူလေးနှင့် သူသည် ချစ်သူစုံတွဲ တစ်တွဲထက် မောင်နှမနှင့် ပိုတူသည် ဟု သူ ငယ်ချင်း အေးမင်းက မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ပြောလေ့ရှိသည်။ တကယ်လည်း မျက်နှာသွယ်လျှပ် အသား ဖြူဝင်းပုံ၊ မျက်လုံး လျားလျား မည်းနက်ပုံ တို့မှာ မျက်နှာချင်း ဆင်သယောင်ယောင် ရှိလေသည်။

တကယ်တမ်း ရိုက်ဖြစ်သည့် အခါမှာတော့ ဖြူလေးသည် အဆင်ပြေပြေကလေး ဖြစ်အောင် နေတတ်သူ တစ်ယောက်ဟု သူ လက်ခံသွားသည်။

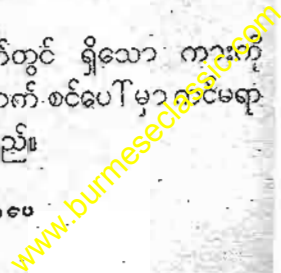
ဖြူလေးသည် ပွရောင်းရောင်း ဝတ်စုံ အဖြူရောင်ကလေး ဝတ်ထားသည်။ အဖြူရောင်ဆိုပေမယ့် ခပ်ဝေးဝေးက ကြည့်

ထင်သာ အဖြူရောင် ဖြစ်ပြီး အနီးကပ်ကြည့်လျှင် အဖြူပေါ်မှာ အနက်ပြောက်ကလေးများ ပါသော ပီတီပါးစ ဖြစ်သည်။ ထိုကို ခြေလလုံးတစ်ဝက်ပေါ်အောင် ဝတ်နေကျ ဖြူလေးအား သာမန်ထက် အနည်းငယ် ပိုရှည်အောင် ဝတ်ခိုင်းရ၏။ အင်္ကျီက ခါးစည်းကြီး အနက်ဖြင့် အပြားကြီးကြီး တပ်ဆင် ချုပ်ထားသည်။ ထို ဝတ်စုံကို ဖြူလေး ယူလာသော ဝတ်စုံလေးမျိုးထဲမှ သူ ရွေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်တော်သာတံတား မုခ်ဦး၏ ရှေ့ကျကျ ကမ်းနားလမ်းနား တစ်ကွက်ရိုက်သည်။ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ဝင်ခါးနီး နေလုံး၏ ရောင်ခြည်သည် တံတားမုခ်ဦး၏ တိုင်အောက်ခြေမှ ဖြာလျက် ရပ်ထားသော မာဇဇာကားအနီရဲလေးပေါ်သို့ ကျနေသည်။ ကား၏ရှေ့တံခါးနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ဖြူလေးကို နည်းနည်းကလေး ကန့်ကလျ်ဖြစ်စေရန် ကားကို မှီခိုင်းရ၏။

“ဖြူလေး စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ကားလေးကလဲ သေးသေးလေးပါမှာပါ၊ လူလေးကလဲ သေးသေးလေးပါမှာ၊ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့ ပထောင်တောင်ကြီးရဲ့ တစ်စွန်းတစ်စပဲပါမှာ သိလား”

ကမ်းနားလမ်း ပလက်ဖောင်းဘက်တွင် ရှိသော ကားကို လမ်း၏တခြားဘက်မှ သုံးချောင်းထောက် စင်ပေါ်မှာ ကိုင်မရာ ထင်လျက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်သည်။

“ဖြူလေး ကင်မရာဘက်ကို မကြည့်နဲ့၊ ဟို ရေတမာပင်ကြီး တွေဆီ လှမ်းကြည့်နေ၊ အေးမင်း ဟိုရှေ့ သွားရပ်”

ပင်လယ်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေခပ်ပြင်းပြင်းကို သူ ၅ မိနစ်လောက် ကြာအောင် စောင့်ရ၏။ လေတိုက်ခတ်ချိန်တွင် ဖြူလေး၏ ဆံပင်များ သည်ဘက်သို့ ဝှေ့ခနဲ ဖွာလာသည်။ ထာဘီ အနားက အနည်းငယ်လွင့်လျက် အင်္ကျီပွပွက လှုပ်ခတ်နေသည့် ထိုအချိန်မှာ ဖြူလေးကို ရယ်အောင် တမာပင်ဆီမှာ ရပ်နေသော အေးမင်းက လှမ်းစ၊ လိုက်သည်။ ထိုအကွက်ကို သူ အမိအရ ရိုက်နှိုင်းလိုက်၏။

နောက်တစ်ကွက်ကို ကမ်းနားလမ်းအဆုံး အင်္ကျီလက်ရန်းများ မရှိသည့် ကွက်သစ်ဘက်တွင် ရိုက်ဖြစ်သည်။ ကား အနီကလေးသည် သေးသေးကလေးဖြစ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်အပြာကြီးသည် ကျွန်း တစ်ခုတလေမျှ မရှိဘဲ ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိသည်။ နေရောင်သည် ပင်လယ်သို့ များပေါ်ကို အရောင်တင်ပေးလျက် ရှိသည်။

“နောက်နေ့ကျမှ နီလာနဲ့ သားလေးနဲ့ ဝေါက်ကွင်းဘက် သွားရိုက်မယ်”

နီလာသည် အေးမင်း၏ဖုန်းဖြစ်သည်။ အေးမင်း၏ အပေါင်းအသင်းများ အပေါ် အေးမင်းလိုပင် ရင်ထဲက လှိုက်လှဲမှုဖြင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူ ဖြစ်၏။

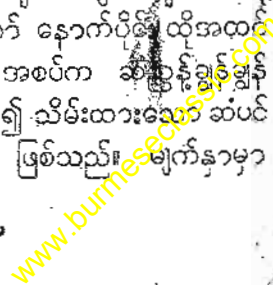
“ဟေ့ ကောင်... သားနဲ့ နီလာနဲ့ ရိုက်လို့ ဆုရရင် ငါ့ကို အမေရိုက်နဲ့ပေါ့လာ ထောင်ငါးရာ ခွဲပေးရမှာနော်”

ထိုနေ့က ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းအသင့်အတင့် ဖြစ်နေအောင် လေသာသာကလေး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော်လည်း မြတ်စု၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံးသော မုန်တိုင်း အစပျိုးသောနေ့ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲကို ဈေးတန်းရပ်ရှိ သတို့သမီး၏ နေအိမ်တွင် ကျင်းပသည်။

ည ခုနစ်နာရီခွဲတွင် မြတ်စုတို့ထိုင်နေရာ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်သို့ သတို့သမီးဆင်းလာရာ သတို့သမီးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါလာသည်။

အမျိုးသမီးသည် အသက် ၂၅ နှစ်နှင့် ၃၀ အကြားဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဆံထုံး အမြင့်ကို နောက်စေ့၏ အထက် ထိပ်နား ရောက်အောင် ခွေဝိုက်လျက် ထုံးခနာင်ထား၏။ လှပ ချောမောသော မျက်နှာမှာ သူမြင်ဖူးသမျှ မိန်းမများထဲတွင် ကျက်သရေ အရှိဆုံးအလှဟု သူထင်သည်။ [သူ့သော် နောက်ပိုင်း ထိုအထက်ကို သူ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။] နဖူး အစပ်က ဆံထွန်ချွန်ချွန် ကလေးပေါ်အောင် နောက်သို့ဖိုးလှန်၍ သိမ်းထားသော ဆံပင်မှာ ခပ်ပွပွ မောက်မောက်ကလေး ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ

မိတ်ကပ်ပါးပါးကလေးသာ ရှိပြီး ဖောင်းကြွသော နှုတ်ခမ်းကို တော့ ပန်းနုပုလဲရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တောက်ပစွာ ဆိုးထား၏။ ပန်းရောင် နှင်းဆီ ငိုခါစ အဖူးကလေးလို စိုလက်စနုသော နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်းကလေးကို သူ ရုတ်တရက် ငေးမောပြီးမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ကင်မရာမင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက မူယာ့အင်္ကျီဝတ်စုံတွေ ဝီဇိုင်းထုတ်ပေးတဲ့ မမလေ၊ ရန်ကုန်က ပြောင်းလာတာ၊ မမြနှင်းဆီ တဲ့၊ မမ သူက မူယာ့ကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးတဲ့ ဖြူဖြူအောင်၊ သူက ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုမြတ်စု၊ သူက ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုအေးမင်း တဲ့”

မြနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးများသည် ဖြူလေးကိုတစ်လှည့်၊ မြတ်စုကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် မြတ်စုထံမှာ ခဏကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေး ကော့ပျံသွားအောင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“တွေ့ရတာ သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ၊ မြလေ ဘိတ်ကို ရောက်ကာမှ တစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံ မရိုက်ရသေးဘူး၊ မြ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကြိုလာရင် အကူအညီ တောင်းပါရစေနော်”

ရန်ကုန်သူ ပီသစွာ စကားကို တိုးတိုးကလေး ချိုမြဲ နူးညံ့အောင် ပြောတတ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မမြနှင်းဆီ၊ မြတ်စုနဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်တော်ကြီး ဘုရားပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်၊ အချိန်မရွေး ပြောပါ”

စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားသော မြတ်စုကိုယ်စား အေးမင်းက ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြောသည်။ မြနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးများသည် မြတ်စုကို နောက်တစ်ကြိမ် စူးစိုက်စွာ ကြည့်ပြန်၏။ စိမ်းမှောင်နေသော မျက်ဝန်းများမှာ ဖန်မီးရောင်တွင် အရောင်က တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသလို အားကောင်းလှသဖြင့် မြတ်စု ကြာရှည် မျက်လုံးချင်း မဆဲရဲဘဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာခွပစ်လိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ မြနှင်းဆီက ရဲဝံ့သော အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး နော်”

မြနှင်းဆီ၏ ကျစ်လျစ်ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးသည် ခပ်ဖွဖွ အင်္ကျီအောက်မှာ သိသာစွာ ပေါ်လွင်နေ၏။ မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲ ဖြစ်၍ အများတကာက ဇင်းမယ်လုံချည်များ ရောင်စုံဝတ်လာ ခဲ့န်တွင် မြနှင်းဆီသည် ဂျပန်ကိုမိုနို ပန်းနုဖျော့ဖျော့၊ ခပ်စိပ်စိပ် အဆင် ထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာ ပွေ့အိသော ပိတ်စလက်ရှည်လက်စည်း၊ လုံခြုံသော လည်ပင်းပုံစံ ဖြစ်သည်။

သူ့မြင်ကွင်းတွင် ဧည့်ခံပွဲလူများနှင့် ကွယ်၍ မြနှင်းဆီပျောက်သွားတော့မှ သူ အသက်အောင့်ထားမိကြောင်း သူ့ဟာသူ သတိထားလိုက်မိကာ အားရပါးရ အသက်ရှူလိုက်၏။ သုံးယောက်သား ရယ်မောပျော်ရွှင် ဆူညံနေခဲ့သည့် စကားဝိုင်း

www.burmeseclassic.com

သည် ခဏအတွင်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဖြူလေးသည် ရေခဲမုန့် ဖန်ခွက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မြတ်စု ရေ၊ ငါ ကားသွားပြန်အပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ နေခဲ့ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း” မြတ်စု ကမန်းကတန်း ဘာကြောင့် ငြင်းလိုက် မိမန်း မသိပေ။

“ကိုကိုပြန်ချင်ပြန်နှင့်လေ၊ ဖြူလေးကို သူတို့ လိုက်လံမိမယ်၊ မိတ်ကပ် ဆရာမဆိုတာ သတိသမီး အနားမှာ ညှော်ခံပွဲ မပြီးမချင်း နေရမှာ ကိုကိုရ”

ဖြူလေးက ပြန်နှင့်စေချင်သော်လည်း တစ်ခဏ အတွင်း မြတ်စု စိတ်ပြောင်းသွား၏။ ဖြူလေးနှင့်တွေ့ရသည့် အခွင့်အရေး မှာ နည်းပါးလွန်းသဖြင့် မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲ ပုရိသတ်၏ ရှေ့တွင် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ကာ ဖြူလေးနှင့် တမေ့တမော စကား ပြောချင်စိတ်ဖြင့် ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဖြူလေးမပြန်သေးရင် နေလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဖြူလေး ကိုကို နေခဲ့မယ်နော်”

ဖြူလေးက နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ကွေးလျက် မျက်စောင်းထိုး၏။

“ကိုယ်ဖြူလေးနဲ့ စကားအကြာကြီးပြောချင်တာ၊ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ပြီး တမေ့တမော ပြောချင်တာ”

“ဖြူလေးက မူယာ အနားသွားပြီး လိုတာလုပ်ပေးရဦးမှာ ထိုကို ရ...၊ ပြန်ပါ ကွာ၊ တော်ကြာ...”

“ဘာဖြစ်လဲ တော်ကြာ”

ဖြူလေးက ပခုံးလေးတွန့်ကာ မုန့်မုန့်ကလေး ပြုံးနေသည်။ ဖြူလေး၏ တော်ကြာ ဟူသော စိုးရိမ်စကားသည် ဘာကိုဆိုလို ရှိန်း သူ့ နောက်ကျစွာ သဘောပေါက်ခဲ့ရ၏။

ဖြူလေး သတို့သမီး အနားသွား၍ မိတ်ကပ်နှင့် ပတ်သက် သော အနည်းအကျဉ်း ဖြည့်စွက် ပြင်ဆင်ပေးခိုက် စားပွဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ထိုင်မနေချင်သဖြင့် လမ်းထွက် ဆွဲသွားကပ်မိသည်။ ပထမတော့ ကမ်းနားလမ်း တစ်လျှောက် သွားဖို့ စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် ဖြူလေး သူ့ကို လိုက်ရှာနေရ နှာ ခိုး၍ ဝေးဝေး သွားချင်။ ရေတမာပင် တစ်ပင်၏ အရိပ် တွင် ခဏရပ်ဖို့ စိတ်ကူးဖြင့် ခြေလှမ်း ခပ်စိပ်စိပ် လှမ်းမိသည်။ လေး ငါး လှမ်းပဲ လျှောက်ရ သေးသည်။ ညက်ညောသော ဆိုင်ကယ်စက်သံ တစ်ခု သူ့ နောက်သို့ ရောက်လာသည်ကို အတိထားလိုက်မိ၏။ ဖြူလေးမှာ ဆိုင်ကယ် မပါမှန်း သူ သိသော်လည်း ဖြူလေးများ လိုက်လာသလားဟု ရုတ်တရက် ထည့်ကြည့်တော့ သူ ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန် လှုပ်ရှားသွား၏။

ည အမှောင် လမ်းမီးရောင် မှန်ဝါးဝါး အောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ခြေတစ်စက် ထောက်ရပ်လျက် ပြုံးကြည့်နေသော ဖြူလေးဆီ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်လက်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

“မြတ်စု မဟုတ်လား၊ ပြန်တော့ မလို့လား”

ချိုချို နွဲ့သော အသံမှာ သူမထံမှ ထိုသင်းသော ရန် ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် အတူ သူ့ကို ခူးများ ညွတ်ခွေသွားအောင် ဖမ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဪ... မ... မပြန်သေးဘူး၊ လူတွေ များတာနဲ့” သူ စကားက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

“ကိုယ် လိုက်ပို့ရမလား ဟင်၊ အား မနာနဲ့ နော်”

အမျိုးသမီး၏ ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းငုံကလေးကို သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ လက်ဖျားတွေ ရုတ်တရက် အေးစက်ကာ အခုနေ ဖြူလေး ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲဟု အားကိုးရှာမိသည်။ သူ ဤ အမျိုးသမီးကို လန့်ဖျပ်နေသည်မှာ သဘာဝကျသော ဖြစ်ရပ် မဟုတ်မှန်းလည်း သူ ကိုယ်သူ သိသည်။

“ဟင်.... ပြန်ရင် လိုက်ပို့မယ် လို့၊ ဘယ်လိုလဲ”

အမျိုးသမီးက အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန် ကောင်ကလေး တစ်ကောင်ကို ချစ်စနိုးကြည့်သော အကြည့်ဖြင့် မြတ်စုကို ကြည့်နေသည်မှာ စတော့ နောက်တော့မလို ထင်ရသည်။ ထို နောက် ဆိုင်ကယ် စက်ကို ရပ်ကာ မြေပြင်ပေါ် ဆင်းရပ် လိုက် ဝေးသည်။ မြတ်စု၏ ပါးပြင်များ ပူနွေးသွားအောင် ချက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်း ထပ်ယမ်းလိုက်ပြန်၏။

“တင့်အင်း မပြန်သေးပါဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖြူလေး ပြန်နေသေးတယ်”

ဖြူလေး နာမည်ကို ဘာကြောင့် ထည့်ပြောမိမှန်း မသိ။ အမျိုးသမီးက နူးညံ့စွာ ခပ်ဖွဖွ ရယ်မော၏။

“ဖြူလေးဆိုတာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်တာလား”

သူ ပြန်မဖြေဘဲ ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ရပါ့မလဲ ဟု မြတ်စု ထုတ်နေမိသည်။

“ကိုယ် ထွက်လာတော့ မြတ်စု ရဲ့ သူငယ်ချင်း မလေး သို့သမီးနဲ့ အတူ ဓာတ်ပုံ တွဲရိုက်နေတယ် လေ”

မြင်းဆီက ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို ထိန်း၍ မတ်တတ်ရပ်နေသောအခါ သူ့ အရပ်နီးပါးရှိကြောင်း တအံ့တဩ သတိပေးမိသည်။ ကိုယ်သင်းနဲ့ ချိုချိုကလေးက ယခင်ကထက် ပို၍ ခြောက်လာသည်။ မြင်းဆီ၏ မျက်လုံးများမှာ သူမ တစ်ကိုယ်တည်းက အားအကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို မျက်လုံးများကို မြတ်စု ကြည့်မိတိုင်း ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ခု ဆွဲထုတ်ယူခံရသလို ချက်စိတ် ဟာဟာသွား၏။

“အဲဒါ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် ချစ်သူ”

ဘယ်တုန်းကမျှ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖြူလေးနှင့် သူ့ သမီးရည်စား ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘက်က စတင် ထုတ်ဖော်ပြောလေ့မသော မြတ်စုသည် ယခု တစ်ကြိမ်မှာ ဘာကြောင့် ပေါ်တကြီး ပြောလိုက်မိမှန်း မသိ။

သူ့စကားကြောင့် မြနင်းဆီက ရယ်မောပြန်သည်။ သူ့မမျက်နှာထားမှ ခြိုးချိုနေပြီး ကလေး တစ်ယောက်ကို အလိုက်တော့မည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ ပုံစံ ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ဪ... ဪ... ကောင်းပါပြီ၊ အဲဒီ ချစ်စရာ ညီကလေးဟာ မြတ်စုရဲ့ ချစ်သူပေါ့၊ မောင်နှမကလေးလိုပဲ လိုက်ဖက်လိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ မြတ်စုက ဘိတ်သား မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲနော်”

“ကျွန်တော်က မန္တလေးသားပါ”

“ဪ...က...က...က... မပြန်သေးဘူးဆိုလဲ နေ့ခွဲ၊ ကိုယ် ပြန်နှာမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဂွတ် (ဒ်) နီက် (တ်)”

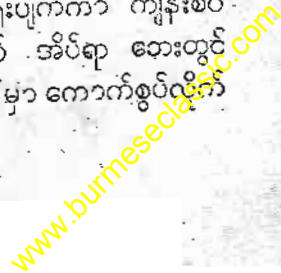
သူသည် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး သွားလျက် ခပ် ရိုင်းရိုင်းပင် ပြန်မနှုတ်ဆက်ဘဲ နေမိသည်။

ဆီးရောင် ဆူပါကပ်ကလေး ငြိမ်ခနဲ ပြန်ကွေ့ထွက်သွားတော့မှ သူ့ လက်နှစ်ဘက်မှာ ချွေးစေးပြန်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဖြူလေး ကယ်ပေလို့ပဲ။ သို့သော် ယခုမှ သူ့ဟာ သူ့ သဘောကျကာ အသံထွက် ရယ်လိုက်မိ၏။

...သမီး ကြည့်ရတာ ပြုံးပုံ စကားပြောပုံကတော့ ဣန္ဒြေရရ ညင်ညင်သာသာပဲ။ ငါ့အပေါ် ဆက်ဆံတာလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို စနေသလိုပဲ။ သွေးရိုးသားရိုး ရင်းနှီးချင်တာပင် အားနာစရာပဲ။ သူ့မျက်လုံးကိုက စူးရှလွန်းလို့နဲ့ တူပါရဲ့။ သူ၏ ပြေသိမ့်တွေးသော စိတ်သက်သာရာရမှုသည် မှားယွင်းကြောင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပင် သိရသည်။

နောက် တစ်နေ့ နံနက် ၆ နာရီခွဲတွင် မြတ်စု အိမ်ရှေ့ထုတ်ခါးကို အပြင်မှ တစုန်းစုန်း ထုသံကြောင့် အိပ်ရာမှ ထလာရ၏။ ပထမတော့ အေးမင်းနှင့် နီလာများလား ဟု တွေးစိတ်မိသည်။ ယနေ့ ဂေါက်ကွင်းတွင် မာဇဒါ ကားနှင့် ဓာတ်ပုံကိုင်ရန် နီလာတို့ သွားအိမ်ကို ချိန်းထားသည်။ သို့သော် ချိန်းထားသည့် အချိန်က နံနက် ရှစ်နာရီ။ ယခု နာရီကို ကြည့်လိုက်သော ၆ နာရီခွဲ၊ အင်းလေ သူတို့ အိမ်က စောစောထွက်ချင်ပြီ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု သွားရင်းနဲ့ ကားကို တစ်ခါတည်း ငှားမှာပင်လျှင်။

ညက ဖလင်တွေ ဆေးနေ၍ အိပ်ရေးပျက်ကာ ကျိန်းစပ်သော မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်လျက် အိပ်ရာ တေးတွင် ခုနေသော ပုဆိုးကို တောင်းဘိတိုပေါ်မှာ ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

“လာမယ်ကွ သိပ်မထုနဲ့၊ ဘေးခန်းတွေ နီးကုန်မယ်
ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်ကာ ပုဆိုး တရွတ်တိုက်ဖြင့် တံခါး
သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သူ နှလုံးခန့် ရပ်လုနီးပါး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားပြီး
မှ ငြိမ်းခနဲ ပါးပြင်များ နွေးပူသွား၏။

“အိပ်လှချည်လား ဓာတ်ပုံ ဆရာလေးရဲ့”

ဘုရား...ဘုရား။

သူ့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ထားသော ဆီးရောင် ဆူပါက
ဆိုင်ကယ်လေး၏ လက်ကိုင်ပေါ် တံတောင် တစ်ဘက် ကနဲ
ကလျ ထောက်ကာ ရပ်နေသော အမျိုးသမီး၏ နှုတ်ခမ်းမှာ
ပြုံးလျက် ရှိလေသည်။ ကျောလယ်လောက် ရှိမည့် ဆံပင်များ
ကို သည့်အတိုင်း ဖြန့်ချထား၏။ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်
ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ သူမ၏ ပြာလွင်သော ဝတ်စုံသည်
လန်းဆန်း တောက်ပလျက်ရှိ၏။ အင်္ကျီက လည်ပင်း လုံခြုံ
သော ကော်လာနှင့် အလောက်စိ အင်္ကျီပွပွကြီး ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဟင်....”

လူမှုရေး မသိတတ်သူ တစ်ယောက်ပမာ တိုးတိတိ မေးတော့
မြနှင်းဆီက အသံထွက်၍ ရယ်မောသည်။ သူမ ရယ်သံကြောင့်
သူ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ချော့ရဲ့ရဲ့ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ဖို့ စိတ်ကူး
လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ စူးရှ တောက်ပလွန်းသော အမျိုးသမီး၏

ဇက်လုံးများ အောက်တွင် ပုဆိုး ဖြန့်မဝတ်ရဲဘဲ အိမ်အတွင်း
မြနှင်းဆီက ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ် မနက်စောစော ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာလို့
ဇာလီ”

ဒုက္ခပါလား။

“အေးမင်းတို့ အိမ်ကို သွားလိုက်ပါလား၊ အေးမင်းက
ကျွန်တော့်ထက် ဓာတ်ပုံရိုက် စိတ်ရှည်တယ်၊ ကျွန်တော်က
မလင်ဆေး၊ ဓာတ်ပုံကူး အလုပ်ပဲ စိတ်ရှည်တာ”

မြနှင်းဆီက ရိပ်ရိပ်ကလေး ပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဓာတ်ပုံ ရိုက်မယ့် ကာယကံရှင် တစ်ယောက်ဟာ သူ့
စိတ်ကြိုက် ဓာတ်ပုံဆရာကို ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘော
ထား ဟင်”

သေတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ် ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်နှစ်ပုံ
ကြည့်ဖူးလို့တုံး။

စိတ်ရှိလက်ရှိ မပြောမိအောင် အားနာတတ်သော အကျင့်
က သိန်းချုပ်ထား၏။

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က စီးပွားဖြစ် ဓာတ်ပုံ သိပ်
ခိုက်ဘတ်ဘူး၊ လူပုံ ရိုက်တာလဲ အေးမင်းလောက် မကျွမ်း
ဘူးဘူး၊ ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံတွေကို လူပြိန်း ဖောက်သည်တွေ
ထက်မခံကြဘူး”

www.burmeseclassic.com

မြန်းဆီက တံခါးဝသို့ တိုးကပ်လာသဖြင့် သူ နောက်သို့ တစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်လိုက်၏။ သူမထံမှ သင်းမွှေးသော ရနံ့က သူ့ကို ယစ်မူးအောင် ပြုစားနေသလို ထင်ရသည်။ တော်တော် ငှက်ပေးမယ့် အလှ။

“စီးပွားဖြစ် ဓာတ်ပုံ....ဟုတ်လား၊ အင်း....ကိုယ့်ကို လှပြန်း တစ်ယောက်လို့ မင်း ပြောလိုက်တာပဲ၊ ကိုယ် မနာပါဘူး၊ ခါပေမယ့် ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ မြတ်စု အကြိုက် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ် လောင်းရဲတယ်”

“ကျွန်တော် ရေချိုးဦးမယ်၊ ပြီးမှ ဓာတ်ပုံ ရိုက်သင့် မရိုက်သင့် ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

သူ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ၏ အသုံးအနှုန်းဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြောတော့ မြန်းဆီက မျက်နှာမော့လျက် ရယ်သည်။

“ကောင်း ပါပြီရှင် သိပ်တော့ မကြာစေနဲ့ပေါ့၊ ကိုယ် ဒီ အခန်းထဲ ကြာကြာနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မင်းနဲ့ ကိုယ့် အပေါ် တစ်ခုခု ကောက်ချက်ချပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

လဲ သေလိုက်ပါလား။

သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လှည့်ထွက်တော့ မြန်းဆီ၏ ကြည့်လင်သော ရယ်သံက ရေချိုးခန်းထဲအထိ ပျံလွင့် ပါလာသည်။ ရယ်သံကိုက အပေါ်စီး ရယ်သံမျိုး။

သွားတိုက်တာ ရေချိုးတာ ၁၀ မိနစ်သာ ကြာ၏။ သူ့ထွက်ခွာတော့ မြန်းဆီက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူသည် နွေ နံနက်ခင်း ဖြစ်လျက် ကိုယ်ထဲက စိမ့်ခနဲနေအောင် ဆေးခက်သွားသည်။

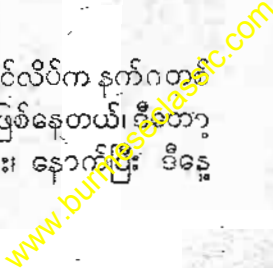
ဆံပင်ကို ရေစင်အောင်မသုတ်နိုင်ဘဲ ရှပ်လက်ရှည်တစ်ထည် ညီကောက်ဝတ်၊ ယောပုဆိုး ရှားညှိုရောင်ကို ဆွဲထုတ်လျက် ငတ်လိုက်သည်။ ထိုမိန်းမကို အထပ်ထပ်ကနိန်ဆဲလျက် ခေါင်းကို ထုတ်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွသပ်ကာ ရေတွေ့ ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘီးရှာနေရန် အချိန်မရှိပါ။ သူသည် ဤမိန်းမ ရှိနေသမျှ ရင်အေးရမည် မဟုတ်ပါ။

သူ ထွက်လာတော့ မြန်းဆီသည် ခေါင်းရင်းနံရံဖွင့် ကပ်ရင်းလျက် လက်ပိုက်ကာ ပြုံးနေသည်။

“မြန်လှချည်လား”

မြန်းဆီ၏ ထင်မြင်ချက်ကို သူ ဘာမျှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ အိမ်ရှေ့ တံခါးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် တစ်ဝက်ပိတ်နေသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကင်မရာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဖလင်လိပ်က နက်ကတစ်ဖောင်လိပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆလိုက်ဖလင်လိပ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဆီလျား ရိုက်ချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်လို့မရဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီနေ့

မနက် အေးမင်းရဲ့ မိန်းမ နီလာကို သူ့ သားလေးနဲ့ ကာလာ ဆလိုက်ရိုက်ဖို့ ချိန်းပြီးသားလဲ ဖြစ်နေတယ်”

မြနှင်းဆီက တံခါးရှိုရာသို့ လျှောက်လာပြီး ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရေချိုးရင်း... စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ မနေ့က ဖြူလေးကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေတာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ဆိုတာ မူယာက တစ်ဆင့် သိပြီးသား။ ကိုယ်က မြတ်စုမှာ ကင်မရာနှစ်လုံး ရှိတယ်လို့ ယူဆထားလို့ပါ”

သူ့မျက်နှာနည်းနည်းပူလျက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ယာရှို ကာ ကင်မရာတစ်လုံး ရှိသေးကြောင်း မြနှင်းဆီ မသိနိုင်ဟု သူ့ ဖြေသံမို့ ငွေ့လှိုက်၏။ အို... သိတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။

“ဘယ်မှာရိုက်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဂေါက်ကွင်း”

အင်း... လိုက်များ လာဦးမှာလား။

“ကောင်းတယ်။ ဂေါက်ကွင်း မြက်ခင်း အစိမ်းကလေးနဲ့ ကား အနီကလေးနဲ့... ကောင်းကင် အပြာရောင် နဲ့”

ကြည့်စမ်း၊ ဒီ မိန်းမ ကားအနီနဲ့ ရိုက်မှာလည်း သိနေပြန်ပြီ တော်တော်လျင်ပါလား။

“မင်း အိုဩအောင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကိုယ် အိတ်တီဆဲဗင်း တုန်းက မာဇဒါကား ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ တစ်ခါ

နုနယ်၊ ခေါင်းစဉ်က မာဇဒါကားများ၊ ထရပ်ကားများနှင့် သွားခွင်မှုယူခြင်း... လေ”

သူက တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြနှင်းဆီက သူ့ကို ကြည့်တဲ့ ပြကွဲစိန်မှ ဂျပန်မလေးကို ငေးနေသည်။ ၁၉၈၇ ခုတော့ သူပထမဆုံး ပြိုင်ပွဲဝင်သည့် နှစ်ပေါ့။

“မင်္ဂလာခွံ အဝင်လမ်းမှာ သွားရိုက်တာ၊ ကိုယ် သိပ်ညံ့ ချားမွန်း သိလိုက်တယ်။ စိန်ပန်းပွင့်တွေ ကြွနေတဲ့ လမ်းပေါ် မှာ ကားအနီရောင်နဲ့ သွားရိုက်မိတယ်။ ထွက်လာတဲ့ ဆလိုက် ကားက မျက်စိစူးစရာကြီး ဖြစ်သွားတယ်လေ။ နောက်ပြီး ရိုက်တဲ့ အခေါ်က မနက်ခင်း နေထွက်စ အချိန်၊ အပြင်မှာ သိပ်ကိုလှနေ တယ်။ ကိုယ် မောနင်းဖိလ်တာ မတပ်မိဘဲ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။ ဘာ... ဘာ ပြောကောင်းမလဲ ဆလိုက် တစ်ခုလုံး နီရဲနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံရအောင် ကိုယ် ပို့ လိုက်တယ်။ အညံ့ ဆိုတာတိုပုံ ရွေးရင် ကိုယ်ရမှာပဲ”

မြနှင်းဆီနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အထူးအဆန်းချည်းပါလား။

“မင်း ဆာ မဆာတော့ မသိဘူး။ ကိုယ်တော့ ဝမ်းဟာနေ

သူမက ဘိတ်လို ပြောပြီး ရယ်မော၏။

ဆာရင် ပြန်ပေါ့။ သို့သော် သူ ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးနေလိုက်တာ သည်း

“ကိုယ်တို့ ကတ်ကြေးကိုက် သွားစားကြရအောင်”

“ဟာ မဖြစ်ဘူး”

သူ ကမန်းကတန်း ငြင်းတော့ မြန်းဆီက မျက်ခုံးပင့်၍ မေးဆတ်သည်။

“ဘာလို့လဲ”

“နီလာနဲ့ ချိန်းထားတာလေ.... အဲဒါ”

“ဟုတ်ပြီလေ အခု သွားရင်းနဲ့ နီလာကို ဝင်ပြောတာပေါ့၊ ဂေါက်ကွင်းကို သွားဖို့ ဥစ္စာ ကြောင်ငယ် ကနေ စောင့်မှာလား၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ နီလာတို့က သိမိတော်ကြီးကုန်ခြေမှာဆို အဲဒီကို ဝင်ပြောမယ်လေ”

အင်း နီလာတို့ အိမ်ကိုလည်း သူ သိနေရပြန်ပြီ။ အတော်တော် စိတ်ဓာတ် ကျသွား၏။

“နောက်ပြီး ကျွန်တော် ကတ်ကြေးကိုက် မကြိုက်ဘူး”

“အိုး....ဘိတ်သူနဲ့ ယူမယ့်လူက ကတ်ကြေးကိုက် မကြိုက်လို့ တယ်ဖြစ်မလဲ မြတ်စုရဲ့၊ ထားပါတော့ မင်း မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ် ကြိုက်တယ်လေ၊ လာ သွားစို့၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ပျင်းလို့ပါကွယ်”

သေလိုက်ပါလား ဟဲ့။

မထီတရီ ပြုံးနေသော ဆေးရောင် မမြယ်သည့် နှုတ်ခမ်းနှုတ်ခမ်းများမှာ မြတ်စုနှင့် အလွန်နီးကပ်နေ၏။ သူ့ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့ကာ ရေငတ်သွားသည်။

“ဟင်....ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ကြောက်နေတော့လဲ ကလေးရဲ့”

ကလေးရဲ့ ဟူသော လျှောင်ပြောင်သံအောက်တွင် သူ့ မခံချင်စိတ်များ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် သူ့စကားကြောင့် မြန်းဆီ အသံထွက် နှစ်သက်ပြန်၏။ သည်လို့နှင့်ပင် မြန်းဆီ၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ သူ ထိုင်ဖို့ အကြောင်း ပေါ်လာ၏။

“မင်း ရှေ့က မောင်းမလား ဟင်” သူမက နို့နို့ကလေး မေးသည်။

“ဟာ ကျွန်တော် မစီးတတ်ဘူး”

သူသာ ရှေ့ကနေစီးမိလျှင် လက်နှစ်ဘက်လုံးအားနေသော အိုးသမီးက သူ့ခါးကို မဖက်ဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်မည်နည်း။ မိန်းကလေးစီးသောဆိုင်ကယ်၏ နောက်က

www.burmeseclassic.com

ထိုင်လိုက်ရသည်ထက် ခါးကို ဖက်ခံရခြင်းကို သူ ပိုရှက်မှာ သေချာသည်။

“ဘယ်ကို သွားစားမှာလဲ ဗျ”

“ကန်ဖျားပေါ့ကွယ်”

“ဟာ....မဖြစ်ဘူး”

မြနှင်းဆီက ဆိုင်ကယ်ကို လှစ်ခနဲ မောင်းထွက်ရင်း အသံ ထွက် ရယ်မောသည်။

“ဘာလို့လဲ ကွယ်၊ ကန်ဖျားလမ်းပေါ်က ကတိကြေးကိုက် ဆိုင်က အကောင်းဆုံးလေ”

သူ့အိမ်နှင့် အေးမင်းအိမ် ဘယ်မှာရှိကြောင်း တစ်ညတည်း နှင့် သူမ သိပြီးပြီဆိုလျှင် ကတိကြေးကိုက်ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်း ထိုးလောက်တွင် ပြုလေးတို့အိမ် ရှိကြောင်းကိုလည်း မြနှင်းဆီ သိနိုင်မည်ဟု သူ ထင်နေ၏။ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်ပါ။

“တိတ်ကိုပဲ သွားပါ မမြနှင်းဆီ၊ အဲဒီဘက် ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး” လူ လေသံခပ်မာမာနှင့် ပြောတော့မှ....

“အိုကေ....အိုကေ၊ မြတ်စု သဘောပေါ့” ဟု တိုးတိုးကနွေး သဘောတူသည်။

မြနှင်းဆီ၏ မွေးပျံ့သော ဆံပင်ပျော့များသည် မြတ်စု မတိန်ဘာပေါ် လွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲ ဝဲလာလျက်၊ မြနှင်းဆီ၏ ထုံယစ် သော မွေးရနံ့သည် မြတ်စု၏ အသက်ရှူနှုန်းကို မမှန်ကန် သော အနှောင့်အယှက် ပေးလျက် ရှိသည်။

ထိုညက အိပ်ရာဝင်သောအခါ မှိတ်ထားသော မျက်စိထဲ တွင် မြနှင်းဆီ၏ အားပြင်းသော ညှို့မျက်ဝန်းများနှင့် ပန်းနု ချော့ချော နှင်းဆီဝိုလို နှုတ်ခမ်းကလေးကို မြင်ယောင်လျက် ဝေပျက်တွေ မကြာခဏချကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

မိန်းမ တစ်ယောက်၏ လှပ ချောမောမှုကို ကြောက်စရာ
ကောင်းသော အလှနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော အလှဟု ခွဲခြား
နိုင် ခိုမည် ဆိုလျှင် မြန်းဆီ၏ အလှသည် ကြောက်စရာ
ကောင်းသော အလှ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာတွင် အပြစ်ကင်းစင် သိမ်မွေ့ခြင်းကို သူ
တွေ့မတွေ့ပေ။ သူ တွေ့ရသည်က စူးရဲတောက်ပသော မျက်လုံး
များ၊ မထီတရီ ပြုံးတတ်သော အပြုံးများ၊ လှောင်ပြောင်သော
အပြုံးများ၊ စိန်ခေါ်သော အပြုံးများသာ ဖြစ်သည်။ မြတ်စု
တို့ ကြည့်လျှင် အမြဲတမ်း အပေါ်စီးက အပြုံးဖြင့် ကြည့်တတ်
သောကြောင့် ဖြူလေး ရှေ့တွင် အားကိုးဖွယ်ရာ ယောက်ျား
ရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သော မြတ်စုသည် မြန်းဆီ၏ ရှေ့တွင်
ချစ်စနိုး သတ္တဝါလေး တစ်ကောင် ဖြစ်ဖြစ် သွား၏။

သူ့ထံမှ သူမ ဘာအလိုရှိပါလိမ့် ဟု တွေးတော စိတ်မောရ လောက်အောင် မြန်းဆီ၏ ချဉ်းကပ်မှု အပေါ် သူနားမလည် ဖြစ်ရသည်။ အမြဲတမ်း ဘိုင်ကျနေသော မြတ်စုထံမှ ငွေကြေး လိုချင်၍ မြန်းဆီ ချဉ်းကပ်ခြင်း မဟုတ်နိုင်ပါ။ ခါဖြင့် သူမ ဘာကို လိုချင်ပါလိမ့်။ ခင်မင်သိက္ခန်းရသည့် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် လောက် အထိ မြတ်စုနှင့် အသားချင်း ထိမှီပင် စိတ်မကူးသော မြန်းဆီသည် မြတ်စုနှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ရလောက်အောင် ဘာ အကြောင်း ရှိပါလိမ့်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ စိတ် မောပန်းကာ ထို အတွေးများကို ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ဖြူလေးနှင့် သူ၏ ရည်းစားသက်တမ်း ခုနစ်လ အတွင်း သူ့ အိမ်သို့ ဖြူလေး တစ်ခါမျှ မလာဘူးသော်လည်း ဘာမျှ မပတ်သက်သော မြန်းဆီက နှစ်ပတ်အတွင်း ဆယ်ကြိမ်ထက် မနည်း ရောက်ပြီးပြီ။

“မြတ်စု...မင်းက အသက် အငယ်လေးနဲ့ လူကြီးပုံစံ ဖမ်း မနေစမ်းပါနဲ့။ ရှုပ် လက်ရှည်တွေ သိပ်မဝတ်နဲ့။ ချော ဒီအင်္ကျီ မျိုးတွေ ဝတ်”

တစ်ခါတစ်ခါ တီရှပ်များ၊ စပို့ရှပ်များ ယူလာ၍ ပေးသော အခါ သူ မျက်နှာ နီရဲလျက် အော်ငေါက် ပစ်မိသော်လည်း သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ဖြစ်သည်။

“အလကား ပေးတာလို့ မထင်နဲ့။ ကိုယ့် ဓာတ်ပုံဖိုး တွေနဲ့ နှိမ်လိုက်ပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဖလင်တစ်လိပ်တည်း ရိုက်ပြီး ဖလင်ဆယ်လိပ် စာဖိုးလောက် ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် နှိမ်မလဲ”

မြန်းဆီက ပခုံးတွန့်လျက် ရယ်သည်။

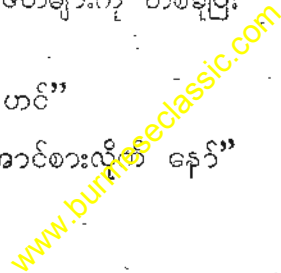
“ဪ ကွယ် နောက်တော့ ဆယ်လိပ်စာဖိုး ရိုက်မိမှာ ခေါ့”

“ဟင့်အင်း” သူ့ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငြင်းပစ် သေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူ ထိုင်မိလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူ့ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ပြုံးနေတတ်သော မမြန်းဆီ၏ ချော့တွင် မြတ်စု မနေတတ်သလို ခံစားရသည်။ နှစ်ယောက် အတူ မုန့်တစ်ခုခုစားလျှင် သူမက အစအဆုံး ပြင်ဆင်ပေးတတ် ၏။ ပေါင်းဆန်စားလျှင် ငှက်ပျောဖက်ကို သူမကိုယ်တိုင် ခွာ၍ ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ပေးရုံမျှမက ဇွန်းဖြင့် တစ်ခါစား အတုံး ငယ်ငယ် ကလေးများ ဖြစ်အောင် ဖဲ့ပေးလေ့ ရှိ၏။ ဘတ်ကြေးကိုက် စားလျှင်လည်း ပန်းကန်ပြား အသေးထဲသို့ သူမ ကိုယ်တိုင် ခွဲထည့်ပေးလျက် အသားဖတ်များကို တစ်ခုံပြီး တစ်ခုံ ထည့်ပေး၍ မပြီးတော့ချေ။

“ကင်းမွန် ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“ချော ဒီ ပုစွန်ဖတ်လေးတွေ ကုန်အောင်စားလိုက် နော်”

“ဝက်အူချောင်းလေး နည်းနည်း ယူလိုက်နော်၊ ကိုယ် သိပ် မစားနိုင်ဘူး”

ကြာတော့ မြတ်စု မျက်နှာ မထားတတ်တော့ဘဲ ကလေး သဗ္ဗယ် ပြုံးရယ်မိတော့သည်။

“ရေခဲနွေးကြမ်း သောက်ရန် အကြမ်း ပန်းကန်ကို သူမက ဆေးပေးသည်။ ရေခဲနွေးကြမ်း ငွေပေးသည်။ ပူနေလျှင် မြန်မြန် အေးအောင် သူမက မှတ်ပေးသည်။

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ကလေး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ငြင်းမိလျှင် မြန်းဆီက စူးစူးရဲရဲ ပြုံး၏။

“ကိုယ်ကတော့ ကလေးလို့ ထင်တာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ တောင်းပန်ပါတယ်” တဲ့။

စားသောက် ဆိုင်များတွင် ထမင်း အတူ စားလျှင်လည်း မြတ်စုကို အရိုးထွင်ပေးနေသည်နှင့် သူမမှာ ထမင်း ကောင်း ကောင်း မစားနိုင်တော့ပေ။ အရှက်အကြောက် ကြီးတတ်သော စကားနည်းသော၊ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သော ဖြူလေးနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ မြန်းဆီ၏ ယုယမှု၊ ဂရုစိုက်မှုများကို တဖြည်းဖြည်း အသိအမှတ်ပြုလာရတော့သည်။ ငြင်းပယ်ရမှာ အားနာစွာဖြင့် သာယာ လာရတော့သည်။

ထမင်းစားရင်း၊ စကားပြောရင်း ဖြူလေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်း၊ ဖြူလေးကို သူ သိပ်ချစ်ရသည့် အကြောင်း

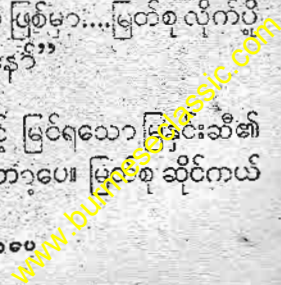
များ တမင်ဆက်သက် ထည့် မြောမိသည့် အခါ မြန်းဆီက ထွေးခြားသလို ပြုံးရယ်လျက် နားထောင်တတ်၏။

‘မြတ်စုရဲ့ ဖြူလေးက သိပ် အပြစ်ကင်းတယ်နော်၊ ဖြူလေးနဲ့ ညည်းစားဖြစ်တာ မြတ်စု တံကောင်းတယ်’ ဟု အတည်လိုလို နောက်တာလိုလို ထောက်ခံနေချိန်တွင်တော့ မြန်းဆီ၏ အပြုံးမှာ တာမဆီ အလို လိုက်တော့မည့် အစ်မကြီး တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး ဖြစ်နေပြန်၏။

တစ်ခါတော့ ညနေခင်း သိမ်တော်ကြီး ဘုရားပေါ်သို့ ခါတိုင်းလို မြန်းဆီ ရောက်လာကာ မြတ်စုတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတာကို စောင့်ကြည့် စကားပြောရင်း မှူးသတဲ့။ သူမ၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပါ ဟု မြတ်စုကို အရေးဆိုသည်။ မြောရုံထဲက ခုံတန်းပေါ်မှာ ခဏလေး နောက်မှီပြီး လွှဲနေ ဆိုက်ပါလား ဟု သူ ပြောကြည့်တော့ လက်မခံပါ။

“ကိုယ် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လဲနေမှ ဖြစ်မှာ...မြတ်စု လိုက်ပို့ပါကွယ်၊ သိပ် ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အမြဲတမ်း အထက်စီးက အပြုံးဖြင့် မြင်ရသော မြန်းဆီ၏ မျက်နှာ ညှိုးနေတော့ သူ မငြင်းရက်တော့ပေ။ မြတ်စု ဆိုင်ကယ်

စီး ကျွမ်းကျင်မှန်းလည်း သိပြီးသွားပြီ။ သူက ရှေ့မှ စီးပြီး မြနင်းဆီကို နောက် ထိုင်ခုံမှာ တင်ကာ အိမ် လိုက်ပို့ ပေးရ၏။ သူ ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ဘယ်တော့များ သူ့ခါးကို ဖက်လာ မလဲဟု တွေးတော ပူပန်နေသော်လည်း အံ့ဩစရာပင် မြနင်းဆီ က သူ့ခါးကို မဖက်ချေ။

‘ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ စီးပါနော်’ ဟု ကနွဲကလျ တောင်းပန် တော့ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သဘောတူဖြစ်၏။

မြနင်းဆီ၏ အိမ်မှာ ကန်ကြီးရပ်ကွက် အဆုံးပိုင်း၊ ကမ်းနား လမ်းသောင့်မှာ ရှိသည့် သုံးတပ်တိုက် အဝါရောင်ကြီး ဖြစ် သည်။ မြတ်စု တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးသေးသော်လည်း ဖြူလေး ကတော့ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်...တဲ့။ မြနင်းဆီသည် အင်္ကျီပုံစံ အဆန်းများ တီထွင်ပြီး ချုပ်လုပ်ရာ၌ ရန်ကုန်သူပီပီ စနစ်တကျ လှပ ဆန်းကြယ်သည်...တဲ့။

‘တော်တော့ တော်ပါရဲ့ ကိုကိုရာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြူလေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့် မရပါဘူး၊ သူ ယောက်ျားတွေကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်က ကြောက်စရာကြီး၊ ယောက်ျားတွေဆီက တစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ယူပစ်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ’ ဟု ဖြူလေးက ထင်မြင် ချက် ပေးသည်။ ဖြူလေး၏ အထင်နှင့် သူ့ အထင် တစ်ထပ် တည်း ကျနေတော့ သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားကာ မြနင်းဆီကို အားနာ ပါးနာ လိုက်လျှော ခင်မင်မိတာ မှားလေပြီ ဟု

အထိတစ်ခုခဲလေး၏။ အင်းလေ... ရှောင်လို့မှ မရတာ၊ ဒါထက် ကျွမ်းကျင်လည်း မန္တလေး ပြန်ပြေးဖို့ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ် ခြင်းဖြင့် ပြေသိမ့်နေရသည်။

‘ကိုကိုလဲ သတိထားနော်၊ ဖြူလေး သတိပေးရတာ ခဏ အထိ ဒီ မိန်းမ ကိုကိုကို တွယ်ကပ် နေတာ ဘိတ် တစ်မြို့လုံး သိကျန်ပြီ’

ဖြူလေးက လက်ညှိုးကလေးထောင်လျက် စွပ်စွဲတော့ သူ့ အင်အောင်ရှိမင် မပြင်းနိုင်ခဲ့ဘဲ မျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် စိတ် ချိတ် နေခဲ့၏။

‘သိပ် အားမနာနဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကိုယ် အားနာတာကို သူက ခွင့်ကောင်းယူပြီး တစ်ချိန်ချိန်ကျတော့မှ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် နေမယ်’ ဟု မြတ်စု အားနာတတ်မှန်းလည်း ဖြူလေးက သိလေသည်စွာ သတိထားမိပြန်သေး၏။

‘ကိုကို... ရှောင်နော်၊ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နော်၊ ဒီ မိန်းမက ကန်က သူ့ဌေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုပင် တဲ့ ကိုကိုရဲ့၊ သူတို့လို မိန်းမမျိုးဟာ အရှက်အကြောက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး သိလား’

ပုပ်သောကဖြင့် အသိပေးတတ်ပြန်၏။

‘ကိုကိုနော်... သူ့မှာ တရားဝင် လင်ကြီး ငုတ်တုတ် ရှိနေ သေးသား မသိ ဘာမသိနဲ့ သူ့ အကြောင်း ဘယ်သူမှ သေသေ

ချာချာ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ပုဒ်မ ၄၉၇ နဲ့ ကွဲခနဲ မိသွားမယ်

ဥပဒေကျောင်းသူ ဖြူလေးက ပုဒ်မ နံပါတ် ရွတ်ပြလျက် ခြိမ်းခြောက်သေး၏။

‘ဘာလဲ ဖြူလေးရ၊ ပုဒ်မ ၄၉၇ ဆိုတာ’

သူ နားမလည်၍ ပြန်မေးတော့ ဖြူလေးက မျက်ခွံ ခို့ခို့ အောက်မှ မျက်လုံး လျားလျားလေးကို အစွမ်းကုန် ပြူးပြု လျက် ‘မယားခိုးမှုလေ ထိုက်ခိုက်’ ဟု တိုးတိုးကလေး အော်၏။ သူ မျက်နှာပူနွေးကာ ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်ရလေသည်။

မြနှင်းဆီ၏ နေရာမှာ သုံးထပ်တိုက်၏ အထက်ဆုံး အထပ် ဖြစ်သည်။

“အောက်ဆုံးထပ်က ကိုယ့် စက်ချုပ်ဆိုင်လေ၊ အလယ်ထပ် က အိမ်ရှင်တွေ၊ အထက်ဆုံးက ကိုယ့် နေတာ။”

တိုက် ရှေ့ပေါက်မှ သူတို့ ဝင်သွားချိန်တွင် စက်ချုပ် လက်ထောက် ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က မြနှင်းဆီကို ပြုံး နှုတ်ဆက်ရုံမှ တစ်ပါး အထူးအဆန်း မဟုတ်ဘဲ သလို လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေ၏။ ထိုအခါ ဤ အိမ်သို့ ရောက်လာသော သူစိမ်း ယောက်ျားမှာ ဘူ ပထမ ဦးဆုံး မဟုတ်နိုင် ဟု သံသယဖြစ်ကာ ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာ နွေးသွားသည်။ တခြား ယောက်ျားတွေရော အပေါ်ထပ် တက်

လေသလား ဟု တွေးမိပြီး မြနှင်းဆီကို အပေါ်ထပ် လိုက် ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ်’ ဟု တုံးတိတိ နှုတ်ဆက်သည်ကို မြနှင်းဆီ အံ့ဩဟန် မတူပါ။

“အေး အေး... ဆိုင်ကယ်ယူသွားနော်” တဲ့။

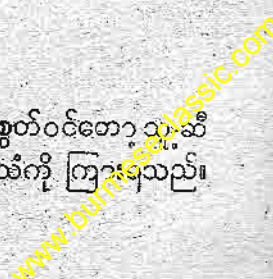
“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး”

နောက် ဘယ်တော့မျှ မြနှင်းဆီ၏ အိမ်သို့ မလာရန် သူ ဖြတ်ချက် ချမိပြန်၏။

တစ်ခါက သူ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရန်ကုန် လူကြံ့ ထံမှ နှင်း သွားအယူ သူ့လိုပင် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်နေ တာ မြနှင်းဆီနှင့် ကြုံပြန်သည်။ မြနှင်းဆီက အသက် ၄၀ ကျော် ခပ်ဖိုင်ဖိုင် လူတစ်ယောက်နှင့် စကား ရပ်ပြောနေသည်။ မြနှင်းဆီကို မမြင်ဟန်ပြု၍ စက်ဘီးကို သော့ခတ်ကာ အိမ် နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

“ဟေး... မြတ်စု”

အတူပဲ။ သူ မကြားဟန်ဆောင်၍ အထဲစွတ်ဝင်တော့ သူ့ဆီ သွက်သွက်လိုက်လာသော ခွာမြင့် ဖိနပ်ဆီကို ကြားရသည်။

သူ့လေယာဉ်ကို မြင်နိုင်မည့် ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်ကာ လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ ကြည့်စဉ်မှာပင် ရင်းနှီးပြီးသော မွေးရန် တစ်ခု သူ့အနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာ၏။

“အရေးကြီးလှချည်လား မောင်လေးရဲ့၊ အခုမှ လေယာဉ် ဆင်းတာ ဥစ္စာ”

“ဪ... မမြန်းဆီ”

သူ့ မသိဟန်ဆောင်၍ မရတော့ပါ။ ခုံရှည်များ ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် လူတချို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေတော့ သူ့မျက်နှာ ပူနွေးသွား၏။

မြန်းဆီ ဆံပင်များကို အနီရောင် ပဝါပါး တစ်ထည်ဖြင့် စည်းထား၏။ အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ရင်ဘတ်စာတန်း အနီရောင် စာလုံးများပါသော ထိရုပ် အပ္ပူရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မြင်နေကျပုံစံထက် ပို၍ ရဲရင့်စူးရှနေသည်။ လှချည်အနက်ကို မဝတ်စပွေး ဖြူလေးတို့လို ခြေသလုံးတစ်ဝက်ပေါ်အောင် တိုတိုဝတ်ထားပြီး သွယ်လျှသော ခြေထောက်မှာ ဝါဝင်းနေ၏။ ခွာမြင့်ဖိနပ်က အနီရောင်ကြိုးသိုင်း ပင်ဆယ်လ်တီးလ် ကလေး ဖြစ်၏။ မြန်းဆီကို ကြည့်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများ ခြောက်သွေ့သွားသည်။ ခွာမြင့်ဖိနပ် စီးထားမှသာ မြန်းဆီ၏ ဝယ်ထိပ် အစွန်းမှာ အရပ် ၅ပေဝက်က မရှိသော သူ၏ နားရွက်အထက်မှာ ရောက်နေလေသည်။

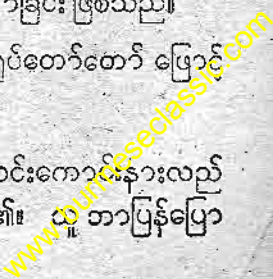
လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ခရီးသည်များ ဝင်ခါက်မှ တန်းစီ၍ ဝင်လာချိန်တွင် မုတ်ပုံတင် ပြနေသော မြန်းဆီ ဆုံးကလူကို မြန်းဆီက လက်လှမ်းပြသည်။ ထိုလူက သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။ အရပ်ခပ်ပုပု ဝပိုင်သော ကိုယ်လုံးနှင့် အထက် ၅၀ အရွယ် မေးစေ့နှစ်ထပ် ဖြစ်နေသော ထိုလူသည် မြန်းဆီဆီသို့ သာပုံရလျက် အထက်တန်းပညာ သင်ကြားခြင်းကို အားမကျမည့် ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ဦးလှဝေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက မောင်မြတ်စုတဲ့ မြန်းဆီနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာလေးပေါ့၊ စိတ်သဘောပို၍ ဖြူစင်တဲ့ လူငယ်ကလေးပဲ၊ မြတ်စုရေ... ဒီ ဦးလှဝေက မြန်းဆီနဲ့ စပ်တူ စက်လှေထောင်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေလေ... နေတော့ သော့သောင်းမှာ နေတယ်”

သူ ယဉ်ကျေးမှု အရ ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်မပါစွာ မြစ်ထည်လည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူ့ ရန်ကုန် လူကြိုက် အခန်းကဲ့သို့ ဝင်လာပြီး သူ့ လက်မြောက်ပြလျက် ထွက်ခွာတော့မည့် အခါတွင် ထိုလူထံမှ စကားသံ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြန်းဆီရဲ့ အချစ်တော်ကလေးက ရုပ်တော်တော် ပြောင်ပေးပဲ”

ထားဝယ်သံဝဲသော စကားကို သူ ကောင်းကောင်းနားလည် နားထောင်၍ မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွား၏။ သူ့ ဘာပြန်ပြော

ရမုန်း မသိဘဲ ထိုလူ၏ မျက်ခွက်ကိုဆွဲထိုးပစ်ရမလားဟု စဉ်းစား မိသေးသည်။ သို့သော် ခရီးသည်များ၊ လာကြိုသူများ၊ လူတစ် ငါးကြိမ်ကြပ်ရေး ဝန်ထမ်းများ အားလုံးရှေ့တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ချင်သဖြင့် တက်-တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ မြန်းဆီ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောချိန်အထိ 'မြန်းဆီရဲ့ အချစ်တော်' ဟူသော စကားလုံးက သူ့ကိုခားနှုတ် ထိုးသလို နာကျင် ပူလောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘေးပြို၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ နှုတ်မဆက်ဘဲ နေ တော့မယ်၊ ထိုမိန်းမလာလျှင် အိမ်တံခါး ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပေး ခဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိပြန်၏။

နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ အေးမင်းတို့ လင်မယား နှင့် မြတ်စု ဘုရားပေါ်က ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ တစ်အုပ် စုချင်း ခွဲထုတ် စုစည်း နေစဉ် အံ့ဩစရာကောင်းစွာ ဖြူလေး ရောက်လာ၏။ ဘုရားပေါ်မှာ ဝတ်ရွတ်ပွဲရှိမှ သို့မဟုတ် အပတ် စဉ် သန့်ရှင်းရေး အလှည့်ကျမှ ဘုရားပေါ် ရောက်လာတတ် သော ဖြူလေးသည် ထိုနေ့က ဘာမျှ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ရောက်လာသည်။ အချားဘကာ သမီးရည်းစားတွေလို နေ့စဉ် တွေ့ရန် မဆိုထားနှင့် တစ်ဖတ် တစ်ခါပင် မတွေ့ နိုင်အောင် ဖြူလေးက စည်းကမ်း တင်းကျပ်ထားသောကြောင့်

ဖြူလေး ယခုလို ရောက်လာချိန်တွင် သူ့ အရမ်းပျော်သွားလေ သည်။

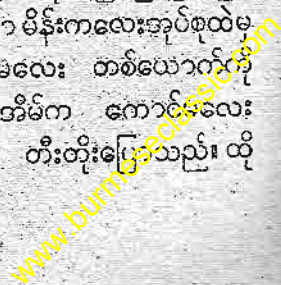
“ဟာ...ဖြူလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

ဖြူလေးက ရောက်ရောက်ချင်း မြတ်စု အနီးသို့ မလာဘဲ နီးသွယ် သွားကာ သားကလေးကို ပွေ့ချီ မြှောက်ကစားလျက် ရယ်မောနေရာမှ မြတ်စုဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဖေဖေကို လာကြိုတာ ဖေဖေ ဆိုင်ကယ် ပါမသွားလို့၊ ခေပေက ကြာဦးမှာတဲ့၊ နောက်ပြီး ဒီနေ့ လျှောက်လဲချက်ပေး တာတဲ့၊ ဖြူလေး အကြာကြီး စောင့်ရမှာမို့ ဆိုင်ကယ်ကို အထက် ခုခွေမှာ အပ်ထားခဲ့ပြီး ဒီ တက်လာတာ”

ရေညှိရောင်ဖျော့ဖျော့ပေါ်တွင် ရေညှိစိမ်းရင့်ရင့် စက်ဝိုင်း ခန်းကလေးများပါသော ရုပ်လက်တို့ အင်္ကျီအပွကြီးအောက် တွင် နဂိုက သေးကွေးသွယ်လှသော ဖြူလေး၏ ကိုယ်လုံး ကလေး မြှုပ်နေ၏။ လုံချည်က ရေညှိစိမ်း အရောင်ရင့်ရင့် ဆီတဲလ်အကွက် ခပ်တိုတို၊ ရယ်မောလိုက်သော ဖြူလေး၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ အညိုရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဖြင့် ပိုမို အောက်ပလျက် ရှိသည်။ ဤ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအရောင်ကို သူ အသွန်မုန်းကြောင်း တစ်နေ့နေ့မှ ဖြူလေးကို ပြောပြရဦးမည်။

ခဏကြာတော့ ဓာတ်ပုံလာရိုက်သော မိန်းကလေးအုပ်စုထဲမှ အသားညိုညို ဝဝကစ်ကစ် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ညွှန်ပြရုံ ‘အဲဒါ မြန်းဆီရဲ့ အိမ်က ကောင်မလေး မြတ်စု ရဲ့’ ဟု ဖြူလေး မကြားအောင် တီးတိုးပြောသည်။ ထို

ကောင်မလေး သူတို့ဘက် လှည့်ကြည့် ပြုံးပြသော်လည်း မြတ်စွာ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်၏။ ဖြူလေး ထိုင်နေသော ခုံတန်းရှည်ပေါ် သွားထိုင်ကာ ဖြူလေးကို ဓာတ်ပုံအယ်လ်အမ်များ ပြနေလိုက်လေသည်။ သူတို့အုပ်စု ပြန်ဆင်းသွားပြီး သိမကြာမီမှာပင် ထိုကောင်မလေး နောက်တစ်ခေါက်ရောက်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် လေးဆင့် စတီးချိုင့်ကြီး ပါလာ၏။

‘ကိုအေးမင်းတို့အတွက် မမမြက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ’ ဟု ပြောပြီး မြတ်စုကို ပြုံးပြသည်။ ဟိုတစ်ခါ မြနှင့်ဆီကို သူမ အပြန်လိုက်ပို့တော့ လှေကားမှ လာတဲ့သော ကောင်မလေးမှန်မှတ်မိ လိုက်သော်လည်း မြတ်စု ပြန် မပြုံးပြဘဲ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ချိုင့်ကို ညနေကျမှ ကျွန်မ လာယူမယ်” ဟု ပြောပြီး လှေခနဲ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

စတီးချိုင့်ကိုင်းနှင့် ချိုင့်အကြားတွင် စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခု ပါလာတာကို ဖြူလေးက အလျင်မြင်၏။ စာရွက်ခေါက်ပေါ်မှာ လက်ရေးသောသော့ဖြင့် ‘မြတ်စုသို့’ ဟု ရည်ညွှန်းချက် ပါတော့ ဖြူလေးက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။

‘ကိုကို အတွက် စာပဲ၊ ဖြူလေး ဖတ်ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား’ ဟု စူတူတူ ပြုံးလျက်မေးတော့ ဘုရားတ လျှက်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက် ရသည်။ ဒီ မိန်းမ ဘာတွေများ ရေးထား ဦးမှာလဲ လေဆိပ်က အပြန်ကတည်းက တစ်ခါမျှ မတွေ့ရသေးတာမို့ အချစ်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းထားတာ ဖြစ်မှာပဲဟု ရင်

တထိတ်ထိတ်နှင့် စာကို ဖြူလေးထံမှ ဆွဲလည်းယူချင် ယူလည်း မယူရဲဘဲ ဓာတ်ပုံတွေသာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြတ်စု က်ဆိုးသွား၏။

စာဖတ်ရင်း ပြုံးနိုးဆို မျက်နှာနီမြန်းလျက် စာကို လုံးခြေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပစ်ပေါက်ကာ ထထွက်သွားသော ဖြူလေး ထို ခပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ‘ဖြူလေး’ ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ကောင်....လိုက်....လိုက်”
အေးမင်းက မျက်လုံးပြုံးကာ တိုက်တွန်းခိုက် သူ့စုန်းခနဲ ထ ရပ်လိုက်သည်။

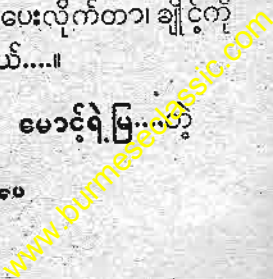
“ဟာ....နေဦးလေ....မြတ်စု၊ စာကို ဖတ်ကြည့်ဦး တာတွေ့ရေးလဲ သိရအောင် နေဦး”

နီလာက သားကိုပွေ့ချီလျက်က ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ကျနေသော စာအလုံးကလေးကို သွားကောက်၍ မြတ်စုကို ပေးသည်။ ကြေမ့လုံးထွေးနေသော စာကို ပြေးရင်းလွှားရင်းက တမန်းကတန်း ပြန်ဖတ်ရသည်။ စာက တိုတိုလေးပါ။ သို့သော်....

မောင်....

မြတ်စု အိမ်မှာ ဒီနေ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်တယ်။ မောင် ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ချိုင့်ကို သက်သက် ညနေမှ လာယူလိမ့်မယ်....။

မောင်ရဲမြတ်...ဟဲ့

သေနှာမ....။ သူ့စာကို လှည့်ပစ်ကာ အုတ်လှေကားများ အတိုင်း အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖြူလေး ဆိုင်ကယ်ဆီသွားမှာပဲဟု သိသဖြင့် အောက်ရောက် စော့ ညာဘက်သို့ ကွေ့ကာ ပြေးလိုက်သွား၏။ မေလ၏ နေ့လယ် တစ်နာရီ နေကြောင့် သိမ်တော်ကြီးကုန်း ကျောက် စရစ်လမ်းပေါ်မှာ ပူချစ်လျက် ရှိသည်။ ဖြူလေးမှာ ဖိနပ်လည်း ပါမသွားဘူးဟု ဖြူလေး အတွက်သာ ပူပန်ဖြစ်၏။ သူ့ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းသာ လှမ်းရသေးချိန်မှာ ဖြူလေးက ဆိုင်ကယ်ကို စက် နှိုးနေပြီ။

“ဖြူလေး ခဏ နေပါဦး ဖြူလေးရဲ့” သူ မရှက်နိုင်တဲ့ အော်ဟစ် ဟန်တားမိ၏။

ဖြူလေးက လုံးဝ လှည့် မကြည့်ပေ။ ဖိနပ် မပါသော ခြေထောက်ကလေးတစ်ဘက်ဖြင့် မြေပြင်ကို ခဏကကာရပ်ရင်း စက်နှိုး၍ ရုအွားသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ သည်လောက် မပူပင်ဘူးပါ။ ဖြူလေး စိတ်ကြီးမှန်းလည်း သူ့သိသည်။ ဘယ်လို မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အဖြစ်မှန်းလည်း သူ့ သိသည်။

“ဖြူလေး....”

သူ့ အားကုန်ပြေး၍ ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှာ တည့်တည့် ဝင်ရပ် လိုက်၏။ မြတ်စုသည် ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးနှင့် သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိ

အောင် ကပ်ထားမိသည်။ ဖြူလေး၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးမှာ အညိုရောင် မျဉ်းမြောင့်တစ်ကြောင်းအဖြစ် တင်းစေ့ထားသည်။

“ရှေ့ကဖယ်နော်....မတိုက်ရက်ဘူး မထင်နဲ့”

မာကျောသော စကားသံမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်ရီနေ၏။

“ဖြူလေးရယ်၊ ကိုကိုကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ အဲဒီအခါခင်မက ဝင်သက်သက်သက်....”

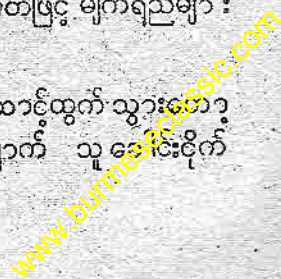
“မကြားချင်ဘူး”

ဖြူလေးက အသံကုန်စွတ်အော်လိုက်သဖြင့် ရုံးထဲကလူတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတွေရော လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဖြူလေး မျက်နှာမှာ နီရာကနေ ဖြူဖျော့သွားပြန်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖယ်ပေးပါ၊ ဒီရုံးတစ်ဝိုက်ဟာ ဖေဖေ နယ် နယ်၊ ဖေဖေ အရှက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို ဖြူလေး မလုပ်ပါရ နဲ့”

ဖြူလေး အသံက ပျော့ပျောင်းစွာ တိုးတိတ်သွားသဖြင့် အဲဒီမှ ဖယ်ပေးလျက် ဝူဝူကြီးရပ်နေမိသည်။ မြနှင်း ဆီအပေါ် ဝူဝူ နာကြည်း စိတ်ဖြင့် အံတင်းတင်း ကြိတ် မိစဉ်မှာပင် ဖြူလေး၏ အထင်လွဲခံရမှုကို ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များ ထွက်၍ ဝိုင်းလာသည်။

ဆိုင်ကယ်ကလေး ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ထွက် သွားတော့ သာသော ကျောက်စရစ်လမ်းတစ်ချောင်း သူ့ နေထိုင်ရာကို

စိုက်ချကာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တော
ပန်ရမှာလဲ။ သူနှင့်မြနှင်းဆီ ဘာမျှ မပတ်သက်ကြောင်း ဖြူလေး
ကို ဘယ်လို ရှင်းပြရတော့မှာလဲ။ ထိုမိန်းမ တစ်ယောက်သ
ရှင်းပြ ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

သူသည် စိတ်ထဲမှ မြနှင်းဆီကို စိတ်ရှိုလက်ရှိ တိုင်နှင့်ခေါ
နှင့် ဆောင်ပစ်လျက်ရှိသည်။ လက်သီးဖြင့် စိတ်ရှိုလက်ရှိ တ
နက်လျက်ရှိသည်။ ဆံပင်တွေဆောင့်ဆွဲပြီး မျက်နှာနှင့်ကြမ်းပြ
ဆောင့်တိုက်ကာ သူ့ အမှားကို ဝန်ခံခိုင်းရမည်။

ဤကိစ္စမှာ သွေးရိုး သားရိုး မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သိ
ဖြူလေး ရှိမှန်းသိလို့ တမင်သက်သက် ဖြူလေးအထင်လွှဲအော
ကြံစည် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ထိုနေ့ ညနေချိန်တွင် ရေကမန်းကတန်း ချိုးပြီး အဝ
အစား ဂရုတစိုက် ဝတ်ဆင်ရသည်။ အေးမင်း စက်ဘီးကိုယူ
ကယ်ရီယာပေါ် ဖြူလေး၏ ယိုးဒယား ခုံထူ ခြေညှပ်ဖိန
အနက်ကလေးကို ညှပ်တင်ကာ ဖြူလေး၏ အလှပြင်ဆိုင်
သွားပေးရလေသည်။ ဖြူလေး အလုပ်အားချိန်ကို စောင့်
အတော်ကြာအောင် ဖျောင်းဖျ ရှင်းပြနေမိသည်။

“ဖြူလေးရယ်...ကိုကို မညာတတ်ဘူးဆိုတာ ဖြူလေးသိ
တယ်။ ဒါ သက်သက်မဲ့ ကိုကို အကျိုးယုတ်အောင် သူ့အကွ

ဆင် သုတ်မာတာပါ။ ဖြူလေး အထင်လွဲပြီး ကိုယ်နဲ့ ဖြူလေးနဲ့
ထွဲသွားရင် သူက အပျော်ရွှင်ဆုံးမိန်းမ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဖြူလေး
နဲ့ ဖြူလေး မယုံရင် အဲဒီ မိန်းမကို ဖြူလေးရှေ့မှာ လည်ပင်း
ညစ်ပြီး ဝန်ခံခိုင်းပြမယ်နော်”

ဖြူလေးက မျက်ရည်ဝေ့လည်လျက် တိတ်ဆိတ်ငေးမောနေ
ခဲ့သည်။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းပါးကလေး မွဲ
ကွေးနေတာ မြင်ရတော့ သူ့ အခုချက်ချင်း ထိုမိန်းမကို ထိုးကြိတ်
ပစ်ချင်လာ၏။

“ဖြူလေးရယ်...ဖြူလေး မကျေနပ်ရင် ကိုယ်ကို ရိုက်နှက်
ပစ်ပါ။ နောက် ဒီ မိန်းမကို ကိုယ် စကားမပြောဖို့ ကတိပေးပါ
တယ်”

ဖြူလေးက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အလျှူမီနီယမ်
ခေါက် ကုလားထိုင်၏ ဆုံဖာ/အနီရဲရဲ ကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်
ထိတို့ ကစားကာ မျက်ရည်ကျလေသည်။ ဖြူလေး၏ မျက်ရည်
ကို မြင်ရတော့ သူ့ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“မဝီနဲ့လေ...ဖြူလေး ကိုကို လာတာ မကြိုက်လို့လား
တင်။ ကိုကို ပြန်ရတော့မလား”

ဖြူလေးက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ ဖြူလေး၏ လက်
ထောက်အဖြစ် ခန့်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း ဖြူလေး

www.burmeseclassic.com

ထက် လုပ်သက်ရှင်သော အစ်မကြီးက အနားမှာ ထိုင်ရသည်ကို အနေခက်ဟန်ဖြင့် ထသွားဖို့ပြင်သည်။

“မမအေး...မသွားပါနဲ့၊ ဒီနားမှာပဲ နေပါ၊ တော်ကြာ ဖေဖေ မတော်တဆ ဝင်လာရင် မကောင်းဘူး။”

ဖြူလေးက ရှိုက်သံ တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောတော့ ညကြီး မိုးချုပ် ဖြူလေးထံ လာရသည်ကို အားနာသွား၏။

“ကိုကို သွားမယ်နော်၊ ညကျ စာရေးထားမယ်၊ မနက်က တော့ နီလာနဲ့ ပေးခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကိုကိုကို ယုံတယ် မဟုတ်လား ဟင်...ဖြူလေး။”

သူ့ မတ်တတ်ရပ်လျက် မေးတော့လည်း ဖြူလေးက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ သူ့ အနည်းငယ် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းလျက်က လက်သီး တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်၏။ ဖြူလေးဟာ ငါ့ကို မယုံတော့ဘူးလား။ ဖြူလေးက လွဲလို့ ဘယ်မိန်းမ ကိုမှ မချစ်ခဲ့တာ ဖြူလေး မချစ်မိဘူးလား။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုကို အခု အဲဒီ မိန်းမ သွားရှာပြီး ဖြူလေး ဆီ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ဖြူလေးကို သူ့ ခူးထောက်ပြီး တောင်းပန်စေရမယ်”

သူ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာတော့ ‘ကိုကို’ ဟု ဖြူလေးက တီးတိုးခေါ်၏။ သူ့ မဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်တော့ ဖြူလေးက ထိုင်ရာမှ မော့ကြည့်ကာ ‘ဒီ မကောင်းဆိုးဝါးမကို ဘယ်တော့မှ

ဆက်ဆံတော့ဘူး မဟုတ်လား ဟင်....’ဟု မေးသည်။ မြတ်စုသည် လှိုက်ခနဲ ရင် နာကျင်စွာ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။

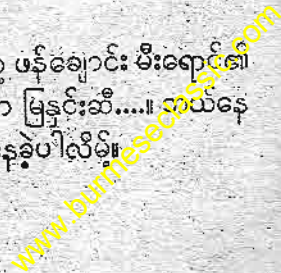
“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် ဖြူလေးရယ်...ဘယ် တော့မှ ဆက်ဆံတော့ပါဘူး”

ညရောက်တော့ သူ၏ ကတိ အားလုံး ဆုံးဖြတ်ချက် အားဖြင့် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြောင်းပြန် ပြစ်ကုန်တော့၏။

ည သူ့ အိမ်ပြန် ရောက် တော့ ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ သူ့ ဝမ်းဗူးဖြင့်ပြီး အထဲဝင်ကာ ကင်မရာအိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ချရုံသာ ရှိသေးသည် အိမ်ရှေ့ ဆီမှ ဆိုင်ကယ်စက်သံနှင့် အတူ စက်နေပြီ။ ခေါက်ထောက်သံ ကြားလိုက်၏။ ဖြူလေး မဟုတ်တာ သိချာသည်။ စိတ်ကောက် မပြေသေးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘယ်တုန်းကမျှ သူ့ ဆီ မလာဘူးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြူလေး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

ဒါဆိုရင်....

သူ့ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်တော့ ဖန်ချောင်း မီးရောင်၏ အောက်မှာ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော မြနွင်းဆီ....။ ဘယ်နေ့မှ ထွက်ချား မိမိ အပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါလိမ့်။

သူ တစ်နေ့ကုန် မျှီသိပ်ထားခဲ့ရသော ဒေါသများ ချက်ချင်း စုပြုံ ပေါက်ကွဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လျက် အော်ဟစ်ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် ယုတ်ကန်းတဲ့ မိန်းမ၊ အခု ချက်ချင်း ထွက်သွား”

မြနှင်းဆီက အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ ဝင်လာ၏။ သူမ၏ ဆံပင်များသည် အစည်းအနှောင်မဲ့ကာ ဆိုင်ကယ် လေအရှိန်ကြောင့် ဖွာရာကြဲလျက် ရှိသည်။ ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံမှာ ခါတိုင်းလို စူးရှ တောက်ပမှု မရှိဘဲ ဒေယျာတော့ မှေးမှိန်နေ၏။

“ထွက်သွား...ဆီ” သူ နောက်တစ်ကြိမ် အော်ဟစ် လိုက်ပြန်၏။

သူ့ အသံကို မကြားသလိုပင် တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် လန့်ဖျပ်သွား၏။ မြနှင်းဆီ၏ အသားပျော့ပျော့ လိမ္မော်သွေးရောင် ဝတ်စုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အကိုက် ပုံစံကျ ပြေပြစ်လျက်ရှိသည်။ သူမသည် စက္ကူအိတ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုကို ရင်ခွင်မှာ အပ်လျက် ကိုင်ထား၏။

မြတ်စုသည် လုပ်မိ လုပ်ရာ အနားမှာ ရှိသော ကြိုးတန်းပေါ်က ဖလင်လိပ် ညှပ်၍ ဆွဲဆန့်သော သံညှပ် ခပ်ကြီးကြီးကို ဖြုတ်ယူကာ အားကုန်လွှဲ၍ ပေါက်ပစ်လိုက်၏။ မြနှင်းဆီက

သူမ ရှောင်သောကြောင့် နဖူး တည့်တည့်တွင် ထိမှန်ကာ နှစ်သိုင်းသွား၏။ သူမ မျက်လုံးများ ၁၈၈ မှိတ်လျက် ညည်းညည်းလိုက်လေသည်။

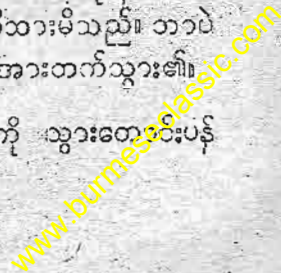
ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ နဖူးဆီမှ သွေးစီးကြောင်း သေးသေးသေးသည် နှာခေါင်းတည့်တည့်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ စီးကျလာသည်ကို သူ ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ စောင့်ကြည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားထော်ကြိုးစားမအောင်မြင်ပါ။

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ယုတ်မာတတ်တာလဲ ဟင်” သူ့ အသံမှာ စောစောကလောက် မကျယ်သော်လည်း တင်းမာမှု နည်းနည်း လျော့စွား၏။ မြနှင်းဆီ ထာမဆုံး အကြိမ် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကိုယ် မှားသွားတယ်၊ အခု ငါ့အတွက် ကိုယ် တောင်းပန်လာတာလေ”

ထိုသော် သူမ၏ မျက်နှာတွင် မှားယွင်းမိသည့် အတွက် ဝမ်းသာ သော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ချ တောင်းပန်လိုရိပ် သော်လည်းကောင်း၊ လုံးဝ မရှိသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်သက မြနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် အားတက်သွား၏။

“ခင်ဗျား မနက်ဖြန် ဖြူလေးကို သွားတေ့ဦးပန်သွား”

မြနှင်းဆီက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာရာ မြတ်စုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာသို့ နီးကပ်စွာ ရောက်လာ၏။

“တောင်းပန်ပေးမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ တောင်းပန်မှ မြတ်စု စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင်လေ”

အနှောင့်အသွား မလွတ်သော စကား အသုံးအနှုန်းကို သူ မထိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ မြနှင်းဆီ၏ နဖူးမှာ ပေါက်ပြဲသွားသော ဒဏ်ရာမှ သွေး ယိုစီးနေသည်ကို မကြည့်ချင်ဘဲ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ဤ မိန်းမသည် သနားညှာတာသင့်သည့် မိန်းမမဟုတ်ပါ။

“ခင်ဗျား ပြန်ရင်လဲ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမိမှာပဲ”

တော်ရုံ မိန်းမ မာန ထိခိုက်မည့် စကား ဖြစ်သော်လည်း မြနှင်းဆီ အပြုံးမပျက်ပါ။

“ပြန်မှာပါကွယ်၊ မြတ်စု အတွက် ကင်မရာ ထည့်ဖို့ သားရေ အိတ်ကလေး လက်ဆောင်ယူလာတယ်”

“မလိုချင်ဘူး” ဟူ အသံမှာ ပြန်၍ မာကျောလာသည်။

“ယူပါကွယ်၊ မြတ်စု မယူရင် ကိုယ် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

လဲသေလိုက်ပေါ့။

မြနှင်းဆီက စက္ကူအိတ်ကို ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ် သွားချသည်။ မြတ်စု ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး စက္ကူအိတ်

ယူလျက် အခန်းပြင် တိုက်ရိုက်ရောက်အောင် တံခါးဝရှိရာ ဖန်ပေါက် ထွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ သားရေအိတ်က သားရေ အစစ်လေ မြတ်စုရဲ့၊ နိုင်ခြားက မှာထားတာ”

မြနှင်းဆီ၏ လေသံမှာ ဒေါသ အလျှင်း မပါဘဲ နားမလည်သည့် ကလေးကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျနေသံမျိုး။

နိုင်ခြား မကလို့ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်။

“မောင်လေးက တော်တော် စိတ်ကြီးတာပဲနော်၊ ကိုယ် နောက်ကို အဲလို မမှားစေရပါဘူး ကွယ်”

သူမသည် စုတ်တစ်ချက်သပ်လျက် လက်ချောင်းများဖြင့် နားမှဒဏ်ရာကို ပွတ်သပ်လိုက်သောအခါ လက်မှာ သွေးပေကျိများ ရှိ၏။ သူမက လက်မှ သွေးများကို မတုန်မလှုပ် ငေးကြည့်လျက် ပြုံးပြသည်။ ခါတိုင်းလို မထိတရီ အပြုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ သနားခံသလို လျော့ရဲရဲ အပြုံးကလေး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဒီဒဏ်ရာကို နည်းနည်းဆေးရမလား ဟင်.... နောက် မျက်နှာလဲ သစ်ပါရစေ နော်”

အထက်တန်း ကျကျ တောင်းပန် စကားကို ပထမတော့ မလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် နဖူးမှ တစ်ဆင့် နှာခေါင်း၊ ခါးခမ်း၊ မေးစေ့အထိ သွေးစည်းကြောင်းကို သတ်ပြုမိသော

ကြောင့် မငြင်းရက်တော့ပေ။ ကြောင်ငယ် ရပ်ကွက်က နေပြီ၊ ကန်ကြီးရပ်ကွက်ထိ ပြန်ရမည့် မြနွင်းဆီအတွက် ဒဏ်ရာပေါ် နည်းနည်း ညှာတာစိတ်ကလေး ဝင်သွားမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်၍ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မြနွင်းဆီက ရေချိုးခန်းရှိရာ ဆို လျှောက်သွားပြီး တံခါး ဆွဲဖွင့်သည်။ သူ မီးခလုတ် ဖွင့် ပေးလိုက်၏။

“မြတ်စုရေ ဆပ်ပြာခွက်နဲ့ ရေခွက်ရော ဟင်”

“ရှာကြည့်ပေါ့ဗျ”

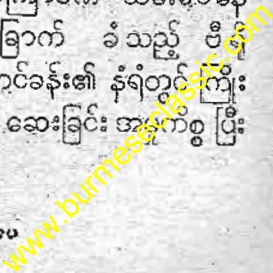
သူမ ရှိရာ ရေချိုးခန်း ဆီသို့ သူ လုံးဝမလိုက်ရဲပါ။ သူမ အခန်းထဲဝင်ပြီး အတွင်းမှ ချက်ထိုးလိုက်တော့မှ သူ အသက် ရဲရဲ ရှူဝှံတော့သည်။ သူသည် ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖလင် လိပ်နှစ်လိပ်နှင့် ကင်မရာထည့်သည့် အိတ်ထဲမှ ဖလင်လေးလိပ် ကို ထုတ်ပြီး အမှောင်ခန်းသော့ကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ သူ ယနေ့ ည ဖလင် ခြောက်လိပ် ဆေးရမည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဇာတ်ပုံ ဖလင် နှစ်လိပ်စာ ကူးရမည်။ သူ့မှာ အချိန် သိပ် မရပါ။

သူ ရေချိုးခန်းတံခါးကို အသာ ခေါက်လိုက်၏။

“ဒီမှာ....ကျွန်တော် ဇာတ်ပုံကူးစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာသာ ပြန်ရင် အပြင်ကနေ တံခါးစေ့ပစ်ခဲ့တော့၊ ကျွန်တော် Dark Room ထဲမှာ အကြာကြီး နေရမှာ”

ပြောပြီး သူမ တံခါးမဖွင့်မီ ပြန်လှည့်လာလျက် အမှောင် ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဤ အခန်းလေး သည် သူနှင့် မြနွင်းဆီကို အလိုချီဆုံး ခွဲခြားပေးမည့် တစ်ခု တည်းသော အားကိုးရာ အခန်းကလေး ဖြစ်သည်။ တံခါးကို အတွင်းမှ မင်းတုပ် ထိုးပြီးသောအခါ သူ စိတ်ချ လက်ချ အသက်ရှူလျက် လုပ်စရာရှိသည်များကို ခပ်သွက်သွက် စတင် ဆောင်ရွက်သည်။

သူသည် ပထမဦးဆုံးသော ဖလင်လိပ်ကို ရှစ်ဘီးထဲသို့ ထည့် လိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ အမှောင်ထဲမှာ မြနွင်းဆီကို မေ့လျော့ သွားသည်။ သူ၏ ဖလင် ဆေးစိမ်ဘူး [Film Tank] အရှည် သည် တစ်ခါ ထည့်လျှင် ဖလင် သုံးလိပ် ထည့်နိုင်သဖြင့် ဖလင် နှစ်လိပ်၏ ဆေးစိမ်ရန် ကြာချိန် စုစုပေါင်းမှာ တစ်လိပ်ချီစီး ဆေးသည်ထက် ရှစ်ဆ ပို၍ မြန်ပါသည်။ ဖလင် ဆေးစိမ်ဘူး အရှည်ကို အသာအယာ လှုပ်ပေးနေခိုက်မှာ ဆိုင်ကယ် စက်သံ ကြားရသလိုလို ရှိပြီး တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ဖလင် ရှစ် လိပ် လုံး ဆေး ပြီး ပြန် ချိတ်ဆွဲပြီး ချိန်တွင် သူ ချက်တောင်များ မွေးစင်း ကျလျက် မကြာခဏ သမ်းဝေနေ တော့သည်။ သူ့မှာ ဖလင် အခြောက် ခံသည့် ဗီဂျီ [Drying Cabinet] မရှိပါ။ အမှောင်ခန်း၏ နံရံတွင် ကြိုး ထန်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲ လှမ်းရသည်။ ဖလင် ဆေးခြင်း အမှုကိစ္စ ပြီး ချိန်တွင် ည ၁၂ နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။

မင်္ဂလာဆောင် ဓာတ်ပုံ ဖလင် နှစ်လိပ်ကို မနက် အစောကြီး ထ၍ ကူးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် သူ့အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မချွတ်ဘဲ ထားမိသည့် သားရေ ရှူးဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ် အတွင်းမှ သူ့ ခြေဖဝါးများ အလွန် ပူလောင်လျက် ရှိသည်။

သူ ခုတင်ဆီ အိပ်ချင်မှူးတူး ရောက်သွားသော အခါ စင်းကျနေသော မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

ဘုရားရေ

သူ့ အမျိုးသမီး၏ ဆိုင်ကယ်ကို သတိရကာ ကမန်းကတန်း အပြင် ပြေးထွက်ကြည့်မိသည်။ မြနင်းဆီ ဆိုင်ကယ်မှာ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်လျက်၊ သားရေ အိတ် ထည့်ထားသည့် စက္ကူအိတ်မှာ ဆိုင်ကယ် နောက်ဘီး၏ သည်ဘက်မှာ ကပ်လျက် ကျနေဆဲ။ သူ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်ခြောက်သွားကာ ဤဆိုင်ကယ်ဖြင့် အေးမင်းတို့အိမ်သွားအိပ်ရမည်လားဟု စဉ်းစားလိုက်သေး၏။ မိုးလင်းလျှင် ဤဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်နီးချင်းတွေ မမြင်မှ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ည ၁၂ နာရီကျော် အချိန်တွင် သူ့အပြင် မထွက်ခဲ့ပြန်ပါ။

ထိုနောက် အခန်းကျဉ်းကလေး ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ကို ခဲနဲယဉ်းယဉ်း သွင်းလိုက်ရ၏။ သားရေအိတ်ထည့်သည့် စက္ကူအိတ်ကိုလည်း နောက် ကယ်ရီယာခုံပေါ် တင်ထား လိုက်သည်။ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပိတ်သည်။ မတော်တဆ မယ်မင်

ကြီးမ နိုးသွားလျှင် ဗုက္က။ အိပ်ပျော်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ သည်နေ့ည သူ ဘယ်မှာ အိပ်ရပါ။ သမိတလင်းပေါ်မှာပဲ ပုဆိုးခင်းပြီး အိပ်ရတော့မည်။

“မြတ်စု”

မြနင်းဆီ၏ အသံက သူ့ နောက်မှ တိုးကိတ်စွာ ထွက်လာ၍ သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား တော်တော်”

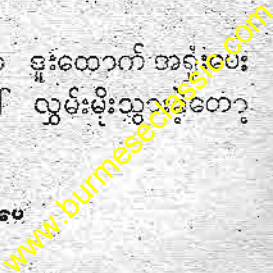
“တော်တော် ဘာဖြစ်လဲ ဟင်”

ယခုတော့ မြနင်းဆီ ပြုံးရယ်လျက် ရှိလေသည်။ သူမက နေ့တင် ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆတ်သွား၏။ အမှောင်ခန်း နံရံနှင့် ကျော ကပ်မိချိန်တွင် မြနင်းဆီက သတိဖြင့် ရှေ့တိုးလာသည်။ သေချင်းဆိုးမ၊ သူမ၏ ချွတ်နှာကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ရိုက်နှက် ပစ်လိုက်ရလျှင် အယ်ဒယ်နေမလဲ ဟု သူ စိတ်ကူး နေသည်။ သို့သော် သူ့ ရင် တခိတ်ခိတ် ခုန်နေသည်ကို မငြင်းနိုင်ပါ။

မြနင်းဆီက ခြေတစ်လှမ်း အကွာမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

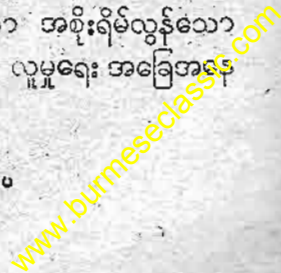
တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်။ အခုနေ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ရင် ဒီမိန်းမ နိုင်မှာပဲ။

သို့သော် သူ မြနင်းဆီကို ပျော့ညံ့စွာ ခွန်းထောက် အရုံးပေး ထိုက်ခံအောင် မြနင်းဆီက သူ့အပေါ် လှမ်းမိုးသွားခဲ့တော့မည်။

မြန်းဆီသည် မြတ်စု၏ ဘဝတွင် အရေးတကြီး အလိုအပ်
 မြန်းဆီ ပြစ်လာခဲ့၏။ မြန်းဆီ မပါလျှင် ဘယ်မှ မသွားတတ်၊
 မြန်းဆီ မရှိလျှင် ဘာမျှ မလုပ်တတ်လောက်အောင် မြန်းဆီ
 သူ နေရာတကာတွင် လိုအပ်ခဲ့သည်။ သူနှင့် မြန်းဆီ
 ကြောင်း အေးမင်းကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချိန်တွင် အေးမင်း၏
 စိတ်ကောသိုလ်စိတ်မကောင်းသော အရိပ်အယောင်သာ တွေ့လျက်
 သူ့အယောင် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရချေ။ သူ မျှော်လင့်ထား
 ပြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူငယ်ချင်း အတွက် ကရုဏာသက်စွာ အစိုးရိမ်လွန်သော
 အေးမင်းက မြန်းဆီ၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေး အခြေအနေ
 ကို အရေးတကြီး စုံစမ်းပေးခဲ့သည်။

“မြတ်စုရေ... ကြားရတဲ့ သတင်းတွေကတော့ မကောင်းဘူး ကွ၊ ပြောရရင် မမြနှင်းဆီက ယောက်ျားတွေ ဆီက ခွေချူစားနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ.... နောက်ပြီး.....”

သူ ကြက်သီးထလျက် မှိုင်တွေ သွားတော့ အေးမင်းက နှစ်သိမ့်၏။

“စိတ်တော့ မပူပါနဲ့၊ သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုထားတာ မရှိပါဘူး၊ စမ်းချောင်းထဲမှာ အိမ် တစ်အိမ် ဝယ်ထားတာ ရှိတယ်တဲ့၊ အခုတော့ အဲဒီ လူတွေနဲ့ ကင်းအောင် သူ့ဘဝကို ပြေးတော့ လို့ သတင်းကြားတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို မယားခိုး အဖြစ် တယ်သူမှ တရားစွဲလို့ မရဘူး”

သူ မျက်နှာ ဖြန့်ခနဲ ပူလျက် အေးမင်းကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဘဲ မျက်နှာ လွှဲနေရလေသည်။

မြနှင်းဆီကို ထိုအကြောင်းများ ပြန်ပြောတော့ မြနှင်းဆီက မထူးခြားသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဝန်ခံ၏။

“ဟိုတုန်းက အဖြစ်တွေပါ မောင်ရယ်၊ အခု အဲဒါတွေက ကျန်နေခဲ့ပါပြီ၊ မြမှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ ရှိပြီ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေတွေ ရှိပြီ၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မှီခိုစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

“ခင်ဗျား မှားခဲ့တယ်လို့ရော ထင်ရဲ့လား”

မြနှင်းဆီက မြတ်စုကို ခပ်တွေတွေ ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်

“ပြောရရင် အဲဒါက မြ အသက် နှစ်ဆယ် အရွယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ အခု မြဟာ အဲဒီ အမှားတွေနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တော့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကွယ်”

“မပတ်သက်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျ၊ တစ်ခါ မှားပြီးသား အမှားအာလဲ အမှားပါပဲ၊ ကိုယ်ဘဝ သမိုင်းထဲကနေ ဘယ်တော့မှ ဆွဲထုတ်ပစ်လို့ မရဘူး သိလား”

မြနှင်းဆီကို သူ စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့စွာ နာကြည်းမိဖို့ ကြိုးစားမရပါ။ သူသည် မြနှင်းဆီ၏ နွေးထွေးသော လိုက်လှမှု၊ သာယာကြင်နာမှု၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု တို့ကို ဘယ်လိုမျှ မစွန့်ခွာနိုင်ပါ။

သူ အဖြစ်ကို သိသွားသော နေ့က ပြုလေးသည် မလာစဖူး အိမ်သို့ နီလာနှင့် အဘူ လာလျက် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေး၍ နေခဲ့သည်။ သူ ဘာမျှ ပြန်မချေပဘဲ စိတ်ညစ်ညူး နာကျင်ထွက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သူ့ပါ ရော၍ ဝိုကြွေးမိနေတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုရဲ့၊ ဒီ မကောင်းဆိုးဝါးမနဲ့ အတုနေဖို့ အတွက် ဖြူလေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ် ပြောပါ ကိုကို၊ ဖြူလေးရဲ့ မိန်းမ သိက္ခာကို နည်းနည်း ငဲ့တဲ့ အနေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှေးပါ” ဟု အရေးဆိုတော့ သူ ဆွံ့အကာ ကြောင်ငေးလျက် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“ဒီ မိန်းမနဲ့ နောက် မတွေ့ဖို့ ကိုကို ကြီးစားနေပါတယ် ဖြူလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း...အခု အချိန်ဟာ ကြီးစားတဲ့ အချိန် မဟုတ် တော့ဘူး ကိုကို၊ အဲဒီကနေ အများကြီး လွန်ခဲ့ပြီ၊ အခု အချိန် ဟာ ကတိပေးရမယ့် အချိန်ပဲ၊ ကိုကို ကတိပေးလား မပေးဘူး လား”

မျက်ရည် စွန်းထင်းလျက် တင်းမာမှု တစ်ဝက် ကြေကွဲမှု တစ်ဝက် ရောနေသော ဖြူလေး၏ မျက်နှာကို သူ ရင်ဆိုင် မကြည့်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကိုကို ကတိပေးတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့ဘူး”

ထို ကတိကို လူ အလွယ်တကူ ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ စွဲလမ်းမှု လိုအပ်မှု အားလုံးကို နာကျင်စွာ ဖြတ်တောက်

အဲဒါတင်တင်ကြိတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

တကယ်ပင် ထိုနေ့ ညဦးပိုင်းမှာ အခါတိုင်းလို မြှောင်းဆီ၏ နိမ့်သို့ မသွားတော့။ သူ့ထံ လာမှာလည်း စိုးသဖြင့် အခန်းကို မသွားခတ်ပိတ်ကာ အေးမင်းတို့ အိမ် သွားအိပ်ရသည်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ တုရားပေါ်သို့ မြှောင်းဆီ ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီး မတွေ့ကြုံရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်” ဟု ရောက်ရောက် ချင်း ချင်းတိတ် ပြောသောအခါ မြှောင်းဆီက ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောလေ သည်။

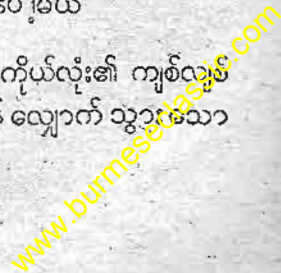
“မောင် နေနိုင်မှာလား ကွယ်” တဲ့။

သူ ဖြန်းခနဲ မျက်နှာပူနွေးကာ ဒေါသရော ရှက်တာရော မြင်းပြီး သူမထံမှ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်၏။

“သိပ် နေနိုင်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်လဲ ကိုယ် ပြန်ပါမယ်”

ခရမ်းရင့်ရောင် ပိုးသား ဝတ်စုံဖြင့် ကိုယ်လုံး၏ ကျစ်လျစ် မျှော့ ပေါ်လွင်အောင် ဣန္ဒြေရရ ပြန် လျှောက် သွားသော

၁၂၀ ❀ ဂျား

မြနှင်းဆီ၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးမောလျက် သူ့ သက်ပြင်းတွေ သာ ခဏ ခဏ ချမိသည်။

ညကျတော့ သူ၏ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးကာ လိမ့်ကာဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။

မြနှင်းဆီ၏ ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောသံ၊ စုနောက် လှောင်ပြောင် သံ၊ ပင့်သက်ရှိုက်သံ၊ လမ်းလျှောက်သည့် ခြေသံတို့ကို ကြား ယောင်လျက် နူးညံ့ သွယ်လျသော လက်ချောင်းကလေး များကို သတိရလျက် နာကျင် ကြေကွဲစွာ အိပ်ပျော်ဖို့ သူ ကြိုးစား ထည့်။

“ဟောဒီ ရေမွှေးဟာ သူတို့ဆီမှာတော့ ယောက်ျားတွေ အသုံးများတယ် မောင်ရဲ့၊ ဒီ ရေမွှေးနဲ့ဟာ အမျိုးသမီး တွေစွဲ စိတ်ကို ဆွဲဆောင် နိုင်သတဲ့ ဇလ၊ မောင်လဲ မြကို ဒီ ရေမွှေးနဲ့ ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစား နော်” ဟု သူ နာမည် အသံထွက် မှန် အောင် မရွတ်တတ်သော ရေမွှေးပူလင်းကို လက်ဆောင်ပေး လျက် ကိုယ်တိုင် အင်္ကျီပခုံးစွန်းမှာ ရင်ညွန့်မှာ ဆွတ်ပေးတတ် သည့် မြနှင်းဆီ

“မောင် အင်္ကျီတွေ လုံချည်တွေကို အညစ်တွေနဲ့ ရောထား လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မောင်ရဲ့၊ မောင်ဟာလေ....သိပ်ညစ်ပတ်တာ

“ဟု အင်္ကျီ လုံချည် မှန်သမျှ လျှော်ပေးကာ မီးပူ အကျအနု တိုက်ပြီးမှ ပြန်ပေးတတ်သော မြနှင်းဆီ

“ကိုယ့် အင်္ကျီ လုံချည်တွေကို သက်သက်ပဲ လျှော်ပေးတာ လေး၊ မောင် အင်္ကျီ လုံချည်တွေတော့ သူ့ မလျှော်စေရဘူး၊ မြ ကိုယ်တိုင် လျှော်တာ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ မြ လက်သည်း လေး တစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီ” ဟု မှန်နဲ့သော အသံဖြင့် မြိုးရယ်ကာ ယုယတတ်သည့် မြနှင်းဆီ

“ဂျင်းဘောင်းဘီဆိုတာ လူတကာဝတ်တာ၊ အနောက်နိုင်ငံ မှာတော့ ကလေးကချေတွေ အလုပ်သမားတွေဝတ်တာ မောင် ရဲ့၊ ဒီမှာ ဒီ သက္ကလတ်စလေးဟာ ပျော့ပျော့ နူးနူး ညှိညှိ စာလေး၊ မောင်အတွက် ဝါမျိုး အစတွေနဲ့ မြ ကိုယ်တိုင် ဘောင်းဘီပွလေး ချုပ်ပေးမယ်၊ နောက် ဒီ ဂျင်းစတွေ မဝတ် နော်၊ အထက်တန်းကျကျလေး ဝတ်တော့ သိလား”

သူ့ အတွက် ဝတ်စုံများစွာ ကိုယ်တိုင် ချုပ် ပေးလျက် “ဒါမှ မောင်နဲ့ လိုက် ဖက်တာ ကွ၊ ဒီ ဝတ်စုံမျိုးတွေ ဘိတ် တစ်ခြုံလုံးမှာ ဆင်တူ မရှိဘူး၊ မောင် တစ်ဦးတည်းပိုင် လေ နော် ကွယ်” ဟု ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးသလို ဆာနပ်နှစ်သိမ့်စွာ သူ၏ မေးစေ ချွန်ချွန်လေးကို မချင်မချင် နှိပ် ကျီစယ်တတ်သော မြနှင်းဆီ

နာကြည်းမှု များနှင့် စွဲလမ်း မက်မောမှု များကို တစ်ပြိုင်တည်း ပေးစွမ်းတတ်သော မြန်းဆီ

ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်မှု များနှင့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှု များကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖော်ပြနိုင်စွမ်းသော မြန်းဆီ

စက်ဆုပ်မှု များနှင့် တမ်းမက် တွယ်ငြိမှု များကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရစေနိုင်စွမ်းသော မြန်းဆီ

ထို မြန်းဆီ များသည် မြတ်စု အပါးတွင် လိပ်ပြာငယ်ကလေးပေါင်း များစွာလို ရောက်ရှိလာပြီး ဖမ်းစား ညှိ ယူလျက် ရှိသော အခါ မြတ်စုမှာ ကတိနှင့် ခံစား စွဲလမ်းမှု အကြီးဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ခေါင်းအုံနှင့် မျက်နှာ အပိကာ တိတ်တခိုး ရှိုက်ငင် တမ်းတမိတော့သည်။

“မောင် နေနိုင်မှာလား ကွယ်....” တဲ့။

အထက်စီး လေသံဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေး မေးလိုက် သော မေးခွန်း၏ အဖြေကို သူမ သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။

နှစ်ရက် အကြာ ညနေခင်း တစ်ခုတွင် မြန်းဆီ၏ အိမ်ထဲသို့ သူ့ ရောက်သွားတော့ မြန်းဆီ လုံးဝ အံ့ဩတန် မပြပါ။

သာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်မှာ သါခဲလေ။ နှစ်ဦး အကြားမှာ ဘာ ပြဿနာမှ မရှိသလို ကြိုဆိုခဲ့၏။

“အတော်ပဲ၊ ကိုယ်ကတိကြေးကိုက်စားချင်နေတာ၊ မောင် ဇနီးပိုမှာ မဟုတ်လား”

မြန်းဆီသည် ရက်စက်စွာပင် ဖြူလေးတို့ အိမ်နားက တတ်ကြေးကိုက်ကိုမှ စားချင်သည် တဲ့။

သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့ မြန်းဆီက သူ့ မေးစေ့ကို ဖျစ်ညှစ်လိမ်ဆွဲကာ “သွားစို့ နော် မောင်” တဲ့။ ထူပ စူးရဲသော မျက်လုံး နက်နက်နှင့် နှင်းဆီဖူးလို ငိုငိုကလေး ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းများ အောက်တွင် သူ၏ ငြင်းဆန်လို့မူများ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

မြန်းဆီကို မဟုန်းလှန်နိုင်သော မြတ်စုသည် ဖြူလေးအပေါ် ရက်စက်ရာကျမည့် အပြုအမူ အသွားအလာများကို ပြုမိတော့သည်။ အမှား တစ်ခု မှားပြီးတိုင်း နောင်တ ကြေကွဲမှုဖြင့် စိတ်သောက ရောက်ရသော်လည်း နောက်ထပ် အမှား တစ်ခု ကျူးလွန်ရန် သူ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်၏။

“မောင် ဓာတ်ပုံ ကူးရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ Durst ကုမ္ပဏီက လုပ်တဲ့ Developer တစ်ခုလောက် ငွေပေါလား

ကျွန်း၊ နောက်ပြီး မောင်တို့ အင်လာဂျာက မြန်မာပြည်မှာ တင် လုပ်တဲ့ ဟာကြီး၊ အင်လာဂျာ တစ်ခု ဝယ်လိုက်၊ အေးမင်း အားတဲ့ အချိန်မှာ အေးမင်း ဝင်ကူး၊ ဒါဆို လုပ်ငန်း တွင်ကျယ် တာပေါ့” တဲ့။

“မြရယ်၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်တို့ မဝယ်နိုင်သေးလို့ ပေါ့” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ဝန်ခံတော့ မြနှင်းဆီက မျက်လုံးကို ချစ်စဖွယ် လှပအောင် ပြုံးပြ၏။

“အိုး... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ် ဝယ်ပေးမှာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာ” သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခါးသီးစွာ ငြင်း တော့ သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။

နောက်တစ်ဖက် ကြာတော့ မြစ်ကြီးနားသင်္ဘော ဆိုက်ချိန် တွင် မြနှင်းဆီက မြတ်စုကို သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့ ခိုင်း၏။ ပစ္စည်း သွားရွေးမလို ဟုသာ ပြောသည်။ ဆိပ်ဝယ် တံတားဘေးတွင် မြတ်စု စောင့်နေပြီး သိပ် မကြာမီ မြနှင်းဆီ ၏ နောက်မှ အထမ်း သမား တစ်ယောက်က ကတ်ဘူးကြီး နှစ်ခုကို ထမ်းလျက် ပါလာသည်။ ထို ပစ္စည်းများသည် မြတ်စု အတွက် ဖြစ်ကြောင်း မြနှင်းဆီ၏ အိမ်ကျမှ သိရသည်။

သူ ကြက်သီးထတော့မတတ် မြနှင်းဆီကို လန့်သွား၏။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဒါတွေ အတွက် ဘာ ပြန်ပေးရ သလဲ ဟင်” ဟု နာကြည်းစွာ မေးမိတော့ မြနှင်းဆီက ခပ်စွဖွ ခပ်မော၏။ သူ စိုးရိမ်တကြီး မျှော်လင့်ထွေးသော စကားမျိုး မြနှင်းဆီ မပြောပေ။

သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်တော့ မြနှင်းဆီက စူးရှစွာ စိုက် ငြည့်လျက် ခေါင်း ယမ်းသည်။

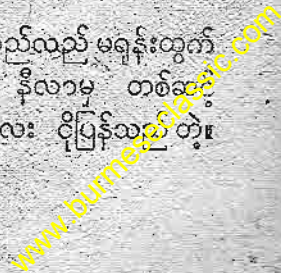
“မောင်က မြထက် အငယ်ပဲ၊ မောင်က ကလေး သာသာ ခုယ်ပဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ မာနတွေ မထားပါနဲ့ ကျွမ်း မြမှာ ဝင်ငွေ မရှိတဲ့ အချိန်ကျ မောင်ဆီက ယူမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း... ကျွန်တော် ဘာမှ မလိုချင်ဘူး”

ထိုနောက် စိတ်ညစ် သွားသော မြတ်စုကို မြနှင်းဆီက တွေ့တော့ ဖျောင်းဖျ လေသည်။

မြတ်စုသည် မြနှင်းဆီ၏ တွယ်ငြိမှု နောင်အိမ်မှ ဘယ်လို ထွက်ရပါမလဲ ဟု စဉ်းစားရင်း၊ ကြိုးစားရင်း တွစ်ငြိရင်း လှုပ်သာ မလွန်သာ ဘဝသို့ ရောက်ရလေသည်။

မြနှင်းဆီကို စွန့်ခွာချင်လျက်နှင့် တစ်လည်လည် မရုန်းထွက် သော မြတ်စု အဖြစ်ကို အေးမင်းနှင့် နီလာမှ တစ်ဆင့် သိသော ဆီ သတင်းရောက်သွားတော့ ပြုလေး ဝိုပြန်သည် တဲ့။

“ကိုကို့ကို ပြောလိုက်ပါ ဖြူလေးဆီ လာဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ လှို၊ ဖြူလေး သူ့ကို မမြင်ချင်ဘူး” ဟု နာကြည်းထိခိုက်စွာ မှားလိုက်သည် တဲ့။

မြတ်စု အဝတွင် တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူ ဖြူလေးအား စိတ်ချမ်းသာစေလိုချင်၊ မြတ်စု ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်အနှောင့်အယှက်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ စိတ်သောက များစွာ တိုးပွားလာခဲ့၏။

မြတ်စု ထံမှ မြနှင်းဆီ ဘာလိုချင်သည် ဆိုတာ လများစွာ မကြာခင်မှာပင် သိရသည်။

“မောင် မြတို့ လက်ထပ်ကြရအောင် ကွယ်”

မြနှင်းဆီ ထံမှ ထိုစကားကို ကြားရတော့ မြတ်စု ခေါ်ကြီးသွားကာ မြနှင်းဆီကို ကြောင်တောင်တောင် ဝေးမောနေတော့သည်။

“ဟင် ဘာ ဝေးနေတာလဲ မြတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ ဝေးမောင့်အထွက် စားကလေး တစ်ယောက်၊ သမီးကလေး တစ်ယောက် မြမွေးပေးချင်လှပြီ”

ဘုရား....ဘုရား၊ သူ မျက်နှာထူအန်းလျက် “ဟင်အင်း” ဟု ထုံးတံတိုင်း ငြင်းပယ် ပစ်လိုက်သည်။ မြနှင်းဆီ သည် မြတ်စုကို ခပ်တွေ့တွေ့ ဝေးကြည့်လျက် “နော် မောင်” ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် လက်မထပ်ချင်ဘူး”

သူ မေ့ထားခဲ့သော ပြဿနာသည် အလွန် ကြီးမားလေးလံကြောင်း ယခုတော့ သူ သိပေပြီ။

“အို ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“ကျွန်တော် ဖြူလေးက လွဲပြီး ဘယ်မိန်းမမှ လက်မထပ်ဘူး”

မြနှင်းဆီသည် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ခုတင်ပေါ်မှ တစ်ဝက် ထထိုင်ကာ မြတ်စုကို စိုးရိမ်စောင်း ငုံ့ကြည့်သည်။

“မောင် မြကို မချစ်ဘူးလား ဟင်”

“မချစ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူသည် သိပ် အားမစိုက်ရဘဲ လွယ်ကူစွာပင် ဖြေလိုက်နိုင်သည်ကို သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေလေသည်။ လျင်မြန်သော မြတ်စွာအဖြေကြောင့် မြန်းဆီက အံ့တင်းတင်း ကြိတ်၍ ခဏ ငိုဝင်နေသည်။ ပြီးမှ သူ့မ၏ မျက်နှာထားကို အနူးညံ့ဆုံး ပြင်ဆင်လျက် မြတ်စွာ၏ မျက်နှာပေါ် ငုံ့ချကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“မောင်မြကို မသနားဘူးလားကွယ်၊ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်နေတာကို မသနားဘူးလား။”

မြတ်စွာသည် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အံ့သြစွာ ငြိမ်သက်သွား၏။

သနားရမည်...။ မြန်းဆီကို သူ ဘယ်လို သနားရမည်နည်း။

“ကျွန်တော် ဖြူလေးကိုပဲ သနားတယ်”

မလိမ်သာတတ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်သော မြတ်စွာက အမှန်အတိုင်း ပြောတော့ မြန်းဆီက အလွန်တကြား မတ်မတ် ထထိုင်သည်။ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်း စေ၍ မြတ်စွာကို ကြည့်သော မျက်လုံးများတွင် မှန်းတီးမှုများ လျှံထွက်နေသလို ထင်ရသည်။

“မောင် ပြန်တော့”

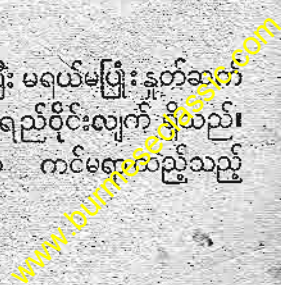
တစ်ခွန်းတည်းသော စကား အဆုံးတွင် သူ ဝန်းခနဲ ထပြန်သွားခဲ့သည်။

မြတ်စု ခရီးထွက်၍ စိတ်ကို ပြောင်းလဲ ကုသပစ်ရလေသည်။ ဒါတောင် မြတ်စု လေယာဉ်တွင်း ရောက်တော့ ဘယ်လို သူ့ပုံပြီး သူတင်းရနေမှန်း မသိသော မြန်းဆီက ရပ်ထားသည့် နိုင်ကယ်ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြိုဆိုနှင့်သေး၏။

မြန်းဆီသည် မြတ်စုက ‘ဒီ ဝတ်စုံနဲ့ မြန် သိပ်လိုက်တာပဲ’ ဟု မကြာခဏ ပြောမိသော ဆွစ်ဇာလန် ဇာ အပြာနုရောင် ချက်ရှည် ရင်စေ့ အင်္ကျီ၊ အပြာရောင် ဗန်းရောင် အနက်ရောင် ခြေရောင်များ ရောယှက် ပြန့်ကျဲထားသော မျှင်းကွေးများ နှမ်းပွင့်ကျဲကျဲများ ဒီဇိုင်းနှင့် ကီမိုနို ထဘီကို ယူမြေ့ရရ ဝတ်ထားသည်။

“အခုတော့ ကိုယ့်ခေါင်ကလေးက တကယ်ပဲ ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့နော်”

သူ့ဆီ တစ်လှမ်းချင်း ရွှေ့လာက်လာပြီး မရယ်မပြုံး နှုတ်ဆက်သော မြန်းဆီ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် မြန်းဆီ ဝယ်ပေးထားသော ကင်မရာထည့်သည့်

အိတ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးဆောင် သားရေ လက်ဆွဲ
သေတ္တာကို သော်လည်းကောင်း လုံးဝ မယူခဲ့ပေ။ သူ မန္တလေး
အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်က ပါသော **Camel** အဝတ်အိတ်အနက်
ကိုသာ လွယ်ထားသည်။

သူ တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောတော့ မြနှင်းဆီက “ဖြူလေး ဘာလို့
လိုက်မပို့သလဲ” ဟု သိသိကြီးနှင့် တမင်မေး၏။ ဖြူလေး၏
ထိခိုက်နာကျင်မှုကြောင့် ဖြူလေးနှင့်သူ ဘယ်လိုမျှ ပြန်လည်
ပေါင်းစည်း၍ မဖြစ်နိုင်သေးမှန်း သူ့မ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။ ထို
မေးခွန်းကိုလည်း သူ မဖြေသောအခါ မြနှင်းဆီက ပခုံးတွန့်၍
နောက်ကို ဆုတ်၏။

“အင်းလေ... မြလဲ မောင်မရှိဘဲ ဘိတ်မှာ မနေချင်လို့ ခရီး
ထွက်မလို့”

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ မြနှင်းဆီကို ထိတ်လန့်တကြား
လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဘုရားရှေ့... သူ့ ငါ့နောက်ကိုများ လိုက်လာဦး
မှာလား...။ သူ့ အတွေးကို ရိပ်မိပုံဖြင့် မြနှင်းဆီက ပြုံးလေ
သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရဲ့၊ မောင့်ခရီးကို မြ မနှောင့်ယှက်ပါ
ဘူး။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မောင်ဟာ တစ်စလ

အချိန်ယူ စဉ်းစား သင့်တာပေါ့၊ မြနှားလည်မီတယ်၊
အာင့်အပြန်ကို မြချစ်မြတ်နိုးစွာ စောင့်နေမှာပါ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အခုမှ မရရင် ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပိုပြီး
တော့တောင် မရစေရဘူး”

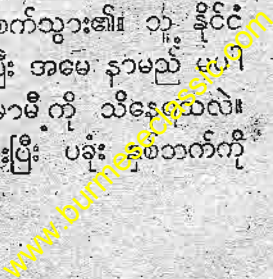
“မြ သွားမှာက မန္တလေးကိုပါ”

သူ တအံ့ တဩ ကြည့်မိတော့ မြနှင်းဆီက ပခုံး တွန့်၍
ရယ်၏။

“မန္တလေးက မီးယပ် သားဖွား အထူးကု ဒေါက်တာ
ဒေါ်တင်တင်ဆီ ကိုလေ”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မာမီ နာမည်ကို
ထည့်ပြောတာလဲ”

သူ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်သွား၏။ သူ့ နိုင်ငံ
အား ကတ်တွင် အဖေ နာမည်သာ ပါပြီး အမေ နာမည် မပါ
ပါဘဲနှင့် မြနှင်းဆီက ဘာကြောင့် မာမီကို သိနေလဲလဲ။
မြနှင်းဆီထံ ခြေနှစ်လှမ်းဖြင့် ရောက်သွားပြီး ပခုံး နှစ်ဘက်ကို

ဆွပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့ တက်တစ်ချက် ခေါက်
လိုက်၏။

“ပြော၊ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ မာမီ နာမည်ကို သုံးရတာလဲ”

မြနှင်းဆီက သူ့ကို မကြောက်သည့်အပြင် သဘောကျစွာ
ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

“ဪ... အဲဒါ အမေလား၊ မြမသီပါဘူး”

“ခင်ဗျား မာမီ ဆီ သွားရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ပစ်မယ်၊
ကြားလား”

သူ မြနှင်းဆီကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့ စကြို အုတ်ခုံပေါ်
မှာ ရပ်နေသည့် အဘွားကြီးများ ထံမှ အာမေခိုတ်သံတွေ ထွက်
လာ၏။ သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ မြေပြင်ပေါ် လွင့်ခနဲ လဲကျသွား
သော မြနှင်းဆီကို လှည့်ကြည့်မိမှာ စိုး၍ ပြုန်းဆီ လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီဒီနန်းမ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊
ဒါအပြင် ဘာတွေကို သိပြီးပြီလဲ။

“မောင့် အားနည်းချက်ကို မြ သိတယ်နော်” ဟု သတိ
ပေး လေ မလား။

“မောင်လို လူမျိုးက မြလို မိန်းမမျိုးနဲ့ ယူရမှာ နာတယ်
ဆင်သေးလား ကွယ်” ဟု ခနဲ လိုက်လျှင် သူ ဘယ်လိုမျှ ခံနိုင်
နင်း ရှိမည် မဟုတ်ပါ။

သူသည် ခရီး တစ်လျှောက်လုံး ပူပင်သောကဖြင့် စိတ်
ညှင်းကျပ်လျက် ရှိသည်။

၁၉၉၀ နိုဝင်ဘာ တစ်လလုံးလုံး ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်း
မှာ အချိန် ပြုန်းပစ်သည်။ သူ လိုပင် သင်္ချာ အဓိကနှင့် သွဲရ
သော သူငယ်ချင်းက လားရှိုးမြို့ပေါ်တွင် လက်ဖက်ခြောက်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြီ။ ထို သူငယ်ချင်းက မြတ်စု မြတ်သို့
သွင့်စဉ် ရောက်နေမှန်း မသိပေ။ မန္တလေးမှာပဲ မာမီနှင့် အတူ
နေသည် ဟု ထင်နေ၏။ သူ ဘာမှ မပြောဘဲ ထားလိုက်သည်။

ဖလင်လိပ် များစွာဖြင့် ပိုက်ဆံများ အချိန်များကို ပြုန်း
ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။

မြနှင်းဆီကို ပုံမှန်အတိုင်း သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ကြည့်နိုင်ပြီဟု
သဘောသောအခါ ပြုလေးနှင့် တွေ့ရန် မြတ်စု ပြန်လာခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

မြတ်မြို့တွင် မြတ်စုသည် ပြဿနာ အသစ် တစ်ခုနှင့် ချက်ချင်း ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

နီလာမှ တစ်ဆင့် တောင်းပန်မှုကြောင့် ဖြူလေးက တစ်လကြာ ခွဲနေရသော မြင်းဆီ ထံမှလည်း ရုန်းထွက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သော ချစ်သူကို လိုက်လျောသည့် အနေဖြင့် သိမ်တော်ကြီး ဘုရားပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို အသား နည်းနည်း ညိုသွားတယ်” ဖြူလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်လျက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြောသည်။

“ဘယ်နေ့က ရောက်လဲ ဟင်”

“မနေ့က”

ဖြူလေးသည် မတွေ့ရသော ကာလများ အတွင်း ယခင်က ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင့်ကျက်သွားသည်။ ကုပ်ဝဲ ဆံပင် တိုတိုကို ဖြူလေးဖြင့် ရသမျှ စုစည်းထားပြီး မျက်နှာမှာ ဘာ မိတ်တပ်မှ မလိမ်းဘဲ ပြောင် ထင်း ဝင်း မွတ် နေ၏။

အားရင်းရှုပ် အညိုနုရောင် အကွက်ကျ ပွပွကြီးက ခူး အထက် အားဆီ အထိ ရှည်လျားကာ အညိုရောင် လိုချည်က ခြေသလုံး ဝတ်ဝက်ထိ တိုတို ဝတ်ထားသော ဖြူလေး၏ မျက်နှာထားမှာ ထည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရလှသည်။

ဖြူလေးနှင့် အတူ မျက်လုံးစိမ်း [Green Eyes] သက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အတူ သွားထိုင်၍ အကြာကြီး စကား ပြော ဖြစ်သည်။

“ဖြူလေး ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

ဖြူလေးက လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို အောက်သို့ ပြန်ချကာ အံ့ဩတကြီး ကြည့်၏။

“ကိုကိုရယ်၊ အဆင့်တွေ ကျော်လှသည်လား၊ ဟို မိန်းမနဲ့ အရင် စာရင်းရှင်းပါဦး” ဟု ချိုသာစွာ သတိပေးသည်။

“အဲဒီ မိန်းမနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ပါဘူး”

“ဘာတုံး၊ ဒါလဲ များပြားလှတဲ့ ကိုကို ကတိတွေ ထဲက အစ်ခဲလား”

www.burmeseclassic.com

နာကြည်းစွာ ပြောလိုက်သော ဖြူလေး၏ စကားသည် မြတ်စု အတွက် ဒဏ်ရာ အနာပေါ် ကျသွားသည့် တုတ်ချက် တစ်ခုပမာ စူးစူးဝါးဝါး နာကျင်သွား၏။ ဘာမှ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ငုံ့စိုက် ဝမ်းနည်းသွားသော မြတ်စုကို ကြည့်လျက် ဖြူလေး ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှန်အတိုင်း သိဖို့ လေချာဖို့ အရှင်ကြီးစားပါဦး ကိုကို၊ ဖြူလေး စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဖြူလေး စကားကို သူ့ ဝမ်းနည်းဆော်လည်း မနာကြည်းနိုင်မပါ။ သူ့ ခိုင်မာစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုယ်က ဖြူလေးက လွဲလို့ ဘယ် မိန်းမမှ လက်မထပ်ဘူး၊ ဘယ် မိန်းမမှလဲ မချစ်ဘူး”

ဖြူလေး မသိမသာ ပြုံးလာ၏။

“ဒါ ဇာတိလား ဟင်”

“ကတိ”

ထို အချိန်မှာပင် ဆိုင်ရွှေမှာ ဆိုင်ကယ် စက်ရပ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဖြူလေး၏ ပန်းသွေး ဧရာဝတီ

ပါးမို့ ကလေးများ ဖြူဖျော့ကာ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ မြေခွင့်အင်းသော မျက်ခုံး ပါးပါးကလေး ကုပ်ကျသွားပြီး တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ မြတ်စုသည် ဓာင်ကြို သိစိတ်ဖြင့် နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင် ဝတ်စုံ ပွပွဖြင့် နှင်းဆီ....

“ဖြူလေး ပြန်တော့မယ် ကိုကို” တုန်ယင်သော ဖြူလေး သံက တိုးတိုးတိမ်တိမ် ကလေး။

“မပြန်နဲ့ ဖြူလေး၊ ဒီ ပြဿနာကို ကိုကို ဖြေလည်အောင် နိုင်ပါစယ်”

“ဖြူလေး....ရှက်တယ်”

“ရှက်ရမှာ ဖြူလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ရှက်ရမှာမပါ ဖြူလေးရဲ့....ထိုင်နေပါကွာ နော်”

နှင်းဆီသည် သူ့တို့ စားဖွဲ့ဆီသို့ ကြော့မော့စွာ လျှောက်လာ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်က ဒီရောက်နေတယ်၊ ကိုယ် တစ်နေ့က လိုက်ရှာရတာ နဲ့နေပြီကွယ်”

www.burmeseclassic.com

မင်္ဂလာဆောင်မှာ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကတည်းက တစ်ခါ
ယခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူ မတွေ့ရဘူးသော ဖြူလေးက
တော့ မြန်းဆီက အသိအမှတ်ပြုဟန် မတူဘဲ မြတ်စု ဘေးက
ကလားထိုင်လွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ ဘယ်လောက် မျက်နှာ
မြှောင်လိုက်ပါလိမ့်။

“မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကား ပြောချင်တယ်၊
အရေးကြီးတာ တစ်ခု....”

“ကျွန်တော်နဲ့ မမြန်းဆီရဲ့ ကြားမှာ နှစ်ယောက်တည်း
ပြောစရာ စကား မရှိတော့ပါဘူး၊ ပြောချင်ရင် ဖြူလေး ရှေ့
မှာပဲ ပြောပါ”

သူ့စကားဖြတ်လျက် ပြောတော့ မြန်းဆီက ဖြူလေးက
ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ် ပြုပြီး ပြုံးပြ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီ မိန်းကလေး ကြားဖို့ မကောင်းဘူး
မောင်ရဲ့၊ သူ့ အနေနဲ့က”

“ပြောမှာသာ ပြောပါ မမြန်းဆီ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်က
မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မှာပါ။ ဇနီးခံလောင်း တစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကျွန်တော့်နေရာဟာ သူ့ နေရာပဲ”

“ဪ... ကောင်းပြီလေ”

မြန်းဆီက စူးစူးရှဲရှဲ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့မ မျက်လုံးများတွင်
စောက်ကျစ်မှုများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်း.... ဒီ အတိုင်းဆိုရင် မောင်ရဲ့ ရင်သွေး ကလေးဟာ
သနားစရာပဲ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းသွား၏။ ဖြူလေး
ဆီမှ ရေနှေးကြမ်းပန်းကန် အသံမြည်အောင် ချလိုက်သံ ကြား
နာသည်။

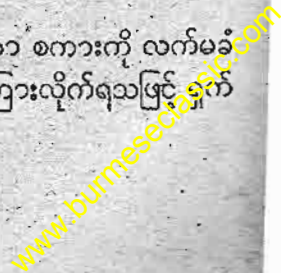
“ခင်ဗျား....ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဟင်”

မြန်းဆီက မြတ်စုဘက် တည့်တည့် လှည့်၍ မရယ်မပြုံး
ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“မြမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်တာလေ”

“ဟင်အင်း”

သူ့ အံ့ဩ တုန်လှုပ်လွန်း၍ ကြားရသော စကားကို လက်မခံ
နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဖြူလေး၏ ရှေ့မှာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှုတ်
သွေးဖြင့် မျက်နှာ ပူနေသွား၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မြနှင်းဆီ ပြုံးခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဧည့်...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ချစ်ခင်စုံမက်စွာ ရင်းနှီးပြီးလို့ ကိုယ်ဝန်ရပါတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မောင်ရယ်၊ ဒါဖြင့် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ပြချက်ကလေးများ တစ်ခုလောက်...”

ဖြူလေးသည် မသဲမကွဲ တစ်ချက်ရှိက်လျက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ဖြူလေး”

သူ့ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုတော့ မြနှင်းဆီက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။ နေ့လယ်ခင်း လူရှင်းချိန် ဖြစ်သော်လည်း စားဖွဲသုံးလုံး လူပြည့်လျက် ထိုလူများ မြတ်စု တို့ဆီ လှမ်းကြည့်နေကြတာကို သိသည်။

“သွားပါစေ မောင်၊ မလိုက်ပါနဲ့၊ ကလေးမလေး ရှက်လွှားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဖြူလေးကို ဘယ်နှစ်ခါ အရှက်ခွဲနေဦးမှာလဲ”

မြနှင်းဆီက ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးသည်။

“ဒါ အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ နို့ ... မောင်လဲ ဖြူလေး ရှေ့မှာ ပြောပါဆို”

သူသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာသာ မဟုတ်လျှင် ထိုမိန်းမ၏ ခုတ်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်မိတော့မည်။

“မြရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို မောင်ဘယ်လို ရှင်းမလဲ ဆိုတာ မြ သိနိုင်ဘယ်”

သူ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထမတတ် တုန်လှုပ်ကာ ခေါင်းတခါ ခါ ယမ်းနေမိတော့သည်။ သူ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေသော ဒေါ မြနှင်းဆီက မြတ်စု နား နား ကပ်၍ ထိုးတိုးကလေး ပြော၏။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကျူးလွန်တဲ့ အမှုကိုစွဲ အတွက် အာဝန်ယူသင့်တယ်လို့ မောင်မထင်ဘူးလား”

သူ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထသွား၏။

“တုန်တော် ဒီအမှုကို ကျူးလွန်တယ် ဆိုရင် အဲဒါ ဆယ်နှစ်နန်းပဲ၊ ခင်ဗျား ကျူးလွန်တာက ကိုးဆယ် နှစ်ခွဲနန်းပဲ”

www.burmeseclassic.com

မြနှင်းဆီက သူ့ဒေါသနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။

“ရာခိုင်နှုန်းတွေနဲ့ ပြောရအောင် ဒီ ကိစ္စက ကော်ပတ်ခြံ စပ်တူ လုပ်ငန်းမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်”

သူ့ဖြန်းခနဲ မျက်နှာပူနွေးသွားသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် မမြနှင်းဆီကို မယူဘူး ဆိုရင် ကော”

မြနှင်းဆီက မြတ်စု သောက်လက်စ ရေနှေးကြမ်း ပန်းကန် ကို ယူသောက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒီကလေးကို မြ ခွေးမှာပဲ မောင်၊ အဖေ မပေါ်ဘဲ မွေးရ လို့ မြ ရှက်လိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့၊ ဘိတ် တစ်မြို့လုံး ကလေးအဖေ အယ်သူလဲဆိုတာ သိကြမှာပဲ၊ တစ်ခုပဲ ပူပင်တယ်၊ သား ကလေး ကြီးလာတဲ့အခါ သူ့ ဖအေကို နာကြည်း မုန်းတီးမှာတို လေ၊ ဒီအဖြစ်မျိုးကို မောင် ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထူး သဖြင့်....”

သူမက စကားကို လိုအပ်သော နေရာတွင် ကွက်တိ ဖြစ် ထား၏။ မြနှင်းဆီ၏ လေသံမှာ ခြိမ်းခြောက်သံမျိုး ဖြစ်နေ သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေ မောပန်းသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် မြတ်စုသည် တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲဝင် ညှိယူခံရသူပမာ မြနှင်းဆီ၏ အိမ်သို့ ရောက်သွား၏။ အောက် ထပ်မှာ အမျိုးသမီးများ အကြားတွင် အင်္ကျီစများ မြတ်ကိုက် ပေးနေသော မြနှင်းဆီသည် မြတ်စု ဝင်လာသည်ကို မြင်တော့ ချော်လင့်ထားပြီး သူ့လို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မြတ်စု သူမ ရှေ့ မှောက်သို့ မလွဲမသွေ ရောက်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားဟန် တူ ပါသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ မြတ်စုကို ခေါ်လာ၏။

“မောင် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

ကော်လာ အပြားကြီးကြီး တပ်ထားသည့် ခါးရှည် အပူ ဇာဖြူအင်္ကျီ အောက်မှာ မြနှင်းဆီ၏ လှပသော ကိုယ်လုံးကို ကြေညှိမိအောင် မျက်နှာ လွှဲလျက် ဧည့်ခန်းမှာ သူ ဝင်ထိုင် သည်။

“မောင် ဘာ သောက်မလဲ ဟင်.... ကော်ဖီ ဖျော်လိုက်ရ လေး”

အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်၏ အသံမျိုးပေါ့လေ.... နာကျင်စွာ သူ့ ပြုံးလိုက်၏။

“ခါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ထင်”

www.burmeseclassic.com

မြနှင်းဆီက သူ့ ဆိုဖာ ရှေ့မှာ များထောက်၍ ထိုင်ကာ မြတ်စု၏ ပေါင်ပေါ် လက်ထောက်၍ ပြုံးသည်။

“အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတွေ ရာသီသွေး မပေါ်ဘဲ နှစ်လ လောက် ပြတ်နေရင် ပထမဦးဆုံး သူတို့ တွေးတာဟာ ကိုယ်ဝန် ပဲ မောင်ရှဲ့၊ မြ စိတ်ထင်လို့ ဆရာဝန် ပြကြည့်တယ်လေ”

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နံနက်က နီလာနှင့် သူ အကြာကြီး ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပြီ။

“ဒီတော့ ဆရာဝန်က ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်ရော လား”

သူ့ မျက်လုံးထဲမှ မယုံသင်္ကာရိပ်ကို မြနှင်းဆီ မတွေ့အောင် ခေါင်းရင်း ဘုရားစင်မှ သစ်ခွပန်းများကို လှမ်းကြည့်နေလိုက် လေသည်။

“အို... နှစ်လလောက်နဲ့ အဲလို ဘယ် လွယ်လွယ် သိနိုင်ပါ့ မလဲ မောင်ရှဲ့၊ စမ်းကြည့်လို့မှ မရတာ”

အင်း... သည်တစ်ချက်တော့ နီလာ ပြောတာနဲ့ ကိုက်သွား ပြီ။

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ဆီးသွားစစ်ခိုင်းတယ်လေ၊ အဲဒီကျမှ ဟုတ်နေ တော့တာပေါ့”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မြနှင်းဆီ ၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်တော့ တောက်ပရဲစွဲသော မျက်လုံးများ လွှဲဖယ် မသွားချေ။

“ကျွန်တော် ဖြူလေးကို လက်ထပ်ဖို့ မနေ့ကပဲ ကတိပေး ခဲ့က်တယ်”

မြနှင်းဆီ ခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစကားကြောင့် သိပ် တုန်လှုပ် မပြုပါ။ မြတ်စု အပေါ် သူမ၏ ခန့်မှန်းချက်များ အားလုံး မှန်မည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချထားမူရသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ဖြူလေးကို ကျွန်တော် ပေးတဲ့ ကတိတွေလဲ ပျက်စီးလှပြီ”

“မြ... အဲဒီ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူမ၏ မျက်နှာကတော့ စိတ်မကောင်းဟန် မရှိပါ။

“ကျွန်တော် မမြနှင်းဆီကို လက်ထပ်ပါမယ်”

“အို....”

မြနှင်းဆီက ချက်ချင်း ပြုံးရယ် ရွှင်ပျလျက် မြတ်စု ပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာ မှောက်ချလိုက်၏။

“မြ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွယ်၊ မောင် ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

ထို့နောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းစွာ မြနှင်းဆီက ရှိုက်၍ ငိုတော့၏။

မြတ်စု ကတော့ ဖြူလေး၏ ဝမ်းနည်းစွာ မဲ့ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို မြင်ယောင်လျက် ရင်နာကျင်စွာ မျက်ရည် စေ့လည် မိလေသည်။

ဖြူလေးကို လုံးဝ ဆွမ်းမတွေ့ရက်တော့သော မြတ်စုသည် နူးရော ညပါ အခန်းထဲက အခန်းပြင် မထွက်ဘဲ ဗလင်ဆေးခြင်း၊ ဓာတ်ပုံကူးခြင်း လုပ်ငန်းများကို အဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင် နေတော့သည်။

မြနှင်းဆီ ဝယ်ပေးသော Durst ကုမ္ပဏီဖြစ် အင်လာဂျာ နှင့် ပုံကူးစက်ကို အသုံးပြုတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခါးသက်စွာ နာထုတ် အောက်ကျ နိမ့်ကျရသော အဖြစ်ကို သတိ ရမိပြီး သာသနာ့ညွှတ်တွေဝေလှသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ဒေါသထွက်မိလေ သည်။

“ဖေဖော်ဝါရီလ လောက်မှ လက်ထပ်ကြတာပေါ့ နော် အောင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ နတ်တော်နဲ့ ပြာယီ အမိလား မဆောင်ကောင်းဘူးတဲ့ မောင်ရှဲ့”

www.burmeseclassic.com

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဇာတွေ မထတ်ချင်ဘူး မောင်ရာ၊ မန္တလေးက မိတ်ဆွေတွေဆီ လွန်းတစ်ရာ ချိတ် မှာလိုက်မယ်နော် မောင်”

“အင်း... မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ကိုယ့်မောင်ကလေး မောင့်ကျွန်သရေ ခေါင်းပေါင်းကြီးနဲ့ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ၊ မောင်က ဥရောပဝတ်စုံပဲ စတင်ပါသားကွယ်၊ မြ အဖိုစား ချုပ်တတ်တယ်လေ”

မင်္ဂလာဆောင်ရန် သူမ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြင်ဆင်နေသမျှကို မြတ်စု တစ်ခုမျှ ထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ဘေးထွက်နေမိလေသည်။

“မောင့် မာမိကို အသိပေး ဖိတ်ကြားဖို့ လိုမယ် မောင်ရေ” ဟု ပြောလျှင်တော့ မြတ်စု ဘေးထွက် မနေနိုင်တော့ပေ။

“ဘာလဲ မြတ ကျွန်တော့်အမေ မပါရင် မင်္ဂလာမဆောင် ချင်ဘူးလို့ အပျို ဖြန်းကလေးလို အကျပ်ကိုင်ချင်သေးလို့ လား၊ ကျွန်တော် မာမိ ကို ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ၂၄ နှစ် လုံးလုံး ပြုစု ပျိုးထောင် ခဲ့ပြီပြီ၊ ကျွန်တော် အားနာလှပြီ မြ”

“မောင့် သဘောပါကွယ်”

သို့သော် အဖြစ်အပျက်တို့သည် တစ်ပတ်အတွင်း လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသွား၏။

“ဒီတစ်ခါ ဘိတ်က ထွက်ပြေးရမယ့် သူက ဖြူလေး ဖြစ်နေပြီ နီလာရယ်” ဟု ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြောင်း အေးမင်း ပြောသည့် နေ့သည် ပြောင်းလဲမှု၏ ပထမနေ့ ဖြစ်သည်။

“ဝါ ဖြူလေးကို သနားလဲ သနားတယ်၊ မျက်နှာချင်း ဆိုင် နားလဲ မလိုဘူး၊ တွေ့လဲ မတွေ့ရက်တော့ပါဘူးကွာ၊ မြနှင်းဆီ ဝါတယ်လိုမှ မယူချင်ဘူးဆိုတာ ဖြူလေး သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝါမှာ ယောက်ျား တစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းရမယ့် ကျင့်စဉ်ကြီး ရှိသေးတယ်”

အေးမင်းက စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာဖြင့် ဝေးမော ခြင်းယမ်းသည်။ ထို့နောက် မြတ်စု ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့် ကြည့်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မမြနှင်းဆီ မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတာရော မယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“အချက်သည် သူ့အမြဲ သံသယ ဖြစ်ခဲ့သော အချက်ဖြစ် သေးသည်။”

“သူ့ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြတာတဲ့ လဲ”

မြတ်စု မသိပါ။ မေးကြည့်စဉ်ကလည်း မြနှင်းဆီက ဓမ္မလည်ကြောင်ပတ် လုပ်ပစ်၏။

“အဓိကက ဆီးစစ်တဲ့ အပြေပဲလို့ ပြောတယ် အေးမင်းရ၊ အဲဒီအပြေကြောင့် သေချာတာတဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ တို့သက်နိုင်ဆီ သွားရအောင်”

အေးမင်းကပင် ဖျတ်လတ်စွာ ဦးဆောင်၍ ဆေးရုံကြီးမှ ဓာတ်ခွဲကျွမ်းကျင်သူ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထံ ခေါ်သွားလေသည်။

ကိုသက်နိုင်ကလည်း “ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြတာလဲ” ဟုသာ မေး၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဆီးစစ်တယ် ပြေးတာပဲ”

“ဒါ ဆိုရင် အိပ်ချို၊ စီး၊ ဂျီ စစ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်ဝန် ပထမ လေးလမှာ ဆီးထဲမှာ အဲဒီ ဟိုမုန်း အများကြီး ပါတယ် လေ၊ လူနာ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မြနှင်းဆီ”

ကိုသက်နိုင်က သူ၏ မှတ်ပုံတင် စာအုပ်ထဲမှာ ရှာကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဓာတ်ခွဲခန်း အပြေတွေကို လက်ခံမိတ္တူနဲ့ ဆင်းထားပါဇာယ်၊ နောက်ပြီး လူနာ မှတ်ပုံတင် စာအုပ်ထဲမှာ လူနာ နာမည်နဲ့ ဆရာဝန် နာမည် အမြဲ ပြည့်လေ့ ရှိတယ်”

ရက် ဇာတိအကျလည်း မသိ၊ လလည်း မသိ သော်လည်း နိုင်ဘာ တစ်လလုံးနှင့် အောက်တိုဘာ တစ်လလုံး စာရင်း ထွင် ရှာကြည့်ရာ မြနှင်းဆီ နာမည် မတွေ့ချေ၊ မြတ်စု နှုတ်ခမ်း များတွေ ခြောက်သွေ့လာသည်။

“သူ့ တခြား ဓာတ်ခွဲခန်း တွေများ သွားစစ်သေးလား ဆိုဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တခြား ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုက ကျွန်တော့်လို အိပ်ချို၊ စီး၊ ဂျီ စစ် မပေးနိုင်ဘူး”

အလိမ်ခံလိုက်ရသော မြတ်စုသည် ရှက်စိတ် ခေါ်သစိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် မြနှင်းဆီ အိမ်သို့ မြတ်စု ရောက်ပြန်၏။

“ဒေါ်မြနှင်းဆီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လာပြောတာပါ”

မြနှင်းဆီသည် မြတ်စု ထိုင်နေရာ ဆိုဖာအနီးသို့ ခြေနှစ်လှမ်းဖြင့် ရောက်လာ၏။

“ဘာပြောတယ် မောင်”

သူ့ ထပ်မပြောပါ။ မြနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးများကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် သူ့ ဒေါသများကို မျိုချပစ်နေရ၏။

“မောင် ဘာဖြစ်လာလဲ ဟင်”

သူ့မက မြတ်စု၏ ရှေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ခူးထောက် ထိုင်ပြန်သည်။ မြတ်စုကို မော့ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများမှာ နူးညံ့စွာ စိုလက်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် နေ့လယ်က ဓာတ်ခွဲခန်း ရောက်တယ်၊ မမြနှင်းဆီ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်ချ်၊ စီ၊ ဂျီ လာမစစ်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာဆင်ခြေ ပေးဦးမလဲ”

“မောင်ရယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး မထိပါနဲ့”

မြနှင်းဆီက မျက်ရည်ကျလျက် စတင် ငိုကြွေးတော့သည်။

“မြ... မြ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ မောင်၊ လက်ထပ်ဖို့ရက်ရော နေဖို့ အိမ်ရော”

“ဒီပြင် လူတစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးလိုက်ပေါ့!”

ပြောပြီး သူ ခြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ခဏ ခဏ နေပါဦး မောင်ရယ်”

သူ့ ခြေထောက်ကို မြနှင်းဆီက ဆွဲဖက်ကာ ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် တားမြစ်တော့ သူ့ ငုံ့ မကြည့်မိအောင် ဇွတ် အားတင်းကာ နှိုးထွက်လိုက်သည်။

အနီးတွင် ခုံရှည်ကလေးပေါ် ခွဲမီးပူတိုက်နေသော သက်သက်မီးပူကို ဘေးသို့ ထောင်ချပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရုန်းရင်း ခင်ဗျားဖြစ်ရာသို့ အပြေး ရောက်လာ၏။

“မမမြ”

မြနှင်းဆီက ထိုင်ရာမှ လူးလဲထကာ သက်သက်ကို မှီလျက် မတ်မတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ ကပိုက်ရီဆံပင်များ အကြားတွင် မျက်ရည် စိုစွတ်သော မျက်ဝန်းများမှာ ထူးခြားစွာ ဖျော့မွှိန်နေ၏။ ထိုမျက်ဝန်းများတွင် ရှိနေသော အရိပ်အယောင်က သူမပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်တို့ကို မျက်နှာပေါ်မှ သပ်ဖယ်ကာ နွမ်းလျစွာ ပြုလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် မြ ဝိုက်ထဲက သားကလေးကို မြ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်”

ယခု အချိန်အထိ ကိုယ်ဝန် အကြောင်း ပြောနေဆဲ မြနှင်းဆီကို သူ အံ့ဩတကြီး ကြည့်ကာ ပခုးတွန့်လိုက်၏။

“ဖျက်ချပစ်လိုက်ပေါ့”

သူ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။ မြနှင်းဆီက ရှေ့တစ်လှမ်း တိုး၍ သူ့ ရှေ့မှာ လမ်းပိတ်ပြီး တည့်တည့် ကြည့်သည်။

“မောင် ဟာလေ ရုပ်ကလေး ချောသလောက် အင်မတန် ရက်စက်ပါလား”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်စန့် ရှိတယ် ဆိုရင်လေ”

သူ မြနှင်းဆီ၏ ရှေ့မှ ကွေ့ရှောင်ကာ အခန်းတံခါးဝဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင် မောင် မြကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

မြနှင်းဆီ၏ အသံက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ မဟုတ်ဘဲ နှိမ်းခြောက်သံ ဖြစ်လာသောကြောင့် သူ့ ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာ ခြေလှမ်းကို ရပ်မစ်လိုက်၏။ စံခါးကို လှည့်ဖွင့်တော့မည့် သူ့ လက်များကို လက်ကိုင်ပေါ် တင်ထားရင်းက နောက်ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြနှင်းဆီသည် အခန်း အလယ်တွင် ချိတ်စွာ မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။

“ဘာလဲ ကိုယ်စန့် အကြောင်းက မလျှော့သေးဘူးလား မြနှင်းဆီ”

သူမက ပြုံးလျက် ဆံပင်များ ခွေဖွာသွားအောင် ခေါင်းမောင်း လိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ တခြားအကြောင်းနဲ့ပေါ့!...မြမှာ မသုံးရသေးဘဲ ဝဲတစ်ချပ် ရှိသေးတယ်လေ”

၁၆၄ ❀ ဂျူး

ယခုတော့ မြနင်းဆီ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးရိပ်များ၊ မျက်ရည် စများ ပျောက်ကွယ်ကုန်လေပြီ။ မြနင်းဆီက ဖောင်းအိ ကြွေ သော နှုတ်ခမ်းကို လှပရုံ မဲ့ကွေးလျက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို အပြုံးသည် မြနင်းဆီ ပြုံးနေကျ အပေါ်စီး အပြုံးမျိုး ဖြစ် သည်။ ထို အပြုံး အောက်မှာ မြတ်စု လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟင်၊ ခင်ဗျား ဘာ ဆိုလိုတာလဲ”

မြတ်စု အသံမှာ အားနည်း ဖျော့တော့ကာ တိုးတိမ်နေ သည့်လောက် မြနင်းဆီ၏ အသံက ပြတ်သား၏။

“မောင့်ရဲ့ မွေးစား အဖေ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်ဟာ မောင့်ကို ဘယ်လို ကောက်ယူ မွေးစားလိုက်တယ်ဆိုတာ မြ သိတယ်လေ၊ မောင့် အဖေရင်းမှာ အင်မတန် လှပပြီး နာမည် ကြီးတဲ့ မိန်းမပျက် တစ်ယောက် ဆိုတာလဲ မြ သိတယ်လေ၊ အဖေ ဘယ်သူမှန်း မသိလို့ ဆေးရုံ တက်တော့ ယောကျ်ား နာမည်ကို ဘယ်လို ပေးရမှန်း မသိလို့ ကွက်လပ်.....”

“တော်တော့”

အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပစ်လိုက်သော်လည်း ခူးနှစ်ဘက်မှာ အလိုလို ညွတ်ကွေးလာသည်။ မြနင်းဆီက တုန်လှုပ် ချောက်

သွားသော မြတ်စုကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရင်း အသံထွက် မောလိုက်လေသည်။

“မောင့်ကို စဉ်းစားချိန် တစ်ပတ် ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ဘာလဲ မြကို လက်မထပ်ဘူး ဆိုရင်”

သူမက စကားကို ဖြတ်ချလျက် ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးနေတော့

သူ့ ရှက်ရွံ့မှု ဒေါသတွေသည် နာကြည်း မုန်းတီးမှုများ ဖြစ်သို့ ဗြဲနန်းခနဲ ပြောင်းလဲသွား၏။ သူ အံတင်းတင်း ကြိတ် ကြိတ် မြနင်းဆီထံ ခြေလှမ်းကျ များဖြင့် ရောက်သွားသည်။ မြနင်းဆီ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆောင့် ဆောင့် ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား....ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေ ဖြူလေးကို သွား ပေးမယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ အယုတ်တမာမကြီး၊ ခင်ဗျား ပြန် ပြောကြည့်”

“အိုး....”

မြနင်းဆီသည် နာကျင်ဟန် လုံးဝ မပြဘဲ အံတင်းတင်း အံတင်းတင်း မြတ်စုကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေဆဲ....။

www.burmeseclassic.com

“ဖြူလေးကို ပြောတာထက် ဖြူလေး အဖေကို ပြောတာ တစ်စုံတစ်ရာကံမှာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ ဦးဖေအောင် လို မျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မိသားစု ဂုဏ်သိက္ခာကို အင်မတန် တန်ဖိုးထားတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းကသာ မောင်ဘဝ အမှန်ကို သိသွားရင် မောင်ကို သူ့ သမီးနဲ့ ပေးစားပါဦးမလား၊ မြတ် ကြည့်စု သေးတာပေါ့”

မြတ်စု၏ ဒေါသများသည် စုပြုံ ပေါက်ကွဲလျက် မြန်းဆီကို အအား ဆောင်တွန်း ပစ်လိုက်သည်။ အခန်း နံရံနား အထိ အရှိန်ပြင်းစွာ လွင့်ခနဲ လဲကျသွားသော မြန်းဆီသည် အာမေဍိတ်သံ တိုးတိုးကလေးဖြင့် ညည်းညူလိုက်၏။ သို့သော် မြန်းဆီက လုံးဝ အလျှော့မပေးပါ။

“မောင်ကို မြေ မရရင် အဲဒီ ကောင်မလဲ မရစေရဘူး”

ထို စကားမှာ မြန်းဆီ၏ မနှာလို ဝန်တိုမှုမှ ပွင့်ထွက်လာသော စကား ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား အဲဒါကို သွားပြောရဲရင် ပြောကြည့်၊ ပြောပြီတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းခင်ဗျား သေစေရမယ်၊ ကျွန်ခင်ဘီ သစ္စာဆိုလိုက်တယ် ကြားလား”

သူ့ စုန်းခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် မြန်းဆီ၏ ရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြတ်စုသည် ထိုည တစ်ညလုံး အိပ်မရဘဲ မိုးလင်းသွားခဲ့သည်။

မြန်းဆီသည် သူမ ပြောသည့်အတိုင်း ဖြူလေး အဖေကို သွားပြောမှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပေ။ ထိုမှ ရရှိလာမည့် နောက်ဆက်တွဲ ဆုံးရှုံးမှုများ အလွန် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဆိုတာလည်း သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပေ။ မြတ်စု အတွက် ဦးစားရန်မှာ ထို ဆုံးရှုံးမှုများကို ခံစားရဲရှိလား ဆိုတာသာ ဖြစ်သည်။ မခံစားရဲရှိလည်း မဖြစ်ပေ။ တစ်ယောက်ကလည်း မြစ်မြောက်နေပြီ။ တကယ်လည်း မြတ်စု ဘဝသည် လူသိမခံဖို့သာ ဘဝသာ ဖြစ်သည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အေးမင်းကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ပြီး ထို နာနာကို နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသည်။

တစ်ညနှင့် တစ်နေ့လုံး စိတ်ထိခိုက်စွာ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ထို ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နောက် တစ်နေ့ ည ရှစ်နာရီတွင် မြန်းဆီ၏ အိမ်သို့ နောက်ဆုံး အကြိမ် ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မြတ်စွာ ဝင်သွားတော့ ဖန်ချောင်း အလင်း ရောင်ဖြူ
လင်းထိန်လျက်ရှိသော အောက်သစ် တစ်ခုလုံးတွင် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်သာ ပစ္စည်းများ အပ်ထည် အဝတ်စုံများ သိမ်း
ဆည်းလျက်ရှိသည်။

“မမြန်းဆီ ရှိပါသလား?”

“မသိဘူး၊ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်
ဗစ်နေလို့ အောက်ကို မဆင်းဘူး”

နေမကောင်းဘူးတဲ့လား။ သူ မသနားပါ။ ဘောင်းဘီ
နှစ်ဘက်ထဲ လက်ထည့်ပြီး အထက်ဆုံးထပ်ထို့ တက်လာ
သည်။ ခါတိုင်းလို မြန်းဆီနှင့် တန်းမတွေ့ပါ။ ကောင်
ကလေးနှင့်သာ တွေ့သည်။ မြန်းဆီ၏ အိပ်ခန်း တံခါးမှာ
တစ်ဝက်ပွင့်လျက်ရှိသည်။ ထို အခန်းထဲမှ ကက်ဆက်သံ သံသ
ကြားရ၏။ မြန်းဆီ အလွန် ကြိုက်သော ရော့စတီးဝပ်
ရွက်လွှင့်ခြင်း [Sailing] ဖြစ်သည်။

သူ ဆိုဖာရှည်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မြန်းဆီသည် သက်သက်၏ နောက်က ကပိုကရီ ပုံစံဖြင့်
လမ်းလျှောက်လာနေ၏။ မြတ်စုကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်
သွားဟန်က မပျောက်ကွယ်သေးချေ။

“မောင် လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

မြန်းဆီ၏ အသံမှာ သတိထားနေသလို ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်
နေ၏။ ပန်းနုရောင် ဖျော့လွန်း၍ အဖြူရောင်လိုဖြစ်နေသော
တံခါးပွင့်ကို ခါးစည်းကြိုး စည်း၍ ဝတ်ထားသဖြင့် ညဝတ်
အင်္ကျီလို ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာထူးခြားလို့လဲ”

မြန်းဆီက ခါတိုင်းလို သူ့ ဆိုဖာရှေ့တွင် ချွေးထောက်မထိုင်
ဘဲ တစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏။
သူ မြန်းဆီကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်၍ ပြောရမည့် စကားကို
အားယူလိုက်သည်။

“မနေ့က ပြောတဲ့ ကိစ္စ အတွက်ပါ”

သူ စကားသံက တွန့်ဆုတ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မောင် ဘာသောက်မလဲ ဟင်.... ကော်ဖီလား?”

“အရက်”

“အို”

၀၇၀ ❀ ဂျူး

မြန်မာ့ဆီ၏ မျက်နှာတွင် ယခင်က အပြုံးမျိုး ပြန်ပေါ်လာ၏။ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်ကလေး တစ်ကောင်ကို ချစ်စနိုး ကြည့်သော အပြုံးမျိုး။

“မြ ဆီမှာ အရက် ဘယ်ရှိပါ့မလဲ မောင်ရဲ့”

“ခါဖြင့်နေ တာမှ မသောက်ဘူး”

ထို့နောက် သူတစ်နေ့လုံး စဉ်းစားပြီးသော စကားကို ပြောချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပြီ မြန်မာ့ဆီ၊ ခင်ဗျား ဦးဖေတော့ကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မတားတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ညာပြုလက်မထပ်ချင်လို့”

“ဪ... ”

မြန်မာ့ဆီသည် မအချင်ပဲ သော စကားကြောင့် အံ့ကြွေသော စကား ကြည့်နေသည်။

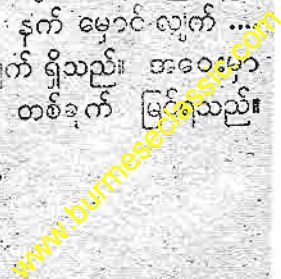
“ကျွန်တော့် တာ အမှန်ကြောင့် ကျွန်တော့် ပြုစေ့မပေါင်းရခင်ပဲ ရှိပါသေးဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြုတ်လေး သိသေး”

“ဟဲ့၊ အဲဒီလို ရင် တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဘဝကို မကုန်ဆုံးချင်ဘူး။ မြလေး ဖေဖေက သဘောမတူဘူး ဆိုရင်လဲ အဲဒီ ခက်ကို ကျွန်တော် ခံရမှာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျား ပြောချင်ရင် ပြောထားပါ”

မြန်မာ့ဆီသည် မျက်လွှာချလျက် လက်ပိုက်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ချက်ချင်း ပြောဖို့တော့ ကျွန်တော် သတ္တိမရှိနိုင်ဘူး။ လေးငါးရက်တော့ အချိန် ယူရမယ်။ တစ်ဆင့်ချင်း ပြောမယ်။ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်”

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် တိထိဆိတ်ဆိတ် ကြည့်ကြည့် ကမ်းစင်သို့ ရေပုတ်တော်သံများမှာ ဆွဲသွား ဖြစ်၏။ အဝေးဆီမှ ပဲခိုက်စက်သံများ ကြားနေရသည်။ သူသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ် နှုန်းနှောက်လျက် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာထကာ ဖွင့်ငယ်သော တံခါးမှ တစ်ဆင့် ဝရန်တာ ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤအမှောင်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ နက် မှောင်လျက် ... ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ပြာမှောင်လျက် ရှိသည်။ အဝေးမှာ မီးပြတိုက်၏ အလင်းပျံ့ပျံ့ကို တစ်ချက် တစ်ချက် မြင်ရသည်။

သူသည် အနာဂတ်ကို ကြိုတင် တွေးတော ဝမ်းနည်းလျက် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ၏။

သည်တစ်ခါ မြိတ်မြို့မှ ပြေးရလျှင်တော့ အပြီးအပိုင် ပြေး ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခဏ အကြာတွင် ခြေသံဖွဖွဖြင့် မွှေးရနံ့နှင့်အတူ မြနှင်းဆီ ရောက်လာ၏။

“မောင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ဟင်”

သူ ပခုံးကို ညင်သာစွာ ထိကိုင်လိုက်သော မြနှင်းဆီ၏ လက် များသည် နွေးထွေးလျက် ရှိသည်။ ထိုလက်ချောင်းများကြောင့် သူ ရင်မရနံ့တော့ပါ။

“ဪ... အရက်သောက်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်၊ တကယ် သောက်မှာလား၊ မြ ဆီမှာ အရက်တော့ မရှိဘူး၊ ဘီယာ သံဘူးတွေ ရှိတယ်၊ လေး ငါးခြောက်လုံး ရှိသေးတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ၊ မြတို့-အဘူ သောက်ရအောင်လေ...၊ မြနဲ့ မောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးည အဖြစ်”

ထိုစကားကိုပြောရင်း မြနှင်းဆီက မြတ်စုကို နွဲ့မီ၍ တစ်ချက် ရှိုက်ငင်လိုက်လေသည်။ သူ့ လုံးဝ ပြန်မဖက်မိအောင် လက်သီး တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်၏။

“နောက်ဆုံးည ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ မြရဲ့ ဝှက်ဖိ ကလေး ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့နောက် ဆော့ မြတို့ နှစ်ယောက် ကွဲကြပြီပေါ့ကွယ်”

သူတို့ နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ် သွားကြပြန်သည်။ သူ့ ပိမိုး ခင်ကဲမြိတ်မှ မြင့်မားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ခွ အိုးက လေး များကို မော့ကြည့်၍ မြနှင်းဆီ ငြိမ်သက် နေလေသည်။ ထို နောက် သူ့ အနီးမှ ခွာ၍ ဝရန်တာ လက်ရန်းကို အားပြုလျက် ပင်လယ်ဆီ ငေးကြည့်သည်။

“မောင်ရေ... ခိုင်းတယ်လို့တော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ကွယ်၊ ဝရန်တာ ဘက်ကို စားပွဲခိုင်း ကလေးနဲ့ ခေါက်ကုလားထိုင် ကလေးတွေ ဟုလာခဲ့နော်၊ ပင်လယ်လေကလေးနဲ့ မြတို့ မူးကြ အောင်... နောက်ပြီး သက်သက်ကို အာလူးကြော် လေးငါး ချင်းနဲ့ လိုင်ချီးစ် တစ်ဘူးလောက် ဝယ်ခိုင်းလိုက်”

မြတ်စုသည် ထူးဆန်းစွာပင် ခေါသများ နာကြည်းမှုများ သောက်ကွယ်၍ သူ့ ခိုင်းသည့် အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ စားပွဲ ကုလားထိုင်များ သယ်လာသည်။ သက်သက်ကပါ ကူသယ် သွား၏။

“မမမြ... ကိုမြတ်စုက အာလူးကြော်နဲ့ လိုင်ချီးစ် ဝယ်ခိုင်း

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်ကယ် ယူသွား၊ သိ
မကြာစေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုင်ကယ်သံ ကြားရပြီးနောက် ညသည် ပြန်လည် တိတ်
ဆိတ်သွား၏။

“ထိုင်လေ မမြန်းဆီ”

သို့သော် သူလည်း မထိုင်ပါ။ မြန်းဆီလည်း မထိုင်ပါ။
မြန်းဆီ အနီးတွင် သူ ရပ်မိတော့ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် ပြေ
လျှံနေသော မျက်ရည်များအမှောင်ထဲတွင် လက်နေ၏။ မြန်းဆီ
သည် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ဆီ ငေးမောနေသော်လည်း
သူမ၏ စိတ်အာရုံသည် ပင်လယ်ဆီတွင် ရှိဟန် မတူပါ။

“ဒါဖြင့် မောင်တာ ဖြူလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အစွမ်းကုန်
စွန့်စားမှုတွေနဲ့ ကြိုးစားတော့မယ်ပေါ့ နော်”

သူ မဖြေပါ။

မြန်းဆီက လှည့် ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြန်းဆီ
မျက်ရည်စက်များ လိမ့်ဆင်းကျနေသည်ကို ဝရန်တာ မောင်
မှာပင် မသဲမကွဲ မြင်ရသည်။

“မောင် ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိမ့်မယ် လို့
ဆော့မမျှော်လင့်နဲ့ နော်”

သူ တကယ် မမျှော်လင့်ပါ။

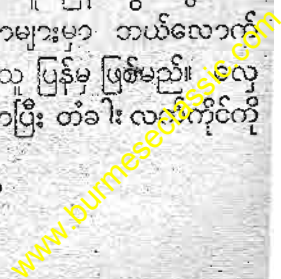
“မောင်ကို မြဲအသက်မက ချစ်တယ် ဆိုတာရော မောင် ယုံ
ခဲ့လား ဟင် ”

သူ ယုံဖို့ မယုံဖို့ တာမျှ အကြောင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ
လုံးဝ မဖြေတဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြန်းဆီက အသံထွက်
မယ်မောလေသည်။

“မောင် မြကိုနမ်းဦးမလား ဟင်”

“ဟင်အင်း ”

ချက်ချင်း ငြင်းပယ်ပြီးမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ အားနာ
သွား၏။ မြန်းဆီ၏ ခါးသီးသော ရယ်သံအောက်မှာ သူ မနေ
ချင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ ဤအိမ်တွင်
အရက် မသောက်သင့်ကြောင်း သူ့ဟာသူ ပြန်တွေးမိသွား၏။
အရက် မူးမိလျှင် ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာများမှာ ဘယ်လောက်
ခွပ်ထွေးမည်ဟု သူ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ သူ ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ လှေ
ကားဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီး တံခါး လက်ကိုင်ကို

ထိပြီးမှ သူ ပြန်လှည့် လိုက်ပြန်၏။ မြန်းဆီကို သူ နှုတ်ဆက် ရဦးမည်။

သူ ဝရန်တာဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဝရန်တာ တွင် မြန်းဆီကို မတွေ့ရပေ။

သူ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ အိမ်ထဲဆီသို့ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားတာလည်း သူ မတွေ့ လိုက်ရပါ။

“မမြန်းဆီ ကျွန်တော် ပြန်တော့မလို့....”

သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“မောင်ရေ မြ ဒီမှာ”

အသံသည် ဝရန်တာ၏ အပြင်ဘက်မှ ဖြစ်၏။ သူ ဝရန် တာ လက်ရန်း အထိ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ သူ ဘုရား တံ၊ မိ သွား၏။ မြန်းဆီသည် ဝရန်တာ၏ လက်ဝဲဘက်က တိုက် နံရံ၏ အုတ်ပြား အစွန်းကလေးပေါ်တွင် မတ်တတ် ရပ်လျက် ရှိသည်။

ဘုရား....ဘုရား၊ အုတ် အစွန်းကလေး၏ အကျယ်မှာ တစ် ထွာသာ ရှိနိုင်သည်။ မြန်းဆီသည် အုတ်နံရံကို မှီ၍ ရပ်နေ

သည် ဖြစ်ရာ အိမ်ရှေ့က သစ်ပင်၏ အရိပ်ဖြင့် မှောင်မည်းနေ သော တိုက်နံရံတွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကလေး လေမှာ လွင့်နေ သည်မှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လိမ့်ကျမယ်နော်၊ အောက်ကို ငုံ့မကြည့်နဲ့”

မြန်းဆီက အသံထွက် ရယ်မောပြန်၏။

“လူတွေမှာ နောက်ဆုံးလက်နက်တော့ ရှိကြတာပဲ မောင် ဟဲ့”

“ခင်ဗျား လိမ့်ကျမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ”

“တမင် ခုန်မချဘဲတော့ မကျပါဘူး မောင်ရယ်၊ မြ ပေါ်မှာ ခဏခဏ ရပ်ဖူးပါတယ်၊ သစ်ခွတွေကို ခူးတဲ့ အခါ ချိုးပေါ့၊ အုတ်အစွန်းက အကျယ်ကြီးပါကွယ်”

“ဒါပေမယ့်”

သူ အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့ကာ တံတွေး မျိုချလိုက်၏။

“မောင် မြကို တကယ်ပဲ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်သား ဟား ဟင်”

သူ့လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုတင် တွေးမိပြီး ဆူ ထိတ်သန့်သွား၏။

“မ... မမြနှင်းဆီ”

“မြ နောက်ဆုံးအကြိမ် မေးမယ်နော် မောင်၊ မောင် မြကို လက်ထပ်မလား လက်မထပ်ဘူးလား၊ အခု ချက်ချင်း ပြေ...”

မြနှင်းဆီ၏ အသံမှာ တိုးတိတ်စွာ မာကျောလျက် ရှိ၏။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား ရူးနေပြီ”

“မြ ရူးတာ မရူးတာ မောင်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်အလုပ်က ပြေဖို့ပဲ၊ ပြေလေ သက်သက် ပြန်မလားခင်”

သူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။ သူ့လက်မထပ်ဘူးဟု ပြေလျှင် မြနှင်းဆီ တကယ် ခုန်ချလေမလား၊ သူမ တကယ်ပဲ ရူးသွပ် သွားလေပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ သူမသည် အရာရာကို အကွက်ချ စီစဉ်၍ အမြေ ထုတ်ဘတ် သူသာ ဖြစ်သည်။

“ပြောလေ ပြောလေ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“ဟင်အင်း”

မြနှင်းဆီ ထံမှ နာနာကြည်းကြည်း ရယ်မောသံကို ကြား ချက်ချိန်မှာတော့ လောကတွင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ထားသော အရာများ ဖြစ်ကုန်တတ်ကြောင်း သူ့သတိရလိုက်ပါသည်။

“မြ

သို့သော် အရာရာသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အဝိုင်း ၊ သုံး ၊

အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လာကတည်းက သူ့ကို ခုကွပေးနေ
သည် စကားလုံးများကို တအံ့အနွေးခနွေး တွေးပူနေသောကြောင့်
ခင်ဇော်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်လှက် အချိန် တော်တော်
ပေးသွား၏။

သူ့ ရုံးခန်းသည် သူ့ ဦးလေး ဦးဘအုန်း၏ ရုံးခန်းလည်း
တူသည်။ လူပျိုကြီး ဦးလေးနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း နေ
သော အိမ် အကျယ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံး အခန်းကလေးသည် သူတို့
ခန်း ဖြစ်၏။

ဦးဘအုန်း (တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ)

ဘီအေ ဘီအယ်လ်

ဦးခင်ဇော် (တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ)

အယ်လ် အယ်လ် ဘီ

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် နှစ်ခုမှာ အထက်အောက်ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရွှေအိုရောင် ဆူပါကပ် ဆိုင်ကယ်ကလေး ရပ် လိုက်ချိန်တွင် သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် စာကြောင်းများ ချရေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

၁။ ခင်ဗျား ပြောရဲရင် ပြောကြည့် ပြောပြီး တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျား သေစေရမယ်၊ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုလိုက်တယ်။

၂။ မြ ကိုယ်ဝန်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မြနင်းဆီ အမေး ဖျက်ချပစ်လိုက်ပေါ့၊ မြတ်စု အဖြေ

၃။ ကိုမြတ်စုက အာလူးကြော်နဲ့ လိုင်ချီးစ် ဝယ်ခိုင်းလို့ အိမ်ဖော်မလေး၏ စကား

၄။ ဝရန်တာ၏ ဘေး အုတ်နံရံမှ ထုတ်ထားသော အုတ် အမိုးပြား ကလေးပေါ်တွင် ခြေဗွေရာ ထင် မထင်

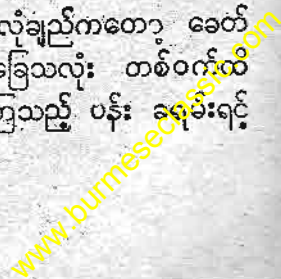
နောက်ဘက် အုတ်နံရံ ပေါ်တွင် လက်ဗွေရာ ထင် မထင်

“ဆရာ....”

ချိုနွဲ့သော အသံ တိုးတိုးကလေး၏ ပိုင်ရှင်မှာ ဖြူဖြူအောင် သူ ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ သူ မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ အပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ငယ်နှုပျိုမျစ် သော အပြုံးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

“ဪ... ဖြူဖြူအောင် လာ ထိုင်”

ဖြူဖြူအောင် သည် ကော်လာ သေးသေး ကလေးကို ထည့်ပင်း ကြယ်သီးအထိ စေ့ပိတ်တွယ်ထားသော အဖြူခံတွင် အခမ်းနုနှင့် ပန်းနုရောင် အကွက်ကျ ရှုပ်အင်္ကျီ အပွဲကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်ဆစ် အထက် အထိ အပြားကြီးကြီး ခေါက်တင်ထား၏။ လုံချည်ကတော့ ခေတ် မြန်မာကလေး တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခြေသလုံး တစ်ဝက်ထိ ထိုသော အသည်းကွဲရောင် ဟု ခေါ်ကြသည့် ပန်း ခရမ်းရင့် ဆောင် လုံချည်။

“ဆရာ ဒီ အမှုကို လက်ခံလိုက်ပြီလား.... ဖြူလေး သိချင်လို့ပါ”

ဖြူဖြူအောင်က သူ့ ရုံး စားပွဲရှေ့တွင် ကျိုးနွံစွာ ဝင်ထိုင်၏။

“အင်း လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

“အို.... ဖြူလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဟို.... ဆရာအတွက် အမှု အဲ.... ဉာဏ်ပူဇော်ခရော့ ကိုဖြတ်စုနဲ့ ပြောပြပါလား ဟင်”

“မပြောရသေးဘူး”

သူသည် အမှုလိုက်ခကို ပြောဖို့ တကယ်ပင် မေ့နေခဲ့၏။

“ဟိုလေ.... အဲဒီ ငွေကို ဖြူလေးနဲ့ ကိုအေးမင်း တစ်ဝက်ကျခံဖို့ ဖြူလေးတို့ တိုင်ပင်ထားပါတယ် ဆရာ၊ ကိုဖြတ်စုမှာ ငွေ မရှိဘူး၊ သူက မန္တလေးကလေး၊ သူ့ အိမ်နဲ့ သူ သိပ် အဆင်မပြေဘူး ဆရာ”

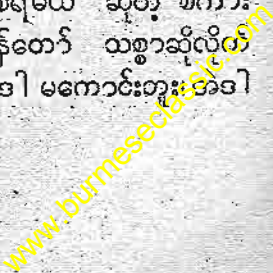
သူသည် မိန်းကလေးကို ခင်မင်စွာ ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ့တို့ နှစ်ယောက် အမှု အကြောင်းကို စတင်ပြောသည်။

“ပထမတော့ ပုဒ်မ ၃၀၀ နဲ့ စွဲရမယ့် အမှုကို ဘာဖြစ်လို့ ၃၀၇ နဲ့ စွဲထားပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ရန်ဖြစ်ရင်း ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ ဝရန်တာကနေ တွန်းချတယ် ဆိုတဲ့ အမှုသွား အမှုလာ အကြောင်းခြင်းရာလို့မဲ ထင် နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် မြတ်စုနဲ့ တွေ့ပြီး သူ့စကား နားထောင်ပြီး ထဲ့အခါကျတော့ နားလည်သွားပြီ၊ တရားလိုဘက်က ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး လူထုတ်ရန် ကြိုးစားခြင်း အထိ ရောက်အောင် ဆွဲယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီလို ဆွဲယူလို့ ရအောင်လဲ ကျွန်တော်တို့ တရားခံက လုပ်ထားတာတွေရှိတယ်”

ဖြူဖြူအောင်က မျက်လုံးကလေး ပြုံးလျက် “ဘာလုပ်ထားမိလို့လဲ ဆရာ” ဟု မေးသည်။

“အခင်း မဖြစ်မှားခင် တစ်ရက်က မြတ်စုက မြနင်းဆီကို ပြောတဲ့ စကားရှိတယ်၊ ‘ခင်ဗျား ပြောရဲရင် ပြောကြည့်၊ ပြောပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျား သေစေရမယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပေါ့၊ အဲဒါကို လေးနက်အောင် ‘ကျွန်တော် သစ္စာဆိုလို့တယ်’ လို့ ထပ်ဖြည့်ပြောထားတယ်၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး၊ အဲဒါ

ကို ကျွန်တော့် အထင်တော့ မြနင်းဆီရဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ကြား သွားပုံ ရတယ်”

“နောက်ပြီး အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ နေ့မှာ မျက်မြင် သက်သေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အဲလို မရှိတာဟာ အိမ်ဖော်မလေးကို တစ်ခုခု သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ပဲ။ ကံဆိုးချင်တော့ သွားဝယ်ဖို့ ပြောတဲ့ လူက မြတ်စု ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကိုမှ ကြိုတင်ကြံစည်မှုလို့ မဟုတ်ရင် သူတို့ ဘယ်ဟာကို ကြိုတင် ကြံစည်မှုလို့ ယူမလဲ။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဆရာ ကိုမြတ်စုက အဲဒီ မိန်းမကို တကယ် တွန်း မချခဲ့ ဘူး မဟုတ်လား ဟင်”

ဖြူဖြူအောင်၏ စိုးရိမ်သောက မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ရ ခြင်းအားဖြင့် ဤအချက်ကို သူမ စိုးရိမ်နေသည်မှာ တရားရုံး တွင် အမှုနိုင်အောင် ထုချေဖို့ သက်သက် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ ခန့်မှန်းမိပါသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော် အယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ ဖြူဖြူအောင်။ သူပြောတာကိုပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောရရင်တော့ မြနင်းဆီကို သူ တွန်းချတာ မဟုတ်ဘူး။ မြနင်းဆီက သူ့ ဟာသူ ခုန်ချသွား တာ တဲ့”

ဖြူဖြူအောင်၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာ သွေးရောင် လျှမ်းသွား ဦး ချက်ချင်း ပြန်၍ ဖြူဖြူအောင်သွား၏။

“သူ့ ဘာသာသူ ခုန်ချတာ ဟုတ်လား ဆရာ”

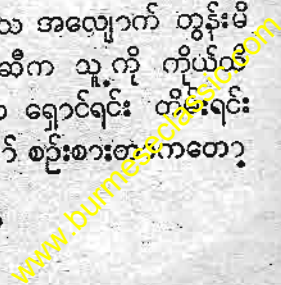
“ဟုတ်တယ်။ မြတ်စု ပြောတာတော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ”

“ခုန်ချတယ် အဲဒီ မိန်းမက ကိုကို ကို သေမတတ် လို့ချင် နေတဲ့ မိန်းမကလေ”

ဖြူဖြူအောင် ယုံကြည်ဟန် မတူပါ။ ကိုကိုဟု လွှတ်ခန့် ဆည့်ပြောရလောက်အောင် သူမ၏ စိတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားဟန် တူပါသည်။

“အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ။ ဖြူလေး ဖြူလေး ထင် ဘေးတာက”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော် ထင်ထားတာကလဲ ဝရန်တာ က စကားပြောရင်း ရန်ဖြစ်ရင်း ဒေါသ အလျှောက် တွန်းမိ တာ ဖြစ်မယ်။ အဲလိုမှ မဖြစ်ရင် မြနင်းဆီက သူ့ကို ကိုယ်ထိ ဆက်ရောက် တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်လို့ သူက ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း အားလွန်ကျသွားတာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားကတော့

အဲဒီ နှစ်ချက်ပဲ၊ အခုဟာကတော့ ကျွန်တော် ထင်မထားတဲ့ အကွက်ပဲ”

ဖြူဖြူအောင် ငြိမ်သက်နေခိုက် သူက စားဖွဲ့ တဒေါက် ဒေါက် ခေါက်နေမိသည်။

“ပျိုပြီး စိုးရိမ်စရာ တစ်ခုက ရဲရှေ့မှာ အစစ်ခံတုန်းက မြတ်စေ ဖြေတာက တစ်မျိုး၊ အခု ကျွန်တော့်ကို ပြောတာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်”

ဖြူဖြူအောင်၏ ပါးလျားသော ပါးပြင်ထက်မှ သွေ့ ကြော့မျှင်ကလေးများ ချက်ချင်း ရဲတက်လာ၏။

“ဆရာ ဆိုလိုတာက ကို.... ကိုမြတ်စုက လိမ်နေတယ်လို့”

“သူ လိမ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို လိမ်တာလား၊ ရဲကို လိမ်တာလား နှစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို သူ မလိမ်မှာတော့ သေချာသလောက်ပဲ၊ ရဲကို လိမ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ရဲက သူ့ကို နှစ်ကြိမ် စစ်တယ်၊ ပထမ ဒီဇင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ ည ၉ နာရီခွဲ လောက်တဲ့၊ မြန်မာ့ ဆီကို ဆေးရုံရောက်အောင် သူတို့ ပျိုပြီး ဆေးရုံမှာ အခြေအနေ စောင့်နေတုန်း ရဲက သူ့ကို စစ်တာ၊ အဲဒီ အချိန်မှာ လိမ့်ကျတဲ့

အဲဒါတော့မှ သူပဲ ရှိတာကိုး၊ ဘယ်လို ကျသလဲ မေးတော့ သူ မြင်ဘူး သူ ဝရန်တာဘက် ရောက်လာတော့ မြန်းဆီ ကျ သွားပြီလို့ ဖြေတယ်”

“ဆိုးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ဆို အဲဒီ ကတည်းက မြန်းဆီဟာ သူ့ဟာသူ ခုန်ချတာပါ၊ သူ မြင်ပါတယ် ဆိုရင် ပြီးနေပြီပဲ”

ဖြူဖြူအောင်သည် ရုံးခန်း နံရံမှ ပြက္ခဒိန်ကို ငေးမောနေ လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သူ အဲဒီကတည်းက ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောလိုက်ဆတဲ့လဲ ဆရာ”

“မြန်းဆီကို ရဲက အမှုဖွင့်မှာ ကြောက်လို့တဲ့၊ မြန်းဆီ အတွက် လိမ်ပေးလိုက်တာ တဲ့”

“မခိုင်လို့ဘူး နော် ဆရာ၊ မြန်းဆီဟာ သေလောက်တယ် ဆိုတာကိုပဲ သူ အရင် တွေးရမှာပေါ့၊ မြန်းဆီကို ရဲက အမှုဖွင့် ပြီဆိုတာ မသေမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ သိပ်နည်း နေတာ ဥစ္စာ”

www.burmeseclassic.com

ဖြူဖြူအောင် စိတ်ပျက်သွားပုံ ရပါသည်။

“နောက် အကြောင်းပြချက် တစ်ခု ပေးသေးတယ် ဖြူဖြူအောင်၊ အဲဒါကတော့ သူ့ အနီးအနားမှာ ရှိလျက်နဲ့ ဆွဲမထားနိုင်ဘူးလား၊ မတားနိုင်ဘူးလား ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်တွေ သူ့ အပေါ် ကျလာမှာစိုးလို့ ပြီးပြီးရော ဖြေလိုက်တာ.... တဲ့”

ဖြူဖြူအောင်၏ မျက်နှာ အနည်းငယ် ကြည်လင်လာသည်။

“အင်း.... ဒီအဖြေနဲ့ ဆိုရင်တော့ သိပ်အခြေအနေ မဆိုးဘူး ထင်ပါရဲ့နော် ဆရာ”

သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ရဲက သူ့ကို မြနှင်းဆီရဲ့ သေတမ်း စစ်ချက်အရ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက် နေ့မှာ ဖမ်းတော့လဲ အဲဒီ ခုန်ချတယ် ဆိုတာကို သူ မပြောခဲ့ဘူး၊ သူ့ အချုပ်ခန်းထဲရောက်တဲ့ အထိ သူ့ ပြစ်မှု မကျူးလွန်ကြောင်း ငြင်းရုံပဲ ငြင်းတယ်၊ ခုန်ချတာ မပြောဘူး၊ သူ့ အပြောအရတော့ သူ့ အရမ်း တုန်လှုပ်သွားတယ်တဲ့၊ ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး ပြောလဲ မပြောခဲ့ဘူးတဲ့၊ ရှက်လဲ သိပ်ရှက်သွားတယ်.... တဲ့၊ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းနေရတယ်လို့ ပြောတယ်”

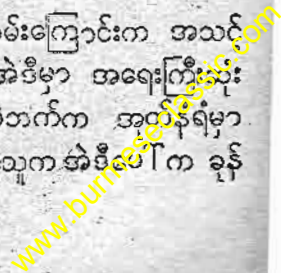
“ဆရာ တရားခံ တစ်ယောက်ဟာ ရဲစခန်းမှာ တစ်မျိုး၊ တရားရုံးမှာ တစ်မျိုး ပြောခွင့် ရှိခဲ့လားဟင်”

“ရဲစခန်းမှာ တရားခံဖြေတဲ့အဖြေကို တရားရုံးမှာ သက်သေထင်ပြုခွင့် မရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြေဟာ ရဲစကားပဲ ပါနေတာမို့ တရားလို ရှေ့နေကတော့ ဒီလို ဖြေထားတယ် ဆိုတာ သိနေမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီလို ကွဲလွဲ ထွက်ဆိုမှုကို တစ်ဘက် ရှေ့နေက နင်းပြီး ပြန်လွန် မေးမှာ စွပ်စွဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖြူဖြူအောင်က ဖင့်သက်ကလေး ချလျက် ပြုံးသည်။

“ဖေဖေ့ကို တစ်ဘက်ရှေ့နေ အဖြစ် ဖြူလေး အခုအချိန်ထိ အဘောထားလို့ မရသေးဘူး ဆရာ၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒါ.... အပြည်ပြည်နဲ့ အကျင့်ရသွားမှာပါ၊ ဒါဖြင့် ဖြူလေးထို့ ခုခံမှု လမ်းကြောင်းကို သူ့ဟာသူ ခုန်ချတာလို့ ထားကြရမှာလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အတွက် အဲဒီ လမ်းကြောင်းက အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ သူ့စကားတွေ အရလေ၊ အဲဒီမှာ အရေးကြီးဆုံး တစ်ချက်ကတော့ ဝရန်တာရဲ့ လက်ဝဲဘက်က အထိန်ရမှာ အခွန်းထွက်နေတဲ့ အုတ်ပြားကလေးပဲ၊ သူက အဲဒီပေါ်က ခုန်

ချာတာလို့ ထုချေသွားတာကိုး၊ ဖြူလေး မြှောင်းဆီအိမ် ရောက်ဖူးလား။”

ပြောရင်းက သတိလက်လွတ် ဖြူလေးဟုခေါ်လိုက်မိသဖြင့် သူ့အနည်းငယ် မနေဓာတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဖြူလေးက သတိထားမိဟန် မတူပါ။

“ရောက်ဖူးပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် မူယာနဲ့ အဖော်လိုက် တုန်းက တစ်ခါပဲလေ၊ နောက်ပြီး အောက်ဆုံးပဲ ရောက်တာ အခု ဖြစ်တာက အပေါ်ဆုံးထပ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်ကနေ ဖြတ်သွားရင်းနဲ့ သတိထားမိ မလားလို့ မေးကြည့်တာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခု အဲဒီဘက်ကို သွားလိုက်မှာပေါ့၊ ဘုရား သိကြား မှလို့ အဲဒီ အုတ်အစွန်းကလေး တကယ် ရှိနေပါစေလို့ ဆုအောင်းရမှာပဲ။”

ဖြူဖြူအောင်က သူ့ကို ဝေးမောကာ “ရှိရင်....” ဟု မေး၏။

“ရှိရင် အဲဒီမှာ ခြေဗွေရာ ရှာခိုင်းရတော့မှာပေါ့၊ နောက်ပြီး တိုက်နံရံကို လက်နဲ့ ကမ်းပြီး ရပ်တာဆိုရင် နံရံမှာ လက်ဗွေရာ ကျန်ရမှာပဲ၊ ရဲကို အကြောင်းကြားပြီး ရှာခိုင်းရမှာပေါ့။”

“အို.... ဖြူလေးတို့ဘက်ကို သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိဘဲ အလုပ်ကို တရားလို ဘက်က လုပ်ပေးပါမလား။”

သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြူဖြူအောင်ကို ပြုံးဖြလိုက်၏။

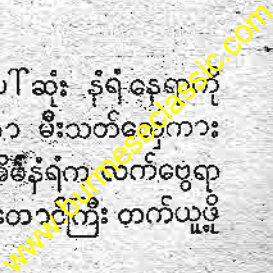
“ရဲက တရားလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ တရားလိုသာ ဖြစ်ဦးတော့ မှန် ပေါ့ပို့ သူတို့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တာသာ တတ်ပွေယူဖို့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဖြူလေး ယူတတ်လို့လား။”

သူ ဖြူလေးကို စ, နောက်လိုစိတ် ပေါ်လာ၏။

“အိုး.... ဖြူလေးတို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဖေဖေဆီမှာ ရဲ ကိုစွဲ စာအုတ် အထူးကြီးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ လက်ဗွေရာ နည်းတွေ ပါတာပေါ့ ဆရာရဲ့”

ဖြူဖြူအောင်၏ အားတက်သဇရာ စကားသံကို သူ ပြုံးရယ် လှည့်သည်။

“အင်း.... အင်း၊ သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံး နံရံနေရာကို သင်ဒါဖြူးရမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မီးသတ်တွေကား ဆောင်ပြီး တက်ရမှာပဲ၊ တရားလိုရဲ့ အိမ်နံရံက လက်ဗွေရာ ကို တရားခံရှေ့ နေတွေက နေခင်းကြောင့်တောင်ကြီး တက်ယူဖို့

စိတ်ကူးကတော့ တော်တော် ကောင်းပါ့ဗျာ၊ တရားလိုသက်သေ
တွေက ကျွန်တော် လိမ်မကျအောင် လှေကား ထိန်းကိုင်ပေးပေး
ရော မျှော်လင့်ထားသေးလား ဟင်”

“ဟင်.... ဆရာ ကလဲ....”

ဖြူဖြူအောင် စိတ်လွတ် လက်လွတ် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောတော့သည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် မျက်နှာ ညှိုးသွားပြန်ကာ....

“တကယ်ဆို.... ကိုကိုသာ စောစောစီးစီး အဲဒီ အုတ်
အစွန်းလေးအကြောင်း ရဲကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အခုလောက်ဆို
ဝရန်တာက လက်ဗွေရာတွေနဲ့အတူ အဲဒီ ခြေဗွေရာ လက်ဗွေရာ
တွေ အင်းစိန်မူခင်းရုံးမှာ စစ်ဆေးနေပြီပေါ့!”

“အခုလဲ နောက် မ ကျ သေးပါဘူး ဖြူလေးရဲ့၊ အခုပဲ
ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ပါမယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီ အုတ်
အစွန်းကလေး တကယ်ပဲ ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ပြီး ဝရန်တာ
ကနေ အလွယ်တကူ ကျော်ဆင်းလို့ ရအောင်လဲ နီးကပ်တယ်
ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အမှု ခိုင်ပြီ”

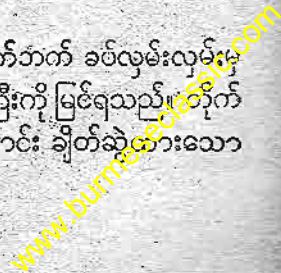
သူ ထိုင်ရာမှ ထတော့ ဖြူလေးကပါ ထ၍ ရပ်သည်။

“ဖြူလေးလဲ လိုက်မယ် ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ ဖြူလေး ကမ်းနား
ကမ်းမှာ လေညှင်းခံချင်ယောင် ဆော့မိပြီး အဲဒီ ဝရန်တာကို
အင်းစိန်မူခင်းကြည့်လို့ ရတယ်”

သူတို့ မြနင်းဆီ နေထိုင်ရာ တိုက်၏ ရှေ့သို့ ရောက်ချိန်မှာ
အနေ ၅ နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ နေရောင်သည် ကမ်းနား
ကမ်း အုတ်လက်ရန်း တစ်လျှောက် ရေတူဖန်ပင် အောက်က
အိုင်ခုံကလေးများပေါ် အထိ စူးရှစွာ ကျရောက်ဆဲ ဖြစ်သည်။
အိုင်ကယ်နှစ်စီးကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်လျက် အုတ်လက်ရန်း
ကလေးပေါ် လက်ထောက်ရပ်ကာ သူတို့ နှစ်ယောက်ပင်လယ်
အိုင်ကို အရင်ဆုံး ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ ရေများသည် ချိုင်းထန်
သက် နောက်ကျနေ၏။

“ဆရာ....နောက်ကို ပြည်းဖြည်း လှည့်ပြီး ကြည့်နော်၊
သာဟို သုံးထပ်တိုက်ပဲ”

သူ လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့၏ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
အင်းစိန်မူခင်းအစွန်းပုတ်ရောင် တိုက်ကြီးကို မြင်ရသည်။ တိုက်
အင်းပြားအောက်မှာ တန်းစီ၍ တွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထားသော

သစ်ခွပန်းအိုးများတွင် ပန်းတချို့ ပွင့်နေသည်။ သူသည် အထက်
အောက် ဝရန်တာ နှစ်ခုအနက် အထက်က ဝရန်တာ
စူးစမ်းစွာ ကြည့်ရင်း ဝရန်တာ၏ သည်ဘက် ခြေတစ်လှမ်း
အကွာ မရှိတရှိ အုတ်နံရံမှ ရှေ့သို့ အစွန်း ထုတ်ထားသော
ခိုးဇာ အုတ်ပြား ထူထူကလေးကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။

သူ စိတ်သက်သာရာရမှုဖြင့် လှိုက်ခနဲ ရင်ခုန် လှုပ်ရှား
သွား၏။

မြတ်စုသည် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာ တွေ့လား ဟင်၊ အုတ်အပြားကလေး တွေ့တယ်
မဟုတ်လား ဟင်”

ဖြူဖြူအောင်က စိတ်လှုပ်ရှား တုန်ယင်စွာ ပြုံးလျက်
ရှိသည်။

“တွေ့ပါတယ် ဖြူလေးရယ်”

“အဲဒီ အုတ်ပြားကလေးဟာ ဝရန်တာ ကြမ်းပြင်နဲ့ တစ်ည
တည်းလောက်ပဲ ဆရာ နော်၊ သိပ်လဲ မဝေးဘူး၊ ဖြူလေး
တောင် အဲဒီ ဝရန်တာကို ကျော်ပြီး ရပ်နိုင်မှာပဲ”

ဖြူဖြူအောင်သည် အစိမ်းပုတ်ရောင် တိုက်ကြီးကို ငေးမော
ကြည့်နေသည်မှာ ယခု ချက်ချင်း တိုက်ကြီးက သူမ ဘက်သို့
ပြောင်းလဲ ပါဝင် ရင်ဆိုင်ပေးတော့မည့်ပမာ ဖြစ်၏။

“ကဲ...ခါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာ အလုပ်က တစ်ခုပဲ
နဲ့တော့တယ်၊ ရဲစခန်းကို သွားပြီး အဲဒီ အုတ်အစွန်းအကြောင်း
ခွင့်ပြောဖို့ပဲ”

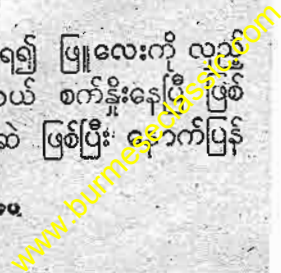
“ကိုကိုဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်တတ်ခဲ့ဘူး ဆရာရဲ့”

ယခုတော့ ဖြူဖြူအောင်သည် မြတ်စု ဘက်မှ ရဲဝံ့စွာ
အာမခံချက် ပေးနိုင်လေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ အသီးသီး သွား၍ စက်
မီးကြသည်။

“ကဲ...ဖြူလေး အိမ်ပြန်တော့၊ ရဲစခန်းကိုတော့ ကျွန်တော်
ပဲ သွားလိုက်မယ်”

သူ စကားကို ထောက်ခံသံ မကြားရ၍ ဖြူလေးကို လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူလေးသည် ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးနေပြီးဖြစ်
လျက် ခြေတစ်ဘက်ထောက် နင်းထားဆဲ ဖြစ်ပြီး နောက်ပြန်

လှည့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူမ ကြည့်ရာသို့ သူ လိုက်ကြည့်
တော့ မြန်းဆီ၏ တိုက်ကြီးကို မြင်ရသည်။

“ဆရာ....”

ဖြူလေး၏ မျက်နှာတွင် စောစောက အပြုံး ပျောက်ကွယ်
လျက် တစ်စုံတစ်ခုစီ အလိုမကျသည့် အသွင်မျိုး တွေ့ရသည်။

“တိုက် အရောင်က ဒီ အရောင် မဟုတ်ဘူး ဆရာ”
ဖြူလေး အသံက တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည်။

“ဘာပြောတယ် ဖြူလေး”

“တိုက်ရဲ့ အရောင်လေ အရင်က ဒီလို အစိမ်းရောင်မှ
မဟုတ်ဘဲ ဆရာရဲ့”

သူ အံ့သြသွား၏။

“ဘာရောင်လဲ” မေးပြီး သူ ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။
မြတ်စု ပြောတာတော့ အဝါရောင်ပဲ။

“အဝါရောင် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်”

သူ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အစိမ်းရောင်ဆိုတော့ အရောင်ရင့်တာပဲ၊
ဆါင်ခါ အဖြူ [Grey Powder] နဲ့ ဖြူးပြီး ယူရမှာပေါ့၊
အဝါရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင် ကွာခြားချက်မှာ ပေါင်ခါအဖြူနဲ့
ခဲအမှုန့်နဲ့ ဒါပဲ ကွာတာပါ ဖြူလေးရဲ့”

ဖြူလေးက သူ့ ဘက်သို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှည့်ကြည့်၏။

“ခြေပွေရာက အစိမ်းရင့်ရောင်ပေါ် ထင်ကျန် ခဲ့တာမှ
ဟုတ်ဘဲ ဆရာရဲ့”

ဖြူလေး စကားကို သူ နားမလည်ပေ။

“အစိမ်းရောင် ဆေးပေါ်မှာ ခြေပွေရာ မထင်နိုင်ဘူးလို့
ပြောချင်တာလား”

“ကျွတ်....” ဖြူလေးက စုတ်တစ်ချက်သပ်ကာ ဆင်ပင်များ
ပေါ် ဝဲခနဲ ဖွာသွားအောင် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မမြနှင်းဆီ လိမ့်ကျပြီး နောက်တစ်နေ့ ဖြူလေးနဲ့ နီလာနဲ့ ဒီရှေ့က ဖြတ်ပြီး လာကြည့်တုန်းက အထိ တိုက် အရောင်ဟာ အဝါ...ဆရာရှဲ့”

သူ အံ့ဩရာမှ တဖြည်းဖြည်း အဓိပ္ပာယ် ပေါက်လာကာ စိတ်ညစ်ညူးသွား၏။

“ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ဆရာ၊ ဆေးအသစ် သုတ်ထားတဲ့ နံရံပေါ်မှာ နဂို လက်ဗွေရာတွေ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး ကျန်ရစ် တော့မှာလဲ”

ဖြူလေးသည် ယခု ချက်ချင်း ငိုချလိုက်တော့မလို နှုတ်ခမ်း လေး မွဲကွေးသွား၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုးတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော သက်သေ အထောက်အထားက ဒီတစ်ခုပဲရှိတာ ဦးရာ၊ ဒီတစ်ခုပဲ ပျက်စီး သွားတော့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတာပေါ့”

ဦးဘအုန်းက ညာလက်ကို ဘယ်လက်နှင့် မယူမြှောက် ညှပ်ပြီး ပက်လက်အနေအထားမှ သူ့တူ ထိုင်နေရာ လက်ဝဲ ခက်သို့ အနည်းငယ် စောင်းလိုက်သည်။

“စိတ်ညစ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဆိုးထဲကနေ အကောင်း အောင် ယူရမှာပေါ့။ တိုက်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဝါရောင်အတိုင်း ထားခဲ့ပြီး အမှုဖြစ်ပြီးခါမှ ပြုန်းစားကြီး အဖြစ်လို့ အစိမ်းရောင် ပြောင်းသုတ်သလဲ၊ နောက်တစ်ချက် က ဒီလိုဆေးသုတ်ဖို့အတွက် အကြံဉာဏ် ဘယ်သူကပေးတာ လဲ၊ အဘွားကြီး ညီအစ်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အကြံဉာဏ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် တရားလိုရဲ့ အကြံဉာဏ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ဆေးသုတ် ချက်တာလဲ၊ မြနှင်းဆီ ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိမရခင်ကလား၊ အတိရပြီးမှလား၊ ဆေးသုတ်တဲ့ နေ့စွဲ အတိအကျနဲ့ တိုက်ကြည့် ရင် သွေးရိုးသားရိုး အဖြစ်လား၊ ဆင်ကွက်လား၊ သိနိုင်မှာ ပေါ့၊ ငါ့ အထင်တော့ ဒါဟာ သွေးရိုး သားရိုး တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ရှစ်နဲ့ သွားပြိုင်လိမ့်မယ် ဆင်တယ် ကွ”

သူ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၈ ကို ဉာဏ်ရှိသလောက် ဖြစ်စဉ်းစားကြည့်သည်။

“သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ရှစ်ကို မင်း အလွတ်ရလိမ့်မယ်လို့ တော့ ငါမထင်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့ ဦးရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရိပ်ဖမ်း သိမ်းမိသလောက်တော့ ဒါဟာ သက်သေခံ အထောက် အထား ဖျက်ဆီး ဖျောက်ဖျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဆိုင် လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဦး”

“အင်း ဆိပ်မဆိုးပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဒါဟာ တကယ်ပဲ သက်သေခံ အထောက်အထား ဖျက်ဆီးမှု ဆိုရင်တော့ ငါ တစ်သက်မှာ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံအဖြစ် တရားလိုဘက် က ဖျက်ဆီးတာကို ကြုံရခြင်းပဲ ငါတို့ စာအုပ်ပြန်ဖတ်ကြည့် ရအောင်”

သူ အလိုက်တသိဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေ စာအုပ်ကို သွား ယူလျက် ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဦးရေ တရားခံဘက်ရော၊ တရားလို ဘက်ရော အကျုံးဝင်တဲ့ ပုဒ်မဖြစ်ပေလို့ပဲ၊ ကျွန်တော် ဖတ်ပြ မယ် နော်၊ သူ ရှင်းထားတယ်....

“တစ်ဘက်ဘက် အမှုသည်၏ အမှုအရာ ချိမဟုတ် ထိုအမှု သည်၏ ကိုယ်စားလှယ် အမှုအရာ၊ ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုခံရ

၏ အမှုအရာများသည် အငြင်းထွက် အကြောင်းခြင်းရာ မဟုတ် သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းခြင်းရာကို သော်လည်း ဘာဝန်း၊ ယင်း အကြောင်းခြင်းရာက သော်လည်းကောင်း ဖြစ် ပြင် ထိခိုက်စေလျှင် အဆိုပါ အမှုအရာသည် ရှေ့ပိုင်းကျ သည် ဖြစ်စေ၊ နောက်ပိုင်းကျသည် ဖြစ်စေ သက်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်သည် တဲ့။

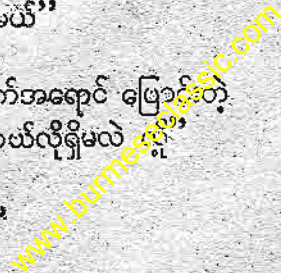
“ရဲ့ အရေးပိုင်သည့် အမှု၌ တိုင်တန်း သူသည် အမှုသည်ဟု နိုင်သော်လည်း စွဲဆိုသည့်မူခင်းနှင့် တိုက်ရိုက် ပတ်သက်သူ မှာ ထိုသူ၏ အမှုအရာနှင့်လည်း အကျုံးဝင်သည်ဟု ယူဆရ သည်တဲ့”

ယခုဆိုလျှင် အရေးကြီးသော အချက်အဖြစ် အင်္ဂါရောင်မှ မိန်းရောင် ပြောင်းရခြင်းကို စုံစမ်းရပေတော့မည်။

“ဝီတော့ ခင်ဇော်ရေ အရောင်ပြောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ခုနစ် မေးတော့မှ မီးစင်ကြည့်ကရမှာနဲ့ စာရင် စောစော မီး အဖြေသိထားဖို့ လို့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စုံစမ်းလိုက်ပါမယ်”

“ငါ သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ တိုက်အရောင် ပြောင်းတဲ့ နှော့ ဦးဖေအောင်ရဲ့ သဘောထား တယ်လို့ရှိမလဲ ဟဲ့”

သူ အပြေ မပေးနိုင်သဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဦးဖေအောင်ရဲ့ သဘောထားကို သိသိချင်း ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

“နောက်ပြီး မင်းနဲ့ ငါ တစ်ခုလောက်လောင်းကြရအောင် တရားရုံးမှာ တရားလိုဘက်က စစ်မေးလျှောက်လဲမှာ အောင် ကျော်ဦးလား၊ ဦးဖေအောင်လား ဆိုတာလေ၊ ငါက ဦးဖေအောင်ဘက်က ကွ”

ဦးအောင်ကျော်ဦးသည် ဦးဖေအောင်ကို အလွန် လေးစား ရိုကျိုးသော ဥပဒေ အရာရှိဖြစ်မှန်း သိထား၍ ဦးလေးကို သူ ပြိုင်မလောင်းရပါ။

အခန်း ၂။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းသည် ဆိတ်ကီးဆစ်စ် ရောဂါ ညီများတွင် ထင်ရှားသော အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှု၏ ဖြစ်တန်ရာမှုသည် လူမှုရေး အခြေအနေများ မြေပညာနှင့် သူနာပြုစောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အကျိုးများ မရပါက တွင် မှုတည်၍ ပြောင်းလဲသည်။ သာမန် ပြည်သူ လူထု အတွက် ‘Effective Psychosis’ ရောဂါသည်များတွင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် တွေ့ဝေ မိန်းမောနေချိန်မှာ ထက် မြင့်စွာ အခြေအနေ တိုးတက် ကောင်းမွန်နေချိန်မှာ ပို၍ ဖြစ် ပါသည်။ ပြည့်စုံသော သတ်သေမှုများတွင် မသေသပ်သော မြေရဲ့ ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်း၊ မိမိ၏ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကို သတ်သေသော ထိခိုက်စေခြင်းတို့ ရှိခဲ့နိုင်သည်။ ရှားပါးသော နည်း လုံးလုံး မေ့ထား၍ မရသောအမှုများတွင်”

www.burmeseclassic.com

၂၀၀

“ကိုခင်ဇော်”

ရုံးခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ရောက်လာသော အေးမင်း၏ အသံကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်မှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

“လာ လာ ထိုင်ကြ၊ ကိုယ် မင်းတို့ကို မျှော်နေတာ”

ယခုမှ ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီးရက်ဖြစ်သော်လည်း မြိတ်မြို့၏ နေ့လယ်ခင်းသည် ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ အေးမင်းသည် ခန္ဓေးစိုနေသော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်သုတ်လျက် စားဖွဲ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဖြူလေးက အေးမင်း၏ ဘေးဘက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။

“မနက်က အမှု မစစ်ဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာနံတော်တို့ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ဝေရက်ချိန်းတောင်းလိုက်တယ်၊ တရားလို မလာနိုင်ဘူး”

“ကိုမြတ်စုတော့ ပါရမ္မာပေါ့နော် ဆရာ”

“ပါရတာပေါ့.... တရားခံပဲ ဥစ္စာ”

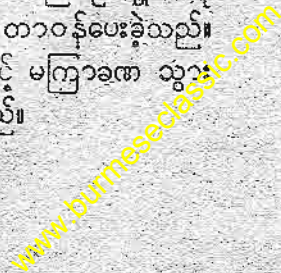
မြတ်စုသည် မနက်က ရုံးထဲဝင်တော့ ရက်သွေးဖြင့် မျက်နှာ နီရဲနေခဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့၍ လူကြီးတစ်ယောက်လို ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးလှစ်နေသော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ နှုတ်ခမ်းကို မျက်နှာထားသည် လူပျိုဖော် ဝင်ခါစ ကောင် လေးတစ်ယောက် လူကြီးဟန်ဆောင်နေသလို ရှိသည်။ ထိုမျက်နှာပေးလေး၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုကို တရားသူကြီး သတိထားမိပါ့မဟု ဆုတောင်းမိ၏။

“အေးမင်း သွားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး”

အေးမင်း မျက်နှာမှာ အားတက်သရော အမူအရာ တွေ့ရသည်။

မြင်းဆီ၏ နိုင်ငံသား ကတ်ပြားမှ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်မှာ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်ဖြစ်ပြီး အဘအမည် ဦးရွှေထံ ဟု ဖြင့် ဆက်လက်စုံစမ်းဖို့ အေးမင်းကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ အေးမင်းသည် ဘုတ်ပြင်းနှင့် မာတ်ပုံကိစ္စဖြင့် မကြာခဏ သွားရသဖြင့် ဘုတ်ပြင်းကို ကျွမ်းကျင်သည်။

“မမြန်းဆီက တကယ့် မိန်းမပဲဗျာ၊ ဦးရွှေဇံ ဆိုတာ အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဖေရင်းက ဘယ်သူမှန်းလဲ မကြားဘူးတဲ့၊ မမြန်းဆီရဲ့ အမေက သူ့ကို မွေးရင်း ဆေးရုံဆုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံနားမှာနေတဲ့ ဦးရွှေဇံ တို့မွေးစားထားလိုက်တာတဲ့၊ ကလေးက လှလဲ လှ လည်လဲလည်တော့ ကျောင်းတွေ ဘာတွေ ထားပေးသတဲ့၊ မမြန်းဆီ အမေက ပသျှူး နည်းနည်းစပ်တယ်ဆိုလားပဲ”

“အင် ဟုတ်မှာ ဟုတ်မှာ”

ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ဖြူလေးက ဝင်ထောက်ခံတော့ သူ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဖြူလေး ဘာဆိုလိုသလဲ ဆိုတာ သူ သိတာပေါ့။

ရှေးတုန်းကတော့ ပသျှူး လူမျိုးများမှာ ရဲရင့်စွာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသည်တဲ့၊ သူ့တို့ ငယ်ငယ်က ပသျှူး ခေါင်းဖြူတွေနှင့် ခြောက်လျှင် အလွန်ကြောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပသျှူး မိန်းမများက ကဝေအတတ်ဆိုလား၊ စုန်းအတတ်ဆိုလား တတ်ကြသည် တဲ့။

ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သော ဖြူလေး၏ သတိလက်လွတ်မှု သူ ရယ်ချင်သွား၏။

“နာမည်က မြန်းဆီ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်း တဲ့၊ နောက်က အလုံးက သူ့ဟာသူ ထည့်တာဖြစ်မယ် တဲ့”

“မြန်းဆီ ငယ်ငယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖို့ ငြိုးစားတာများ ရှိသတဲ့လား”

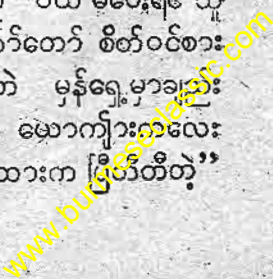
“ကျွန်တော် သေချာ မေးပါတယ်၊ မရှိဘူးတဲ့၊ မရှိတာလဲ ပြောနဲ့လေ မမြန်းဆီ ဆယ်နှစ်သမီးလောက် ကျတော့ ဦးရွှေဇံ ဆုံးသွားပြီး၊ အဲဒီ အခါ အဖေကြီးက မမြန်းဆီကို ခေါ်ခဲ့ မိန်းကလေးဂေဟာ ပို့လိုက်သတဲ့”

“ဟာ ဘိတ်က မိဘမဲ့ မိန်းကလေးဂေဟာ လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့ ပို့ရတာတဲ့၊ သူ မကျွေးချင်တော့လို့လား”

“သူ ဆုံးမလို့ မခိုင်ဘူးတဲ့၊ အကျင့် သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ဆိုချင်တဲ့ ကစားစရာ တစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းလို့ ဝယ် မပေးရင် သူ အောင်ခိုးတာပဲ တဲ့၊ အလှ အပလဲ တော်တော် စိတ်ဝင်စားသတဲ့၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မှန်ရှေ့မှာချည်း နေတာတဲ့၊ ဆယ်နှစ် အရွယ်ကတည်းက မောကျားကလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားတဲ့အခါ မျက်နှာထားက ငြိမ်တိတဲ့”

သူ့ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိသောအခါ ဖြူလေးက တအံ့တဩ ကြည့်၏။

“အင်း သူ့ များ သက်သေခံခွင့် ပေးလိုက်လို့ကတော့ ကိုယ်တို့ အတွက် သိပ်တန်ဖိုးရှိမယ့် သက်သေပေါ့ကွာ၊ အသွားကြီးနဲ့ မြန်းဆီ အကြားမှာ ရန်ငြိုး တစ်ခုခုရှိ ရတယ်”

“ရှိတယ် ဗျ၊ နေဦး အဲဒါက ပြီးမှလာမှာ အသက်ဆယ်နှစ်မှာ မိန်းကလေးဂေဟာကို ပို့တယ်၊ ဂေဟာမှာ ငါးနှစ်ကြာတယ်။ သူ့အသက် ဆယ်ငါးနှစ်လောက် ကျတော့ ဘုတ်ပြင်းကို တစ်ခါပြန်လာသတဲ့၊ ဂေဟာကနေ ပြန်ပြေးလာတာတဲ့၊ အဲဒီ အချိန်ကျတော့ အသွားကြီးက နောက်ယောက်ျား ရနေပြီ၊ အဲ အဲဒီ ညမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဖြူလေး ရှေ့မှာ ပြောဖို့ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့ ဒီလိုလေ”

ဖြူဖြူအောင်၏ ပါးလျားသော ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာ နီသွား၏။

“”

သူ ထုခွေဆည်၍ ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို ဘာကျသွားသည်။

“”

“ဟိုက်”

သူ အသံထွက် ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဆယ်ငါးနှစ် သမီးကလေး ကျလဲ ကျတဲ့ မိန်းမ”

သူ မြန်းဆီကို မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“သူ ဖြူဆွယ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာ”

သူ ဖြူလေးကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။

‘ဆယ်ငါးနှစ် သမီးလေးကလေး ဟုတ်လား၊ ဖြူလေး မိန်းမသား ပီပီ မိန်းမတွေဘက်က ရပ်တည်စမ်းပါ”

“အိုး....တခြား မိန်းမဆို ရပ်ချင် ရပ်မယ်၊ ဒီ မကောင်းဆိုးဆိုး တက်ကတော့ မရပ်နိုင်ဘူး ဆရာ”

ဖြူလေး၏ မျက်လုံးမှာ မုန်းတီးမှု အရိပ်များ လျှံနေ၏။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီ နောက်ကော....”

“အဲဒီနောက် မြန်းဆီ သူ့အိမ်က ထွက်သွားတာ အခုထိ ပြန်မလာတော့ဘူး တဲ့”

မြန်းဆီ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်မှာ ၁၅ နှစ် အရွယ် တွင် တန်နေသည်။ မဖြစ်သေးပါ။ နောက်ထပ် ၁၃ နှစ်ကို သူမ ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်သလဲ ဆိုတာ သိရန် လိုသည်။ သို့သော် လက်ရှိ အခြေအနေအရတော့ မြန်းဆီကို ကိုယ်တိုင် မေးမှ ရတော့မည်။

“ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်ကျတော့ မိန်းက လေး ဂေဟာကို သွားပြီး စုံစမ်းသေးတာပေါ့ကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါး နှစ် လောက်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မိတဲ့ ဂေဟာမှူးတော့ ဟုတ် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ အသစ် ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့ ဖြူလေး စုံစမ်းတဲ့ ကိစ္စရော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ် ပြေတာပေါ့ ဆရာ”

ဖြူလေး၏ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင် ရှုန်းလက်၍ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

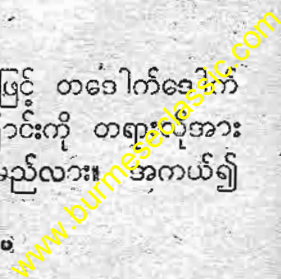
“အိမ်ရှင် အဘွားကြီး ညီအစ်မက အပျိုကြီးတွေ ဆိုတော့ ဆက်ဆံရ နည်းနည်းခက်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြူလေးလဲ

...တီပါလာ ဖွင့်ပြီးမှ လှူဆက်ဆံရေး တော်တော် နားလည် တာပြီလေ၊ ဖြူလေး အခုနေတဲ့ တိုက်ကို ဆေး အသစ် ထပ်သုတ် ခဲ့လို့ ဒီလို တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှင် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင် တယ် ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲလို့ အရင် စမေးတာပေါ့။ ဒီကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲမေးသွားတော့ ပေါ်ရော၊ သူ့ဆီ ဆေးသုတ်ဖို့ အကြံဉာဏ်နဲ့ အကူအညီ ပေးတာက မြန်းဆီတို့ မြန်းဆီက ငွေစိုက်တာတို့၊ အဝါကနေ အစိမ်း ပြောင်းတာလဲ မြန်းဆီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့၊ ဗေဒင်က အစိမ်း မြှောင် ကျောက် ဆောင်ရမယ်၊ တိုက်ကိုလဲ အစိမ်းရောင် သုတ်ရ မယ်လို့ ယတြာ ပေးလို့ တဲ့”

“ဆေးသုတ်ခိုင်းတာ ဘယ်တုန်းကတဲ့ လဲ”

“အင်း... မြန်းဆီ သတိရလာပြီး နောက် တစ်ရက်တို့၊ သူ့ညီအစ်မထဲက အကြီး အဘွားကြီး ရန်ကုန်ကို မြန်းဆီ သွားမာ သွားမေးတော့ မြန်းဆီက ပြောလိုက်တာတဲ့ ဆရာ၊ ဆေးသုတ်တာကတော့ ဘိတ်ကို ပြန်လာပြီး နောက်တစ်ရက်ပဲ

သူ စားပွဲစွန်းကို လက်ချောင်းများဖြင့် တခေါက်ခေါက် ကြိတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဤ အကြောင်းကို တရားလိုအား ပြန်လှန် စစ်မေးချိန်တွင် ထည့်မေးရမည်လား။ အကယ်၍

၂၁၆

မြန်းဆီသည် လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်လျှင် သူ၏ မေးခွန်းများကို ဖေဒင်ဆရာဖြင့် လွှဲ၍ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်၏။ ဘယ်တုန်းက ဟောထားမှန်း မသိသော ဖေဒင် ယတြာ ဆိုသည်မှာ သူ သေခံစွယ်း ဖျောက်ဖျက်ဖို့ အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားသူကြီး ရိပ်ခါအောင် မေးရလိမ့်မည်။ သူသည် အရာရာတွင် စနစ်တကျ အကွက်ချတတ်သော တရားလို တစ်ယောက်နှင့် ရာဇဝတ်မှု ပြင်ဆင်ရာတွင် အလွန်တော်သော တရားလို ရှေ့နေ တစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင် အတွားကြီး တစ်ယောက်သည် တရားလို သက်သေထဲတွင် ပါဝင်နေ၏။ ထို သက်သေကို သူ ပြန်လှန် စစ်မေးခြင်းဖြင့် တိုက် ဆေးသူတ်သည့် ကိစ္စကို ပေါ်လွင်အောင် မေးခွန်း နိုင်ပေမည်။ မနက်က ရုံးမှာ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာ တင်ရင် အမှုတွဲ ခဏ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲ စွဲချက် ပုံစံတွင် တရားလို သက်သေ ဦးရေမှာ မြန်းဆီ အပါအဝင် ကိုးယောက်ခန့် ရှိကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သူ၏ အမှုသည်ကို ထောင်အထိ တစ်သက်တစ်ကျွန်းထိ ကျအောင် ဝိုင်းဝန်း ထွက်ဆို ပေးမည် သူ များသလောက် ကယ်ဘင်နိုင်မည့် သက်သေ တစ်ယောက် မျှ မမြင်သေးပေ။

မိဘမဲ့ မိန်းကလေး ဂေဟာ၏ ဂေဟာမျိုး တစ်ဦးဦး ထို လိုအပ်သော အချက် အလက်များ မရလျှင် အေးမင်းထံ

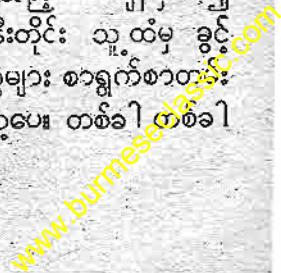
အမှုကို သို့လွှတ်၍ မြန်းဆီ ကျင်လည်ခဲ့ရာ အသိုက်အဝန်းဆီ မြန်းဆီစေတော့မည်။ ဤ အမှုအတွက် သူတို့ဘက်မှ ငွေကုန် ပြုကြားကျ ပိုမိုလာမည်။ ငွေကုန်သလောက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းမှု မရှိမည်ကိုတော့ သေချာပေါက် မပြောနိုင်ချေ။

ဦးဖေအောင်သည် ဘီ၊ ဘီ၊ မစ်ထရာ၏ ပြစ်မှု ဆိုင် ရာ နှင့်သုံး ဥပဒေ အဖွင့်ကျမ်း [The Code of Criminal Procedure By B. B. Mitra] ကို ပြန်လည် ဖတ်ရှု နေ၍ အခန်း အပြင်မှ ဖေဖေ....ဟု ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဖေဖေ....သမီး လက်ဖက်ရည် လာပို့မလို့ ဝင်ခဲ့မယ်”

ဦးဖေအောင်က သမီး၏ စကားကို သဘောကျ ရယ်ချင် မှာ ပြုံးလိုက်ရင်း ‘အေး အေး ဝင်ခဲ့’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

မြန်းဆီ အမှုကို သူ လက်ခံလိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ မြန်းဆီလေးသည် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ခါနီးတိုင်း သူ့ထံမှ ခွင့် မတောင်းလေ့ ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်တွဲများ စာရွက်စာတမ်း များကိုလည်း လုံးဝ ထိကိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ တစ်ခါ တစ်ခါ

သမီးက သူ့ စာအုပ်စင်မှ ဥပဒေနှင့် ဆိုင်သော စာအုပ်များ ဖတ်လိုလျှင်လည်း သူ့ထံ ခွင့်တောင်းလေ့ ရှိသည်။

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချလျက် ပြန်ထွေ မည့်ဟန် ပြင်သော သမီးကို သူ တားလိုက်၏။

“ထိုင်ပါဦး သမီးရဲ့”

ဖြူလေး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၍ ဖေဖေ့ကို ပြုံးပြလို သည်။

“မောင်မြတ်စုနဲ့ တွေ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း...မတွေ့ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး ထောင်ကို လိုက် မလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ကြော်...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းရဲ့လား လို့”

ထို စကားသည် တရားလို အကျိုးဆောင် ရှေ့နေ၏ စကား မဟုတ်ဘဲ ဖြူလေး ဖေဖေ၏ စကားသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖြူလေး ရိပ်မိသည်။ ဖေဖေ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့် ပြုံးလို သည်။

“နေကောင်းပါသတဲ့ ဖေဖေ၊ နည်းနည်း ပိုပိန်သွားသလိုပဲ ကိုအေးမင်းက ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်က ရုံးမှာ ဖေဖေ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက် တာတော့ ပိန်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နေမှကောင်းရဲ့လားလို့”

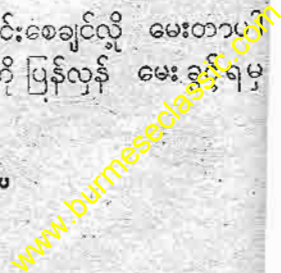
“ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ် ထုံး ဒါနဲ့ ... မြေနှင်းဆီရော နေကောင်းရဲ့လား ဖေဖေ”

ဖြူလေး၏ မေးခွန်းတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် အရိပ်အယောင် ပါမုန်းလည်း ဦးဖေအောင် ရိပ်မိသွား၏။ သူ ပြုံးရယ်လျက် ဆင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ ငါ့သမီး ပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့် အခု နေ့ကုန်ဆေးရုံကနေ ပြန်လာပြီး ဘိတ် ဆေးရုံတောင် ရောက် နေပါပြီ ဗျား”

ဖြူလေး မျက်စိပေါက် ပိတ်မတတ် ရယ်၍ “ဖေဖေက တော့ ပြောတော့မယ်” ဟု မှုနဲ့စွာ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်လေသည်။

“ဖြူလေးက စကယ် နေကောင်းစေချင်လို့ မေးတာပါ ဖေဖေရဲ့၊ သူ သေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကို ပြန်လှန် မေးခွန်းရမှ ဖြစ်မယ်”

ဦးဖေအောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သမီးကို ချစ်ခင်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ဖေဖေ နောက်နေ့ အမှုအတွက် စာကြည့်နေတာ ဆိုရင် ဖြူလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဖြူလေး အလိုက်သိစွာ ထမာန် ပြင်သည်။

“ခဏနေလို့ ရပါသေးတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးကို ဖေဖေ မေးစရာ ရှိသေးလို့”

ထို့နောက် သမီး၏ မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုး ကြည့်လျက်....

“သမီး၊ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံမလိုလား” ဟု မေးသည်။ ဖြူလေး ကြောင်အစွာ ဖေဖေကို ဝေးနေမိတော့ ဖေဖေက ကမန်းကတန်း သက်ကာပြကာ ပြုံးလေသည်။

“တရားလို ရှေ့နေအနေနဲ့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ဖြူဖြူအောင်ရဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးတာပါ။ သမီး မဖြေချင်ရင် မဖြေဘဲ နေလို့ရတယ် နော်”

“အိုး”

ဖြူလေး တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

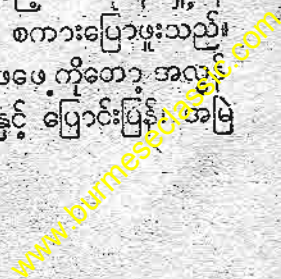
“ဖြေမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ သမီး သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံပါ။ ကိုမြတ်စုက ဖြူလေး သက်သေ မလုပ်ရဘူးလို့ ကိုခင်ဇော် တားတယ် ဖေဖေ၊ ဖြူလေး သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံမှ သူ့အဖို့ နိုင်မယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ အရှုံးခံမယ်တဲ့၊ ဖြူလေး တရားမဲ့တာ အစစ်ခံရဘူးတဲ့ အဲလို ပြောသတဲ့ ဖေဖေ”

“ဆရာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

အခန်းအပြင်မှ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အင်္ဂါကြီး အသံကြောင့် ဖြူလေး စကားပြတ်သွား၏။ ဖေဖေက နာရီကို ငုံ့ကြော် တတ်ပြီး ဖြူလေးကို ပြုံးပြသည်။

“ဖေဖေ ဦးအောင်ကျော်ဦးနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်။”

ထို ဥပဒေ အရာရှိက ဖေဖေ အစိုးရ ရှေ့နေ လုပ်ခဲ့စဉ်က ဖေဖေ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် တဲ့၊ ဦးအောင်ကျော်ဦးသည် အမှုတွင် တရားလိုဘက်က လိုက်မည့် အစိုးရ ရှေ့နေ ဖြစ်သည်။ ဖြူလေးနှင့် နှစ်ခါလောက် စကားပြောဖူးသည်။ နောင်နည်းနည်းမြင်ဟန် ရှိသော်လည်း ဖေဖေ ကိုတော့ အလွန် ချစ်မိသွားရုံကျိုးသည်။ သူက ကိုခင်ဇော်နှင့် ပြောင်းပြန် အမြဲ

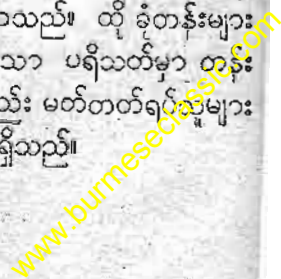
ပြီးနေသော မျက်နှာ အသား ဖြူဖြူ သွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့နှင့် ဖုတ်လတ် သွက်လက်သည်။

“သမီး အပြင်ထွက်ပြီး ဧည့်သည်ကို အထဲလွှတ်လိုက်နေ နောက်ပြီး ဧည့်သည်ဖို့ လက်ဖက်ရည် ထပ်ဖျော်ခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မြို့နယ်စု စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မြိတ်မြို့တွင် တရားရုံးနှစ်ခု ရှိသည့် အနက် အထက်ရုံးဟု ခေါ်သော [[မြို့နယ် ဒီဇိုဝပ် ပိပ္ပားမှု တည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့ရုံးနှင့် တွဲလျက်] တရားရုံးသည် သေဒဏ် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် ရုံးဖြစ်သည်။ အောက်ရုံးဟု ခေါ်ကြသော သိမ်တော်ကြီးဘုရားကျွန်းမြေ၏ အောက်ကရုံးတွင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းနှင့် ၎င်း၏ အောက်ဖြစ်သော ပြစ်ဒဏ်များ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် ရုံးဖြစ်သည်။

အောက်ရုံး အဆောက်အအုံသည် မကျယ်ဝန်းလှသော ကြောင့် တရားခွင်တစ်ခုတွင် ပြည်သူလူထု ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု နိုင်ရန် ခုံစာန်းလျား တစ်ခုစီသာ ရှိလေသည်။ ထို ခုံစာန်းများ တွင် ဝင်ရောက်နားထောင် ကြည့်ရှုသော ပရိသတ်မှာ တန်း လျားအပြည့် ဖြစ်သည်။ ရုံးအပြင်မှာလည်း မတ်တတ်ရပ်ဆိုများ ထိုင်သူများဖြင့် စုဝေးစည်ကားလျက် ရှိသည်။

“တရားခံ မေ့မိမြတ်စွာ”

တရားခွင် စာရေးက အမှုတွဲနံပါတ်နှင့် နာမည်ကို အော်ခံကြေညာလိုက်သောအခါ ဖြူလေး၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ညှိုးနွမ်းသွား၏။ ကိုခင်ဇော်သည် ဖြူလေးကို လက်မ ထောင် ပြုံးပြလိုက်၍ ရုံးခန်းကို အရှိအသေပေးကာ ဝင်သွားရလေသည်။

သူတို့ ရုံး၏ လက်ရှိ တရားသူကြီးမှာ အသက် ၄၀ ခန့် စုန်သိက္ခာရှိသည့် အထူးရာဇဝတ် အာဏာရ မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှိန် ဖြစ်သည်။

ကိုခင်ဇော်သည် စားပွဲတစ်ဘက် တရားခံဘက်ခြမ်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ရပ် မြတ်စုရှိမည့် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကောင်လေးမှာ မျက်နှာအောက်၌ ချ၍ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူ ဖိုင်ဘွဲ့ကို ဖွင့်ရင်း တရားလို အကျိုးဆောင် ဥပဒေ အရာရှိ၏ ပြောကြားချက်ကို စောင့်နေ စဉ်မှာပင် ဦးဖေအောင်က တရားသူကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားသည်။

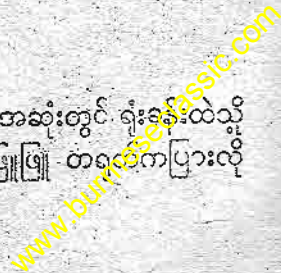
“တရားသူကြီးပင် ခင်ဗျား ဒီနေ့ တရားလိုကို စတင် စစ်ဆေးရန်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၍ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ရုံးသို့ အစစ်ခံရန်လာရောက်ခြင်း မပြုနိုင်သေးပါဘူး။

...ရဲ့ တက် ရောက် ကုသနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ဆေးစာများကို စိတ်ပြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျန်တဲ့ တရားလိုပြ သက်သေများကို စတင် စစ်ဆေးခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်ဦးဗျား”

ရဲ့ အရေးပိုင်သည့် အမှုတွင် ကာယကံရှင် တရားလိုက အပြင် ရှေ့နေကို ငှားသော်လည်း ထို ရှေ့နေသည် ပြစ်မှုထိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ အရ ဥပဒေအရာရှိ၏ သွပ်ကဲမှုအောက်တွင် အမှုလိုက်ရခြ် ဖြစ်၏။ ယခု အမှုတွင် ဘာ ဦးဆောင်စစ်ဆေး လျှောက်လဲခွင့်ကို ဥပဒေအရာရှိထံမှ ဦးဖေအောင် - လွှဲပြောင်း တောင်းယူထားဟန် တူပါသည်။ ဦးလေး ဦးဘအုန်းနှင့် လောင်းလျှင် သူရှုံးပြီပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယခုလက်ရှိ အခြေအနေကို သူ သဘောကျပါသည်။ တရားလို၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းမွန်လာအောင် ဆောင်ဆွဲရင်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ တရားလိုပြ သက်သေများကို အလျင် စစ်ဆေးလိုက်လျှင် မြတ်စုအပို့ ထောင်တွင်းနေသည့် အချုပ်ရက်များ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ မကြာနိုင် ဟော့ပေ။

“ဦးကြင်စိန်”

တရားခွင် စာရေး၏ အော်ခေါ်သံ အဆုံးတွင် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ တံရုတ်ကပြားလို

လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုလူကို သူ ကောင်းကောင်း မသိပါ။ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုနေစဉ် ထိုလူသည် ယခင်က မကြာခဏ သက်သေလိုက်ဖူးသူလိုပင် အမှုအရာ တည်ငြိမ်လှသည်။ တရားသူကြီး တရားရုံးနှင့် ရှေ့နေတို့၏ အရှိန်အဝါကြံ ကြောက်ရွံ့ဟန် မတူပါ။

ဥပဒေအရာရှိက ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ဦးဖေအောင်ကသာ မတ်တတ်ရပ်လျက် သက်သေကို ပဏာမ မေးခွန်းများ မေး၏။

“ခင်ဗျား နာမည်”

“ဦးကြင်စိန် ပါ”

“အသက်”

“၄၅ နှစ်ပါ”

မှတ်ပုံတင်နံပါတ်မှာ ထားဝယ် မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ဖြစ်သည်။ လူမျိုးနှင့် ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာမှာ မြန်မာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သည်။

“နေရပ်”

“ကျွန်တော် ကန်ကြီးကွက်သစ်မှာ နေပါတယ်”

“အလုပ်အကိုင်”

“ငါးပိ ကုန်သည်ပါ”

“ခင်ဗျားရှဲ့ အဘနာမည် ပြောပါ”

“ဦးဟုတ်ကြင်ပါ”

သက်သေသည် ထိုင်ခုံတွင် နေသားကျစွာ ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

“ခင်ဗျား တရားလို တရားခံတို့ကို သိပါသလား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ ညက ခင်ဗျား ဘယ်ကနေ ဘယ်ကိုသွားသလဲ ဆိုတာ ပြောပြပါ”

“အဲဒီ ညက ကျွန်တော် ဆိပ်ငယ်တံတားကနေ အလုပ် ခွဲပြီးလို့ ကျွန်တော့် အိမ်ကို ခြေကျင် ပြန်လာပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ် အချိန်လောက်လဲ”

“ည ရှစ်နာရီလောက်ပါ”

“ဘယ်လမ်းက ပြန်လာသလဲ”

“ကမ်းနားလမ်း တစ်လျှောက် ပြန်လာတာပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ဘက် ပလက်ဖောင်းကနေ လျှောက်လာခဲ့သလဲ”

“ကမ်းစပ်ဘက် ပလက်ဖောင်းဘက်က လျှောက်လာပါတယ်”

“အဲလို ပြန်လာတော့ တာဖြစ်သလဲ”

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်နဲ့ တည့်တည့်လောက် ရောက်တော့ အသံတစ်သံ ကြားရပါတယ်”

သက်သေသည် အစစ်ခံရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို အသံမျိုးလဲ”

“အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု မြေပြင်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိမိတဲ့ အသံမျိုးပါ”

ဖြေပုံက စနစ်ကျလွန်းသဖြင့် ထိုစကား အသုံးအနှုန်းများ ဤ တစ်ဘက် ရှေ့နေက သင်ထားသလား ဟု အောက်မေ့ရသည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“အဲဒီ အသံ ကြားတော့ အံ့ဩပြီး အသံ လာတဲ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လဲနေတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့ပါတယ်”

“အမျိုးသမီး ဝတ်စုံ အရောင်ကို သတိထားမိသလား”

“အရောင်ကတော့ ခပ်ဖြူဖြူပါပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် လမ်းတစ်ဘက်ကို ပြေးသွားပါတယ်။ သူ့ဘက်ပေါ်က လိမ့်ကျတာ ဖြစ်မလားလို့ တွေးမိတာနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိပါတယ်”

အမှတ်တမဲ့ဟူသော စကား အသုံးအနှုန်းသည် သက်သေခံ စကား ဖြစ်လျှင်တော့ ထို သက်သေ ကျွမ်းကျင်ပေသည်။

“ကြည့်တော့ ဘာတွေ့သလဲ”

“ဝရန်တာကနေ လူတစ်ယောက် အောက် ငုံ့ကြည့်နေတာ တွေ့ပါတယ်၊ အင်္ကျီ စိမ်းပြာရောင်နဲ့ပါ”

“အဲဒီ လူဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ခင်ဗျား သိသလား”

ဦးကြင်စိန်က တရားခံ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မြတ်စု ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ သေသေချာချာ မမြင်ရပါဘူး၊ ဝရန် တာက မီးထွန်းမထားတော့ နည်းနည်း မမှောင်နေပါတယ်၊ တိုက်ကလဲ မြင့်ပါတယ်၊ သူ အောက်ကိုဆင်းလာပြီး အမျိုး သမီး အနား ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရပါတယ်”

“သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီ ရုံးထဲမှာ ရှိနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟောဟိုက ကောင်လေးပါ”

မြတ်စုကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောသည်။

“သူ့ကို မြင်ဖူးပါတယ်၊ လေးကျွန်းဆီ မီး ဘုရားပေါ် ချားတဲ့ အခါ ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ သုံးလေးခါ မြင်ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးဆီ ဘယ်သူက အလျှင် ရောက်သလဲ”

“ကျွန်တော် အလျှင် ရောက်ပါတယ်”

“ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် ခူးထောက်ထိုင်ခုံလိုက်ပါတယ်၊ ငုံ့ကြည့်လိုက် တဲ့ အခါ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းမှာ သွေးတွေ ရဲနေ တယ်၊ တယ်အက် လက် တစ်ခုလုံးက သူ့ကိုယ်ရဲ့ အောက်မှာ ဆောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီး သေပြီထင်လို့ မထိရဲ ပါဘူး၊ အဲဒီ အချိန်မှာ တိုက်တံခါး ပွင့်လာပြီး ကောင်လေး ပြေးထွက်လာပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်လိုပဲ ခူးထောက်ထိုင် ပြီး ပျာပျာသလဲ ပွေ့ယူလိုက်ပါတယ်”

ပျာပျာသလဲ ဟူသော ကြိယာဝိသေသနကို သက်သေက ထည့်မြောသွားသဖြင့် ကိုခင်ဇော် ထို သက်သေကို ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ တရားသူကြီးက တရားခွင် စာရေးအား ထွက်

ချက်ကြောင်း ပေးရာတွင်လည်း ယင်း အသုံးအနှုန်းကို ထည့် ပြောသွားပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဟေ့.... မထိနဲ့လေ လို့ တားလိုက်ပါသေး တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ပွေ့လိုက်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ စကားပြောဖြစ်ကြသေးလား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ လို့ ကောင်လေးကို ကျွန်တော် မေးပါ တယ်၊ သူက ပြန်မဖြေဘဲ အမျိုးသမီး နာမည် ခေါ်ပါတယ်”

“အမျိုးသမီးက ပြန်ထူးသလား”

“ဘယ်ထူးနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ၊ သွေးသံရဲ့ရဲ့ နဲ့ သ တီ လစ် နေ တာပဲ”

“နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“သူ သေသွားပြီလား မသိဘူးလို့ ကောင်လေးက ပြော တာနဲ့ ကျွန်တော် လက်ကောက်ဝတ်ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ပါ တယ်၊ သွေးခုန်နေတာ ကွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပြီး ငါတို့ ဆေးရုံပို့ရအောင်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

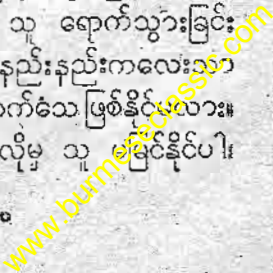
“အဲဒီ အချိန် အနားမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲ”

“အဲဒီအချိန်ကျတော့ လူ လေးငါးယောက်လောက် အနား ဆာ ဝိုင်းလာပါပြီ၊ အဲဒီ နောက် တိုက်ထဲကနေ အဒေါ်ကြီး ခင်ယောက် ထွက်လာပါတယ်၊ တိုက်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး ဆီသွန်ပါ၊ ဒေါ်သုန်က ကောင်လေးကို ဘာဖြစ်ကြသလဲလို့ မေးတော့ ကောင်လေးက ဝရန်တာကနေ ကျသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“နောက် ခင်ဗျားတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နီးရာ ကားတစ်စီးကို အကူအညီ တောင်း ပြီး အမျိုးသမီးကို နှစ်ယောက် ပွေ့ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဆင်း ပတ္တရောင် လှည့်လာတဲ့ ရဲသား တစ်ယောက် ရောက်လာ ပြီး သူ့ပုခုံးဆေးရုံကို လိုက်ပါတယ်”

ဤ သက်သေသည် အခင်း ဖြစ်ပွားချိန်တွင် မျက်မြင် သက်သေ မဟုတ်ကြောင်း ယခု ထွက်ဆိုချက်များဖြင့် သိသာ နေ၏။ အခင်း ဖြစ်ပွားပြီးမှ ထိုနေရာသို့ သူ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ယူဆရန် ဖြစ်သည်။ မိနစ် နည်းနည်းကလေးသာ ဘောလှောင် ဤ သက်သေသည် မျက်မြင်သက်သေဖြစ်နိုင်မလား။ သုံးထပ် ဝရန်တာ အမှောင်ဆီသို့ ဘယ်လိုမှ သူ မမြင်နိုင်ပါ။

လုပ်ကြံ သက်သေ အဖြစ် ပြောင်းလျှင်တော့ လွယ်လွယ် ကလေး သာ ဖြစ်သည်။ မှန်ကန်မှုကို လိုလားသော တရားလို အကျိုး ဆောင်များကို သူ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည် ထင်သည်။

တရားခံ အဖြစ်ရအောင် ထွက်ဆိုခြင်း မရှိသော ဤ သက်သေကို ပြန်လှန်မေးခြင်းဖြင့် စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြူ စေရင်ပေါ့။ သို့သော် ပို၍ ထင်ရှားရန် မေးခွန်းများ မေးရဦး မည် ဖြစ်သည်။

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဦးကြိုင်စိန် ခင်ဗျား၊ အမျိုးသမီး တိုက်ပေါ်ကနေ ဘယ် အနေအထားနဲ့ ကျနေပါသလဲ”

“ကျွန်တော် သူ ကျနေတာကို မမြင်ရပါဘူး ခင်ဗျား။ အသံ ကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြေပေါ် ရောက်နေပါပြီ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တိုက်ပေါ်က ကျသံ မကြားခင် တစ်ယောက်ယောက် အော်သံများ ကြားမိပါသလား”

ထို မေးခွန်းကို သူ စွန့်စား၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေဝတ်အိုးကို တုတ်နှင့် ထိုးမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အော်သံတွေ ဘာတွေတော့ မကြားမိပါဘူး”
တော်ပါသေးရဲ့။

“ကောင်းပြောနေသံရော”

“မကြားမိပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဒီလမ်းကနေ နေ့တိုင်း လျှောက်ဖြစ်သလား”

“နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ရက် တစ်ခါ သုံးရက် တစ်ခါတော့ လျှောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လျှောက်တဲ့ အချိန်မှာ တရားခံဟာ အဲဒီ နေရာကို အဝင်အထွက်ရှိတာ မြင်တွေ့ဖူးပါသလား”

“တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ တွေ့မိပါတယ်”

“တရားလို့နဲ့ တရားခံဟာ သမီးရည်းစား ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိပါသလား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဦးကြင်စိန် ခင်ဗျား၊ စောစောက ထွက်ဆိုသွားတဲ့ အထဲမှာ....”

သူ လိုက်မှတ်ထားသော စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲလို့ တရားခံကို ခင်ဗျား မေးတော့ မေးတာ မဖြေဘဲနဲ့ တရားခံက အမျိုးသမီးကို ခေါ်လိုက်တယ် လို့ ထွက်ဆိုသွားပါတယ်၊ မှတ်မိတယ် နော်”

“မှတ်မိပါတယ်”

မြတ်စုက အလန့်တကြား မြဲ ဟု အော်လိုက်သံသည် မြဲနှင်းဆီ အောက်ကျသွားသံနှင့် ရောထွေးသွားဟန် တူပါသည်။ ကျကျချင်း မြဲ ဟု စိုးရိမ်တကြီး အော်မိလျှင် ပွေ့စဉ်မှာလည်း မြဲ ဟု သာ ခေါ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မြတ်စုသည် သူ့ကို လိမ်ညာရန် အကြောင်း မရှိပါ။

“အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ကို ခေါ်တာလား။ ဘယ်လို ခေါ်လိုက်ပါသလဲ”

“မြရေ.... လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ဘာလိုချင်မှန်း ရိပ်မိပုံရသည့် ဦးပေအောင်က မသိဘဲ ခဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

ခုံးခန်း အပြင်သို့ ထွက်တော့ ဖြူလေးနှင့် အေးမင်း ရပ်စောင့်သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဆရာ”

“အင်း ပြေပါတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ရဲသားနှစ်ယောက်ကြားမှ မြတ်စု လိုက်ပါလာကာ တရားရုံး အချုပ်ခန်းဘက်သွားရန် ထွက်လာကြသည်။ မြတ်စုကို မြင်လိုက်တော့ ပြုံးလက်စ ဖြူလေးမျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ခန်းပျော့သွား၏။ သူတို့အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားချိန်တွင် မြတ်စု၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းကာ မျက်လွှာချရုံမျှမက ခေါင်းငုံ့ထိ လျက်ရှိသည်။

မြတ်စု မျက်နှာမှာ အရှက်ကြီး ရှက်လျက် စိတ်ပျက် အားလျှော့နေဟန် ရှိသည်။

“ဒီထောင်ထဲမှာနေရတာ အားလုံးဆုံးရှုံးရတာပဲ အစ်ကို ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်”

ဆိုတာတောင် မေ့နေတယ်၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ ပြစ်မှုကြောင့် ကိုယ်
ရတာဆိုရင် ထားပါတော့ အခုတော့”

နာကြည်းသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို ပြောပြခဲ့သော စကား
ကို သူ မဖြေပါ။

“ကျွန်တော် ရှက်တယ် အစ်ကိုရာ ရုံးထုတ်ရင် ဘယ်လို
မျက်နှာနဲ့ ဖြူလေး ဖေဖေကိုကြည့်ရမလဲ ဟင်၊ အဲဒီ မိန်းမက
တော်တော်အကွက်စေ တာပဲ ဟျာ၊ ဦးဖေအောင်ကို တော်သွန်း
လို့ ရွေးလိုက်တာလို့ မထင်နဲ့ အစ်ကိုရာ၊ တကယ်လို့ ဦးဖေ
အောင်ဟာ အမှုစစ် သိပ်ညံ့တယ်ဆိုရင်တောင် သူ ဦးဖေအောင်
ကိုပဲ ရွေးမှာ၊ အဲဒီ မိန်းမက သိပ်ကောက်ကျစ်တာ၊ သူ ဆေးရုံ
မှာ သတိလစ်နေတုန်းကဖြင့် ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်ပူ
လိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော့် ပယောဂ မကင်းဘူး ဆိုတော့ ကျွန်
တော် တကယ်သနားခဲ့တာပါ အစ်ကိုရာ၊ သူ့နေကောင်းရင်
သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ဖို့တောင် စဉ်းစားထားတာပါ”

ယူကျွန်းမရစွာ ရင်ဖွင့်တော့ မြတ်စုကို ခပ်ငေးငေးကြည့်၍
ခေါင်းယမ်းနေခဲ့မိ၏။

“အခုကော”

“အိမ်လေး အမေးကို မြတ်စုက နာကျည်းစွာ ပြုံးလျက်
ခေါင်းယမ်း၏။

“အခုတော့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရင် လည်ပင်းညှစ် မသတ်မိ
တောင် တော်တော် ထိန်းယူရမှာ အစ်ကိုရာ”

“နေဦးကွ၊ သူက ခေါင်းသိသွားတာဆိုတော့ အာရုံကြော
ပတ်သက်တာ တစ်ခုခု ထိသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊
အဲဒီလိုထဲက တကယ်ကို မင်းတုန်းချတယ်လို့ ထင်နေတာ
ဆိုရင်ကော၊ တချို့ ရောဂါတွေရှိတယ်လေ လွဲမှားစွာ မှတ်မိ
ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ရောဂါမျိုး”

ထိုအခါ မြတ်စုက နာနာ ကြည်းကြည်း ရယ်မောပြီး
အောက် မဲ့ပြုံးဖြင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

သူသည် ဝေးသွားသော မြတ်စုကို မသက်မသာ လှမ်း
ကြည့်ပြီးတော့ ဖြူလေးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူလေးက
မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက် သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ဆရာ ဆာပြီ မဟုတ်လား၊ သွားကြစို့ ဆရာ”

ဖောရိန်းရှပ်အင်္ကျီအပွ အရှည်ကြီးအောက်မှ ဖြူလေး၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ မီးပီး လှုပ်လှုပ်ကလေးမှာ ချစ်စရာ ကရုဏာသက်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် မနေ့က ဆေးရုံရောက်သေးတယ် ဗျ”

လမ်းဘက် နီးသော် တိုင်ခုံ တစ်ခု ရှေးထိုင်ရင်း သူ့ကို အေးမင်းက ပြုံးစေ့စေ့ ပြော၏။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ ဆီလဲ”

“သွားတုန်းကတော့ သက်နိုင်ဆီသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် သက်နိုင်ကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ အပေါ်ထပ်ရောက်တာနဲ့ မမြဲ နှင်းဆီကို လှုံမမော ဝင်မေးခဲ့တယ်”

“ဟာ တယ်သွက်ပါလား၊ ပြောစမ်းပါဦး မင်းကို သူကောင်းကောင်း စကားပြောရဲ့လား”

“ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပါပဲ။ မြတ်စု အကြောင်းတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး ဗျ။ ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်း အဆင်ပြေရဲ့လား သွားလေးနဲ့ နီလာရော နေကောင်းရဲ့လား.... ဘာညာပေါ့ ကိုခင်ဇော်ရာ”

“အမှုနဲ့ ပတ်သက်တာများ ပြောခဲ့သေးလား”

“ဟာ အေးမင်းပဲ ဒီလောက်မအပါဘူး ဗျာ၊ ဘာမှ မပြောဘူးပေါ့။ သူ့ အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကွက်ခဲ့ဘူး ဟုတ်နဲ့ လိုတာရှိရင်ပြောပါ။ ဘာညာပေါ့၊ အံမယ် ထူးဆန်း ဘာတစ်ခု ပြောဖို့မေ့နေတာ မမြဲနှင်းဆီက ဘယ်လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး လက်သိုင်းထားပေမယ့် ညာလက်နဲ့ အအုပ်ကိုင်ပြီး စာဖတ်နေပုံရတယ် ဗျ။ သူ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အအုပ်တွေ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဖြူလေးက ဟင်းပန်းကန်ကို ကိုခင်ဇော်ရှေ့ ချပေးရင်း အေးမင်းကို မျက်စောင်းဖြင့်ကြည့်၏။

“ကိုအေးမင်းကလဲ ဆေးရုံပေါ်က လူနာ စာအုပ်ဖတ်တာ ဆန်းသလား”

“ဪ... ဖြူလေး ကလဲ သူဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ကတော့ နန်းတယ်ကွ၊ အပေါ်ဆုံး စာအုပ်ကတော့ သက်သေခံဥပဒေ၏ ကောင်းစရာများတဲ့၊ ကဲ”

“ဪ... ဦးသက်ဖေရဲ့ စာအုပ်လား”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး”

သူနှင့် ဖြူလေး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အဓိမုဒ်ယုံ ယုံပါ စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယခင်တစ်ပတ်က မြတ်စုဆီ ရောက်စဉ် သူ ပြောပြခဲ့သော
“မြနှင်းဆီက သူ့ ဦးနှောက်တွေ အာရုံကြောတွေ ထိပြီး
အဖြစ်အပျက်ကို လွဲမှား မှတ်မိနေတာများလား” ဟူသော
စကားကို စိတ်ထဲမှ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်မိတော့သည်။

“မသက်သက်”

မိုးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသူ မိန်းကလေးမှာ ခပ်ဝဝတုတ်
အသားညိုညို ဆိပ်ကုပ်ဝဲကလေးနှင့် အသက် ၁၇ နှစ်၊
နှစ်လောက်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထိုသက်သေသည် တစ်ခါ
မိုးသို့ မရောက်ဘူးကြောင်း သူ အကဲခတ်မိ၏။ ကောင်
မူမှာ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြင့် မနေတတ် မရပ်တတ်
နေသည်။

“ကလေးမ လာ၊ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ကျမ်းကျိန်ရအောင်”

အသံ အနည်းငယ် တုန်နေသော်လည်း ကောင်မလေးသည်
အင်းခင်းခင်းသမျှ တိကျစွာ လိုက်ဆို သွား၏။ ထိုနှောက်

www.burmeseclassic.com

သက်သေထိုင်ခုံတွင် ရုံးတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင် ဦးဖေအောင်က ညွှန်ကြားသည်။

ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ပဏာမ ထွက်ချက်များကို လိုက်ရေး သည် အထိ စောင့်နေပြီးမှ ဦးဖေအောင်က သက်သေကို ပြော သည်။

“ကဲ စိတ် အေးအေးထားပြီး ဖြေနေရဲ့၊ အခင်း ဖြစ် နေ့ အဲ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့ ဆိုတာက မမြနင်းဆီ လိမ့်က နေ့နော် ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီနေ့က အကြောင်းကို ပြောရအောင်”

“ဖြစ်တုန်းက ကျွန်မ မရှိပါဘူး၊ အာလူးကြော်နဲ့”

“နေဦး၊ မင်း အဲဒီအိမ်မှာ ရှိနေတုန်း ဘာဖြစ်သလဲ ဆို သာ ပြောပါ။”

“အဲဒီ ညက အဲ ချွန်မ ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီး အ ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ကိုမြတ်စု ရောက်လာပါတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“ည ရှစ်နာရီ ထိုးပြီး စပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါ၊ ရောက်လာပြီး သူ ဘာပြော ပြန်”

“သူက ဘာမှ မပြောဘဲ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်၊ အထဲ ခဏ လာနေကျပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ မမမြ အခန်းထဲကို ပြီး သူရောက်နေတဲ့ အကြောင်းပြောတော့ မမမြက ဟဲ့ ချီလား လို့ မေးပါတယ်”

“ခါတိုင်းရော သူ ရောက်ကြောင်း ပြောရင် အဲလို မေး တာ”

“မမေးပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ကမှ မေးတာ၊ မနေ့ညနေက သူတို့ နှစ်ယောက်တော့ ဒီနေ့ လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မမမြက ထင် တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“သူ မကန့်ကွက်ရသေးမီ ဦးဖေအောင်က ခေါင်းယမ်းရင်း ပြော သည်။

“သက်သက် ... မမမြနဲ့ ထင်မြင်တာတွေ၊ မင်းထင်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ဦးလေး မေးတာပဲ ဖြေနေရဲ့၊ မမမြကို ပြောပြီး ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မမမြ အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ကိုမြတ်စုနဲ့ စကားပြောနေပါတယ်”

“သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားသလား”

“သိပ် အသံမကျယ်လို့ မကြားပါဘူး၊ ကျွန်မက အဲဒီအချိန်မှာ မီးဖိုထဲမှာ ရေငွေ့ သွားထည့်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပြီ၊ မီးဖိုထဲကနေ ပြန်လာတော့ မင်း ဘယ်မှာ အားတွေ လုပ်သေးသလဲ”

“မမမြရဲ့ အဝတ်အစားတွေ မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်ပါတယ်”

“အဲဒီ အချိန်မှာ သူတို့ အာလုပ်နေသလဲ”

“တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ထိုင်ပြီး အကြာကြီး ငြိမ်နေကြတယ်၊ စကားလဲ မပြောကြဘူး၊ နောက်တော့ ကိုမြတ်စုက ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်သွားတယ်”

“ကိုမြတ်စုက အရင် စပြီး ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

ကိုခင်ဇော် မြတ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြတ်စုက ခေါင်းမူ ချက်လွှာချလျက် ရှိသည်။

“ပြီးတော့ ဘာ ဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့ မမမြက လိုက်သွားပါတယ်”

“ကိုမြတ်စုက လာဖို့ ခေါ်သလား”

“မခေါ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ လိုက်သွားတာပါ”

ယခုအချိန်အထိတော့ တရားလိုအကျိုးဆောင်နှင့် တရားလိုဆက်သေ တိုင်ပင်ထားဟန် မရှိပါ။

“သူတို့ကို သက်သက် မြင်နေရသလား”

“မြင်နေရပါတယ်”

“သူတို့ မတ်တတ်ရပ်နေသလား၊ ထိုင်နေသလား”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို ကြည့်နေကြပါတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် နီးသလား၊ ဝေးသလား”

“ကပ်ကပ်ကလေးပါ၊ မမမြက ကိုမြတ်စုကို မှီတောင် မှီလိုက်ပါသေးတယ်”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကောင်မလေးက ပြန်စဉ်းစားသလို ခဏ ငြိမ်နေပြီးမှ ဆက်ဖြေသည်။

“ပြီးတော့ မမမြက ကိုမြတ်စု အနားကနေ ထွက်သွားပြီး ဝရန်တာကို လက်ထောက် ရပ်လိုက်ပါတယ်”

“ကိုမြတ်စုက လိုက်သွားသလား”

“ချက်ချင်း လိုက်မသွားပါဘူး၊ သူက အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို အာလူးကြော်နဲ့ လိုင်ချီးစ်ဘူး သွားဝယ်ပေးပါလို့ ပြောပြီး ကိုးဆယ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပါတယ်”

“ဪ ... အဲဒါကို မြတ်စုက သွားဝယ် ခိုင်းတာလား၊ ဝရန်တန်းက ခဏခဏ လာတုန်းက အဲလိုပဲ မြတ်စုက မုန့်ဆီခိုင်းတတ်သလား”

“တစ်ခါမှ မခိုင်းဖူးပါဘူး”

ဦးဖေအောင်က တရားသူကြီးထံ လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးမှ ဆက်သက်ကို ပြန်ငုံ့ကြည့်၏။

“ကောင်းပြီ၊ အရင်တုန်းက မဝယ်ခိုင်းဘဲ အခု ဝယ်ခိုင်းတယ်၊ မင်း ချက်ချင်းသွားဝယ်သလား”

“မဝယ်သေးပါဘူး၊ ကိုမြတ်စုက ကုလားထိုင်တွေ ဝရန်တာဘက် ဆွဲရွှေ့နေတာ မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ သယ်ကူ ပေးရင်း မမမြကို ကိုမြတ်စု ခိုင်းတဲ့အကြောင်း သွားပြောပါသေးတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ မမမြက အေး အေး လို့ ပြောပါတယ်၊ ဆိုင်ကယ် ယူသွားတဲ့ ကြာကြာမနေနဲ့နော် လို့ ကျွန်မတို့မှာ ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကြာကြာ မနေနဲ့လို့ မှာပြီးတော့ မိသွားဝယ်ရော ဟုတ်လား၊ အိမ်က မထွက်ခင် သူတို့ကို ကြည့်မိသေးသလား”

“မကြည့်ခဲ့မိပါဘူး”

“ဆိုင်ကယ်ယူပြီး အိမ်ရှေ့က ထွက်လာတော့ ဝရန်တာက မော့ကြည့်မိသေးလား”

“မကြည့်ပါဘူး”

“အာလူးကြော်ကို ဘယ်ဆိုင် သွားဝယ်သလဲ”

“ခါတိုင်းဝယ်နေကျ မြိတ် စားစော်ဆက်ကို သွားဝယ်ပါတယ်”

“အသွားအပြန် ဘယ်လောက် ကြာမယ် ထင်သလဲ”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“ပြန်ရောက်တော့ အာတွေ့သလဲ”

ကောင်မလေး ခပ်ငိုငို ဖြစ်သွား၏။

“ပြန်ရောက်တော့.... ပြန်ရောက်တော့ အမေကြီးဒေါ်သုန် ညည်း မမမြ တိုက်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ သက်သက်ရေ.... မလား ရှင်မလား မသိဘူးလို့ ဆီးပြောပါတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ အရမ်း ထိတ်လန့်သွားတာပေါ့၊ ယုံလဲ ဆိုနိုင်ဘူးလေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့ ကျရမှာလဲ လို့ ကျွန်မ ပြောရင်း ငိုမိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အမေကြီးက မမမြ ကျတဲ့ နေရာကို ပြုပြီး တွေ့လား အဲဒီ မြက်ခင်းပေါ်ကို ကျတာ၊ သွေးစတောင် ရှိသေးတယ် တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဝရန်တာကို မော့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက မူးနှောက်ပြီး အန်ချင်လာပါတယ်၊ နောက် ဒေါသလဲ ထွက်သွားတာနဲ့ ဒါ.... လိမ့်ကျတာ မဖြစ် နိုင်ဘူး တွန်းချတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အမေကြီးကို ပြောမိပါတယ်”

“နေဦး.... တွန်းချတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ သက်သက်က ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ သေသေ တဲ့ စွပ်စွဲတဲ့ သဘောမျိုး ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

အမှတ်တမဲ့ ဆိုလျှင် ဦးဖေအောင်၏ မေးခွန်းသည် တရား
ဘက်ကို ညွှာကာ အလေးပေးသည် ဟု ထင် ရသော်လည်း
နောက်ကွယ်က အကြောင်းပြချက်ကို သာသာကလေး
ကြောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မနေ့တုန်းက အဲ အဲဒီနေ့
အရင်နေ့တုန်းက ကိုမြတ်စုက မမမြကို သတ်ဖို့ ကြိမ်းမောင်း
တာ ကျွန်မ ကြားလို့ပါ”

တရားသူကြီး မျက်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။ ကိုခင်ဇော်
သည် ရင်ပူသွားမိ၏။

“ဟုတ်လား.....ဘယ်လို ကြိမ်းမောင်းတာလဲ”

“ခင်ဗျား ပြောရဲရင် ပြောကြည့်၊ ပြောပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်
တည်း ခင်ဗျား သေစေရမယ် တဲ့”

“ဒီစကား အကုန်ပဲလား”

“နောက်ထပ် ဆက်ပြောတာက ကျွန်တော် သစ္စာဆိုလိုက်
တယ် တဲ့”

သူ တစ်စားပွဲတည်း လူများ မကြားအောင် သက်ပြင်း
နှိုက်လိုက်၏။

“အဲဒီ ရန်ဖြစ်တဲ့နေ့ အကြောင်း ပြောပါဦး၊ အဲဒီ ကြိမ်း
မောင်းတယ် ဆိုတဲ့ နေ့က ဘယ်နေ့လဲ”

“အဲဒါ လိမ့်မကျခင် တစ်ရက်ပါ”

“ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့ပေါ့ နော်၊ အဲဒီ တစ်ရက် က
ဘယ်လို ရန်ဖြစ်ကြသလဲ ဆိုတာ သက်သက် သိသမျှ ပြောပြပါ
ဦး”

“ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက မီးပူတိုက်နေပါတယ်၊ ကိုမြတ်စုက
အပေါ်ထပ်ကို ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ တက်လာပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်
မှာ မမမြက ကိုမြတ်စု အတွက် ဥရောပဝတ်စုံ ချုပ်မယ်ဆိုပြီး
သူကြီးနဲ့ အစနဲ့ တိုင်းပြီး ဖြတ်နေပါတယ်”

“ဪ.....ကိုမြတ်စု အတွက် ဝတ်စုံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံပါ”

“ဘယ် မင်္ဂလာဆောင်လဲ” ဦးဖေအောင်က မသိချင်သော
ဆောင်၍ မေး၏။

www.burmeseclassic.com

“မမမြနဲ့ ကိုမြတ်စုနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဝတ်ဖို့ တဲ့”

ရုံးခန်းထဲရှိ လူများ အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။ တရားသူကြီးဆီ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ တရားသူကြီး၏ ခပ်တည်တည် မျက်နှာမှာ သက်သက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင် မြတ်စု ဝတ်ဖို့ မြနင်းဆီက ဝတ်စုံချုပ် နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုမြတ်စု ရောက် လာ ဖယ် ဟုတ်ပြီ...ရောက်လာပြီး ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“ရောက်လာပြီးတော့ ဒေါ်မြနင်းဆီ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုမြတ်စုက ပြောပါတယ်”

“အိုး... မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံ ချုပ်နေတဲ့ အချိန်က လက်မထပ်နိုင်ဘူးတဲ့လား၊ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ချင်တာလဲ လို့ရော ပြောသေးလား”

“ပြောပါတယ်၊ ကိုယ်ဝန် မရှိဘဲနဲ့ ရှိတယ်လို့ ညာတာ သူ သိသွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ...အဲဒီတော့ မြနင်းဆီက ဘာပြောလဲ”

“မမမြက ကိုမြတ်စု ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာ ရှေ့မှာ ခွေးထောက် နိုင်ပြီး ကိုမြတ်စုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ခုံတန်းလျားပေါ်မှ အမျိုးသမီး အချို့ ထံမှ စုတ်သိပ် အမေ့ဦတ်သံများ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ မြတ်စုကို စိတ် သက်သာစွာ လှမ်းကြည့်တော့ မြတ်စုမှာ စောစောက ပုံစံ အတိုင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် မျက်လွှာချထားဆဲ။

“ဘယ်လို တောင်းမန်သလဲ၊ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရလား”

“ကြားရပါတယ်၊ မမမြက အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ တဲ့၊ မှတ်လဲ ရွေးပြီးပြီ၊ နေဖို့ အိမ်ထဲ စီစဉ်ပြီးပြီ တဲ့၊ အဲလို ပြောပြီး နေပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မြတ်စုက ဘာပြောလဲ”

“သူက ဒီပြင် လူ တစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးလိုက်ပါ တဲ့၊ ပြောပြီး ထထွက်သွားပါတယ်”

ဦးဖေအောင်က ဆက်မမေးသေးဘဲ ထိုင်နေရာမှာတင် ရပ်၍ ငြိမ်သက်နေ၏။ တရားသူကြီး၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ မြတ်စု၏ ရုပ်ပုံ စက်မှု စိမ့်ဝင်သွားစေရန် အချိန်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆက်ပြောပါဦး၊ မြတ်စု ထွက်သွားတော့ မြှောင်ဆီ ဘာလုပ်သလဲ”

“မမမြက ကိုမြတ်စု ခြေထောက်ကို ဖက်ပြီး ခဏနေပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုမြတ်စုက ရုန်းထွက်သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ မီးခလုတ်ပိတ်ပြီး မမမြကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရပါတယ်။ မမမြက ကိုယ်ဝန်ကို ဘာလုပ်ရမလဲလို့ တောင်းတော့ ကိုမြတ်စုက ဖျက်ချပစ်လိုက်လို့ ပြောပြီး တံခါးဆီ ထွက်သွားပါတယ်”

ဦးဖေအောင်က ထိုနေရာတွင် ခဏ ရပ်ထားပြန်၏။

“ဟုတ်ပြီ...ဆက်ပြောပါဦး၊ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“မမမြက ကိုမြတ်စုကို လှမ်းပြီး မောင်ဟာ ရုပ်ကလေး လှပသလောက် အင်မတန် ရက်စက်တယ် လို့ ပြောပါတယ်”

“အဲဒီ နောက်ရော....”

“အဲဒီ နောက်တော့ မမမြက မောင် မြကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး လို့ ပြောပါတယ်။ ကိုမြတ်စုက လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာ

...မှာ ယလဲလို့ မေးတော့ မမမြက ကိုမြတ်စုရဲ့ မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို သူ သိတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ “...မြတ်စုက ဆုံးအောင် အပြော မခံပါဘူး”

“အဲဒီ မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာက ဘာလဲ၊ သေချာချာ ကြားလိုက်သလား”

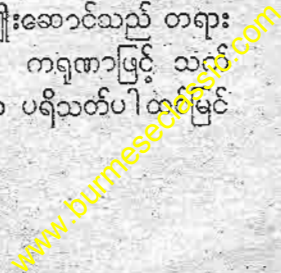
“ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်....”

သက်သက်က ပထမဦးဆုံး အကြိမ် မြတ်စု ရှိရာသို့ လှမ်း...၏။ မြတ်စုကတော့ ခေါင်းငုံ့နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့်...ကျွန်မ....”

“ဟုတ်ပြီ...မပြောချင်ရင် မပြောပါနဲ့၊ တရားသူကြီးမင်း...အား၊ မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာကို သက်သေက ဖွင့်ပြောချင်ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ချန်ထားပြီး ဧရုဆက် မေးပြောနိုင်မလား ခင်ဗျား”

တရားလို သက်သေနှင့် တရားလို အကျိုးဆောင်သည် တရား...ထိခိုက်နစ်နာမည့် စကားကို မပြောဘဲ ကရုဏာဖြင့် သက်သေ...ဖုံးဖိပေးသည်ဟု တရားသူကြီးရော ပရိသတ်ပါ ထင်မြင်...လိမ့်မည်။

“မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာကို ရုံးတော်က မသိဘဲ အမှု ဆက်စစ်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်၊ နောက်ပြီး အငြင်းထွက် အကြောင်းခြင်းရာနဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး ဆိုရင် ဆက်မေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ကဲ....သက်သက် အဲဒီဟာကို ဖွင့်ပြော တော့ မြတ်စုက ဘာလုပ်သလဲ”

“ကိုမြတ်စုက မမမြဆီ ဝုန်းဆို ရောက်သွားပြီး ဆောင့်တွန့် ပစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒါကို ဖြူလေးကို သွေးပြောမှာလဲ လို့ မေးတော့ မမမြက ဖြူလေးကို မပြောဘူး၊ ဖြူလေး အဲဒါကို....အဲ....”

သက်သက်က ဖြူလေး အဖေဆိုသည်မှာ ဦးဖေအောင်ထံ သိထားပုံဖြင့် အိုးတိုး အမ်းစား ဖြစ်သွား၏။ ဦးဖေအောင်ထံ အားပေးသလို ပြုံးပြလိုက်မှ ဆက်ပြော၏။

“ဖြူလေး အဖေကို သွေးပြောမှာ တဲ့၊ ဖအေက သူ့ သမီးနဲ့ ပေးစားဦးမလား စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့လို့ ပြောပေး တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုမြတ်စုက ခင်ဗျား ပြောရဲရင် ပြော ကြည့် ပြောပြီးရင် ခင်ဗျား သေခစရမယ်လို့ ပြောပြီး လှည့်သွက် သွား ပါတယ်”

ဦးဖေအောင် ခေါင်း တညိတ် ညိတ် ဖြင့် သက်သက် ကို ကြည့်သည်။

“တရားလိုဘက်မှ မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ကိုခင်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထတော့ သက်သက်က တရားခံ နှုတ်ခံအဖြစ် ကြိုတင်သိထားပုံဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကလေးမ စောစောက ပြောတဲ့ မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်ဆိုတာ ဘာအကြောင်းလဲ ဆေးသေ ချာချာ ကြားတယ် ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဘာလဲ၊ မြတ်စုက ဟိုအချင်တုန်းက သူ့သတ်ဖူးတဲ့ အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မြတ်စုက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပစ် သားခဲ့ဖူး တဲ့ အကြောင်းလား၊ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချ ခိုင်းဖူး တဲ့ အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မြတ်စုက မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မြတ်စု အရင်တုန်းက ဓားပြတိုက်ဖူးတာ၊ ခိုးဖူးတာ ထောင်ကျဖူးတာ အဲဒီ အကြောင်းတွေများလား”

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြောပြပါ။ တရားသူကြီးနဲ့ ရုံးတော် သိအောင် မင်း ပြောပြခွင့်ရှိပါတယ်”

သူ မြတ်စုကို လှမ်းကြည့်တော့ မြတ်စုက ခေါင်းကို ယခင် ကထက် ပို၍ ငုံ့ပစ်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲနဲ့ မြတ်စုရေ ၊ မင်းကို ဂုဏ်သရေ ညှိုးနွမ်းအောင် ကိုယ်ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားလို အင်အားက စွပ်စွဲချက်မှာ မင်းရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တကို ယှဉ်ထင် ကြောင်ထင် ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။

“ဟို.... ဟိုဒင်း ကိုမြတ်စုရဲ့ အခုလက်ရှိ အမေက အမေ ရင်း မဟုတ်ဘဲ မွေးစား အမေဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ”

“ပြီးတော့ရော ”

“ပြီးတော့ အမေရင်းက နာမည်ကြီး ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦး တဲ့ အဲဒါ ”

ရုံးခန်းထဲတွင် တီးတိုးစကားသံများ သွဲသွဲကြားလိုက်ရပြီး တရားသူကြီးက လှမ်းကြည့်တော့ ငြိမ်သွားကြ၏။

“အဲဒါ ကိုမြတ်စုကိုမွေးဖို့ ဆေးရုံတက်တော့ အဖေနာမည် အယ်သူမှန်း မသိလို့ ကွက်လပ်ချန်ထားရတာတဲ့”

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်နေကြ၏။

“ပြီးတော့ရော ”

“အခု လက်ရှိအမေက ကောက်ယူမွေးစားတယ်ဆိုလားပဲ”

“လက်ရှိ အမေဟာ မီးယပ်နဲ့ သားဖွား အထူးကု ဆရာဝန် ကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“မသိပါဘူး။ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်ဆိုတာတော့ မမမြ ကောင်းထဲက ကြားလိုက်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

၂၆၂

“အဲဒီ ဝေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်ဟာ မြတ်စု မိခင်ကို မြတ်စု မွေးဖွားလာအောင် ဗိုက်ခွဲပြီး ဖွားပေးတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိပါဘူး”

“မြတ်စုရဲ့ မိခင်ဟာ မြတ်စုကို ဆေးရုံမှာ ထားခဲ့ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ဆေးရုံကနေ ခင်းသွားတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိပါဘူး”

“မြတ်စုဟာ ဝေါက်တာဒေါ်တင်တင်ရဲ့ အမွေစား အမွေခံ စာချုပ်နဲ့ မွေးစားထားတဲ့ သား ဆိုတာရော သိသလား”

“မသိပါဘူး”

“မြတ်စုဟာ အဲဒီ မွေးစား အမေရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု မှာ ၂၄ နှစ်တိတိ လိမ္မာကြိုးစားခဲ့ပြီး သင်္ချာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိပါဘူး”

ကြေမွ သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း ၂၆၃

“မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မင်း ဘာသာ တီထွင်ပြီး ပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက် တစ်ယောက် အဲလိုပြောမှ ကောင်းမယ်လို့ အကြံ ဉာဏ်ပေး ပြီးလား”

“တစ်ယောက်ယောက်က အကြံဉာဏ်ပေးတာပါ”

သည်လောက်ဆို တော်ပြီ သူ မေးခွန်း လမ်းကြောင်း ခြင်းလိုက်၏။

“မိန်းကလေး မမြနှင်းဆီ အိမ်မှာနေတာ ကြာပြီလား”

“ကျွန်မ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက ပါပဲ၊ ငါးနှစ် ပြီးပြီ”

“သူက မိန်းကလေးအပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံ ထား”

“မမမြက အရမ်း သဘောကောင်းပါတယ်”

“ဘိတ်တို ပြောင်းလာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ခြောက်လ ရှိပါပြီ”

“အိမ် အရင်က ဘယ်မှာ နေသလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ နေပါတယ်”

“ရန်ကုန် ဘယ်အပိုင်းမှာလဲ”

“စမ်းချောင်းမှာပါ”

“အိမ်ငှားနေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမမြရဲ့ အိမ်ပါ”

“ဘိုးဘွားပိုင်လား၊ ဝယ်လိုက်တဲ့ အိမ်လား”

“ဝယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ပါ”

“ဘယ်တုန်းက ဝယ်တာလဲ သိသလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဝယ်တာပါ”

“ပိုက်ဆံ ဘယ်သူက ထုတ်ပေးသလဲ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးပေအောင် ကမန်းကတန်း ထ၍ ကန့်ကွက်၏။

“အငြင်းထွက် အကြောင်းခြင်းရာနဲ့ မဆိုင်ဘဲ၊ တိုက်ရိုက် ဆိုင်သူလဲ မဟုတ်ဘဲ မေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံ သွားဆောင်အနေနဲ့ တရားလိုရဲ့ အိမ်အကြောင်း ပြည့်ပြည့် သိချင်ရင်တောင် တရားလိုကိုသာမေးသင့်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ ဦးခင်ဇော် သက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာကိုပဲ မေးပါ”

တရားသူကြီးက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။ သူခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျား” ဟု တရားသူကြီးကို တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

သူရေးမှတ်ထားသော စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ယခု မေ့မည့် မေးခွန်းသည် အမှုသည်၏ စကားကို လုံးဝ ယုံကြည် မှတ်သော ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

“အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ နေ့တုန်းက မင်း အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်ရှင်အတွားကြီး ခေါ်သုန်က မြှောင်းဆီ ကျတဲ့ နေရာကိုပြ သယ်လို့ စောစောက ထွက်ဆိုသွားတယ်နော် မှတ်မိခဲ့သား”

www.burmeseclassic.com

သက်သက်က သူ့ကို ဇဝေဇဝါ မော့ကြည့်ကာ ခေါ်
ညိတ်၏။

“ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီ ကျတဲ့ နေရာဟာ ဘယ်နေရာလဲ၊ တိုက်ရှေ့ ဝရန်ထဲ
ရှေ့တည့်တည့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်စွန်း
လား၊ လက်ယာဘက်စွန်းလား”

သက်သက်သည် မေးခွန်းကို ခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြောသည်။

“တိုက်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်စွန်းလောက်မှာပါ”

နောက် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးသင့် မမေးသင့် ချိန်ဆ
မိ၏။ ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်လျှင် သက်သက်က ဘယ်လို ပြော
မလဲ ဆိုတာထက် ဦးဖေအောင် ဘယ်လို သဘောထားမလဲ ဆို
တာက ပို၍ အသိရခက်သည်။ မည်သည့် တရားလိုရှေ့နေက
သူ့ သမီးနှင့် တရားခံ၏ ဆက်သွယ်မှုကို လူဆီရှင်ကြား ဖြစ်စေ
ချင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်....

“စောစောက မင်းရဲ့ ထွက်ချက်မှာ ဖြူလေးနဲ့ ဖြူလေးအောင်
ဆိုတာ ပါတယ်၊ ဖြူလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ တရားခံနဲ့ ဒါ
မဟုတ် တရားလိုနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ”

ဤမေးခွန်းကို ဦးဖေအောင် မကန့်ကွက်ပါ။ သက်သက်က
သာ ဖြေဖို့ ဝန်လေးနေသလို ခပ်ဆဆ မျက်နှာထားဖြင့် ငြိမ်
သက်နေသည်။

“မင်း မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်”

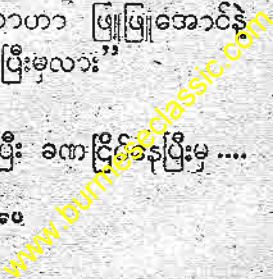
“သိရင် ပြောပါ”

“ဖြူလေး ဆိုတာ ဖြူဖြူအောင်ပါ။ အဲဒီ ဖြူဖြူအောင်က
ထိုမြတ်စုရဲ့ ရည်းစားပါ”

သူ အံ့ဩဟန် မျက်နှာထားဖြင့် “ဪ... ဟုတ်လား” ဟု
ရွှေ့တလိုက်သည်။ သူ့ အမူအရာ သိပ်မကောင်းနိုင်မှန်း သူ့
ဘာသူ သိပါသည်။

“မြနှင်းဆီနဲ့ မြတ်စု ဆက်သွယ်မိတာဟာ ဖြူဖြူအောင်နဲ့
မြတ်စု ရည်းစား မဖြစ်ခင်ကလား၊ ဖြစ်ပြီးမှလား”

သက်သက်က နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး ခဏ ငြိမ်နေပြီးမှ....

“ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှပါ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် တရားလိုဟာ တရားခံကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထဲကနေ လုယူခဲ့တာပေါ့?”

“ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးဖေအောင် ပြုန်းခနဲ တ၍ ကန့်ကွက်လိုက်တော့ သူ ဦးဖေအောင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကန့်ကွက်မည် ဟု သိလျက် နှင့် တမင်မေးသော မေးခွန်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးဖေအောင် သိပါ လိမ့်မည်။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ” သူ တရားသူကြီးကို ဦးညွှတ်၍ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“မိန်းကလေး၊ မြတ်စု မင်းတို့ အိမ်ကို မကြာခဏ လာတတ် သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်တွေမှာ လာတတ်သလဲ”

“ညနေခင်း ဒါမှမဟုတ် ညတွေမှာ လာတတ်ပါတယ်”

“ထာရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေတတ်သလဲ”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်ပါတယ်၊ တစ်ခါ တော့ အကြာကြီးပဲ”

“အဲဒီ အကြာကြီးက ဘယ်နှစ်နာရီလဲ၊ တစ်နာရီလား သီလား”

“ည ဆယ်နာရီခွဲမှ ပြန်တာ များပါတယ်”

“ပြန်တဲ့ အဲဒီမှာ အိပ်တဲ့ ညတွေ ရှိသလား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံပါ” တရားသူကြီးက ချက် ချင်း ယယ်လိုက်တော့ သူ ကျိတ် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဖြေပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ့”

သူ မေးခွန်းလမ်းကြောင်း မသိမသာ ပြောင်းဖို့ အား
လိုက်၏။

“မင်းတို့ အိမ် လာတဲ့ အခါ မြတ်စု အရက်သောက်လား
သလား။”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး။”

“အရက်မှူးတဲ့ လူတွေကို မင်း မမြင်ဖူးဘူးလား။”

“မြင်ဖူးပါတယ်။”

“အေး၊ အဲဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ မြတ်စု လာဖူးသလား။”

“မလာဖူးပါဘူး။”

“မင်းတို့ အိမ်မှာရော မြတ်စု အရက်သောက်ဖူးသလား။”

“မသောက်ဖူးပါဘူး။”

“မင်းတို့ အိမ် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘီယာဘူးတွေ ဘာတွေ
များ ရှိတတ်သလား။”

“ရှိတတ်ပါတယ်။”

“မင်း သောက်သလား။”

“အို...ကြံကြံဖန်ဖန်” စာရေးသူကြီး ပြုံးတာ သူ မြင်လိုက်

“ဒါဖြင့် အဲဒီ ဘီယာကို တယ်သူ သောက်ဖို့ ရေခဲ
သေတ္တာထဲမှာ ထားတာလဲ။”

“မမြေ သောက်ဖို့ပါ။”

“မြနင်းဆီက အရက် အမြ သောက်သလား။”

“အို...မသောက်ပါဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ သောက်တာ၊
နောက်ပြီး ဧည့်သည်လာရင် ဧည့်ခံတာ။”

“ကောင်းပြီ၊ မြတ်စုက အရက်မသောက်ဘူး ဆိုတော့
မြတ်စုကို ဧည့်ခံဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အဲလို ပြောမလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

www.burmeseclassic.com

ကောင်မလေး အသံ တိမ်ဝင်သွား၏။

“ဒါဖြင့် တခြား ညွှန်ခံစရာ ယောက်ျားတွေ လာတယ် ပေါ့?”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါ တစ်ခါတွေ လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏခဏတွေ မဟုတ်ဘူး။”

ကိစ္စ မရှိပါ။ တစ်ခါပဲ လာလာ၊ ဤကိစ္စကို သူ ထားပစ်ခဲ့ တော့မည်။

“မြနုတ်ဘီ ဘီယာသောက်တဲ့ အခါ အမြည်းပါသလား?”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာနဲ့ မြည်းတတ်သလဲ”

“အာလူးကြော်နဲ့ လိုင်ချီးစနဲ့ပါ”

ထို အဖြေသို့ ရောက်အောင် သူ ကြိုးစားပမ်းစား ဆွဲခေါ် ခဲ့ရသည်။

“အဲဒီ အမြည်းကို မင်း အမြဲ ဝယ်ပေးရသလား?”

“အမြဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ မမမြ အပြင်က မြန်လာရင်း ဝယ်လာတာလဲ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီနေ့က မင်းကို အာလူးကြော် ဝယ်ခိုင်းတာဟာ မြနုတ်ဘီအိမ်က အဲလို ဝယ်ခိုင်းဖို့ မြတ်စုကို ပြောလို့ မြတ်စုက ထစ်ဆင့် ဝယ်ခိုင်းပေးတယ် ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား?”

“မသိပါဘူး”

ထို အဖြေကို တရားခွင် စာရေး လိုက်ရေးပြီးချိန်တွင် သူ ခဏ နားပြီးမှ ဆက်မေးသည်။

“မင်း ကုလားထိုင်တွေ ကူရှူးရင်း မြနုတ်ဘီကို အာလူး ကြော် ဝယ်ခိုင်းလို့ သွားဝယ်မယ် ပြောတော့ မြနုတ်ဘီ ပြန် ပြောတဲ့ စကားကို တိတိကျကျ မှတ်မိလား?”

ကောင်မလေး တွေဝေသွား၏။

www.burmeseclassic.com

“တိတိကျကျတော့ မမှတ်မိဘူး”

“ဒါဖြင့် မှတ်မိအောင် အစ ဖော်ပေးပါမယ်၊ မမမြတ် မြတ်စုက အာလူးကြောင့် လိုင်ချီးစံ ဝယ်ခိုင်းလို့ လို့ မင်းပြော တော့ မြည်းဆီက ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သွားဝယ်ပေး လိုက်ပေါ့ လို့ ပြောသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အေးအေး ဟုတ် တယ်၊ သွားဝယ်ပေးလိုက်လို့ ပြောသလား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ”

သက်သက်၏ မျက်လုံးထဲသို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်ရှုရင်း စွန့်စား စွာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သက်သက်က ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ “အေး...အေး ဟုတ်တယ် လို့ ပြောတာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ကျေးဇူးကြီးမားလှပါ၍ သက်သက်ရယ်။ သူ သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်လိုက်ပြန်၏။

“နောက်ပြီး သိပ် မကြာစေနဲ့ နော် လို့ မှာသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီလို မှာတာဟာ အဲဒီ နေ့ကမှ မှာတာလား၊ အရင် ကတော့ မမှားဘူးလား”

“မမြက ကျွန်မ အပြင်ထွက်တိုင်း မှာပါတယ်၊ အထူး ပြီး ညတွေမှာ အပြင်ထွက်ရင် မှာပါတယ်”

သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ အခင်း မဖြစ်ပွားမီ အရင် တစ်နေ့ အကြောင်း ပြောရအောင်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့ပေါ့။ အဲဒီ နေ့က မှာ ခေါ်နဲ့ မောနဲ့ ရောက်လာတယ်လို့ မင်း ထွက်ဆိုသွား ပြန်နော်၊ သူ မြည်းဆီကို တစ်ခုခု အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ် သွား”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ဘူး၊ တွန်းပစ်တာပေါ့”

“တွန်းပစ်တာက လျှို့ဝှက်ချက် အကြောင်း ပြောပြီးမှ မှတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချ ပစ်လိုက်ပေါ့ လို့ ပြောတာက လို ကိုယ်ဝန် မရှိကြောင်း သူ သိပြီးပြီလို့ ပြောပြီးမှ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖျက်ချပစ်လိုက်ပေါ့ ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ခံခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့ ဆိုတဲ့ စကား မြတ်ဆန်ပြောတာကို ကြားမိရဲ့လား”

သက်သေက မဖြေပါ။

“ဖြေလေ အဲဒီစကားကို မင်းကြားမိရင် ကြားမိမကြားမိရင် မကြားမိဘူးပေါ့”

“မကြားမိပါဘူး”

ကိစ္စ မရှိပါ။

“နောက်တော့ ခင်ဗျားပြောရဲ့ရင် ပြောကြည့် ပြောပြန်နဲ့ ခင်ဗျားသေစေရမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး နောက်တစ်နေ့ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်အထိ မြန်းဆီ အပြင်ဘယ်နှစ်ခါ ထွက်သလဲ”

သက်သက် ခဏငြိမ်နေပြီးမှ “မထွက်ပါဘူး” ဟု ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် မြန်းဆီဟာ အဲဒီ မကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ယောက်ယောက်ကို၊ ဖြူလေး အဖေကို မပြောရသေးဘူး ခင်ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မပြောရသေးပါဘူး”

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့ ည မြတ်စုလာတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ အဖေက တွေ့ကို မကြားရဘူးလို့ မင်း စောစောက ထွက်ဆိုသွားတယ်။ သူတို့က မင်းမကြားအောင် တိုးတိုးကလေး ပြောလို့တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လုံးဝကို မကြားရတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နည်းနည်းတော့ ကြားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျား ပြောချင် သွားပြောပါတော့ ကျွန်တော် မတားတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စကား မပါဘူးဏှား”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

သူ သက်သက် မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းကို တိုးတိတ်စွာ မာကျောစွာ မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုညာပြီး လက်မထပ်ချင်ဘူး ဆိုတာရော ကြားမိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါတော့ ကြားလိုက်မိသလိုလို”

“သလိုလို လို့ မပြောပါနဲ့ ကြားရင် ကြားတယ်၊ မကြားရင် မကြားဘူး တစ်ခုခုပေါ့ ကြားမိသလား”

သက်သက်က သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခေါင်းညိတ်တာကို တရားရုံးက မှတ်တမ်းတင်လို့ မရပါဘူး၊ ပါးစပ်က ပြောပါ”

“ကြားမိပါတယ်”

သူ စာရွက်များ ခံစားလှန်လှော့၍ အားယူလိုက်ပြန်သည်။ မေးရမည့် မေးခွန်းသည် ခုခံမှုလမ်းကြောင်း [Line of Defence] ကို ချပြရမည့် မေးခွန်းဖြစ်၏။ သူ၏ ခုခံမှုလမ်းကြောင်းကို ယခုကတည်းက ချပြထားလျှင် အမှုအတွက် အားသည်ဟုလည်း ပြော၍ရသည်။ မကောင်းဘူးဟုလည်း ပြော၍ရသည်။ ကောင်းသည့်အချက်မှာ တရားသူကြီး အနေဖြင့် သူ၏ ခုခံမှုလမ်းကြောင်းသည် နောက်မှရသော အကြံ [After Thought] မဟုတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားနိုင်သည်။ အကောင်းသည့်အချက်မှာ တရားလိုဘက်က ခုခံမှုလမ်းကြောင်းကို သိသွားလျှင် တရားခံ၏ ထွက်ပေါက်အားလုံးကို (တစ်နိုင်တစ်ပျော်) လိုက်ပိတ်တော့မည်။ ဤအချက်မှာ တရားခံအတွက် အကောင်းပါ။ သို့သော် သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိပါ။

“သက်သက်”

သူ မျက်နှာကို အနူးညံ့ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်၍ ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်၏။ သက်သက်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ အခုနေတဲ့ တိုက်ရဲ့ ဝရန်တာဟာ တိုက်ကျွန်ုပ်နာပြင် အပြည့် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီဇာတ်ပုံဟာ မင်းတို့ အခုနေတဲ့ တိုက်ရဲ့ ဇာတ်ပုံ ဟုတ်ရဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

သူ ဆောင်စုံခတ်ပုံကို သက်သက်ရှေ့ ထိုးပြလိုက်၏။ အဲဒါ
ရောင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ခပ်စောင်းစောင်း ရိုက်ထားသ
ခတ်ပုံဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ ဤခတ်ပုံကို တရားလိုဘက်က အကျိုးဆောင်များ
တရားသူကြီးကို ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ဝရန်တာဟာ တိုက်ရဲ့ အလယ် မျက်နှာပြင်
လောက်မှာပဲ ရှိပြီး ဘေးနှစ်ဘက်အခန်းတွေမှာ ဝရန်တာမ
အား နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝရန်တာရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက် နေရာလွတ် မျက်နှာပြင်က
နေ ရှေ့ထုတ်ထားတဲ့ အုတ်အပြားကလေးတွေ ရှိတယ်နော်
ဒီခတ်ပုံမှာပါတဲ့အတိုင်း အောက်ကပြတင်းပေါက်ကို မိုးခေါ
မဝင်အောင်ကာထားတဲ့ အမိုးပြားကလေးတွေလေ”

တရားသူကြီး စိတ်ဝင်စားဟန်ပြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီ အပြားကလေးဟာ ဝရန်တာ ကြမ်းပြင်နဲ့ဆိုရင်
အလယ်လောက်ဝေးသလဲ”

သက်သက် မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။

“တစ်ပေလောက် ရှိမလား မသိဘူး”

“နီးတယ်ပေါ့”

“နီးပါတယ်”

“အဲဒီအပေါ်ကို ဝရန်တာကနေ ကျော်ပြီး တက်ရပ်လို့
ရအောင် နီးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတောင် အဲဒီ ပေါ်ကနေ
အစ်ခွပ် ရေလောင်းဖူးပါတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့။

“ခြေတစ်ဖဝါးစာ ရှေ့ကို ကျယ်ရဲ့လား”

“တစ်ပေလောက် ကျယ်ပါတယ်”

သူ သက်ပြင်း တိတ်တိတ် ရှိုက်ပြီး နောက်ဆုံး မေးခွန်း စွန့်စား မေးလိုက်သည်။

“မြနှင်းဆီရော အဲဒီ အုတ်ပြားကလေးပေါ် ခဏ ခဏ တက်ရပ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အဲ... ”

သက်သက်သည် ထိုအချိန်တွင် တစ်ဘက်ရှေ့နေ လိုသော အကွက်ကို ရိပ်မိသွားဟန် တူ၏။ အနည်းငယ် အိမ်အမ်းကမ်း ပြစ်နေပြီးမှ မလွဲမရှောင်သာစွာ ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါ မမမြ အဲဒီပေါ်ကနေ သက်ပန်း ခူးဖူးပါတယ်”

သူ အသက်ရှူအောင့်ထားရာမှ အားရပါးရ အသက်ရှူနိုးသွား၏။ သူမ သိပ်မအပါ။ မေးခွန်း၏ အရိပ်အမြွက်ဖြင့် မြနှင်းဆီ၏ ဖြစ်နိုင်ခြေကို ရိပ်မိသွားဟန် တူပါသည်။ ဖြေပြီးပြီးချင်း စဉ်းစားနေသလို သူမ ဝိုင်သွားသည်။

သူသည် ထိုနေရာတွင်ပင် ပြန်လှန် မေးခွန်းကို ရပ်ထားလိုက်၏။

“တရားခံဘက်က မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

သူပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ဦးဖေအောင် ခုတ်ချင်း မထသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ချင့်ချိန် စဉ်းစားနေဟန် ဖြစ်သည်။ မြနှင်းဆီသည် သူမ၏ ရှေ့နေကို အခင်းဖြစ်ပွားပုံ အကုန်ပြောပြမှာ မဟုတ်ဟု သူသေချာသွား၏။ အကယ်၍ ပြောပြလျှင်လည်း ဦးဖေအောင်သည် ငွေတစ်သောင်းကို အမှန်တရားနှင့် လဲလှယ်ရလောက်အောင် ငွေမက်သူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤအမှုသည် လီဆယ်မဟုတ် ထင်လျှင်ထင်ချင်း အမှုသည်၏ ရှေ့နေ အဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်မည့်သူသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးဖေအောင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကလေးမ... ဝရန်တာရဲ့ လက်ဝဲ လက်ယာမှာ ရှိတဲ့ အုတ်အမိုးပြားလေးတွေပေါ် မင်း တက်ရင်ပြီး သစ်ခွပင် ရေလောင်းဖူးတာဟာ မနက်ခင်းမှာလား၊ ညမှောင်မှောင်မှာလား”

သက်သက်သည် ထွက်ပေါက်ရသွားသူပမာ ဦးဖေအောင်ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လေသည်။

“မနက်အစောတွေမှာပါ၊ ညအမှောင်မှာ တစ်ခါမှ မရပ်ဖူးပါဘူး”

“မြနှင်းဆီ အဲဒီ အုတ်ပြားကလေးပေါ် တက်ရပ်ပြီး သစ်ခွပန်း ခူးတာဟာရော မနက်ခင်းမှာလား ညမှောင်ထဲမှာလား”

“မမြလဲ မနက်ခင်းတွေမှာပဲ အဲဒီအပေါ် တက်ပါတယ်”

“ညတွေမှာ မင်းတို့ တစ်ခါမှ မတက်ရပ်ဖူးဘူးလား”

“တစ်ခါမှ တက်မရပ်ဖူးပါဘူး ရှင့်”

“ညအမှောင်မှာ အဲဒီပေါ် တက်ရပ်စရာ အကြောင်းများ ရှိသေးသလား”

“မရှိပါဘူး ရှင့်”

ဗြဲမှ သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း

ဒု တိ ယ တွဲ [ဇာတ် သိမ်း]

ဆက်တိုက် ထွက်လာမည်

ဒုတိယတွဲ [ဇာတ်သိမ်း] ဆက် ဖတ် ပါ ရန်

ချား

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ * စံတို:

စာမူ နွှင်းဖြူအမှတ် ၅၃၅/၉၀ (၉) အရ
ဝေင်္ဂါဝါကြွင်း ရာကျော် ပုံနှိပ်တိုက် (၁၁၄၀၈)
အမှတ် ၁၄၈ - ၁၅၀၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ နှင့်

မျက်နှာပုံး နွှင်းဖြူအမှတ် ၅၆၀/၉၀ (၁၀) အရ
ဦးကျော်စိန်၊ ကျောက်စိမ်း-အောက်စုတ် (၀၂၉၀၉)
အမှတ် ၁၅၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ မှ ပုံနှိပ်၍

ဝေင်္ဂါခင်ခင်စိန်၊ ချစ်မင်းလျှော် စာပေ (၀၀၈၁၉)
အမှတ် ၄၃ (က)၊ မလိခ လမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့ မှ

အုပ်ရေး [၁၀၀၀၀] ကို ပထမ အကြိမ် အဖြစ်
၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေပါသည်။

ကနိဗ္ဗိ: * ၄၂ ကျပ်

ပျား

ခန္တိပုဂ္ဂိုလ်များသော ကိမ်ကျော်များ အကြောင်း

နု ကိယ တွဲ [ဇာတ် သိမ်း]

ယနေ့ တရားခံ ရှေ့နေတစ်ဦးအနေဖြင့် ယခု အမှုမှ တရား
လိုကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် မြင်တွေ့ရသည်။ သူ့ တွေ့ဖူးသမျှ
တရားလိုထဲတွင် အလှဆုံး ဖြစ်၏။

မြနှင်းဆီသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အရုပ်ကလေး
တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူမတွင် လှပသော
ဆံပင်များ မရှိပါ။ သူမ၏ ဆံပင်များ အားလုံး ရိတ်ထားပြီး
ဦးခေါင်းတွင် မတ်တီးတစ်ဝက်ပြည့် ဗတ်ထားသည်။ ဆံပင်၏
အလှ မပါဘဲနှင့်ပင် မြနှင်းဆီ၏ မျက်နှာအလှမှာ ထင်ရှားလွန်း
လှသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်မှီလျှက် လျော့ရှိစွာ ထိုင်
နေသော မြနှင်းဆီသည် မြတ်စု ပြောခဲ့ဖူးသော လှောင်ပြောင်

သင်္ချာရုပ်များ၊ မာန်မာနများမှ ကင်းကွာလျက် ရှက်ကြောက်
ထတ်သော မိန်းမငယ် တစ်ဦးလို မျက်လွှာချလျက် ရှိသည်။
သူမ၏ ဝတ်စုံမှာ အစိမ်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ပျော့ပျောင်းသော
ဝတ်စုံ ဖြစ်၏။ ပွရောင်းသော ဝတ်စုံအောက်မှ ကိုယ်ခန္ဓာ
လှပမှုကို လူတိုင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

မြတ်စွာသည် နောက်နား ခပ်ကျကျတွင် တရားခံထိုင်ခုံ၌ ထိုင်
နေပြီး နှုတ်ခမ်းများတင်းနေအောင် စေ့ပိတ်ထား၏။ သူ့ မျက်လုံး
များ ခါတိုင်းလို ပျော့မိုန်ခြင်း မရှိဘဲ နက်မှောင် ရှိန်းလက်နေ
ပြီး နာကြည်းရိပ်ဖြင့် တောက်ပနေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ
တရားလိုနှင့် တရားခံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ကြ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တရားလိုသည် လက်နှစ်ဘက်ကို ပေါင်
ပေါ်မှာ သတ်သက်သာသာ တင်ထားသော်လည်း တရားခံ
သည် သူ့လက်များဖြင့် ထိုင်ခုံဘေးစွန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်
ကိုင်ထားလျက် ရှိသည်။

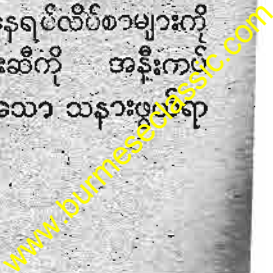
“မမြနှင်းဆီ”

ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သော ဦးဖေအောင်၏ မျက်နှာမှ
ဂရုဏာသက်မှု၊ စာနာမှုများကို တရားသူကြီး အကဲခတ်မိပါ
ရိမ့်မည်။

“ခင်ဗျားကို ဆရာဝန်တွေ ညွှန်ကြားထားတာက ကိုယ်
ကဲ့ရဲ့ အလေးချိန်ကို ခြေထောက်တွေက မခံသင့်သေးဘူးလို့
ပြောတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ရုံးတော်ရှေ့မှာ ကျမ်းကျိန်တဲ့အခါ
အော်သေတိုင်း မတ်တတ်ရပ်ရတယ်၊ ဒီတော့....”

ဦးဖေအောင်က နောက်ခုံတန်းဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ
အစောက သူ့ သတိမထားမိခဲ့သူများကို မြင်ရသည်။ သက်သက်
ညို အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တို့ နှစ်
ယောက် မြနှင်းဆီ ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး မြနှင်းဆီကို တစ်ဘက်
တစ်ချက်မှ တွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ပေးသည်။ ရှေ့မှ ကြောင်းပေး
သော ကျမ်းသစ္စာ စကားများကို မြနှင်းဆီက ဖြည်းလေးစွာ၊
ဘိုးတိမ်စွာ လိုက်ဆို၏။ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခြင်း ပြီးသွားချိန်
တွင်တော့ မြနှင်းဆီက ဘိုးတပ် ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ နဂို ပုံစံ
အတိုင်း ခပ်လျော့လျော့လေး ထိုင်လေသည်။

နာမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် နေရပ်လိပ်စာများကို
ထုံးစံ အတိုင်း မေးမြန်းနေချိန်တွင် မြနှင်းဆီကို အနီးကပ်
လေ့လာရသမျှတော့ အလွန် အပြစ်ကင်းသော သနားဖွယ်ရာ
မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့ အကြောင်း မေး
ဝရန်တာတွင် နှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်မိချိန်အထိ ထွက်
ချက်များမှာ မြတ်စု ပြောပြထားသည့် အတိုင်း တစ်ထပ်ထပ်
ကျနေသည်။

“ခါတိုင်းရော သူ လာရင် အရက်သောက်ချင်တယ်
သလား”

“တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မကလဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ သံဘူး ဘီယာ
ရှိတဲ့ အကြောင်း ပြောပြီး ဘီယာပဲ သောက်ကြဖို့ သဘော
လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူက သက်သက်ကို အမြည်း ဝယ်ခိုင်း
လိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဤနေရာတွင် တရားလိုနှင့် တရားခံ စတင် ကွဲလွဲတော့သည်
ကိုခင်ဇော်သည် တရားလိုကို စူးစိုက်စွာ အကဲခတ် ကြည့်သည့်
လိမ်ညာသည့် အရိပ်အယောင်မတွေ့ရပါ။ အမြည်း ကိစ္စအား
မည်သူမှား၍ မည်သူ မှန်သနည်း။

“ဪ ... သက်သက်ကို အမြည်း ဝယ်ခိုင်းဖို့ သူက စပြီး
ပြောပေးတာပေါ့”

အထက်က ထွက်ဆိုပြီးသား အချက်ကို လေးနက်အောင်
သော လမ်းကြောင်း မေးခွန်းဖြစ်၍ သူမကန့်ကွက်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက် အာဖြစ်သလဲ”

“သက်သက်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝွတ်လိုက်ပါတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မတို့နှစ်တောက်တည်း ကျန်ရစ်ပါတယ်”

“အာပြောဖြစ်ကြသလဲ”

“စကားမပြောဘဲ နှစ်ယောက်လုံး ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးနေ
တာပါပဲ။ ဝရန်တာဘက် မထွက်ခင်ကတော့ သူ့ လျှိုငှက်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လို ပြောသလဲ”

“သူ့ကပဲ ပြောတာပါ။ ဖြူလေး အဖေကို သွားပြော ပြောပါတော့၊ ကျွန်တော် မတားတော့ပါဘူး တဲ့၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ညှာပြီး လက်မထပ်ချင်ပါဘူး တဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ တဲ့”

“အဲဒီတော့....”

မြနှင်းဆီက ဦးဖေအောင်ကို မော့ကြည့်၏။ နက်နက် စိမ်းမြသော မျက်ဝန်းများတွင် အပြစ်ကင်းစင် နားမလည် အာရိပ်မျိုး တွေ့နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်မကလဲ ယုံလိုက်မိပါတယ် ရှင်”

မြနှင်းဆီ၏ အသံတွင် ယူကျုံးမရ နောင်တ ရဟန်း စွန်းထင်းနေသည်ကို တရားသူကြီး သတိ မပြုမိဘဲ မနေ့ ကိုခင်ဇော်သည် လှပသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို ပထမဦးစွာ အကြိမ် စူးစိုက် ကြည့်မိသည်။ ဤ နှုတ်ခမ်းငုံကလေးသည် လူတစ်ယောက် တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျအောင် လှပစွာ လိင်

ထွက်ဆိပေတော့မည်။ သို့သော် သူ မြနှင်းဆီ အပေါ် ယုံကြည် ရမလို ဖြစ်လာပြန်၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလား။ ဤ ကိစ္စတွင် မြနှင်းဆီက အမှန် ဖြစ်၍ မြတ်စုက လိမ်ညှာတာရော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား။

သူ မြတ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြတ်စုသည် ခုံစာန်း အစွန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားဆဲ။ မြတ်စု၏ မျက်နှာတွင် လည်း ကလေး သူငယ် တစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ခေါ်သဖြစ်မှုကို တွေ့နေရပြန်၏။

ဤ နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်က အပြစ်ကင်းသူ ဖြစ် လျက် တစ်ယောက်က သရုပ်ဆောင် မိင်နိုင်သူ ဖြစ်ပေမည်။

“မမြနှင်းဆီ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပါဦး”

မြနှင်းဆီသည် စားပွဲပေါ်မှာ အခင်း ဖြစ်ပွားမှု ရုပ်ရှင် မြင်ကွင်း ရှိနေသလို စားပွဲကို စိုက်ကြည့်လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကို ဝေးကြည့် နေခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မ အတွက်တော့ ဒီကနေ့ သူနဲ့ တွေ့ရတာ နောက်

ဆုံးနေပါပဲ။ သူ ကျွန်မကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ သေချာသွား
လို့ပါ။ သူ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာတွေကို ဘုရားမှ သိမှာ
ပဲ။ ကျွန်မ တွေးနေတာကတော့ သူနဲ့ ဖြူလေး လက်ထပ်ကြရင်
အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ခံစားရမလဲ ဆိုတာ
ပါပဲ။ မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်း ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ
ဘယ်လို နားနဲ့ နားထောင်ရမှာလဲ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့
ချစ်ခင် စုံမက် ရင်းနှီးပြီးတဲ့ နောက် သူက လက်မထပ်နိုင်ဘူး
ဆိုတာဟာ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ငရဲတစ်ခုပါပဲ။”

သူမ၏ စကားများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်
လုံးဝ မပါဘဲ သူ့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ထုတ်ပြနေသလိုပင် ဖြစ်
သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကို ပိုပြီး ကြေကွဲစေတာက သူဟာ
ရမစိုက်သလို ပုံစံနဲ့ ကျွန်မ မေးသမျှ မေးခွန်းတွေကို တစ်ခုမှ
ပြောဘူး ဆရာ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာတွေ မေးသလဲ”

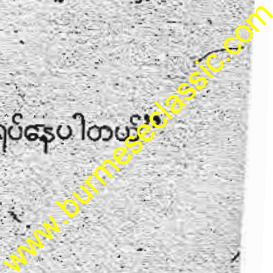
“ကျွန်မ မေးတာ၊ မောင်က ဖြူလေးကို လက်ထပ်ဖို့ အစွမ်း
စွန့်စားမှုတွေနဲ့ ကြိုးစားတော့မှာလား လို့ မေးတယ်။ သူ
မပြောဘူး။ မောင်ကို မြဲ အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ
မောင် ယုံရှုံ့လားလို့ မေးတယ်။ သူ မပြောပါဘူး။ ဒါတွေ
ကျွန်မ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ ကျွန်မ မျက်ရည်
ပါတယ်”

ဦးဖေအောင်က လုံးဝ ဝင်မထောက်ပါ။

“သူ့အနားကနေ လှည့်ထွက်ပြီး အိမ်ထဲ မြန်ဝင်မယ် လုပ်
တာလဲ သူက အသွားမခံပါဘူး။ ကျွန်မကို ပခုံးကနေ ဆွဲပြီး
အသားပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ကို သူ အထူးအဆန်းလို့
ခေါ်ပြီး သူ ကျွန်မတို့ စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျွန်မ
ဘယ်လိုမှ ရပ်မနေနိုင်အောင် ဒူးတွေ ညှစ်လာတာနဲ့ ဝရန်တာ
ဆီရုန်းကို မှီပြီး ရပ်လိုက်ရပါတယ်”

“ဝရန်တာ လက်ရုန်းကို မှီလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ ဘယ်မှာ
နေသလဲ”

“သူက ကျွန်မ ရှေ့မှာ ကပ်ကပ်ကလေး ရပ်နေပါတယ်။”

“ဝရန်တာက အယ်လောက် မြင့်သလဲ”

“နှစ်စေ့ မြင့်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တပ်ပါးနဲ့ တစ်ညတည်း ပါပဲ”

“ခင်ဗျားက ဝရန်တာကို ကျောပေးထားသလား၊ ဘေးတိုက်လား”

“ဝရန်တာကို တည့်တည့် ကျောပေးထားပါတယ်”

“ဝရန်တာရဲ့ ဘယ်နေရာလောက်လဲ”

“လက်ဝဲ အစွန် ထောင်ချိုးကလေးမှာပါ”

ယခင် တစ်ပတ်တုန်းက လက်ဗွေ ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက် စာရွက်ကို ရဲအုပ် ဦးစန်းမောင် ဖတ်ပြသွားပြီးမှ ယခု တစ်ပတ် မြန်းဆီ သက်သေ အဖြစ် အစစ်ခံခြင်းကို သူ ပထမဆုံး အကြိမ် သံသယ ဝင်လာသည်။ လက်ဗွေ ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက် တရားလို သက်သေခံ (၈) တွင်လည်း ဝရန်တာ၏ လက်ဝဲ ထောင်ချိုးနားတွင် လက်ဗွေရာများ နီးကပ်စွာ ရှိနေ

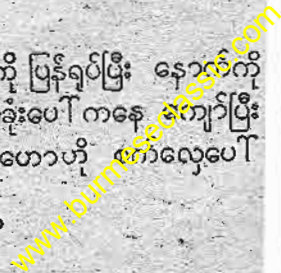
ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထို သက်သေခံချက်ကို ဆေးရုံပေါ် မှ မြန်းဆီ သိပြီးသား ဟု တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လောင်း ရဲသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ ထောင်ချိုးကလေးမှာ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“ကျွန်မ မတ်မတ် ရပ်မနေနိုင်လို့ ဝရန်တာကို မှီရပ်နေ တော့ သူက ကျွန်မ ဝရန်တာပေါ်မှာ ထိုင်မိလောက်တဲ့ အထိ ပခုံးကနေ ဆုပ်ပြီး နှိမ့်ချလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူက ကျွန်မ ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပါတယ်။ နောက်....ကျွန်မ မေးစေ့ ကို လက်နဲ့ မှပြီး ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်နေတော့ သူ့ မျက်နှာက တကယ်ကို ကျွန်မကို သနားညှာတာတော့မယ် မျက်နှာထူး ပါရှင်”

ဤနေရာသည် အရေးအကြီးဆုံး အပိုင်းဖြစ်သည်။ မြန်းဆီ ၏ ထွက်ချက်အရ တရားခံသည် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း သေချာဖို့ ဤအပိုင်းက အဓိကကျသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး နောက်ကို ဆုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပခုံးပေါ်ကနေ ကျော်ပြီး ကြည့်လိုက်သလို ထင်မိတယ်။ သူက ဟောဟို စက်လှေပေါ်

မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ စက်လှေ မဟုတ်လားတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ စက်လှေ ကမ်းကပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ နည်းနည်း တွေးခွဲမိဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ ကျွန်မ ပင်လယ်ကမ်းနားကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အံ့ဩစရာပဲ သိမ်ကို ရက်စက်တာပဲ။ သူ ခိုလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ထင်ရက်ခဲ့မလဲ။ သူ ကျွန်မကို သေအောင်သတ်တာ၊ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောရဲပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့တို့ ယုံလဲ ယုံခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်ဘဲ သိပ်ယုတ်မာ ပက်စက်တဲ့ လူ”

“သူ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ သူက ကျွန်မ ရင်ဘတ်ကို မြှန်းဆို့ ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မကို တွန်းချလိုက်တယ်လေ။ သူ”

“တစ်ခုခုကို ဖမ်းဆွဲ မထားဘူးလား”

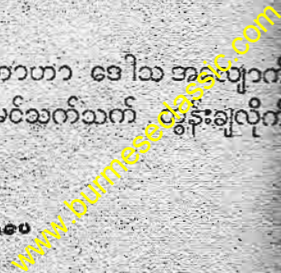
“ကျွန်မ ဖမ်းဆွဲလိုက်မိတာက လေတွေပဲ ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်”

သူ မြတ်ရရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြတ်စုက မြောင်းခဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို အကြည့်တွင် မုန်းတီးမှု များစွာ ပါဝင်သည်။

“ဟာခနဲ အသည်းအေးပြီး လေထဲမှာ လွင့်သွားတာက အဏကလေးရယ်။ အာမေတန် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားတာ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျိုးပဲ့ ကွဲကြေပြီ။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတဲ့ နောက် ကျွန်မ နောက်ဆုံး သိလိုက်တာက ကျွန်မ သေသွားပြီး ဆိုတာပဲ”

ရုံးခန်းထဲတွင် ပင့်သက်ရှိက်သံ တီးတိုးသံများ သဲသဲထွက်လာ၏။ မြောင်းဆီ၏ ထစ်အ တုန်ယင်သောအသံ တိုးတိုးကလေးသည် နားထောင်သူများ အဖို့ ကရုဏာသက်စဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် အခု ဖြစ်ပျက်သွားတာဟာ ဒေါသအပျောက်ရန်ဖြစ် တွန်းထိုးလို့ မဟုတ်ဘဲ တမင်ဆက်သက် တွန်းချလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ မကန့်ကွက်ပါ။ မြနှင်းဆီအပေါ် အားလုံး ကရုဏာ သက်ခန့်ချိန်တွင် ထို ကရုဏာကို ဖယ်ရှားပစ်၍ သူ စိတ်မကူး ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ တမင်သက်သက် တွန်းချတာပါ ရှင်”

“ခင်ဗျား မအော်ဘူးလား”

“ကျွန်မ အော်လိုက်မိသလား မအော်မိဘူးလား မသိပါဘူးရှင်”

မြနှင်းဆီသည် မျက်လွှာချလျက် သူမ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆုပ်ထားသည်။

“ခင်ဗျား မြေကြီးပေါ် ဘယ်အနေအထားနဲ့ ကျသွားအထိ ဇောက်ထိုးလား တည့်တည့်လား”

မြနှင်းဆီထံမှ ရှိုက်ခံတစ်ချက်ထွက်လာသည်။ ထို ရှိုက်ခံသည် ထိန်းချုပ်ထားလျက်က ပွင့်ထွက်လာသလို တိုးတိုး အင်အားကလေး ဖြစ်၏။

“ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ကျလိုက်တယ်လို့ ထင်တာပါ။ အာမှ မသိပါဘူး”

တရားသူကြီးက မြနှင်းဆီကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း နှာမှာ ဘာခံစားချက်မှ မပေါ်ပါ။

“မြနှင်းဆီ တရားခံက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ဘယ်နှစ်ခါ စဉ်းမောင်းဖူးသလဲ”

“နှစ်ခါပါ”

“အဲဒီ အကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“တစ်ခါကတော့ ကျွန်မကို တွန်းမချခင် တစ်ရက်ကပါ။ သေး အဖေကို သွားပြောရဲ ပြောကြည့် ပြောပြီးတာနဲ့ ပြိုင်တည်း ခင်ဗျား သေစေရမယ် တဲ့”

“နောက် တစ်ခါကရော”

“အဲဒီ အရင် တစ်လကျော်ကျော်လောက်ကပါ။ သေ
မှာပါ။ အဲဒီနေ့က သူ ခရီးထွက်တဲ့ နေ့ပါ။ သူ့ကို ကွယ်
မန္တလေးသွားမယ် အကြောင်း၊ မန္တလေးရောက်ရင် သူ
ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်နဲ့ တွားတွေ့မယ်အကြောင်း
ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်မကို လူတွေ့အများကြီး
ပန်းကနေ ဆုပ်ယမ်းပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။
မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ
ပဲ။ မာမီဆီသွားရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်သတ်ပစ်မယ်တဲ့

သူ စိတ်ဆင်းရဲသွား၏။ မြန်းဆီ လိမ္မညာနေခြင်း
ပါ။

“အဲဒီတုန်းက ဘေးနားမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ အိမ်ရှင် အဒေါ် ဒေါ်သုန် ရှိပါတယ်”

ဦးဖေအောင်သည် အတန်ကြာကြာ ငြိမ်သက်ပြီး မြေ
ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ မေးခွန်းကို ဆနေတန် ရှိပါသည်။

“မမြန်းဆီ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးဦးမယ်နော်၊ ခင်ဗျားနဲ့
တရားခံနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ထွက်
ချက်ထဲမှာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီတော့ အခု တရားခံအပေါ်မှာ
ဘယ်လို စိတ်သဘောထား ရှိသေးသလဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို မုန်း
သလား”

“ကျွန်မ မုန်းလို့ မရပါဘူးရှင်”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

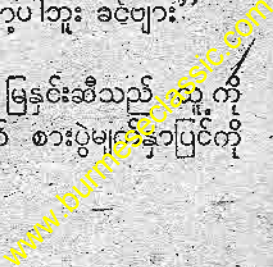
သူ ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သော်
လည်း သက်သေက ဖြေပြီး နေပြီ။ တရားသူကြီးက သူ့ကို
မြီးကြည့်၏။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ပါတယ်”

သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“တရားလိုဘက်က မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား”

သူ ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်ရပြန်၏။ မြန်းဆီသည် သူ့ကို
လုံးဝ မော့မကြည့်ပါ။ မျက်လွှာချလျက် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မမြနှင်းဆီ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ဝရန်တာရဲ့ ဘေးမှာ ထိုက် မျက်နှာပြင်ကနေ ရှေ့ထုတ်ထားတဲ့ အမိုးပြားကလေးတွေ တယ် နော်”

မြနှင်းဆီ ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ နှုတ်သွယ် သော မျက်နှာထားကလေး ဖြစ်သည်။

“အမိုးပြား ဟုတ်လား”

သူမ၏ မသိနားမလည်ဟန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင် သူ့ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“အုတ်အစွန်းထွက် အပြားကလေးတွေလေ၊ အောက်က ပြတင်းပေါက် ကို မိုးရေကာထားတဲ့ အပြားကလေးတွေ ဇာတ်ပုံတောင်းပြီး ပြရဦးမလား”

“ဧထြာ ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ နေ့ပါစေရှင် ကျွန်မ အိပ်ပါပြီ”

“အဲဒီ အုတ်အမိုးပြားကလေးတွေပေါ် ခင်ဗျား မကြာခင် တက်ရပ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီ အပေါ် တက်ရပ်ဖူးပါတယ်”

“ဝရန်တာကနေကျော်ပြီး လှမ်းကူးလိုက်ဖို့ လွယ်သလား”

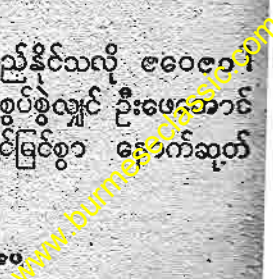
“ဟုတ်ကဲ့ သိပ်မခက်ပါဘူး ရှင်”

သူ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လေသံကို မာအောင် ပြုပြင်လျက် နောက် မေးခွန်း တစ်ခု ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီအမိုးပြားကလေးပေါ်တက်ရပ်ပြီး လက်ထပ် ဗွာလား၊ လက်မထပ်ဘူးလားလို့ မြတ်စုကို ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အို ကျွန်မ အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး ရှင်၊ အဲဒီ ညက အုတ်အပြားပေါ် လုံးဝကို မတက်ခဲ့ပါဘူး”

မြနှင်းဆီ၏ မျက်နှာတွင် နားမလည်နိုင်သလို ဇဝေဇဝါ အမူအရာကို တွေ့ရသည်။ ရှေ့ဆက်၍ စွပ်စွဲလျှင် ဦးပေအောင် တကန့်ကွက်တော့မည်။ သူ့ အောင်မြင်စွာ နောက်ဆုတ် ထိုက်၏။

၃၀၆

“မမြနင်းဆီ အရင်တုန်းက အဲဒီ တိုက်ဟာ အဝါရောင် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု အစိမ်းရောင်ပြောင်းနေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအရောင် ပြောင်းသုတ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ် ဘယ်လောက် အထိ ပါဝင်သလဲ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးဖေအောင်က မတ်တတ်ရပ်၍ တရားသူကြီးရှိရာ တည့် တည့် လှည့်ကြည့်သည်။

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးဟာ ထင်ရှားခြင်း မရှိသေးဘဲ အကြောင်းခြင်းရာကို ထင်ရှားပြီး ဖြစ်သလို မေးနေပါတယ်”

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ မေးခွန်းကို ပြင်မေးသလို ဟု တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ သူ စိတ်မသက်သာဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရ၏။

“တိုက် အရောင်ပြောင်းသုတ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ခင်ဗျား အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့သလား”

“ကျွန်မက အစိမ်းရောင်နဲ့တည့်လို့ အစိမ်းရောင် သုတ်ချင် ဘယ်လိုတော့ အကြံ ပေးခဲ့မိပါတယ်”

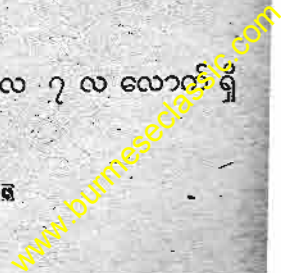
“တိုက်ကို ဆေးသုတ်ဖို့ အိမ်ရှင် ဒေါ်သုန်ကို ခင်ဗျားက ပြီး အကြံပေး တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်လား”

ဦးဖေအောင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်။ ကိုယ် အမှု သည်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသော ရှေ့ နေ၏ အမှုအရာပင်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ ဒေါ်သုန်က ဆေးသုတ်ဖို့ စီစဉ်နေ တာ ကြာလှပါပြီ”

“ကြာလှပြီဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာကြာလဲ”

“ကျွန်မ ရောက်ကတည်းကပါပဲ၊ ၆ လ ၇ လ လောက် ရှိ ပါပေါ့”

“အဲဒီ ၆ လ လောက်တုန်းက စီစဉ်ရုံ စီစဉ်ပြီး အခု ပုန်းခိုင်းကြီး ထ၊ ဆေးသုတ်တာ ခင်ဗျားရဲ့ တိုက်တွန်း ကူညီ ကြောင့် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူမ အလွန် ခေါင်းမာသည်။

“အစိမ်းရောင် သုတ်ဖို့ ကိစ္စ ဒေါ်သုန်နဲ့ ခင်ဗျား ဘယ် တုန်းက ပြောလိုက်ကြသလဲ”

“ဆေးရုံပေါ် ကျွန်မဆီ လူမမာ မေးလာရင်း မြောကြပီ တယ်”

“ဆေး ပြင်သုတ်ဖို့ ခင်ဗျားက စပြောတခူ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက စ၊ ပြောပါတယ်”

သူ မြနှင်းဆီကို မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ပုံ လိုက်၏။

“သေလုမြောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာ တစ်ယောက်ကို လူမမာ မေး လာတဲ့ သူက တိုက် ဆေးသုတ်ဖို့ ကိစ္စကို အရေး ကြီး ဆွေးနွေးတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဦးဖေအောင် ပုန်းခနဲ ထ ရပ် သည်။

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးဟာ တရားလို သက်သေခံက လိုချင်တဲ့ အဖြေကို မရ ရအောင် ညှစ်ထုတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ ခွန်းကို သက်သေကလဲ ဖြေပြီးသားပါ”

သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ ဒေါ်သုန်ကို ပြန်လှန် မေး သည့် အခါ ဒေါ်သုန်က ကွဲလွဲ ထွက်ဆိုလျှင်တော့ ကောင်း ကိုချီး မည်ကဲ့သို့ ထွက်ဆိုမဟုတ် သင်ကြားပေးထားလျှင်တော့ ကောင်း ကဲ့သို့ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် သူ့ကို ကူညီနိုင်သူမှာ မိဘမဲ့ နှင်းကလေး ဝေဟာ၏ ဝေဟာမျိုး တစ်ယောက်သာ ရှိတော့ တယ်။

www.burmeseclassic.com

“ဆေးသုတ်ဖို့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုတော့ ခင်ဗျား ထုတ်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား?”

မြနှင်းဆီက သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ သူ မြနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးများကို စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မြတ်စုကို သူ့မ အလိုရှိရာသို့ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းခဲ့သော မျက်လုံးများထို့ မျက်လုံးများ ရဲဝံ့လှပါသည်။

“သူတို့မှာ မရှိသေးလို့ ကျွန်မ စိုက်ထားတာပါ”

“ခင်ဗျားကို ဒေါ်သုန်တို့ လူမမာ လာမေးတာ ဘယ်နေ့ကလဲ” မြနှင်းဆီ သူ့ကို မော့မကြည့်ပါ။

“ကျွန်မ သတိရပြီး တစ်ရက်ခြားဆိုတော့၊ အဲ... ၂၂ ရက်နေ့ပေါ့”

“တိုက် ဆေးသုတ်ဖို့ ကိစ္စကို ခင်ဗျားက အစဖော်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူကပဲ ပြောပါတယ်။ သူတို့ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုလို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ပြောရတာကို ကျွန်မ အားနာပါတယ်”

မြနှင်းဆီ၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံး ရိပ်ရိပ်ကလေး ထင်မာပ်နေသည်။

“ဒေါ်သုန်က ပြောတယ်။ တိုက်ကို ဆေးသုတ်ချင်နေတာ ပြောပြီ တဲ့၊ အခု ဆေးပြန်သုတ်ရင် ကောင်းမလားလို့ တဲ့၊ အဲဒါတွေကလဲ အမှုဖြစ်တဲ့ အိမ် ဆိုပြီး လာလာကြည့်ကြ၊ ဖြတ်ပြီးရင်း ကြည့်ကြနဲ့ မနည်းပါဘူး တဲ့၊ ဒီတော့ မြနှင်းဆီကိုလဲ အားနာပါတယ် တဲ့၊ ငွေ တစ်သောင်းလောက် လွယ်ရင် ခဏ နားပါတဲ့၊ လခနဲ့ နှိမ်ပေးပါမယ် တဲ့”

သူ တအံ့တဩ ပုံစံ မဖြစ်အောင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ အမှန်ကို ပြောနေခြင်းလား၊ လိမ်ညာနေခြင်းလား မခွဲခြားတတ်ပါ။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဝမ်းသာအားရ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးတတ်ရောလား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးဖေအောင် နောက်တစ်ကြိမ် မတ်တတ်ရပ်၍ ကန့်ကွက်ခြင်းတွင် သူ မှားသွားမှန်း သူ့ဟာသူ သတိရလိုက်၏။ သို့သော် မှားခဲ့ရုံက လွန်သွားပြီ။

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီး အနေနဲ့ မေးခွန်းကို သတိထား မေးဖို့ ရုံးတော်က သတိပေးပါတယ်”

သူ့ မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွား၏။

မြနှင်းဆီသည် တရားသူကြီးကို ငေးနေသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ တာမှ မရိပ်မိသလို။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်ရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေတစ်သောင်း ထုတ်ပေးဖို့ ကျွန်မနဲ့ စပ်တူ လုပ်ငန်းရှင် အစ်ယောက်ဆီ စာရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက် ပါတယ်”

“ဆေးရုံပေါ်ကနေပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်ကနေပါပဲ။ ကျွန်မ ညာလက် တစ်ခုကတော့ ဘုရားသခင် အလိုထော် အရ အကောင်း ကျွန် ခုနဲ့ပါတယ် ရှင်”

သွားပြီ။ မြနှင်းဆီ၏ စကားပြော လည်ပတ်မှု၊ လိုရာ ဆွဲယူ နည်းကို သူ ချီးကျူးရပါတော့မည်။ သူ မချိပြုံး ပြုံးလိုက်ရ သည်။

“အစိမ်းရောင်နဲ့ တည့်တယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဗေဒင်ဆရာက ဟောတာပါ”

“ဒါဆို ဗေဒင်ဆရာက ဆေးသုတ်ခိုင်းလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးဘူး ရှင်၊ ဗေဒင်ဆရာက ဆေး မသုတ်ခိုင်းပါ သေး။ အစိမ်းရောင် ဆောင်ခိုင်းတာပါ။ ဒေါ်သုန်က ဆေးသုတ် တာနဲ့ ဗေဒင်ဆရာ အစိမ်း ဆောင်ခိုင်းတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွား ပါပေါ့”

သူ ချောင်ပိတ် မေးဖို့ အားယူလိုက်သည်။

“အစိမ်းရောင် ဆောင်ဖို့ ဆိုရင် ကျောက်တို့ အဝတ်အစား တို့ကို ဆောင်လို့ မရဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

မြနှင်းဆီ ဆွဲအသွားပြီးမှ အသံ တည်ငြိမ်စွာ ဖြေ၏။

“ကျောက်က လောလောဆယ် ဆေးရုံပေါ်က လက်ထု မမီသေးပါဘူးရှင်၊ အဝတ်အစား အစိမ်းရောင်လဲ ဆောင် မှာပေါ့၊ လောလောဆယ် မရသေးလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက တိုက် တစ်ခုပဲ အစိမ်းရောင် ဆောင် တာပေါ့?”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့လေ”

မြနှင်းဆီ၏ မျက်ဝန်းများတွင် ချောင်ပိတ်ခံရသော အနံ့ အငွေ့များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါက ကျွန်မ လောလော ဆယ် နေတာမို့”

ကြေစွ သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း ၃၁၃

ကိစ္စ မရှိပါ။

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဗေဒင် မေးသလား?”

မြနှင်းဆီ ချက်ချင်း မဖြေဘဲ ခဏ ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ့ နှိုးစားချိန် မပေးနိုင်ပါ။

“ဖြေလေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေးတာလား၊ ဘယ်က ဗေဒင် ဆရာလဲ”

မြနှင်းဆီက အနည်းငယ် ပြုံးပြန်၏။

“ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်သက်က မေးဖူးတာပဲ၊ ကျွန်မ ရန်ကုန် ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေတုန်း ကျွန်မ သေမလား ရှင်မလား မသိလို့ ဗေဒင် ဆရာဆီ သွားမေး အယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ရှုပ်ကုန်ပြီး ထို အရှုပ်ကို မြနှင်းဆီ ရှင်းနိုင်မလား သူ သိချင်၏။

www.burmeseclassic.com

“အခုလို သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စမှာ အိမ်ဖော်မကလေး
ပေဒင် ယတြာ အပေါ် လုံးဝ အားကိုးနေခဲ့တယ် လို့
မလား”

“ကျွန်မ အသက်ရှင်ရေး အတွက် ဆေးရုံက ဆရာဝန်
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြပါတယ် ရှင်....ကျွန်မက အိမ်
ပေါ်မှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာတူ လုပ်နိုင်တဲ့ လူက
ပေးစားလေးကို ကျေးဇူးတင် လက်ခံရတာ ကျွန်မ အတွက်
ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူးရှင်”

သူမက ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်တွက်သွားလေသည်။ သူ
မချမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ငွေတစ်သောင်းတောင် အကုန်ခံပြီး ယတြာ
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးဖေအောင် တိုင်ရာမှ ထတော့မည် ဟန်ပြင်ခိုက် မြန်
က ဇဝေဇဝါဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“အို ငွေတစ်သောင်းကတော့ အစိမ်းရောင် မသုတ်
သူတို့ တခြား အရောင်သုတ်ခင်လဲ ကျွန်မက ဈေးရမှာပဲ
မထူးခြားပါဘူး ရှင်”

သူ မြှင့်ဆီကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။

“ပေဒင် မေးတယ်ဆိုတာ မွေးသက္ကရာဇ်လိုတာပဲ။ သတိလစ်
တဲ့ လူရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ပေဒင်ဆရာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
မလဲ”

“အို သက်သက်က ကျွန်မရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို အလွတ်ရ
တယ် ရှင်”

မွေးသက္ကရာဇ် ကိစ္စကလေး တစ်ခု တည်းဖြင့် ဆက်သက်ကို
ခေါ် သက်သေ ခေါ်ရမှာတော့ မတန်ပါ။

“ကောင်းပြီ၊ ပေဒင်က အစိမ်းရောင်တည့်တယ်လို့ ပေါာ
တံတကို ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိလစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်
လုပ် သိသလဲ”

“သက်သက်ကပဲ ပြောတာပါ”

“ဘယ်တုန်းက ပြောသလဲ” သူ ဆက်တိုက်မေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ သတိရတဲ့ နေ့ရဲ့ နောက်တစ်နေ့ ၂၁ ရက် ညနေမှာပါ။ ဟောစာတမ်း စာရွက်ကလေးတောင် ပြပေးတယ်”

“အခု ခင်ဗျားဆီမှာ အဲဒီ ဟောစာတမ်း ပါသလား”

“အဲ ... မရှိတော့ဘူး ရှင်၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျန်နေပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပေဒင်စာရွက်ကို သက်သေခံ မတင်ပြနိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီး အနေနဲ့ အခု မေးနေတဲ့ ခွန်းတွေဟာ အမှုနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ထူနိုင်ပါသလား”

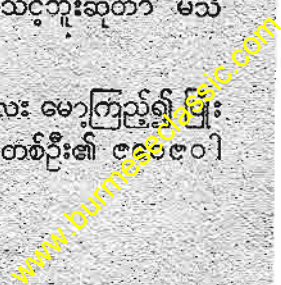
တရားသူကြီးက ရုံးခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော တိုင်နာရီကို လှမ်းကြည့်၍ မေးတော့ သူ စိတ်ညစ်သွား၏။

“တရားသူကြီး မင်း ခင်ဗျား တရားလိုဟာ ဝရန်တာက နေ တွန်းချခံရတာ မဟုတ်ဘဲ တိုက်မှုကနာ့ပြင် အုတ်နံရံက နေ ရှေ့ထုတ်ထားတဲ့ အမှီးပြားကလေးပေါ်က ကျခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားခံဘက်က သက်သေထူရန် တစ်ခုတည်းသော သက်သေခံ အမှတ်အသား ဖြစ်တဲ့ လော လော လတ်လတ် ခြေဗွေရာနဲ့ လက်ဗွေရာတွေဟာ တိုက် အစိမ်းရောင် ပြောင်း သုတ်ခြင်းအားဖြင့် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါဟာ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ရှစ် အရ စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ တိုက်ကို အစိမ်းရောင်သုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ တရားလိုရဲ့ အမှုအရာဟာ အခင်းဖြစ်ပွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း အမှုအရာဖြစ်ပြီး၊ အဲဒီ အမှုအရာကြောင့် ခြေဗွေရာ လက်ဗွေရာ တွေ ပျက်စီးသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဆက်မေးပါ” တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်၍ ခွင့်ပြု ထိုက်၏။

“မမြနှင်းဆီ ခင်ဗျားတို့ဟာ ရဲ အရေးမိုင်တဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ တိုက်ကို ရဲ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မိမိ သဘော ဆန္ဒအလျောက် ပြုပြင် ပြင်ဆင်မှု မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

သူမသည် ကိုခင်ဇော်ကို ငေးငေးကလေး မော့ကြည့်၍ ပြုံး၏။ ထို အပြုံးသည် မသိနားမလည်သူ တစ်ဦး၏ ဇရာဇဝါ အပြုံးကလေး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စကို သိပ်တော့မသိပါဘူး ရှင့်၊ ဒေါ်သုန်က ပိုက်ဆံချေးလို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အစိမ်းရောင် သုတ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတဲ့ သဘောပါပဲ။ ရှင့် ဒါပေမယ့် ရဲက လက်ဗွေရာတွေ ဘာတွေ ယူဦးမလား မသိဘူးလို့တောင် ဒေါ်သုန်ကို သတိပေးခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒေါ်သုန် အပြောအရ မနေ့ကပဲ လက်ဗွေရာတွေ ယူသွားပြီးပြီလို့ ဆိုလို့ပါ”

သူ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်မသွားအောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော်လည်း မြန်းဆီကို လွယ်လွယ်ကလေး သဘောထား၍ မဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

သူ ဖိုင်တွဲကို လှန်လှော၍ ကြည့်လိုက်၏။ တကယ်တမ်း မေးရမည့် မေးခွန်းများကို သူ အလွတ်ရနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“မြန်းဆီ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်က ခင်ဗျား ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့သလဲ”

မြန်းဆီက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ၍ သူ့ကို ကြည့်သည်။ အတွင်း မျက်နှာပြန်၍ လျော့သွား၏။ သူမ ခေါင်းငုံ့ ထိုက်သည်။

“စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေး လုပ်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မလွဲ မရှောင်သာ၍ ဖြေလိုက်ရသော မြန်းဆီ၏ အသံမှာ နူးတိမ်နေ၏။

“စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ စားပွဲထိုး လုပ်ဖူးသေးတယ် ဟုတ်လား”

မြန်းဆီ၏ နှုတ်ခမ်းက တစ်ဝက်ပြုံးလာသည်။

“စားပွဲထိုး မဟုတ်ပါဘူးရှင့်၊ ညွှန်သည်ကြိုရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ညွှန်မယ်လို့ ခေါ်ပါတယ် ရှင့်၊ ကျွန်မ အဲဒီ အလုပ်ကို ခြောက်လလောက်ပဲ လုပ်တာပါ”

“အဲဒီတုန်းက ဘယ်မှာနေသလဲ”

www.burmeseclassic.com

သူမ ခဏ ဆွံ့အ သွားသည်။ မြှောင်ဆီ လိမ် ထည့် ကြိုးစားနေဟန် တူ၏။ သူမကို ထွက်ပေါက် မပေးနိုင်ပေ။

“အဲဒီတုန်းက လမ်းမတော် တိုက်ခန်းမှာ နေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တိုက်ခန်း လခက တော်တော်များများပေါ့ နော်”

သူမ မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းများ စိမ်း မှောင် ထူ အရောင်လက်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့.... အဲ...”

“တိုက်ခန်း လခကို ဘယ်သူ့ ပေးသလဲ”

“ရှင်....”

သူ အဖြေကို ကြာရှည်စွာ စောင့်မနေနိုင်ပါ။

“မမြှောင်ဆီ ဦးစိန်အောင်ကို သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်”

သူမ မျက်လွှာချထား၏။

“တော်တော် ရင်းနှီးသလား”

“ရင်းနှီးပါတယ်” အသံက သတိထား၊ ဖြေသလို နည်းနည်း နှိပ်ဆုတ်နေ၏။

“သူက တိုက်ခန်း လခ ပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အသံ တိုးဝင်သွားတော့ သူ ကျေနပ်သွားမိသည်။

“ဦးစိန်အောင်ဟာ ခင်ဗျား တိုက်ခန်းကို ဝင်ထွက် သွားတာတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဦးဖေအောင် ကြောက်ရွံ့စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဘိုးဘွားပိုင် အိမ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်၊ ဝယ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးစိန်အောင်ကနေ ငွေစိုက်ပေးပါတယ်”

ကိစ္စမရှိပါ။ သူ မေးချင်သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်ရုံနဲ့ နောက်တစ်ချက် ကြိုးစားကြည့်ရဦးမည်။

မမေးရဘဲ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။

“ဘိတ်ကို ပြောင်းမလာခင် ရန်ကုန် စမ်းချောင်းမှာ သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့် စိုက်ပေးသလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဦးစိန်အောင်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို သူ့ မိသားစု မသိအောင် နှုတ်ပိတ်ခ...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဦးဖေအောင် မတ်တတ်ရပ်၍ ကန့်ကွက်ပြန်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ငှားနေတာလား”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီး...မေးခွန်းတွေကို သတိထား မေးဖို့ ရုံးတော်က နောက်တစ်ကြိမ် သတိပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ပိုင်တဲ့ အိမ်ပါ”

သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား” သူ အံ့သြချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သော်လည်း မပီရိနိုင်ပါ။

ထို့နောက် နောက်ဆုံး ခုခံမှု အဖြစ် မေးခွန်း တစ်ခုကို ပြုန်းခန့် ကောက်မေးလိုက်သည်။

“မြနှင်းဆီ...ခင်ဗျား အရင်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖို့ ကြိုးစားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါဟာ အချင်းဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာနဲ့ မစပ်ဆိုင်ပါဘူး”

ဦးဖေအောင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို သူ လုံးဝ အလျှောက်မပေးနိုင်တော့ပါ။ တရားသူကြီးထံမှ ဆုံးဖြတ်ချက် မရသေးဘဲ သူ အလျင်အမြန် ရှေ့တိုးသွားလိုက်၏။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ တရားလိုကို ဝရန်တာကနေ တွန်းချုတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲမှုကြောင့် ကျွန်တော့် အမှုသည်ဟာ ဒီတရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမှုသည်က တွန်းချုတ်ာ မဟုတ်ဘဲ တရားလို ကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်နဲ့ သူ ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်အောင် ကျွန်တော်တို့ သက်သေထုဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားလိုဟာ ငယ်စဉ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ဖူးတာလဲ ကျွန်တော်တို့ သိရှိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံစည်ဖူးသူဟာ နောက်တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံဖို့ ဝန်မလေးတတ်တာကို စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များရှု ဆေးပညာ ဆောင်းပါးများ အရ ကျွန်တော်တို့ သိရှိ

ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားလိုရှိ ငယ်စဉ် ဘဝက ကြောင်းကြံမှုကို ပေါ်လွင်အောင် မေးခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား”

တရားသူကြီး၏ အဖြေကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်နေရ၏။ တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံပါ”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကဲ...မြနှင်းဆီ၊ စောစောက မေးခွန်းကို ဖြေပါဦး၊ ခင်ဗျား အရင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း တစ်ခါမှ အဲလို မကြံစည်ဖူးပါဘူး”

အလွယ်တကူ ဝန်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ တွက်ဆထားပါသည်။ သူ မြနှင်းဆီကို စိုက်ကြည့်သော်လည်း အချည်းနာ ဖြစ်၏။ သူမ သူ့ကို မော့မကြည့်ပါ။ ကောင်းပြီ သူ မေးခွန်း တစ်ခု ပြောင်းမေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ဒီ ဘိတ်မြို့ပေါ်က မိတမဲ့ မိန်းကလေး ဂေတလေး ခင်ဗျား နေခဲ့ဖူးသလား”

တရားရုံး တစ်ခုလုံး ငြိမ်သွား၏။ ဦးဖေအောင်၏ မှုတ်တိုင် အံ့ဩရိမ်ကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။ ငြိမ်သွားသည် စက္ကန့် အတော်ကြာကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ထရေ့ရှေ့နေကို မော့ကြည့်သည်။ သူမ မျက်လုံးထဲတွင် မခံနိုင်သော ဖြစ်မှုကို တွေ့နေရသည်။ လိမ်ညာတော့မည့် အရိပ်ကလေး လှစ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး နောက် သူမ လက်လျှော့သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ နေခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာအောင် နေခဲ့သလဲ”

သူမ ခဏ စဉ်းစားပြီး အမှန်အတိုင်း ဖြေဖို့ စဉ်းစားတတ်ဟန် တူသည်။

“ကျွန်မ ဆယ်နှစ်ကနေ ဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်အထိ တော့ ငါးနှစ်လောက်ပါ”

“အဲဒီ မိတမဲ့ မိန်းကလေး ဂေတလေးမှာ ခင်ဗျား နေတုန်း ဆိုတဲ့ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မကြံဖူးပါဘူး”

သူ ဖိုင်တွဲကို လှန်ကြည့်လိုက်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်က ဂေတလေးမှ လုပ်ခဲ့သော ဂေါ်စီ၏ မှတ်တမ်းမှ ကူးထားသော စာရွက်စာတမ်းများ ဖြစ်သည်။

“၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ပုလင်းကွဲနဲ့ လှီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီ မှတ်တမ်းထဲမှာ ပါနေတယ်”

မြနှင်းဆီ မဖြေပါ။ ဦးဖေအောင်ကလည်း လုံးဝမကန့်ကွက်ပါ။

“ဖြေလေ မမြနှင်းဆီ၊ အားလုံး ခင်ဗျား အဖြေကို စောင်နေကြတယ်”

www.burmeseclassic.com

မြနှင်းဆီ ခေါင်းယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ထောင်းခနဲ ခေါ်ပွသွား၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ အိင် ချင်း ကပ်လျက်နေတဲ့ အကြည်ဆိုင် ကောင်မလေးက ဂေဟာမှူးကို ပြေးပြောလို့ ခင်ဗျား အသံ ရှင်ရတာဆိုတာကော မှတ်မိရဲ့လား”

သူမ ပြိမ်သက်နေသည်။ သူ မညှာနိုင်ပါ။

“ဖြေလေ မှတ်မိရင်လဲ မှတ်မိတယ်၊ မမှတ်မိရင်လဲ မမှတ်ဘူးပေါ့”

“မမှတ်မိပါဘူး”

“အဲဒီတုန်းက ဂေဟာမှူးက ဒေါ်စီစီဆိုတာရော ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး”

ဤကိစ္စကို သူ လက်လျှော့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဂေဟာကနေ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မ မနေချင်တော့လို့ပါ”

“ဘာကြောင့် မနေချင်တာလဲ”

မြနှင်းဆီ ချက်ချင်း မဖြေပါ။ သူ့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လျက် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဲဒီမှာနေရတာ မပျော်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိန်းချုပ်မှုတွေနဲ့ ခင်ဗျား မနေတတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မြနှင်းဆီ၏ မျက်ဝန်းများ စူးခနဲ လက်သွားပြီးမ ပြန်၍ ဖျော့သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ အဲဒီမှာ နေရရင် ကြိမ်ခြင်း ရက်တာနဲ့ စက်...
တာပဲ တတ်မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အတတ်ပညာစုံလင်ချင်လို့ ထွက်...
လာခဲ့တယ်လို့ ပြောမလား?”

မြနှင်းဆီက သိသိ သာသာ သက်ပြင်းချ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင် အဲဒီလို ယူဆမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဂေဟာက ထွက်ပြေးတော့ ပထမဆုံး ခင်ဗျား ဘယ်...
သွားသလဲ”

မြနှင်းဆီက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး လိမ်ရန် ကြိုးစား...
သည်။ သူ မပြုံးမရယ် ခပ်တင်းတင်း စိုက်ကြည့်သောအကြား
မှ သူမ ရိပ်မိသွားဟန်တူ၏။

“ကျွန်မ မွေးစား အမေဆီ ဘုတ်ပြင်းကို အရင်သွားပ...
တယ်”

“အဲဒီညက ဘာဖြစ်သလဲ”

သူမ မျက်လွှာချ၍ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ဖြေသည်။

သူ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရပြန်၏။

“အဲဒီညမှာ ဒေါ်ချစ်တို့နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အို ... ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်မကို ရို...
သလားလုပ်လို့ ကျွန်မ အော်လိုက်တော့ ဒေါ်ဒေါ် ရောက်
ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက အဲဒီ ဒေါ်ချစ်နဲ့ သူ ယောက်ျားဆီက မတရား...
ဖြင့် ငွေတောင်းခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ”

သူမ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ပြောလေ၊ ငွေငါးထောင်တောင်းတာဟာ ငွေညစ်တာ...
တတ်လား။”

“ငွေညစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ နစ်နာကြေးတောင်းတာ

www.burmeseclassic.com

မြနှင်းဆီ ဖြေလိုက်သော အဖြေကြောင့် သူ အနည်း
ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ခံားပါတော့ ငွေညစ်တယ်ပဲ သုံးသုံး၊ နှစ်နှာကြော
သုံးသုံး အဓိက ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ကြံစည်မှုအတွက်
ငွေငါးထောင်တော့ ရအောင်တောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား အသက် ဆယ်ငါးနှစ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ ခဏနားပြီး စာရွက်လှန်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြနှင်း
၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မမြနှင်းဆီ ခင်ဗျား တိုက်ဖပါကနေ ကျတုန်းက ဘယ်
အနေအထားနဲ့ ကျတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလို့ စောစောက
ဆိုသွားတယ် နော်၊ ခင်ဗျားဟာ မြေကြီးပေါ် ဘယ်ခန္ဓာထဲ
အစိတ်အပိုင်းနဲ့ စ ထိတယ် ဆိုတာတော့ သိမှာပေါ့”

“မသိလိုက်ပါဘူး ရှင်”

“မသိတာလား၊ သတိ မထားမိတာလား”

“သတိ မထားမိတာပါ ရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက ကြောက်
စရာ နာတာကလွဲလို့ ဘာမှ မသိလိုက်ပါဘူး”

“မြေကြီးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိရင်တော့ သေမှာပဲ မဟုတ်
ဘူး”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးဖေအောင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို တရားသူကြီး မဆုံးဖြတ်
ရသေးမီ သူ အချိန်မီ ဆုတ်ခွာလိုက်၏။

“အခု ခင်ဗျား ခေါင်း ဘယ်နားမှာ ခိုက်မိသလဲ”

“လက်ဝဲဘက် ချိုစောင်းမှာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ပေါက်သွားတာလား”

“ဦးခွံရိုး အက်ကွဲပြီး အတွင်းမှာ ဆွေးခဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ပြောပါတယ်”

“ခြေထောက်က ဘယ်လို ဒဏ်ရာပျိုး ရသလဲ”

“ခြေနှစ်ဘက်လုံး ကျိုးသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ခြေထောက်နဲ့ ဦးခေါင်း ဘယ်ဟာက ဒဏ်ရာပိုကြီးသလဲ”

“ကန်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ တရားလို လိုက်မမိတဲ့ ခွန်း ဖြစ်နေပါတယ်”

သူ့ မေးခွန်းကို မျက်ချင်း ပြင်လိုက်၏။

“အခု ခင်ဗျား ဖြေနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဦးနှောက်သုံးပြီး ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးနှောက်ကို မထိခိုက်ဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောပါတယ်”

သူမ၏ ပါးနပ် ကျွမ်းကျင်မှုကို သူ ချီးကျူးပါသည်။

“တိုက်ပေါ်က ကျတာဟာ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ခြေနဲ့ ထွာတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ မသိလိုက်ပါဘူး ရှင်”

“ဦးခေါင်းနဲ့ ကျတယ်လို့လဲ ညာလို့မရ၊ ခြေနဲ့ ကျတယ် လို့လဲ ဝန်မခံချင်တာနဲ့ အခုလို လိမ်လည်ပြီး ထွက်ဆိုနေတာ ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ”

“မလိမ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ သိကို မသိတာပါ”

“ခင်ဗျား အခု ခြေထောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျိုးလို့ ဘီးတပ် ကုသားထိုင်နဲ့ လာရတာ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

၃၃၆ ❏ ဂျား

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ တရားသူကြီးထံ ဦးညွတ်လိုက်၏။

“တရားခံဘက်က ပြန်လှန် မေးခြင်း ပြီးဆုံးပါပြီ ခင်ဗျား”

သူ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သော ဦးဖေအောင်သည် မျက်မှောင် မသိမသာ တွန့်လျက် ရှိသည်။ မြနှင်းဆီထိပ်ချိန်မှကြောင့် စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်ရကြောင်း ထင်ရှား၏။ သို့သော် ဦးဖေအောင်သည် သူ့အလုပ် သူ ကောင်းစွာ ပိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“မမြနှင်းဆီ ယခု အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ဝရန်တာထောင့်ချိုးမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလား၊ အုတ်အမိုးပြားကလေးပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာလား”

“ဝရန်တာ ထောင့်ချိုးမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ ရှင်”

ဦးဖေအောင် ခေါင်းညိတ်၍ မှတ်စု စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်၏။

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီး စောစောက မေးသွားစဉ်က ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပုလင်းကွဲကြောင့် ဖက်ရာရရှိတဲ့ ကာလဟာ ၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ သီရတယ်၊ အဲဒီ ကာလတုန်းက ခင်ဗျား အသက် ဘယ်နှစ် ရှိပြီလဲ”

“၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ မွေးတာ ဆိုတော့ ၁၅ နှစ် ရှိပါပြီ”

“ကောင်းပြီ၊ ၁၅ နှစ် အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာဗေဒ သွေးညှည့်ပတ်ပုံ ထိန်းချုပ်ပုံ တို့ကို ခင်ဗျား လေ့လာခဲ့ဖူးသလား”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

သူ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်၏။

“တရားလို အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ မေးခွန်းဟာ ကျွန်တော် ပြန်လှန် မေး ခွန်း တွေ ရဲ့ အပြင်ဘက်က အချက်အလက် အသစ် ”

ဦးဖေအောင် အလျှော့ မပေးပါ။ တရားသူကြီး စင်မြင့်ဆီသို့ တစ်လှမ်း တိုးသွား၏။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့် မေးခွန်း ဆယ်ငါး နှစ် သမီး အရွယ် ကလေး ကလေးတစ်ယောက်ကိုယ် ကိုယ် ကို သေကြောင်းကြံရာမှာ လက်ကောက်ဝတ် ပုလင်းကွဲ ဖျိုးနိုင်ဖို့ အတွက် လုံလောက်တဲ့ ခန္ဓာဓာတ် ဗဟုသုတ ရှိမရှိ ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ မေးမြန်းနေခြင်း ပါတယ် ခင်ဗျား၊ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးပြီး သေကြော ကြံဖို့ အတွက် ဆိုရင် အရေးကြီး သွေးလွှတ်ကြော တည်နေ သွေးလွန် ဆုတ်ယုတ်မှု အတိုင်းအတာ၊ အသက် အန္တရာယ် ပေးလောက်တဲ့ သွေးလွန် ဆုတ်ယုတ်မှု ပမာဏ... ဒါတွေ လိုအပ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကာယကံရှင် သိနိုင် မသိနိုင် ဆိုတဲ့ အချက်....”

တရားသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရာမှ လက်ကာပြလိုက် တော့ ဦးဖေအောင်၏ ဖြေရှင်းချက်များ တိခန့် ရပ်သွား၏။

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံပါ”

သူ့ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်မှာ မခံချင် စိတ်ကြောင့်လား၊ အရှုံး၏ အရသာကြောင့်လား သူ မစေ့

ဆင်ပေ၊ ပြန်လှန် မေးစဉ်က သူ၏ ချောင်ပိတ်ဖမ်းမှုကို ခံနေရ သော သားကောင်သည် ဦးဖေအောင်ကြောင့် လွတ်ထွက်သွား တဲ့မည်မှာ သေချာနေ၏။

သူ ခေါင်းငုံ့၍ ထိုင်ချလိုက်သည့် အခါ မြနှင်းဆီ၏ ရယ် နှလုံးက မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ထို မျက်လုံး များသည် တယ်တော့မှ အရှုံး မပေးချင်သည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ လိုချင်သည့် အရာကို မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို အောင် ယူမည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ခွဲစိတ် ကုသခြင်း ဆိုင်ရာ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ကို ဒေါက်တာ
ဘယ်နှစ်ခုနှစ်က ရခဲ့ပါသလဲ”

“၁၉၈၃ ခုနှစ်က ရခဲ့ပါတယ်”

ဖြူလေး၏ ဖေဖေသည် စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တွင် မတ်တတ်
ရပ်လျက် ရှိသည်။ ဖြူဝင်းသော ဖေဖေ မျက်နှာမှာ စိတ်
ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ဟန် တစ်စက်မျှ မရှိ။ အသက် ၄၁ ဆယ်ကျော်
လူကြီး တစ်ယောက်၏ နှေးကွေး လေးလံမှုမျိုး မရှိဘဲ အသက်
သုံးဆယ်ကျော် လူလတ် တစ်ယောက်၏ သွက်လက်မှုမျိုးဖြင့်
ဖေဖေ မေးခွန်းများ မေးနေသည်။

သက်သေ ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသည့် ဆရာဝန်သည် ဖြူလေးကို နောက်ကျော ပေးထား၏။ အသက် ၃၀ နှစ် ဆိုသော ကိုခင်ဇော်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းဘဲ။ မီးခိုးနုရောင် သက္ကလတ် အဝတ်စား အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို လည်စည်းတပ်သျှက် ဝတ်ပြည့် ဝတ်ဆင်ထားတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသလို ရှိနေ

“ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးမှာ ခွဲစိတ်ကု လက်ထောက် ဆရာဝန်အဖြစ် ဒေါက်တာ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပါပြီလဲ ခင်ဗျား။”

“အမ် အင်္ဂါစ် စီ ဆာဂျရီ ရပြီ။ နောက်ပိုင်း ကတည်းက ပါပါ။ ရှစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။”

ဆရာဝန်၏ အသံမှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့် ရှိသည်။ ပြတ်သားသည်။ ကိုခင်ဇော်လို အသံမျိုး။ ဖြူလေးသည် စားပွဲ၏ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ကိုခင်ဇော်ကို အကဲခတ် ကြည့်မိပြန်၏။ သူ့ မျက်နှာသည် တည်ကြည်ရုံမျှမက မှုန်မှိုင်းနေသည်။ သူ့ကို မခင်မင်သေးမီက ဤလူ ရယ်မှ ရယ်မောတတ်ပါ့မလား ဟု ဖြူလေး ထင်ခဲ့သည်။ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများသည် ရှေ့နေတစ်ယောက် အတွက် လက်နက်ကောင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အား

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ သေသပ်ကျနမှုတွင် ပြိုင်ပွဲ ဝင်ခိုင်းရလျှင် အား မိုင်းနပ် (စ်) ပဲ။ သူ့ ခေါင်းပေါင်းသည် သူနှင့် ကျယ်လွန်းသဖြင့် နားရွက်နှင့် တိုက်လှမတတ်။ သူ့ ဦးလေး၏ ခေါင်းပေါင်းပဲ ဖြစ်များ။ သူ၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အနက်ရောင် ဆည်ပင်းမှာ အဖြူရောင် ကော်လာ အောက်ပိုင်းတွင် အနားဆီခုံ မည်ဘဲ ရွဲ့စောင်းနေသည်။ ပခုံး တစ်ဘက်က နည်းနည်း လှေ့လျော့နေပြီး တစ်ဘက်က အထက်တက်လွန်း၏။ ပုဆိုးကို ဆည်း မီးပူ အကျအန မတိုက်ခဲ့ဘူး ဟု တစ်ယောက်ယောက် နှင့် ယွန်ဒါ တစ်စီးကြေး လောင်းရဲလောက်အောင် သေချာ

“.... ခွဲစိတ်ကုသ မှတ်တမ်းရှဲ့ အောက်က လက်မှတ်ဟာ ဆရာဝန်ကြီးရှဲ့ လက်မှတ် ဟုတ်ပါသလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“အဲဒီ ခွဲစိတ်ကုသမှု အားလုံး ဆောင်ရွက်စဉ်မှာ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ အတူ ဒေါက်တာပါ အစ အဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ သလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမတစ်ကြိမ် ခွဲစိတ်ကုသစဉ်က အရိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခွဲစိတ်မှုကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယ တစ်ကြိမ်

ခွဲစိတ်ကုသတာကတော့ ဦးခေါင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှု ဖြစ်တယ်”

ခွဲစိတ်ကုသမှု ။ ထိုစကားသည် ဖြူလေး၏ အသေးအသား အရိုးထဲ အထိ စိမ့်ဝင်သွား၏။ သူမ မသိမသာ ခေါင်းရှုံ့ လိုက်မိသည်။ ဖြူလေးကဖြင့် ခုတ်ရာ အနာတရ ဖြစ်မှာ အလွန်ကြောက်ပါသည်။ သွေးထွက်သံယိုမှု များကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာလွှဲ၍ ရှောင် တိမ်းလေ့ ရှိပါသည်။ ပိတောက်ပင်လမ်းခွဲမှာ ဆိုင်ကယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ လူတွေ ခုတ်ရာရ သေဆုံးတုန်းကဆိုလျှင် ဖြူလေး အဲသည်ဘက် တော်တော်နှင့် ဆိုင်ကယ် မစီးရဲပါ။

တွန်းချခံရသည် ဖြစ်စေ၊ ခုန်ချသည် ဖြစ်စေ သုံးထပ်တိုက် အမြင့်ပေါ်မှ ကျရသော ဝေဒနာသည် သေလုမြောပါး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကံကောင်း၍သာ အသက်ချမ်းသာရာရသော်လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သက်သာသည့် ဝေဒနာမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ကြက်သီးထသွား၏။

“ လက်ဝဲဘက်မှာ ကျိုးတဲ့ အရိုးက ခြေသလုံးရိုး [Tibia] တီဘီယာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ညှပ် ကျိုးခြင်း [Depressed Fracture] ဖြစ်တဲ့အပြင် ကျိုးတဲ့နေရာကလဲ

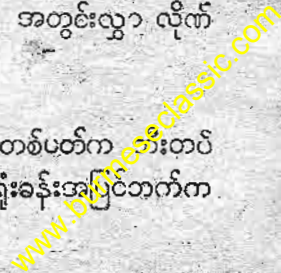
အရိုးရဲ့ ခါးပိုင်း မဟုတ်ဘဲ ထိပ်ပိုင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ ခန္ဓာဗေဒ ဝေါဟာရအရ Condyle လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ အောက်နားမှာ နှစ်နေရာကျိုးသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ကျောက်ပတ်တီးစည်းလို့ မရတော့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အတွင်းက ညှပ်ထိန်းခြင်းနည်းနဲ့ အရိုး မလှုပ်ရှားအောင် ခွဲစိတ်ကုသရပါတယ်။ အဲဒါကို [Internal Fixation] လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဆေးပညာ ဝေါဟာရများကြောင့် ဖြူလေး ခေါင်းရွပ် သွား၏။ ဖေဖေကတော့ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“အခု တရားလိုဖြစ်တဲ့ လူနာကို ဒေါက်တာတို့ ကုသပေးတဲ့ အင်တာနယ်လ် ဖစ်ကံဇေးရှင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်ပါသလဲ”

“အရိုးထဲကို အထက်အောက် နည်းနည်း စွေစောင်းပြီး သံချောင်း ထိုးထည့်တဲ့ နည်းပါ။ အရိုးရဲ့ အတွင်းလွှာ လိုက် ခေါင်းကနေ ဖြတ်ပြီး သွင်းရပါတယ်”

သူမ ပခုံးလေး ကျုံ့သွားမိ၏။ ယခင် တစ်ပတ်က ချလားထိုင်ပေါ်မှ မြနှင်းဆီ၏ အသွင်ကို ရုံးခန်းအပြင်ဘက်က

နေ ခဏမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို သူမ မမေ့နိုင်။
ထို မိန်းမ၏ ခြေထောက်များသည် လုံးဝ အသုံးမဝင်သော
သလိုမျိုး။ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထောင့်
လျော့ရုံ။ ထို မိန်းမ၏ ဝေဒနာအတွက် ဖြူလေး သမ္မာတရား
နတ်မြတ်များကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ထို မိန်းမ ကျေးဇူး
ခံခဲ့သော ပြစ်မှုများအတွက် ထိုမျှမကပင် ခံထိုက်သေး၏။
သော် ဖြူလေးသာဆိုလျှင်တော့ ထိုဝေဒနာကြောင့် သေမှာ

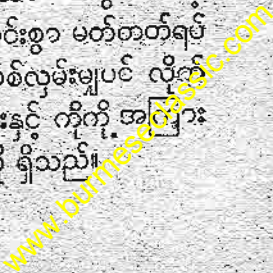
ဖြူလေး အမှတ်တမဲ့ မြန်းဆီကို တွန်းချခဲ့သည်ဆိုလျှင်
ကိုကို ရှိရာသို့ မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်မိ၏။

ကိုကို ၊ သူ့အား ကိုကိုဟု ဖြူလေး ခေါ်ထိုက်ပါသေး
ရဲ့လား။ ဖြူလေး၏ မြတ်နိုးမှု ကြင်နာမှုတို့မှ ရုန်းထွက်
အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်
ရောက်ခဲ့သော သူ၊ သူ ဤအမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ဖို့ ဖြူလေး
ကြိုးစားနေခြင်းတွင် တစ်ဝက်က သူ့အပေါ် ထားခဲ့သော
ချစ်ခြင်း မေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ပြီး တစ်ဝက်က ဟို မိန်းမ ရှုံးနိမ့်
စေလိုသော ဆန္ဒကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုသည် ယခင်တစ်ပတ်က အာမခံဖြင့် အချုပ်ထောင်မှု
ဥပဒေတော်လက်က ဖြူလေးဆီ တစ်ခါမျှ လာမတွေ့ခဲ့ပါ။
တွေ့ရဲတာဖြစ်မှာ၊ ဖြူလေးကလည်း သူ့ဆီ တစ်ခါမျှ မသွား
ပါ။ တစ်ခါတော့ ကိုခင်ဇော်၏ ရုံးခန်းသို့ ဖြူလေး အဝင်
ခန်းထဲမှာ ကိုခင်ဇော်နှင့် စကားထိုင်ပြောနေသော ကိုကိုကို
မြင်တွေ့ရသည်။ မထင်မှတ်သော အဖြစ်ကြောင့် ဖြူလေး
အကြောင်း၍ ကြည့်နေခိုက်မှာ ကိုကိုကလည်း ထောင့်စွာ
အကြည့် နေ၏။ အကြာကြီး မရဲတရဲ ဝေးနေပြီးမှ
ဖြူလေး ” ဟု တိုးတိုးကလေး ခေါ်သည်။

သူမ မထူးပါ။ ခဏစိုက်ဝေးနေပြီး သူမ မျက်စိချလိုက်
၏။ ကိုကိုက ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင်တော့ ဖြူလေး
အာလုပ်ရမည်ဆိုတာ သိသွားပြီ။ သူမ ရုတ်တရက် လှည့်ပြန်
သွက်ခဲ့တော့သည်။

ဖြူလေး ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဝမ်းနည်းသွားသော်လည်း
သူမ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး၍ ညင်ညင် သာသာပင် ထွက်လာခဲ့
သည်။ ကိုကိုကလည်း နေရာတွင် တောင့်တင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်
ထက် ကျန်ခဲ့သည်။ သူမ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် လိုက်
လာခဲ့ပေ။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ဖြူလေးနှင့် ကိုကို အကြား
နှိပ်တံတိုင်းကို ပိုမို အားဖြည့်ပေးလိုက်သလို ရှိသည်။

“... အဲဒါကတော့ လက်ယာဘက် ခြေဖနောင့်ရိုး ကွဲ
သွားတာကို ပြန်ပြီးကောင်းအောင် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာဗေဒ မူရင်း
အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရတာပါ။
ပေမယ့် ခန္ဓာဗေဒ အရ နဂိုနီးပါး ပြန်ဖြစ်ရင်တောင်
ထောက်ရဲ့ နဂိုလုပ်ငန်း တာဝန်ကိုတော့ အပြည့် ပြန်မ
တော့ပါဘူး၊ ပထမ ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး မလှုပ်ရှားအောင်
ထိန်းပေးတယ်။ ဂွမ်းစတွေနဲ့ ခံပြီးတော့ပေါ့။ ပြီးရင်
အရိုးအကြောဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်း လိုအပ်ပါတယ်”

ဆရာဝန်၏ အသံက ဖြူလေး နားထဲသို့ တစ်ဝက် တစ်ပွဲ
ဝင်လာသည်။

“ဒေါက်တာ ဆိုလိုတာက လူနာရဲ့ ညာဘက် ခြေထောက်
ဟာ အကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား။”

“ခြေဖနောင့်ရိုး [Os calcis] ကျီးသူတွေမှာ အများ
အားဖြင့် ကျွန်တော် ပြောသလို ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အ
လူနာရဲ့ ခြေဖနောင့်ရိုးဟာ ကြက်ဥခွံလို အက်ကွဲ သွား
တာပါ”

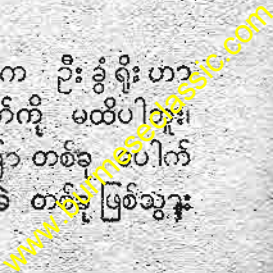
ဖြူလေး ထိတ်လန့်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကိုယ်
ကံကြမ္မာသည် ဤ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်ပေါ်မှာ အများပြု
မှုတည်နေသည် ဟု ကိုခင်ဇော်က ဝန်ခံထားသည်။

ပုန်မ ၃၀၇ မြောက်ဖို့ အတွက် ဒဏ်ရာရစရာ မလိုပါတဲ့၊
ဆော် ၃၀၇ ဖြင့် ဒဏ်ရာ ရစေခဲ့လျှင်တော့ ဒဏ်ရာ၏
အကျိုးရယ်ကို လိုက်၍ တစ်သက် တစ်ကျွန်း ဒဏ် အထိ အပြစ်
ကျနိုင်သည် တဲ့။

မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ခု ရေးမှတ်လိုက်သော
အင်ဇော်က ဆရာဝန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အကြည့်တွင်
အရိပ်အယောင်မျှ မပါ။ သူ့ မျက်နှာမှာ ရှင်းလင်းနေ၏။
နေတွေဟာ ဒီလိုပဲလား မယ်။ သူတို့ အတွင်းစိတ် ခံစားမှု
သည် မျက်နှာမှာ မပေါ်တတ်ကြပါ။

ဖြူလေး တွေ့သမျှ လူတွေထဲမှာတော့ အတွင်းစိတ် အကဲ
အလွယ်ဆုံးမှာ ကိုကိုပါ။ ကိုကိုက စိတ်ဆတ်သည်။
အထိုင်တတ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လွယ်၍ ဒေါသပြေလွယ်သည်။
အထွယ် မုန်းလွယ်သည်။

“...လက်ဝဲဘက် ချိုစောင်း တစ်ဝိုက်က ဦးခွံရိုးဟာ
နေရာမှာ အက်သွားပါတယ်။ ဦးနှောက်ကို မထိပါဘူး။
နှောက် အခြေများမှာ ကပ်နေတဲ့ သွေးကြော တစ်ခု ပေါက်
နေတဲ့ အတွက် ဦးခွံ အတွင်းမှာ သွေးလုံးခဲ တစ်ခု ပြစ်သွား

ပါတယ်၊ ဆေးပညာ ဝေါဟာရအရ Extradural
ပါ။ ဦးနှောက် အမြှေးခွံ ဦးခွံရိုး အကြားမှာ ဖြစ်နေတာ

“အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“အကယ်၍ ဒီ သွေးခဲကြီးကို ထုတ်မပစ်ဘူး ဆိုရင်
ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွေးခဲ ထုတ်ယူတဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု အကြောင်း
ဆက်ပြောပါဦး ခင်ဗျာ”

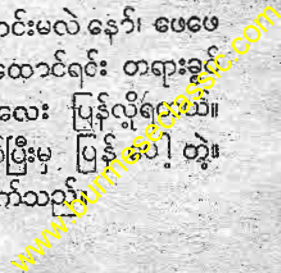
ဆရာဝန်က အနည်းငယ် ခါးဆန့်လျက် လက်မှ စာရွက်
ထပ်ကို ခဏ ငုံ့ကြည့်သေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အစိုချုပ်ပြီး ပြောပါ
ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီ လူနာကို [Craniotomy] ခေ
နီယော့ တစ်ခု နည်း အရ ဦးခေါင်းခွံကို ဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသ
ပါတယ်။ သွေးခဲ ရှိမရှိ ကျွန်တော်တို့ စမ်းစဉ်က ဖောက်ထား
ဦးခွံ အပေါက်ကို ချဲ့လိုက်တာပါ။ အချင်း ခုနစ် စင်တီမီတာ
လောက်က ပုံမှန်ပါ။ အဲဒီလို ဖွင့်ပြီးတော့ အထဲက သွေးခဲထု

သာလေး မပြုပြီး ဖယ်ထုတ်လိုက်တာပါပဲ ခင်ဗျာ။ သွေးခဲ
ထုတ်လိုက်တဲ့ အခါ သွေးခဲ အဖိခံနေရတဲ့ ဦးနှောက်တာ
ခြင်းကနေ လွတ်မြောက်သွားတာပေါ့၊ ဪ... အဲဒီမှာ
နည်းနည်း ယိုစီးနိုင်သေးတဲ့ သွေးကြောကို လျှပ်စစ်
သွေး ထိန်းချုပ်ခြင်း [Diathermy] နည်းအရ ထိန်း
ပေးခဲ့ပါသေးတယ်”

တိုးတိတ်ပြတ်သားသော အသံသည် ဖြူလေး နားထဲသို့
ဝင်လာသည်။ ဆရာဝန် ထွက်ချက်ကို နားနှင့်
ကြားလိုသောကြောင့် တရားရုံးသို့ ထူးထူးခြားခြား လာခဲ့မိ
အားလည်း ဆရာဝန်၏ နှလုံး မသာယာဖွယ် ခွဲစိတ်ကုသ
ရေးများကြောင့်ပင် သူမ စိတ်ညစ်ညူး နေလေသည်။
အားတက္ကသိုလ် တက်ရလောက်အောင် အမှတ် မကောင်းခဲ့
ဘဲ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ရသေး၏။

အခုနေ့ ထ ထွက်သွားလျှင် ဘယ်ကောင်းမလဲ နော်၊ ဖေဖေ
တော့ ပြောသားပဲ၊ တရားရုံးမှာ နားထောင်ရင်း တရားခွင်
နဲ့ ခင် ကိုယ် ပြန်ချင်ရင် တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လို့ရတယ်။
တော့ကို အရိုအသေပေး ခေါင်းညှစ်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့ တဲ့။
သော် သူမ ပေကပ်၍ ဆက် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်ရိုး ကျိုးသွားပါတယ်။ ခါကိုတော့ လုပ်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ ထပ်နေတဲ့ အိမ်နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ပြီး နေရာမှန်ရအောင် ပြုပြီးတော့ အပေါ်ကနေ လက်ကောက်ဝတ် တစ်ခုလဲ လက်ဖဝါး အစွန်းနား အထိ ကျောက်ပတ်တီး စည်းလို့က်တာပါ။ နောက် တစ်နေရာက နံရိုးပါ။ လက်ဝဲဘက် နံစောင်းမှာ နံပါတ် ၈၊ ၉၊ ၁၀ နံရိုးတွေ နည်းနည်း အသွေးပါတယ်။ ခါကိုလဲ ပတ်တီးစည်း ပလတ်စတာ ကိုင်ပြီး အားဖြင့်”

ဘုရားခေ့ ဒီမိန်းမ ဒဏ်ရာတွေဟာ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်လား။

တစ်သက် တစ်ကျွန်း။ သူမ၏ အတွေးများသည် ကြောင့်များ အဆိုးမြင် အတွေးများ ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ကိုကို ကျ်အမှုမှ လွတ်မည် ဟု တွေးနေသင့်တယ် မဟာလား။ ကိုကို လွတ်မြောက်ခြင်းသည် မြနင်းဆီ ကျွန်းခြင်း မဟုတ်လား။ ထို မိန်းမ ကျန်းမာမှုအတွက် ဖြူလေးမှာ ရှိသည့် စည်းစိမ် ပိုပေး၍ရသည့် ပိုပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

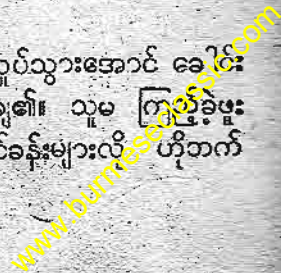
“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး မေးခွန်းကလေး မေးပါရစေ၊ တကယ်လို့ ပြည့်စုံတဲ့ လက်နက် မရှိဘူး။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ ကုသမှုကို မခံရဘူး... ဆိုပါတော့ ခင်ဗျား။ စီးပွားရေးအရသော် လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးပန်း ဆက်သွယ်ရေးအရသော် လည်းကောင်း အခြေအနေ မပေးလို့ လုံလောက်တဲ့ ကုသမှုကို မခံရဘူး ဆိုရင် နာတာ အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျား”

ကြည့်စမ်း။ ဖေဖေ မေးခွန်းကို ဦးခင်ဇော်က ဘာလို့ မကုန်ကွက်ပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲလိုသာ ဆိုရင် လူနာ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် နည်းပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဖေဖေက ခေါင်းပေါင်းစကလေး လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညှိပြီး လိုက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချ၏။ သူမ ကြည့်ခဲဗူးမှာ သာ နိုင်ခြား ရုပ်ရှင်များမှ တရားခွင်ခန်းများလို ဟိုဘက်

သည်ဘက် အထေ အဝေါက်လေးများ၊ လက်သီးလက်
တန်း၍ ကန့်ကွက် ငြင်းခုံမှုများ မရှိသော မြိတ်
တရားရုံးသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်နေ၏။

“ဒေါက်တာ ခင်ဗျား”

ဦးခင်ဇော်၏ အသံမှာ ဆရာဝန်နှင့် တရားသူကြီး
နိုင်ရုံ ခပ်တိုးတိုး ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာတို့ စမ်းသပ်တွေ့ရှိ ကုသချက်များ အရ
ရဲ့ ခဏ်ရာရပုံတွေကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါသလား”

“အနည်းနဲ့ အများ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာကနေ နောက်
လန်ကျခဲ့ရင် လူနာ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို ခဏ်ရာမျိုး
ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်က ဦးခင်ဇော်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒါက သူ ဘယ်လို ကျသလဲ ဆိုတဲ့ အချက် အပေါ်မှာ
တည်ပါတယ်။ ဦးခေါင်းနဲ့ ကျရင် ဦးခေါင်း ကြေမ့သွား
မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဇက်ကျိုးပြီး လိမ်သွားမယ်၊ ကျောနဲ့ ကျရင်
ခါးဆစ်ရိုးတွေ ကြေမ့ အက်ကျိုးသွားမယ်”

“ဒါဖြင့် နောက်ပြန်ကျတဲ့ လူတွေဟာ ဦးခေါင်း ကြေရင်
ကြေ၊ မကြေရင် ဇက်ကျိုးပြီး ခါးဆစ်ရိုး ကျိုးမယ်ပေါ့၊ အဲဒီ
လို ပြောလို့ ရမလား ခင်ဗျာ”

“အများအားဖြင့် အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

ဦးခင်ဇော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် အမြင်ကနေ ခုန်ချတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်လို ခဏ်ရာ
မျိုး ရတတ်ပါသလဲ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဖေဖေ အသံက အရင်လာပြီး ကိုယ်ခန္ဓာက နောက်မှ မှတ်
တတ်ရပ်၏။

www.burmeseclassic.com

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံပါ” တရားသူကြီး၏ အရာ မပြောင်းဘဲ ပါးစပ်သာ လှုပ်သွား၏။

“ဒေါက်တာ ခန့်မှန်းချက်ကို ပြောပြပါ ခင်ဗျား၊ သူဟာ ခန့်မှန်းတာလား၊ တွန်းချ ခံရတာလား”

“ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ပြေစေလိုပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်ခင်ဗျား” ဖေဖေ နောက် တစ်ကြိမ် ငြုန်းဆို တရပ်၏။

“ဒါကလဲ ကျုပ်ကျွန်းညှိုးပေါ်မှာ မှတည်ပါတယ်-ခင်ဗျား တကယ်လို့ ဖင်ထိုင်လျက်ကျရင် ကျောရိုး၊ ခါးဆစ်ရိုး ကျိုးမယ် တင်ပါးဆိုရိုး ကျိုးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခြေဖနောင့် ပေါ်မှာ ကျရင် ခြေဖနောင့်ရိုး ကျိုးမယ်၊ ခြေသလုံးရိုး ဒါမှမဟုတ် ပေါင်ရိုးရဲ့ ထိပ်စွန်းပိုင်း [Condyles] တွေ ကျိုးကုန်မယ် ကျောနဲ့ ကျရင်လဲ ဇက်ကျိုးနိုင်ပါတယ်”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ တရားခံ အကျိုးဆောင် ကြီး မေးခွန်းကို ပြင်မေးပါ”

ဦးခင်ဇော် အသက် ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၏။

ဦးခင်ဇော် အနည်းငယ် ပြုံး၍ ခေါင်းညှစ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ အခု ဒေါက်တာတို့ ကူသပေးလိုက် ရတဲ့ လူနာ မြနှင်းဆီရဲ့ ဒဏ်ရာတွေပေါ်မှာ မှတည်ပြီး အ ဘယ်လိုကျခဲ့တယ် ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ လူနာ ဘယ်လိုကျခဲ့တယ် ဆိုတာ ခန့်မှန်းပေးပါ ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ လူနာရဲ့ ဒဏ်ရာတွေ အပေါ် ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ သူဟာ ခြေဖနောင့်နဲ့ မြေကြီးပေါ် ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

www.burmeseclassic.com

“သူဟာ ခြေဖနောင့် နှစ်ခုပေါ်မှာ အရင်ကျမယ်၊ တေ့ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်လဲမယ်၊ ဘယ်လက် ထောက်ကျမယ်၊ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဦးခေါင်းနဲ့ လက်ဝဲဘက် နံတော့ဟာ မြေကြီးနဲ့ ပစ်ဆောင်မိမယ်၊ အဲဒါဟာ ခန့်မှန်းနိုင်သလောက် သူ ဒဏ်ရာ ရပုံ ရနည်း ပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

တရားခွင်သည် ချက်ချင်း ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခဏ ငြိမ်နေပြီး ဦးခင်ဇော် ဆက်မေးသည်။

“ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာဟာ ဆေး စိတ်ပညာ ဆိုတဲ့ ဘာသာရပ် [Psychiatry] ကို ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သူ သလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်ဒီယာထရီကို ဆရာဝန် ဘွဲ့အတွက် မသင် မနေရ ဘာသာရပ်ခွဲ တစ်ခုအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ၊ Suicidal Tendency လို့ ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမည့် ဘက်သို့ စိတ်ယိမ်းယိုင်ခြင်း အကြောင်းကို- ဒေါက်တာ သိသမျှ”

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဖေဖေ နောက်တစ်ကြိမ် မတ်တတ်ရပ်၍ ကန့်ကွက်ချိန်တွင် ဦးခင်ဇော်၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ မှုန်သွား၏။

“တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ ခွဲစိတ် ကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို မေးရမယ့် မေးခွန်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက် ကို မေးရမယ့် မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်ပါတယ်”

ဖေဖေ စကားအဆုံးတွင် ဦးခင်ဇော်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။

“ရုံးမင်း ခင်ဗျား၊ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို တရားခံပြု သက်သေအဖြစ် သမ္မန်စာဆင့်ပြီး ခေါ်ယူပေးပါရန် ကျွန်တော်ရုံးတော်ကို လျှောက်ထားတင်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို တရားခံဘက်က မရခဲ့ဘူးဆိုရင်”

www.burmeseclassic.com

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်။ တရားခံ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ လျှောက်ထားချက်အရ ရန်ကုန် စိတ်ရောဂါ အထူးဆေးရုံကြီးမှ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရုံးကနေ ဆင့်ပေးပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းကြောင့် ကြောင့် လာရောက် အစစ်ခံဖို့ မဖြစ်သေးတာကို တရားအကျိုးဆောင်ကြီး စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ထပ် ထပ်ဆင့်ပေးဖို့လဲ ရုံးထောက်က ကြိုးစားပေးပါမယ်။ ဆေး စိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခု သက်သေကို မေးတဲ့ ခွန်းမျိုးကို ဒီမြို့ပေါ်က ဆရာဝန်တွေကို မေးလို့ရပါတယ်။ အခု သက်သေဟာ တစ်မြို့ တစ်ရွာက တကူးတက လာပြီး အစစ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်တယ်”

ထိုနောက် တရားသူကြီးက နံရံက နာရီဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး မှ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၏။

“ဗဟိုရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခရော့စ် မေးစရာရှိသေးရင် ဆက်မေးပါ”

ဦးခင်ဇော်၏ အသံက တိုးမိတ်စွာ ထွက်လာ၏။

“တရားခံဘက်က မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား”

ဆင်ကြမ်းမြိုင် စာပေ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အစောကြီး ဦးခင်ဇော်၏ ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းလေး ရောက်သွား၏။ မြတ်မြို့ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးဂေဟာ မြန်းဆီက ငွေတစ်သောင်း လှူကြောင်း သတင်းကို ဦးခင်ဇော်ဆီ သွားပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးခင်ဇော်က ဖုန်းလေး စကားကို မယုံချင်သလိုလို။

“ဖြူလေး ဘယ်ကကြားတာလဲ၊ တကယ် အလှူငွေထည့်ရင် ဘယ်မြို့လုံး ချက်ချင်းသိရမှာပေါ့”

“အို ဆရာကလဲ၊ တိတ်တိတ်ကလေး လှူတာဥစ္စာ”

“အေးလေ ဒါဖြင့် ဖြူလေး ဘယ်ကကြားသလဲ”

“ဖြူလေး နားနဲ့ တိုက်ရိုက်ကြားတာ၊ မြန်းဆီ ဖေဖေ ဆီ ဇာတယ်လေ၊ ဒီ မိန်းမက ချိုင်းထောက်နဲ့လဲ လှူတာပဲ ဆရာရှဲ့၊ ဆရာ ယုံတယ် မဟုတ်လား”

မြန်းဆီ ညနေခင်းရောက်လာတော့ ဖေဖေက သူ့ စာကြည့်ခန်းထဲ ခေါ်၍ ညှော်ခဲ၏။ ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စ မှန်သမျှ

ဆင်ကြမ်းမြိုင် စာပေ

မစပ်စုတော့သော ဖြူလေးသည် မီးဖိုထဲတွင် ဖေဖေအထဲ
ညနေစာ ထမင်း ဟင်းပြင်ဆင်နေခဲ့၏။ သို့သော် ဖေဖေ မီး
ရောက်လာသည်။

“သမီးရေ ဧည့်သည်အတွက် ကိုကိုး ဖျော်ယူခဲ့ပါ”

ဖြူလေး ဖေဖေ မမြင်အောင် နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပစ်လိုက်
သည်။ ထို မိန်းမကို မသဏာပေမယ့် ဖေဖေ စကားကို နား
စွာ ကိုကိုး ဖျော်ရည် တစ်ခွက် ဖျော်လိုက်ရ လေ သည်။
တတ်နိုင်လျှင် ထို ဖျော်ရည်ပန်းတန်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်လိုက်
သည်။ သို့သော် ဖေဖေ ကို ငွေတစ်သောင်း အမှုလိုက်ခဲ ပူဇော်
ထားတဲ့ အမှုသည်လေ။

ငွေလင်ပန်းကလေးထဲသို့ လက်သုတ်ပဝါကလေး ခေါက်
ထည့်၊ ပန်းကန်ပေါ်မှာ စတီး ပန်းကန်ပြား သေးသေးကလေး
မှောက်အုပ်လျက် ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်တွင်
တစ်ပိုင်း တစ်စ ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ လျှာတယ်ဆိုတာ လူ မသိစေချင်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာ
သွားလျှာပေးပါ နော်”

ခားပွဲပေါ်တွင် နှစ်ရာတန်အုပ် ပါးပါးကလေးသည် စာ
တံဆိပ်ကလေးလိုပဲ၊ ဖြူလေး လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်ချပေးပြီး
ခိုင်းခိုင်းပင် မတ်တတ်ဆက်ရပ်နေမိ၏။

ဖေဖေက ဖြူလေးကို ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြုပြီး ထို မိန်းမနှင့်
ဆက် ပေးလိုက်သေး၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြူဖြူအောင်
သမီး သူက ဖေဖေ အမှုသည် ဒေါ်မြနှင့်ဆီလေ၊ မမြ
ဆီတို့ အချင်းချင်း တွေ့ပူးကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“သိပ်တွေ့ပူးတာပေါ့ ဖေဖေ” ဖြူလေး အသံက ခပ်ရှုရှု
သွားသည်။ မျက်နှာကိုလည်း နည်းနည်းမျှ ဟန်ဆောင်ပြီး
မရပေ။ ထို မိန်းမကတော့ ဟန်ဆောင် အလွန်ကောင်း
ပါသည်။

“ဖြူလေးကို ကျွန်မ သိပါတယ် ဆရာ၊ သိပ်အပြစ်ကင်းတဲ့
အလေးမလေးပဲ၊ ဖြူလေးလို သမီးမျိုးကို ရထားတာ ဆရာ
အကောင်းပါတယ်”

ဒါ သူ ဆုံးဖြတ်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဝေဖန်စရာ
မဟုတ်ဘူး။

ဖြူလေး၏ မခံချိ မခံသာ အပြောက ဦးခင်ဇော်ကို
မော့ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ဖြူလေး ဘာကို စိတ်ပူနေသလဲ”

“အို... ကိစ္စက ရှင်းနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ ဂေဟာမှူးကို တရား
သက်သေအဖြစ် ခေါ်တဲ့ အခါ အစစ်ခံချက်ဟာ သူ့ အတွက်
သက်သာအောင် လာဘ်ထိုးတာလေ ဆရာရဲ့”

ဖြူလေး၏ အစိုးရိမ်ကြီးမှုသည် သူ့ထံ မကူးစက်နိုင်ပါ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဖြူလေးရာ၊ ဂေဟာကို လှူတဲ့ အလှူ
ငွေကြောင့် ဂေဟာမှူးဟောင်း ခေါ်စီစီက တရားလိုဘက်
ကိုဖော့ပြီး ထွက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ဂေဟာကို လှူတဲ့
ပိုက်ဆံက ခေါ်စီစီ သုံးခွင့်ရတာလဲမဟုတ်၊ ခေါ်စီစီကို လာဘ်
ထိုးတာလဲမဟုတ်၊ လာဘ်ထိုးတယ်ပဲသား၊ စာရင်းစာအုပ်နဲ့

အခြေမှတ်တမ်းစာအုပ်နဲ့ အတိအကျ ရေးထားပြီးသား စာရွက်
အတမ်းတွေပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲ”

ဖြူလေး တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မြနှင်းဆီ၏ အထက်စီး အပြုံးက သူမ မျက်ဝန်းထဲမှ
ထွက်ပါ။ ဒီ မိန်းမ ရှုံးမှဖြစ်မယ်။

www.burmeseclassic.com

အထက်ရုံး တည်ရာ သိမ်တော်ကြီးကုန်းခြေ ကတ္တရာလမ်းမှ
အောက်ရုံးဆီသို့ ခါးလယ်ဖြတ်၍ ဖြတ်လမ်း လုပ်ထားသော
အုတ်လှေကားထစ်များတစ်လျှောက် ဖြူလေး ခပ်သွက်သွက်
ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

ရုံးခန်းစကြို သို့ ဖြူလေး ရောက်တော့ တရားသူကြီး ဦးထွန်း
ရွှိန်၏ တရားခွင်မှာ စ, နေပြီ။ နောက်ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်စရာ
နေရာလွတ် ရှိသေး၏။ ဖြူလေး ဝင်သွားရကောင်းနိုး အပြင်က
ပဲ စောင့် နားထောင်ရ ကောင်းနိုး ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။
ကိုကိုကို အမှုစစ်တာလည်း ကြည့်ချင်သေး၏။ ဝင်ရမှာ
လည်း ကြောင်တောင်တောင်နိုး။

ဖြူလေး အားစား၍ ခေါင်းညွတ် အရိုအသေ ပေးထားရုံးခန်းထဲသို့ ယို့ယို့ကလေး ဝင်သွားလိုက်၏။

နောက်ဆိုင်ခုံ ဘေးစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စားပွဲ သည် တက်ခြမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် ဖေဖေက လှည့်ကြည့်သည်။ ဖေဖေ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ရိပ်ကလေးကို လှစ်ခန်း မြင်လိုက်ရသည်။ တရားခွင်တွင် ပြုံးရယ်လေ့မရှိသော ဖေဖေ၏ ဤအပြုံးသည် ဖြူလေး အတွက် သီးသန့်ဖြစ်ကြောင်း ဖြူလေး ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ အလျင်တစ်ပတ်က စွဲချက်တင်သည့် နေ့တုန်းကလည်း ဖေဖေ ဖြူလေးကို ပြုံးပြသေးသည်။

ဦးခင်ဇော် ပြောသလိုဆိုလျှင်တော့ “မြတ်စုကို သက်သေ အဖြစ် အစစ်ခံရင် ကြီးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ခိုင်းရသလို ဖြစ်မှာပဲ” တဲ့၊ ဦးခင်ဇော်သည် ကိုကို၏ စိတ်ဆတ်မှု ဒေါသ ဖြစ်လွယ်မှုတို့ကို စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ တရားရုံးမှာ အစစ်ခံလျှင် မေးသည့် မေးခွန်းထက်ပို၍ မဖြေသင့်ကြောင်း အထပ်ထပ် သတိပေးနေရသည် တဲ့။

“ဆရာ သတိပေးတဲ့ အထဲမှာ တစ်ခုလောက်ထပ်ပြည့်လိုက်ပါ ဆရာ၊ တရားခွင်မှာ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံတဲ့အခါ ဖေဖေကို ယောက်ျားမလောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ မမြင်ဘဲ

ဆောင်ချမယ့် တစ်ဘက်ရှေ့နေ တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ပါလို့ နော် ဆရာ”

ထိုစကားကို ဖြူလေး စိုးရိမ်တကြီး ပြောတော့ ဦးခင်ဇော်က ခေါင်းညွတ် လက်ခံခဲ့ပါသည်။

“... အဲဒီ အုတ်အစွန်းကလေးဟာ ဘယ်လောက် ကျယ်သလဲ”

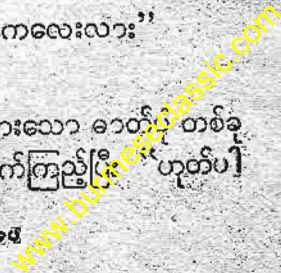
“တစ်ထွာကျော်ကျော် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ည အမှောင်ထဲမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပ် မသိကွဲပါဘူး”

“ဝရန်တာနဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

“နီးနီးကလေးပါ၊ လက်တစ်ကမ်းလောက်ပါပဲ”

“ဟောဒီ ဓာတ်ပုံထဲက အုတ်အပြားကလေးလား”

ဦးခင်ဇော်က ဖိုင်တွဲထဲမှ ပုံကြီးချဲ့ထားသော ဓာတ်ပုံ တစ်ခုကို စားပွဲပေါ် ချပြသည်။ ကိုကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ပြီး “ဟုတ်ပါ

တယ်” တု ဖြေလေသည်။ ဦးခင်ဇော်က ဖေဖေ အား ဓာတ်ထောင်ပြုပြီး နောက် တရားသူကြီးဆီ လျှောက်သွား၏။ တရားသူကြီးကို ဓာတ်ပုံပြနေသည်။ ထို့နောက် ပြန်လျှောက်ထားသည်။

“သူ အဲဒီ အပေါ် ဘယ်လိုတက်သလဲ မင်း မြင်သလား”

“မမြင်လိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဘဲ ပြန်ဖြစ်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်၊ တံခါးဆီ တောင့်လျှောက် ဆက်သွားလိုက်ပါတယ်။ အပြင် လှေကားဆီ ထွက်မယ် လုပ်ပြီးကာမှ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဦးမှ ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဝရန်တာဘက်ကို ပြန်သွားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဝရန်တာမှာ မရှိတော့ပါဘူး။”

“ကိုကို အသံက တုန်ယင်မှု အနည်းငယ်မှ အပ ချောစွာ နေ၏။”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က အိမ်ထဲ သူ ပြန်ဝင်သွားတယ် မှတ်လို့ ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ အခန်းရှိရာဘက်ကို အော် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်လို နှုတ်ဆက်သလဲ”

“မမြဲနှင်းဆီ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် လို့ အော် နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ အသံကို ဝရန်တာ လက်ဝဲဘက် အပြင်ဘက်ကနေ ကြားလိုက်ရပါတယ်”

“ဘယ်လို အသံလဲ”

“စကားလှမ်းပြောတဲ့ အသံပါ”

“ဘယ်လို ပြောသလဲ”

ကိုကို ခဏ ဝိုင်သွားပြီးမှ ခေါင်းမော့၍ ဖြေသည်။

“မောင်ရေ မြ ဒီမှာ တဲ့”

ထို စကားသည် ဖြူလေး၏ နှလုံးသားကို ဆုတ်ညစ်ခြင်းလိုက်ရသလို ကျပ်ခဲ နာသွားစေ၏။

မောင် တဲ့။ ဤ အသုံး အနှုန်းသည် ဖြူလေးအောင်
 တစ်သက်လုံး ခြိမ်းခြောက် နေပေတော့မည်။ ချစ်သူ တစ်ယောက်
 ကို မိမိလက်ထဲမှ အလှခံလိုက်ရသော အဖြစ်သည် မိမိ
 တစ်ယောက်၏ အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းကြောင်း သက်သေ
 ပြချက်တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။ ဖြူလေး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အ
 သည် ဖြူလေး၏ တစ်သက် တယ်တော့မျှ ဖြေဖျောက်
 တော့သည့် အရှုံးဖြစ်သည်။ ဖြူလေး အကြိတ်၍ ကိုကို
 ဝေးဝေးနေမိသည်။

ဤ လူကို ဖြူလေး ချစ်မြတ်နိုးစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဖြူလေး သိချင်လှပါသည်။ ကိုကိုဟာ မြန်းဆီကို ချစ်
 တယ် မဟုတ်လား။”

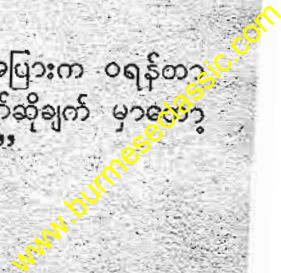
“သိပ်ချစ်တာပဲ မြရယ်” လို့ ရေရွတ်ခဲ့လေသလား။ ဖြူလေး
 နာကြည်း ကြေကွဲမှု များစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး မျက်ရည်
 တွေတွေကျ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေခဲ့ရသည့် ည တွေမှာ လေး
 ဆောက်တည်ရာမရ ဒေါသများ နာကျင် ဆုံးရှုံးမှုများဖြင့်
 တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ကျန်ဆုံးခဲ့ရသည့် ညတွေမှာလေ။

တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေ အလိုရှိတာဟာ ရိုးသား
 ခြင်းမူ မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ကွေ့ လိမ်ညာမှုတွေပဲ။ ဣန္ဒြေ
 သိက္ခာ မဟုတ်ဘူး။ လျှပ်ပေါ် လော်လည်တဲ့ မြူဆွယ်မှုတွေပဲ။
 အေးမြ နူးညံ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မဟုတ်ဘူး။ ပူပြင်း လောင်
 ချွတ်တဲ့ ရမ္မက်တွေပဲ။

ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရယူဖို့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကို ခွာချ
 စစ်မှ ရမယ် ဆိုရင် ဖြူလေး တစ်သက်လုံး အဲဒီ ယောက်ျားကို
 ထက်လွတ်ခံပစ်လိုက်မယ် ဆိုတာ ကိုကို မသိလေရော့သလား
 သွယ်။

“အဲဒီတော့ သူက ပြောတယ်။ လူတွေမှာ နောက်ဆုံး
 လက်နက်တော့ ရှိကြတာပဲ တဲ့။ ကျွန်တော်က လိမ့်ကျလိမ့်မယ်
 ပြန်ဆင်းခဲ့ပါလို့ ပြောတော့”

“နေဦး၊ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ ဆိုတော့ အုတ်အပြားက ဝရန်တာ
 ထက် မြင့်သလား၊ မင်း စောစောက ထွက်ဆိုချက် မှာပေး
 ဝရန်တာထက် နိမ့်တယ်လို့ ထွက်သွားတယ်”

“အမှန်ကတော့ အုတ်အပြားက ဝရန်တာထက် နိုင်တယ်။ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ မသေချာပါဘူး။ သူ ဝရန်တာဘက်ကို ပြန်ရောက်လာစေချင်တဲ့ လုံခြုံစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ သူ လိမ္မော်ကျွန်းတော် စိုးရိမ်နေခဲ့တာပဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဦးခင်ဇော်ကို ဖြူလေး ငေးမောနေမိသည်။ ဥပဒေ စာအုပ်တစ်ခုထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ရှေ့နေ တစ်ယောက်ဟာ သက်သေရဲ့ အဖြေကို ကြိုတင် မသိဘဲ မေးခွန်း မထုတ်ဘူး တဲ့။

“ကောင်းပြီ၊ ပြန်တက်ခဲ့ပါ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါကို ပြောတော့ တရားလိုက ဘာပြောသလဲ”

“သူက တမင် ခုန်မချဘဲတော့ မကျပါဘူး တဲ့၊ ဒီပေါ်မှာ သူ မကြာခဏ ရပ်ပြီး သစ်ခွပန်း ခူးခဲ့ဖူးပါတယ် တဲ့၊ အုတ်အစွန်းက အကျယ်ကြီးပါ တဲ့”

မြနှင်းဆီသည် ကိုကို ကို အကျပ်ကိုင်လို စိတ်ဖြင့် ကြိုအုတ် အစွန်းပေါ် တက်ရပ်ခဲ့တာလား။ သို့မဟုတ် ကျီစယ်လို

စိတ်ဖြင့်လား။ တကယ်ရော သူမ အဲဒီ အပေါ်က ခုန်ချခဲ့တာ အား။

“.... အပြန်အလှန် ပြောပြီးတော့ သူက နောက်ဆုံးအကြိမ် မေးမယ် တဲ့၊ သူ့ကို လက်ထပ်မှာလား တဲ့”

“အဲဒီ မေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မြနှင်းဆီရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဟာ ဘယ်လို ရှိနေသလဲ နည်းနည်း ရှင်းပြပါဦး”

“မှောင်ရိပ်ကျနေတာမို့ သူ့ မျက်နှာ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခြိမ်းခြောက်သလို အသံ ချီးပါ။ သူ့ လေသံက သိပ်မာပါတယ်”

“ဆက်ပြောပါ၊ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့ ပြောမိပါတယ်။ သူက မြ ရူးတာ မရူးတာ မောင့် အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး တဲ့၊ မောင့် အလုပ်က ပြေဖို့ပဲ တဲ့၊ လက်ထပ်မှာလား မထပ်ဘူးလား တဲ့”

တရားခွင်သည် တရားသူကြီး၏ ထွက်ချက်ကြောင်းပေးသ
လို့၍ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ တရားသူကြီး၏ အသံမှာ
နှင့် ဦးခင်ဇော် နှစ်ဦးလုံး အသံထက် ပို၍ ကျယ်သည်။

တကယ်တမ်း ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်သွားသည် ဆိုလျှင်
မိန်းမလောက် မိုက်မဲသူ လောကမှာ မရှိနိုင်။ ဤ မိန်းမ
ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ နှလုံးသား နူးညံ့မှု ပျော့
တို့ကို မိမိ အသက်နှင့် လောင်းကြေးထပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

“နောက်ပြီးတော့ရော”

“ခုန်ချလောက်အောင် သူ ရူးသွပ်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တော့”

“ဒီ အဖြေကို ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဖေဖေ ဝုန်းခနဲ ထရပ်တော့ အဖြေထဲတွင် နှစ်မျောနေသည့်
ဖြူလေးပင် လန့်ဖျပ်သွား၏။ ကိုကိုလည်း ဖေဖေကို ဆက်ဆံ
မော့ကြည့်၏။

တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သက်သေဟာ တရားလိုရှိ အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထင်
ချက် ပေးခွင့် မရှိပါဘူး။ ထင်မြင်ချက်မပါဘဲ ဖြေပါ”

တရားသူကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အဆုံးတွင် ဦးခင်ဇော်က
ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်ပြပြီးမှ ကိုကိုကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ရူးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာတွေ မပါဘဲ ဖြေပါ” ဟု မေးပေး
သည်။

“သူ ခုန်ချမှာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မစိုးရိမ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် မစိုးရိမ်တာလဲ”

“သူ ... သူဟာ အရာရာကို အကွက်ချ စီစဉ်တတ်တယ်ဆို
တာ သူနဲ့သိကျွမ်းတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်တော် သိနေခဲ့လို့ပါ။
ဘာ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်ချင်အောင် အကျပ်တိုင်း
နည်း တစ်ခုပဲလို့ သိနေခဲ့လို့ပါ”

“နောက် ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

ထို မေးခွန်းကို ကိုကို တော်တော်နှင့် မဖြေပါ။ အကြာမှ ခပ်တိုးတိုး ဖြေ၏။

“သူ မေးတာကို မဖြေမိဘဲ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေမိတာ သူ ထပ်မေးပါတယ်၊ လက်ထပ်မှာလား တဲ့”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ဟင့်အတိုင်း လို ဖြေလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီနောက်ကော”

“အဲဒီနောက်”

ကိုကို ခဏ ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ တရားခွင် မှာထိုင် ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ သူ့ နောက်ထောင့်

စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဖြေလိုက်လေ ကိုကို၊ ဒီလောက် အကြာ ငြိမ်နေနဲ့။

“ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားဝ မထင်ထားခဲ့ပါဘူး၊ သူ အဲဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ သူ....”

“သူ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ.... ခုန့်ချလိုက်ပါတယ်”

ခဏ ငြိမ်သက်သွား၏။

“သူ့ကို လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ ဖြေပါ”

ကိုကိုက ကိုခင်ဇော်ကို မော့ကြည့်သည်။ ကိုကို ပုံစံက ခင်ဇော် ဘယ်အဖြေကို လိုချင်ပါလိမ့် ဟု ဒွိဟ ဖြစ်နေပုံမျိုး မရှိနောက် ဦးခင်ဇော်က အားပေးသလို မသိမသာ ပြုံးပြ၏။

“ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲဖို့ မကြိုးစားခဲ့မိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲ...လုံးဝ မထင်ထားလို့ပဲ လှမ်းဆွဲထားဖို့ သတိကို မရတာပါ။ သူ့ အဲဒီလို ခုန်ချလိမ့်မလို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ထားပါဘူး။”

သည်မိန်းမ ကိုကို ကို ရဖို့ သုံးခဲ့သော နည်းမျိုးစုံအနက် နည်းလည် အမှားယွင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း သူမတာသာ သိထားပါလိမ့်မည်။ ဒါဖြင့် သူမ ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ချခဲ့ပါလိမ့်။

ဦးခင်ဇော်က အခင်း မဖြစ်ပွားမီ မငိုမကွဲများ အကြောင်း မေးနေစဉ် ဖြူလေးကတော့ ‘ခြင်းဆီကို မြင်ယောင်နေသည်’

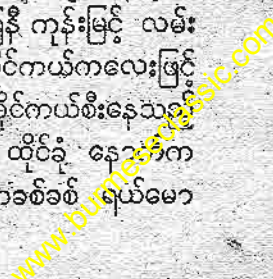
မထိတထီ ပြုံးတတ်သော နှုတ်ခမ်းများ၊ ဖြူလေးကို အဆင်မပြေစွာ ကြည့်သော မျက်ဝန်းများ... ‘မင်း ဝါနဲ့ ပြိုင်ပြီး ရအောင် ယူနိုင်ရင် ယူလေ’ ဟု စိန်ခေါ်သလို ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းများ။

“...လို့လဲ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒါ့အပြင် သူက ပြောသေးသေး၊ မောင်ကို မြေမှ မရရင် အဲဒီ ကောင်မလဲ မရစေရဘူး။”

ဖြူလေး ကိုကို သက်သေ ထွက်ချက် စကားကြောင့် ကြည်း စက်ဆုပ်စွာ ဝိုင်ကျသွား၏။ မြင်းဆီ၏ အမှန်းသည် သူမထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရောက်လာပြီး သူမကို ပူပြင်းစွာ လောင်မြိုက်ရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဟိုတုန်းကတော့ ကိုကိုဟာ အင်မတန် အပြစ်ကင်းခဲ့တယ်။ အခုတုန်းကတော့ မြတ်စုနှင့် ဖြူဖြူအောင်ဟာ အလွန် ချစ်ခင်တတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူမ အလွန် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်။

‘ခိုလ်တောင်’ ရေတံခွန်သို့ အတက်လမ်း ကျောက်စရစ်ခဲများ ကျောက်တုံးများ ပြန့်ကျဲနေသော မြေနီ ကုန်းမြင့် လမ်းကလေးကို ဖြူလေး၏ ရွှေအိုရောင် ဆိုင်ကယ်ကလေးဖြင့် ချစ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက ရှေ့က ဆိုင်ကယ်စီးနေသည့် ဦးခင်ဇော်ကို ခါးဖက်ရမှာ ဖြူလေး ရှက်ခဲ့လို့ ထိုင်ခုံ နေရာက ခုန်ထကာ လေးကိုပဲ တအား ဆုပ်ကိုင်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မော

ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ ဖြူလေးကို ကိုရေခပ်တိုက်စဉ် ဖြူလေး၏ ဆံပင်ပျော့ကလေးများ မြေနှိပ်များ ကပ်ငြိနေတာကို ကြည့်လျက် ကိုကို တဟားဟား ရယ်မော စ၊ နောက်ခဲ့သည်။ တောင်ကမ်းပါးယံ အောက်မှ သစ်သီးခြင်ကြီးများကို နောက်ခံထားလျက် ကိုကို ဖြူလေးကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးခဲ့သည်။ ခလုတ်ကို တော်တော်နှင့် မနှိပ်ဘဲ အကြာကြီး တမေ့တမော ချိန်နေတာ ဖြူလေး စိတ်မရှည်လို့ ခြေဆောင်ခဲ့သေးတာ။ နှုတ်ခမ်း စုလိုက်တော့ ကိုကိုက ထိုပုံကို အမိအရ ရိုက်ခဲ့တာ။ ဘာလို့ ဒီလောက် အကြာကြီး ဖြစ်နေတာလဲ ဟု မေးတော့ ခလုတ်နှိပ်ရမှာ မေ့လို့ တဲ့။ ကဲ....”

ထိုနေ့ကပဲ အပြန်မှာ ဖြူလေး ကတ်ကြေးကိုက် စားချင်တယ် ပူဆာတော့ ကိုကိုက ညနေမှ ကျွေးမည် ဟု ငြင်းနေသေးသည်။ ဖြူလေး စိတ်ကောက်ချင်သလို ဖြစ်လာတော့မှ ကိုကိုက အလျှော့ပေးကာ ဖြူလေးတို့နားက ကတ်ကြေးကိုက် ဆိုင်မှာ ကျွေးသည်။ ကိုကိုမှာ ကြေးပြားက ကတ်ကြေးကိုက် တစ်စုံစာပဲ ရှိတာကို ဖြူလေး မသိခဲ့ပါ။ ဖြူလေး စားသမျှ ထိုင်ကြည့်ပြီး ဘေးနားမှာ ရေခဲနွေးကြမ်းကိုချည်း တစ်ခွက်ဖြူ တစ်ခွက် သောက်နေခဲ့သော ကိုကို အပြုံးကလေးကို ဖြူလေး သတိရမိသည်။

“ကိုကိုရော စားလေ” ဟု ဖြူလေး ပြောတော့ ကိုကို ဆာဘူးတဲ့လေ။ အကြောင်းစုံ သိသွားတော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဖြူလေး အံ့သြ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အရပ်တုန်းကတော့ ကိုကိုဟာ ဖြူလေးကို သိပ်ချစ်ခဲ့မှာပါ။

“မင်း ဝရန်တာကို ဘာကြောင့် ထွက်သွားတာလဲ”

ဖျတ်ခနဲ ထွင်သွားသော အာရုံကို ပြန်ထိန်းချုပ် လျက် အရူးခွင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖေဖေသည် မတ်တတ်ရပ် လျက် ကိုကိုကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေ အသံမှာ ထူးခြားစွာ မာထန်နေ၏။

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခီဘက်ကို ထွက်သွားမိတာပါ”

ဖေဖေ အသံနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ကိုကို အသံက တိုးတိတ်စွာ ရိုကျိုးဟန် ပါဝင်နေခဲ့၏။

၂၀၄။ ။ ဂျား

“စိတ်ညစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဖြူလေး အဖေကို မင်း ဖွင့်ပေး
မယ်လို့ အယုံသွင်းတာကို တရားလိုက် မယုံကြည်လို့ စိတ်ညစ်
တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖေဖေ အသံက တင်းမာသံခ လာက် ကိုကို အသံက
တိမ်စွာ အားနည်းလျက် ရှိသည်။

“သက်သက်ကို အမြည်းဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အိုး... ကိုကိုကလည်း မြန်းဆီက ဝယ်ခိုင်းလို့ပါ လို့
လိုက်ပါတော့လား။

“အရင်တုန်းက အဲဒီ အိမ်မှာ တစ်ခါမှ အရက် မသောက်
ဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီ နေ့ကမှ အရက်သောက်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သက်သက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ ကိုးဆယ်တန်က မင်း
ဦးဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တစ်အိမ်လုံး အဲ... ဝရန်တာမှာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့တာ အမှန်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီလို မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း သိပ် မကြာ
ခင်မှာ တရားလို အောက်ကျသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ပြောပါ”

ဖေဖေသည် ကိုကိုအား စောဒကတက်ခွင့် လုံးဝ မပေးပါ။

“လက်ဗွေ ပုံစံတွေဟာလဲ ဝရန်တာကပဲ ရဲ့ခဲတယ် ဆိုတာ ပါရဂူ ထွက်ချက်အရ မင်း သိတယ်နော်”

“သိပါတယ် ခင်ဗျာ” ကိုကို အသံက တိုးတိုးကလေး

“အုတ် အစွန်းပြားကလေးပေါ်က ခြေဗွေရာ ရခဲ့သလား”

“အဲဒါ မြနှင်းဆီ ဖျက်ပစ်တာ”

“မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ပြောပါ”

ကျယ်လောင်သော ဖေဖေ အသံက အေးစက် စူးစူးစားစား သွားလို့ ထက်နေသည်။ ကိုကိုက ဖေဖေကို ပထမအကြိမ် မော့ကြည့်၏။

“မြနှင်းဆီတို့ တိုက်ကို ဆေးမသုတ်ခင် နှစ်ပတ်တုန်းက ဣလိုရဲ့တဲ့ လက်ဗွေရာ ခြေဗွေရာတွေထဲမှာ အုတ်အစွန်းပြား ပေါ်က ခြေဗွေရာ ပါသေးသလား၊ ပါရင် ပါတယ် မပါရင် မပါဘူးပေါ့”

“မပါ ပါဘူး” ကိုကို ခေါင်းပြန်ငုံ့ သွားသည်။

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညမှာ ကမ်းစပ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ လှေတွေ စက်လှေတွေထဲမှာ တရားလိုရဲ့ စက်လှေ မပါဝင်ဘူးဆိုတာ မင်း သိသလား”

ကိုကို အကြာကြီး မော့ကြည့်နေပြီးမှ “မသိပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

“တရားလိုရဲ့ ဝရန်တာကနေ ကမ်းနားဘက်ကို ကြည့်ရင် ရပ်ထားတဲ့ စက်လှေတွေ၊ လှေတွေကို မြင်နိုင်သလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ပြည်တော်သာ တံတားဆီကို တရားလိုရဲ့ တိုက် ပရန်တာကနေ မြင်ရသလား”

www.burmeseclassic.com

“မမြင်ရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရပ်ထားတဲ့ စက်လှေတွေကို မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ညတုန်းက တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ မင်း ပြောခဲ့တဲ့ စက်လှေဟာ ပြန်ထွက်လာတဲ့ စက်လှေလား”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် အဲဒီလို မပြောခဲ့ပါဘူး”

“တရားလိုဟာ ဝရန်တာ ထောင့်ချိုးမှာ ထိုင်နေခဲ့တယ်။ မင်းက သူ့ကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်အောင် လှည့်စားခဲ့ခဲ့တယ်။ သူ ပြန်လှည့် မလာခင် မင်း သူ့ကို တွန်းချလိုက်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အုတ်အပြားကလေး ပေါ်ကနေ ခုန်ချတာပါ ခင်ဗျာ”

“မြန်းဆီဟာ အဲဒီ ညက အုတ်အစွန်းပေါ်မှာ လုံးဝတိတ်တက်မရပ်ခဲ့ဘူး။ မင်း လိမ်ထွက်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ဘူး....” ကိုကို အသံက အကျယ်ကြီး၊ ဒေါသကို ငိုနိုးချုပ်ထားရာက ပွင့်ထွက်သွားသည့် အသံမျိုး။

“သူ အဲဒီ အပေါ်မှာ ရပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အပေါ်ကနေ ခုန်ချခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မလိမ်ဘူး။ ကျွန်တော်”

ဘုရား.... ဘုရား။

ဦးခင်ဇော်က ကိုကို ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်း ဆုပ်လိုက်ချိန်တွင် ကိုကိုက ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။

“အဲဒီ မိန်းမဟာ လိမ်တဲ့ ညာတဲ့ နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်ပြီး သား၊ ဦးလေးတို့ သူ့စကားကို ဒီလောက်ထိ”

“မောင်မြတ်စု”

တရားသူကြီး၏ မျက်နှာမှာ စိတ် ရှုပ်ထွေးနေဟန် ရှိသည်။

“ရုံးတော်ရှေ့မှာ ထွက်ဆိုနေတယ်ဆိုတာ သတိရပါ”

တရားသူကြီး၏ သတိပေးချက် အပြီးတွင် ဦးခင်ဇော်က ကိုကိုကို ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်မိအောင် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ထိန်းပေးသည်။ ဦးခင်ဇော်၏ အားပေးပြုံးကြောင့် ကိုကိုကို ပျော့ခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဖေဖေက ကိုကို စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင်သည်အထိ စောင့်နေပြီး မေးခွန်း ထပ်မေးသည်။

“မြနှင်းဆီက သူ့ကို လက်ထပ်ပါလို့ တောင်းပန်ခဲ့တာ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက ငြင်းခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတောင် မင်းက ငြင်းခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တရားလိုက မင်းကို အဝတ်အစားတွေ၊ လက်ဆွဲအိတ်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိတ်လီနဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံ ဒါ့စ်ကုမ္ပဏီတွေက ထုတ်တဲ့ ပုံကြီးချွဲ ကိရိယာနဲ့ ပုံကူး စက်တွေကို ဝယ်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါတောင် သူ့ကို မင်း လက်ထပ်ချင်ခဲ့ဘူး နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် လက် မထပ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်ဘူး”

“ဪ... ” ဖေဖေ အမူအရာက အလွန် အံ့သြသွားသလို။

“ခါဖြင့် မင်းနဲ့ သူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့တာဟာ ပစ္စည်းတွေကြောင့်လို့ ပြောရင် ရမလား”

“အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး” ကိုကိုအသံက တိုးတိမ် သွားလေသည်။

“သူနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ရင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးသူက တောင်းသလား”

“မတောင်းပါဘူး”

“မင်းကရော သူ့ကို အဲဒါတွေ ပြန်ပေးဖို့ စိတ်က ရှိသလား”

“ပြန်ပေးဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရစ်ကျ နေရင် ငွေချေသွားဖို့တော့ စိတ်ကူး ရှိပါတယ်”

“သူ့ပစ္စည်း အားလုံးပေါင်း တစ်သိန်းနှီးပါး တန်တာ မင်း သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

ကြေမ့ သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း ၃၉၃

“ငွေ တစ်သိန်းကို အရစ်ကျ စနစ်နဲ့ ငွေချေမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်လ ဘယ်လောက် ငွေသွင်းမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

ကိုကို မဖြေနိုင်ပါ။ ဖြူလေး သက်ပြင်းချလျက် ဖေဖေကို ငေးကြည့် နေမိသည်။ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအားလုံး ထို့ ဖြူလေး ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိသည်။ တကယ်ဆို ဖေဖေနဲ့ကိုကို ဟာ တရားခွင်မှာ ရန်သူတွေလို ရင်ဆိုင်ရဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

“ကောင်လေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့ သားပဲ သမီးရဲ့” ပထမ ဦးဆုံး အကြိမ် ကိုကို အိမ်လာလည်စဉ်က ဖေဖေ ပြောခဲ့သော ကောင်း၊ ဖေဖေရယ် ဘာဖြစ်လို့များ မြှနှင်းဆီအပ်တဲ့ အမှုကို လက်ခံ လိုက်ရတာလဲ။

“မြှနှင်းဆီနဲ့ အပြိုင် မင်းမှာ နောက်ထပ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပတ်သက် နေသေးတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြနှင်းဆီ မရှိရင် အဲဒီ မိန်းကလေးကို အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရမှာပေါ့ နော်”

“မြနှင်းဆီက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဇွတ်ဝင် လာတာပါ”

“အဲဒီလို ဇွတ်ဝင်လာပြီး နှောင့်ယှက်လို့ မင်း သူ့ကို ရှောင် ချင်နေတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဟာ မျက်မြင် သက်သေ မရှိခိုက် တရားလိုကို တွန်းခွဲပြီး အခုမှ သူ့ဘာသာသူ ခုန်ချတာပါလို့ လိမ်လည်ပြီး ထွက်ဆိုနေတာဆိုရင် မင်း ဘာပြောမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြော နေတာပါ”

ဖေဖေက ခဏငြိမ်သက်စွာ ကိုကိုကို ငုံ့ကြည့်ပြန်၏။ အထဲ ထိုးဖို့ အကွက် စောင့်နေသော လက်ဝှေ့ သမား တစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဟို မိန်းကလေးနဲ့ရော ပြတ်သွားပြီလား”

ဖေဖေ မျက်နှာမှာ သမီးရှင် တစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုး နှိပ်ပါ။

“ပြတ်တောက်လုဆဲဆဲ အခြေအနေတော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ် ပေါ့”

“နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း တွဲခဲ့တယ်လို့ ပြောရင် လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေဟာ သမီးနဲ့ တရားခံကို သဘောတူချစ်ပါ့မလားဟု နှလုံး သံသယ ဖြစ်မိသည်။

“နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ဆိုတော့ ပြဿနာတွေ တက်မှာပေါ့၊ နှစ်ယောက်ယောက် မရှိမှ အေးမှာ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျာ”

ကိုကိုက ဖေဖေကို မော့ကြည့်၏။ ဖေဖေက မျက်လုံးထဲ
စူးစိုက်ရာမှ လုံးဝ မလွှဲဘဲ ကြည့်သည်။

“ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးခင်ဇော် ပြုံးခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လေသည်။

“တရားလို အကျိုးဆောင်ကြီးဟာ သက်သေဆီက လိုချင်တဲ့
အဖြေကို မရ ရအောင်....”

“ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့
မေးခွန်းကို ပြင်မေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

ဖေဖေက ခေါင်း ညွတ်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး ကိုကို ဘက်ညီ
ငုံ့ကြည့်သည်။

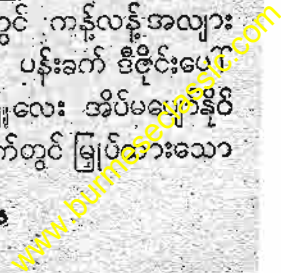
“မြနှင်းဆီကို ခွာချဖို့ ခက်ခဲနေတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာပြော
သဲ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုကို ရယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် အံ့ရတာလဲ။ မိန်းမ
ဆစ်ယောက်ကို ခွာချပစ်ဖို့ အတွက်တော့ အဲဒီ မိန်းမကို သတ်
ဖို့အရာ မလိုပါဘူးလို့ ဘာလို့ မဖြေတာလဲ။ အခု ဖေဖေဟာ
သူလိုချင်တဲ့ အဖြေကို ကိုကိုဆီက ရသွားပြီ ကိုကိုရဲ့။

မုတ်သုံလေသည် အခန်းထောင့်က ပိစောက်ပင်၏ အကိုင်းများကို ချိုးချလိုက်၏။ မှန်တံခါးများ စေ့ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းထဲတွင် ဖိုးရိပ် မိုးငွေ့ဖြင့် စိုထိုင်းနေသည်။

နောက်ကျောနေရာတွင် ပန်းပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်တည်း အပြည့်ပါပြီ။ တခြား နေရာတွင် အဖြူရောင်သက်သက်ဖြစ်သော ဝိုင်အင်္ကျီပွင့်ကြီးထဲတွင် ဖြူလေး၏ ဝေးညှက်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေး နစ်မြုပ်နေသည်။ မွေ့ရာပေါ်တွင် ကန့်လန့်အလျား မောက်လျက် မွေ့ရာ၏ အစိမ်းရင့်ရောင် ပန်းခက် ဒီဇိုင်းပေါ်တွင် မျက်နှာအုပ်လျက်ရှိသော်လည်း ဖြူလေး အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။ အခန်းခေါင်းရင်း မျက်နှာကြက်တွင် မြုပ်ထားသော

ဖန်ချောင်း၏ ညီညာသော အလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံး ဖြူကျလျှောက်ရှိ၏။ စားပွဲတင်နာရီသည် ည ၁၁ နာရီနှင့် ၁၀ မိနစ်ကို ပြနေသည်။

ခဏငြိမ်သက်နေပြီးတော့ ဖြူလေးသည် ခေါင်းထောင်က မွေ့ ရာပေါ်ကို လက်ထောက်လျက် စားပွဲပေါ်မှ မှတ်စုစာအုပ် ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“မိမိ ဘာမျှမတတ်နိုင်သော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ပူပင် သောက မရောက်ပါနှင့်” ဟူသော စကားကို ဆန့်ကျင်လျက် ဖြူလေး စာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ တရားခွင်တွင် ဝင် ရောက် နားထောင်စဉ် မိသမ္မူ ဒရောသောပါးလိုက်ရေး၍ စိတ် ဝင်စားမိသော တရားခံပြုသက်သေ ထွက်ချက်များ ဖြစ်သည်။

တရားခံပြုသက်သေ(၂)ဒေါ်စိစိ [ယောက်ျားတစ်ယောက် လို ထွားကျိုင်းသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။]

အဓိက စစ်ခမ်းခြင်း။

မေး မြနှင်းဟာ ဘယ်အချိန်က မိဘမဲ့ မိန်းကလေးဂေဟာ ကို ရောက်ပါသလဲ။

ဖြေ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်း က ရောက်ပါတယ်။

မေး သူ့ အသက်ကို သိပါသလား ခင်ဗျာ။

ဖြေ မွေးသက္ကရာဇ် အတိအကျ ပေးပါတယ်။ ၁၉၆၂ ခု စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ပါ။

မေး သူ့ကို ဘယ်သူတွေ့က လိုက်ပို့ပါသလဲ။

ဖြေ ဘုတ်ပြင်း မြို့နယ်ကောင်စီက တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်နဲ့ လောလောဆယ် မြနှင်းကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မွေးစားအမေ ဒေါ်ချစ်တို့ လိုက်ပို့ ပါတယ်။

မေး ဂေဟာမှာ သူ့ရဲ့ ပြုမှုဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ဒေါ်စိစိ မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါ ခင်ဗျာ။

ဖြေ မြနှင်းက လူမှုရေး လုပ်ငန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လှပချင်စိတ် ပြင်းထန်တယ်။ ဘဝင်လဲ နည်းနည်းမြင့် တယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်

တယ်။ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တယ်။ မှတ်ချက် ခဏ ခဏ အရေးခံရတယ်။

မေး ... ဂေဟာမှူး လုပ်သက်အတွင်းမှာ မြှင့်နိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ချက်တွေရှိရင် သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

(စာအုပ်လွန်ကြည့်လျက်)

ဖြေ ... ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့မှာ ကျွန်မ ရုံးခန်းကို တစ်ခါရောက်ပါတယ်။ သူနဲ့ တွဲပြီး ကြိမ်ရက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရန်ဖြစ်ရင်း အုတ်ခဲကျိတ် ထုလို့ပါ။

၁၉၇၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့မှာ တစ်ခါရောက်တယ်။ အိပ်ရာချင်းကပ်လျက် ကောင်မလေးရှဲ့ လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်း ခိုးတယ်ဆိုတဲ့ တိုင်ကြားမှုကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် လက်သည်းဆိုးဆေးကို သူ့ လက်ထဲ ဆိုးထားတာကလွဲလို့ ပုလင်းရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

၁၉၇၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ တစ်ခါရောက်တယ်။ ညနေစောင်း အချိန်မှာ ခြံစည်းရိုးနဲ့ မှာ အပြင်က ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုခွာတွေ့လို့ပါ။

နောက်ဆုံး အကြိမ်ကတော့ ၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက် ညပဲ။ အဲဒါကတော့ ပုလင်းကွဲနဲ့ ကိုယ့်လက်ကို လှီးဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ပါ။

မေး ... ပုလင်းကွဲနဲ့ ကိုယ့်လက်ကို လှီးဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်များ မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးထားပါသလား ခင်ဗျား။

ဖြေ ... အသေးစိတ် ရေးမထားပါဘူး။

မေး ... ဒေါ်စိစိ ခင်ဗျား၊ မြှင့်နိုးကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေး မေးမြန်းခဲ့ပါသေးသလား။

ဖြေ ... ဟုတ်ကဲ့၊ မေးခဲ့ပါတယ်။ သူက ဘာမှမဖြေတဲ့ တစ်ချိန်လို့ ဝိုနေခဲ့ပါတယ်။

ပြန်လှန် စစ်မေးခြင်း။

မေး ... ဒေါ်စိစိ ခင်ဗျား၊ အဲဒီနေ့က မြှင့်နိုး ဆီရောက်တော့ ပုလင်းကွဲကို သူ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ မြင်ရပါသလား။

ဖြေ.... မမြင်ရပါဘူး။

မေး.... သူ့ လက်သူ လှီးဖို့ကြိုးစားနေတာရော မြင်ရပါသလား။

ဖြေ.... မမြင်ရပါဘူး။

မှတ်စုစာအုပ်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရင်း ဖြူလေး ပြုံးနေစေ ဖြစ်နေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဒေါ်သုန်ကိုတော့ ဦးခင်ဇော် ယိုင်လဲသွားအောင် ကြိုးစားနိုင်ပေလို့၊ ဖေဖေနဲ့ ယှဉ် ဦးခင်ဇော်က နည်းနည်းမျှ အရည်အသွေး မညံ့ဘူးဟု သူမ အမှုသည်ပီပီ ကိုယ့်ရှေ့နေ ကိုယ်ပြန်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။ ဦးခင်ဇော် မေးသော ပြန်လှန် မေးခွန်းတစ်ခုကို သူမ လိုက်မှတ် မထားပေမယ့် မှတ်မိသည်။

“သေလုမြောပါး.... နေ့သေမလား၊ ညသေမလား၊ မသိဘဲ လူနာတစ်ယောက်ဆီကနေ ငွေတစ်သောင်းချေးပြီး တိုက်ဆေးသုတ်ရတယ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စက ဒေါ်သုန်လို လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ခံရလောက်အောင် အခက်ကြီးနေပါသလား” ဟူသော မေးခွန်း။

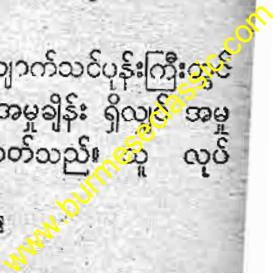
အဲသည်တုန်းက ဒေါ်သုန် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး မခံနိုင်စိတ်နှင့် ထွက်ချက်တွေ ရှေ့နောက်လွဲကုန်တာ သူမ သတိရသည်။ ဖေဖေ သက်သေတွေထဲမှာတော့ မခိုင်မာဆုံး သက်သေပေါ့။ ဖြူလေးတောင် ကျိတ်ပြီး ရယ်မောခဲ့သေး၏။

ဦးခင်ဇော်ကို ပြောပြတော့ ဦးခင်ဇော်က ပြုံးရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဦးက မေးခိုင်းတဲ့ မေးခွန်းလေ၊ ဦးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အဲဒီလိုပဲ နောက်တစ်နေ့ အမှု စစ်မယ်ဆိုရင် ခြံတဲ့ သက်သေကို ဟိုဘက် ဒီဘက် မေးခွန်းတွေနဲ့ မေးပြီး တိုက်ဟာကိုယ် ဖြေကြတယ်။ သူက ဦးဖေအောင် နေရာမှာ နေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် နေရာမှာပဲပေါ့။ ဦးက ကျွန်တော် ဟာကွက်တွေကို ထောက်ပြတယ်၊ ရီဟာ ဇယ်လ် သဘောမျိုးလေ”

ဦးဘအုန်းလို ရှေ့နေမျိုးကို ဦးလေး တော်ထားရတာ ဦးခင်ဇော် ကံကောင်းတာပေါ့။ ဦးဘအုန်းကြောင့်လဲ သူ့အလုပ် လုပ်ပုံ စနစ်ကျတာ ဖြစ်မှာ။

သူ့ ရုံးခန်း၏ နောက်ဘက် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင် နေ့စဉ် အချိန်ဖယား ရေးထားသည်။ အမှုချိန်း ရှိလျှင် အမှုချိန်းများကို နံပါတ်စဉ်လိုက် ရေးထားတတ်သည်။ သူ့ လုပ်

ဆောင်ရန် အလုပ်များလည်း ချရေး ထားတတ်၏။ အကူအညီ ထောင်သို့ သွားရန် တရားရုံးသို့ သွားရန်ဟု ရေးထား တတ်သည်။ အားလပ်ချိန်ဟူ၍ သပ်သပ် ပါဝင်သေး၏။ 'အားလပ်ချိန်' ဟူသော ဇယားတွင် တစ်ခါတုန်းက 'တင်းနစ်စ် ရိုက်ရန်' ဟု တွေ့ရပြီး တစ်ခါတုန်းက '၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်-ဆေးဝါး ဥပဒေ' ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော် နေ့စွဲဖြင့် သူ၏ အားလပ်ချိန် ဇယားသည် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ယခင်တစ်ပတ် ကိုအားမင်းကို သက်သေတင်သည့် ရက်အထိ ရှိနေဆဲ။ ထိုဇယားတွင် 'အာဝင်စတင်ဂျယ်လ်' ကို ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းနှင့် သေကြောင်းကြုံခြင်း' ဟု ရေးထားဆဲ။ သူ ဖျက်ပစ်ဖို့ မေ့နေဟန် တူပါသည်။

သူမ မှတ်စု စာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပြန်၏။

တရားခံပြု သက်သေ(၄) ဒေါက်တာ မြင့်ဝေ အမ် ဘီ ဘီ အက်စ် (ရန်ကုန်)၊ ဒီ ပီ အမ် (အင်္ဂလန်)။

စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကို တရားခံပြု သက်သေ အဖြစ် ရတုန်းက သူ့ အလွန် တက်ကြွနေခဲ့တာ ဖြူလေး မှတ်မိသည်။ သူ၏ တက်ကြွမှုသည် ဖြူလေးဆီသို့ ကူးစက် လွှားခဲ့သည်။

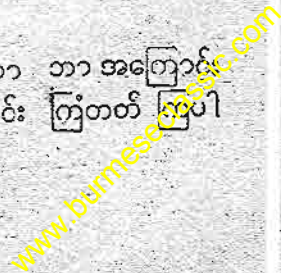
ဆရာဝန်သည် ရန်ကုန် စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆေးရုံကြီးမှ အကဲထောက် ဆရာဝန် ဖြစ်၏။ ထို ဆရာဝန်၏ သက်သေခံ ချက်သည် ကိုကို အမှု အတွက် ကောင်းသော အလားအလာ ခြုံနိုင်သည်ဟု ဦးခင်ဇော် ထင်မြင် အားတက်ခဲ့သော်လည်း အဖေက တန်ဖိုး လျော့သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ဆရာဝန်ကို ကြည့်ကာ ဖြူလေး အံ့ဩနေ၏။

စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်မှာ ဘာမန် အဆက် ၄၀ အရွယ် လူကြီးလှပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ဝက် တစ်ပျက် ဖြူရောင် သန်းနေသော ဆံပင်တိုတို၊ နဖူးကျယ်ကျယ် နှာ ကန့်လန့် အရေးအကြောင်း နှစ်ခုနှင့် နှာတံက ပြေလျော့ သော်လည်း နှာအိုးကြီးကြီး ဖြစ်သည်။ စူးရှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများ ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းက ထူအန်းသော်လည်း ပီရီသေ သပ်၏။ မပြုံး မရယ် မျက်နှာထားဖြစ်သော်လည်း အကြင် နှာ ကြီးမည့်သူ ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

အဓိက စစ်မေးခြင်း။

မေး... ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ လူတွေဟာ ဘာ အကြောင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံတတ် ကြပါ သလဲ။

ဖြေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတဲ့ အမျိုးအစား နှစ်
ရှိပါတယ်။ နံပါတ် (၁) သာမန်လူ ဟု သတ်မှတ်
သူများ သေကြောင်း ကြံခြင်းနဲ့ နံပါတ် (၂) စိတ်
ဝါရှိသူ ဟု သတ်မှတ်နိုင်သူများ သေကြောင်း ကြံခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။

မေး သာမန်လူ ဟု သတ်မှတ်နိုင်သူများ ဆိုတာကို နည်း
နည်း ရှင်းပြနိုင်မလား ခင်ဗျား။

မေး သာမန်လူ ဟု သတ်မှတ်နိုင်သူများ ဆိုတာကတော့
သူတို့ကို ရူးတယ်လို့ ဘယ်သူမှ စွပ်စွဲ မရလို့ပါ။ သူတို့
နေထိုင်ပုံ၊ ပြုမူ ဆောင်ရွက်ပုံ အားလုံးဟာ သာမန်
ပါ။ သူတို့ကို စိတ်ရောဂါ ရှိခဲ့မယ်လို့ သံသယတော့
မဖြစ်မိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် သာမန်လူလို့ မပြောနိုင်
တာကတော့ သာမန်လူ တစ်ယောက် သာမန်အပြုအမူ
ခံစားရတဲ့ အခက်အခဲ၊ ဝေဒနာဟာ သူ့အတွက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံချင်လောက်အောင်
ထူးထူးခြားခြား ထိခိုက် ခံစား ရတတ်လို့ပါ။ သူတို့
ဟာ အရင်က စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံကို တစ်ခါ
လူနာ အဖြစ် မရောက်ဖူးဘူး။ တစ်ခါမှ စိတ်ဝေဒနာ
ခံစားရတယ် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြုန်းခံ
သေကြောင်း ကြံတတ်သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ

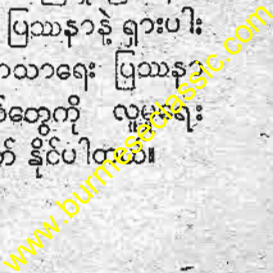
ကြောင့် သာမန်လူဟု သတ်မှတ်နိုင်သူများ စာရင်းထဲကို
ထည့်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စင်စစ်တော့ လူကောင်း
တွေ မဟုတ်ဘဲ လူကောင်းလို့ ထင်နေရသူတွေ များ
တတ်ပါတယ်။

မေး ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ အဲဒီ လူမျိုးတွေဟာ ဘာအကြောင်း
ကြောင့် သေကြောင်း ကြံတတ်ကြပါသလဲ။

ဖြေ လူမှုရေး ချို့ယွင်းချက်၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ထိခိုက်
ဆုံးရှုံးမှု၊ ခန္ဓာကိုယ် ရောဂါ ဝေဒနာ၊ အဲဒီ အချက်
တွေကြောင့် သေကြောင်း ကြံတတ်ကြပါတယ်။

မေး လူမှုရေး ချို့ယွင်းချက် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ
ဘာ အချက်အလက်တွေ ပါဝင်ပါသလဲ ခင်ဗျား။”

ဖြေ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာ၊ စီးပွားကျပ်တည်းမှု ပြဿနာ၊
နိုင်ငံရေး ပြဿနာ၊ အိမ်ထောင်ကျိုး ပြဿနာနဲ့ ရှားပါး
ပေမယ် ထည့်လို့ရတာကတော့ ဘာသာရေး ပြဿနာ
ပေါ့ခင်ဗျား။ အဲဒီ အချက်အလက်တွေကို လူမှုရေး
ချို့ယွင်းချက်လို့ ယေဘုယျ သတ်မှတ် နိုင်ပါတယ်။

မေး.... အိမ်ထောင်ကျိုး ပြဿနာ အကြောင်း နည်းနည်း လောက် ရှင်းပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ကျိုးပြဿနာနဲ့ ကြီးပြင်းလာတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား ခင်ဗျား။

ဖြေ.... အိမ်ထောင်ကျိုး ဆိုတာ လွယ်လွယ် ပြောရခက်ခဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါး မစုံလင်မှုပါ။ 'ဘရန်း' ဆိုတဲ့ သူတော်တော် ယောက် ယူဆချက်ကတော့ သေဆုံးလို့ပဲ ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မိဘနှစ်ပါး ခြောက်လထက် ပိုပြီး ကွဲကွာနေတဲ့ အခိုက် သားသား ကလေး ၁၅ နှစ်အောက် အရွယ်ဖြစ်ရင် အိမ်ထောင် ကျိုးနဲ့ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေးလို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါအပြင် မိဘနှစ်ဦး ကတော့ ကဆတ်ဖြစ်ပြီး လူ့မြင်ကောင်းရုံ ပေါင်းသင်းနေတဲ့ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေရင်လဲ ဒါဟာ စိတ်ပိုင်းအရ အိမ်ထောင်ကျိုးလို့ ယူဆနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဖြေ.... ဟုတ်ကဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

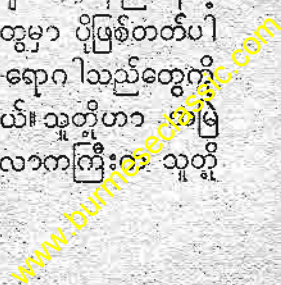
မေး.... ဒါဖြင့် စောစောက ဒေါက်တာရဲ့ ထွက်ချက်နဲ့ ဆက်စပ် လိုက်ရင် မိန်းကလေးဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံနိုင်တဲ့ လူမှုရေး ချို့ယွင်းချက်ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါ သလား ခင်ဗျား။

ဖြေ.... အဲဒီလို ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

မေး.... စိတ်ရောဂါရှိသူဟု သတ်မှတ်နိုင်သူများ အကြောင်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး နည်းနည်းရှင်းပြပါ ခင်ဗျား။

မေး.... ဒါဖြင့် ဥပမာ တစ်ခု ကျွန်တော် ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ။ မွေးပြီးပြီးချင်း မိခင်သေဆုံးမယ်၊ ဖခင်ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲ မွေးစားမိဘနဲ့ နေခဲ့ရမယ်၊ ဒီအထဲမှာမှ ၁၀ နှစ်အရွယ်မှာ မွေးစားဖခင် သေဆုံးသွားမယ်၊ နေထိုင်ရာ မိခင်က မထိန်းသိမ်း မစောင့်ရှောက် ချင်တော့မိတဲ့ မိဘမဲ့ကလေး ဝေဒနာကို ရောက်သွားမယ်၊ အဲဒါတွေ

ဖြေ.... အဲဒါက ဆိုက်ကိုးဆစ်(စ်) ရောဂါသည်တွေပါ။ အဲဒီ အထဲမှာ မိုင်တွေ စိတ်ဓာတ်ကျ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ Depressive illness လူနာတွေမှာ ပိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဲဒီ ရောဂါသည်တွေကို Melancholics လို့ခေါ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်ညူးမိုင်တွေနေပြီး လောကကြီးက သူတို့

ကို ဘယ်လိုမှ မျက်နှာသာ မပေးဘူးလို့ ခံစားနေကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံခြင်းအားဖြင့် သေသွားရင် လူမှုဒုက္ခတွေ့ကနေ လွတ်မြောက်လိမ့်မလို့ ယူဆထားသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ဧက ဝါသည်တွေ အပေါ် ခန့်မှန်းရလွယ်သလောက် သာမလို့ ထင်ရတဲ့ လူတွေအပေါ် ခန့်မှန်းရ ခက်တတ်ပါတယ်။

မေး.... ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံသူတွေမှာ အမြဲတမ်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိတတ်ပါသလား။

ဖြေ.... ဒါကတော့ ဒီကိစ္စက သိပ်ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေလို ဒီကိစ္စပတ်သက်ပြီး ကွင်းဆင်း လေ့လာ စာရင်းပြုစုထားတာ မရှိတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်သက် အတွေ့အကြုံ အရ ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ ရည်ရွယ်ချက် အမြဲ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

မေး.... ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေလဲ ခင်ဗျား။

ဖြေ.... အသနားခံခြင်း ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံလေ့ ရှိကြသလို လက်တုံ့ပြန်ခြင်း

လဲ ကြံစည်တတ်တယ်။ ဒါ့အပြင် အကျပ်ကိုင်တဲ့အနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်တဲ့အနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့ အနေနဲ့ စသဖြင့်ပေါ့။ လူ့အမျိုးမျိုးမှာ ရည်ရွယ်ချက် အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ တချို့ကတော့ စွန့်စားမှုကို သဘောကျတဲ့ လူမျိုး၊ ကိုယ့်အသက်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို လောင်းကြေးထပ်လိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။ နောက်တစ်မျိုးက နာတာရှည် လူမမာတွေ။ သူတို့ဟာ သူတို့အတွက် တစ်စုံ တစ်ယောက် ဒုက္ခများနေတယ်။ သူတို့ကို ငြူစူစောင်းမြောင်းနေတယ်ထင်ရင်၊ နောက်ပြီး ဝေဒနာကို မခံစား နိုင်တော့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတတ်ကြပါတယ်။

မေး.... လက်တုံ့ပြန်တယ် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အကျပ်ကိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ စကားကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြနိုင်မလား ဒေါက်တာ။

ဖြေ.... လက်တုံ့ပြန်တယ်ဆိုတာ အရင်ပြောပြပါမယ်။ ကာယကံရှင်ဟာ သူနဲ့ပတ်သက် နီးစပ်သူတွေကို သူ့ခမျာ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရရှာတာပါလား ဆိုတဲ့ နောင်တမျိုး တစ်သက်လုံး ခံစားသိရှိသွားရအောင် နှိပ်စက် လက်တုံ့ပြန်တယ်လို့ သာမန်အားဖြင့် ယူဆနိုင်ပါတယ်။

မေး.... ဝါဟာဒေါက်တာရဲ့ သင်မြင်ချက်အရပါပဲလားခင်ဗျား။

ဖြေ.... ကျွန်တော်ရဲ့ ၁၅ နှစ်တာ စိတ်ရောဂါကု သက်တမ်း အတွေ့အကြုံအရ အဲဒီလို ယူဆပါတယ်။ ဒေါက်တာ ဆစ်ဂ်မန်ဖရိုက်စ်ရဲ့ တပည့် စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်လဲ အဲဒီလိုယူဆတဲ့ အကြောင်း သူပြုစုတဲ့ စာတမ်းတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ရေးတာ ဖတ်ရဖူးပါတယ်။

မေး.... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကျပ်ကိုင်ခြင်းဆိုတာ ကရော ခင်ဗျား။

ဖြေ.... ဒါကတွေ့ သေကြောင်းကြံခြင်းကို အပြင်း အထန် ကန့်ကွက်တဲ့ လူမှု အဖွဲ့ အစည်းရဲ့ စိတ်သဘောထားထဲ ကနေ အမေရိကန် စိတ်ပညာရှင်တွေ အကဲဖြတ်ထား တဲ့ ကောက်နုတ်ချက်ပါ။ သေကြောင်းကြံရန် ခြိမ်း ခြောက် အကျပ် ကိုင်မှုဖြင့် ဇွတ် လက်ထပ်ခိုင်းခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲမှုကို တားဆီးခြင်း၊ လက်မထပ်ဖြစ် အောင် တားဆီးခြင်း၊ စစ်မှုထမ်းခြင်းမှ ရှောင်တိမ်း ခြင်း၊ စစ်ထဲမှထွက်ခွင့်ရခြင်း၊ သား သမီးချင်း အဘူဘူ အထူး အခွင့်အရေးရခြင်း စသည်ဖြင့် သူတို့ တင်ပြ ထားပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေ အများကြီးရှိပါတယ်။

မေး.... Suicidal Tendency ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် တို့လို လူပြိန်းတွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးစေလို ပါတယ် ခင်ဗျား။

ဖြေ.... Suicidal Tendency ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေ ကြောင်းကြံဖို့ နီးစပ်ခြင်း၊ သေကြောင်းကြံမည့်ဘက်သို့ ပိုမိုယိမ်းယိုင်ခြင်းလို့ အလွယ်ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

မေး.... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုလူတွေဟာဖြင့် Suicidal Ten- dency ရှိတယ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသလား ခင်ဗျား။

ဖြေ.... ယေဘုယျ ပြောလို့ရပါတယ်။

မေး.... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာကို ကျွန်တော် စာဖိုဓိ ကလေးတစ်ခု ဖတ်ပြချင်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ မြန်မာလို ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးထဲကပါ။ ဒေါက်တာ အနေနဲ့ အဲဒီ ဆောင်းပါးထဲက အချက်တစ်ခုခုကိုများ ပြင်းဆို ချင်ပါသလား သိချင်ပါတယ်။

အောက်ဖော်ပြပါ စိတ်ဖောက်ပြန်သူများတွင် မိမိကိုယ်
သတ်သေမှုများ ပို၍ ဖြစ်တတ်သည်။

၎င်းတို့မှာ

- ၁။ သက်လတ်ပိုင်း (သို့မဟုတ်) ထို့ထက်ပိုကြီးသူ
- ၂။ အလွန်ဝမ်းနည်းနေသူ
- ၃။ ထိုင်းမှိုင်းသူ (သို့မဟုတ်) နွေးကွေးနေသူ
- ၄။ သိသိ သာသာ ပိန်သွားသူ
- ၅။ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသူ
- ၆။ ပြင်းထန်သော ခန္ဓာကိုယ်ရောဂါ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်
ကြောက်လန့်နေသူ
- ၇။ မကြာခင်က ဆိုးရုံးမှုနှင့် တွေ့ကြုံရပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေး
နေသူ
- ၈။ ယခင်က သတ်သေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသူ

ဒေါက်တာ အနေနဲ့ ဘယ်အချက်ကို ငြင်းဆိုချင်ပါသလဲ
ခင်ဗျား။

ဖြေ မငြင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်
အထင်တော့ အဲဒီ ဆောင်းပါးဟာ စိတ်ရောဂါကု
ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက် ရေးတာဖြစ်မယ်။

မေး ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ အုန်းမောင်ရဲ့ “အရေးပေါ်
စိတ်ရောဂါ အခြေအနေများ” ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။
ဒါဖြင့် ဒေါက်တာ့ကို မေးပါရစေ။ အဲဒီ ရှစ်ချက်ထဲက
လေးချက်လောက်နဲ့ ကိုက်ညီနေတဲ့ သူဟာ သေကြောင်း
ကြုံနိုင်ပါသလား။

ဖြေ ဟုတ်ကဲ့။ ကြံမယ်ဆိုရင်တော့ ကြုံနိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့
အတိတ်သမိုင်းပေါ်မှာလဲ မူတည်ပါသေးတယ်။

မေး တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြုံဖူးသူ တစ်ယောက်ဟာ
နောက်တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြုံဖို့ ကြိုးစားနိုင်တယ်
ပေါ့နော် ဒေါက်တာ။

ဖြေ ဟုတ်ကဲ့ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်။

၄၁၀ ❀ ဂျူး

မေး သေကြောင်းကြံသူတွေဟာ ကံ့သ ပျောက်ကင်းသွား
အခါမှာ သူတို့ ပြစ်မှုကို သူတို့ အမှန် အတိုင်း ဝေ
လေ့ ရှိပါသလား။

ဖြေ အများအားဖြင့် ငြင်းဆိုတတ်ကြပါတယ်။

ပြန်လွန် စစ်မေးခြင်း။

မေး ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံဖူး
တစ်ယောက်ဟာ နောက်ထပ် သေကြောင်းကြံနိုင်တယ်
လို့ စောစောက ထွက်ဆိုသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်
မေးချင်တာက အဲဒီလို မှုခင်းမျိုး အမြဲ ကြုံတွေ့ရတ
ပါသလား။ ဆိုလိုတာက တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံ
သူဟာ နောက်တစ်ကြိမ် အမြဲ သေကြောင်းကြံ
ရှိပါသလား။

ဖြေ အမြဲ ဆိုတဲ့ စကားကို ဒီနေရာမှာ သုံးလို့ မရပါဘူး
တစ်ခါတစ်ရံလို့သာ သုံးနိုင်ပါတယ်။

ကြေမ့ သွားသော ထိမ်တိုက်များ အကြောင်း

၄၁၉

မေး ဒါဖြင့် တစ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံဖူးပေမယ့် နောက်
ထပ် မကြုံတော့တာလဲ ရှိတယ်ပေါ့။

ဖြေ ရှိပါတယ်။

မေး ဒါဖြင့် ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ပြောနိုင်မလား ခင်ဗျာ၊ တစ်ကြိမ်
သေကြောင်းကြံပြီး နောက်ထပ်ကြုံတဲ့ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့
နောက်ထပ်မကြုံတော့တဲ့ ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်ဟာက များ
မယ် ထင်ပါသလဲ။

(ထိုမေးခွန်းကို ဖေဖေ စွန့်စားပြီး မေးခဲ့ခြင်း ဟုတ်ဟန်
မတူပါ။)

(ပါလာသော စာရွက်စာတမ်းများကို ခဏ လှန်လှော
ရှာဖွေလျက်)

ဖြေ ဒါတွေကို စနစ်အကျ ဘယ်လိုမှ စစ်တမ်း မကောက်
နိုင်ပါဘူး။ ခန့်မှန်းခြေ ပျမ်းမျှပဲ ရပါတယ်။ တစ်ခါ
တုန်းက လန်ဒန် မြို့က ဆေးရုံ တစ်ခုကို သေ
ကြောင်းကြံလို့ ရောက်လာတဲ့ လူနာ ၇၆ ယောက်
ရှိတယ်။ သူတို့ နေကောင်းပြီး ပြန်ဆင်းသွားတယ်။
နောက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ကြာတဲ့အခါ အဲဒီ ၇၆

ယောက်ထဲကနေ ၃ ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သစ်
သေလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ ဆေးရုံရဲ့ ရာခိုင်နှုန်းအရ ၄
ရာခိုင်နှုန်းဟာ သတ်သေဖြစ်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။
နောက်ပြီး ဆွီဒင်နိုင်ငံက စစ်တမ်းတစ်ခုမှာလဲ ဆေးရုံ
ကို သေကြောင်းကြုံလို့ ရောက်လာတဲ့ လူနာ ၂၃၇
ယောက် အနက် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ နောက်ထပ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြုံရင်း သေသွားကြတယ်
လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီတော့ သေကြောင်းကြုံ
တဲ့ သူထဲက ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ နောက်ထပ် ကြီးစား
တယ်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

မေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ
ထပ် မကြံတော့ဘူးပေါ့ နော်။

ဖြေ ဟုတ်ပါတယ်။

မေး ဒေါက်တာ ခင်ဗျား။ ဒေါက်တာရဲ့ စိတ်ရောဂါကု
ဆေးရုံ လုပ်သက်အရ လူတွေ သေကြောင်းကြုံကြတာ
တယ်အရွယ်မှာလဲ ခင်ဗျား။ အသက် ကန့်သတ်ချက်
လိုက်ပြီး တွက်ချက်လို့ ရပါသလား။

ဖြေ အဲဒီလို တိမ်တိုက်ကျ ကန့်သတ်တာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေ
မယ် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေရဲ့ စစ်တမ်းအရရော
ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံမှာ တွေ့ရသလောက်ရော ပြော
ရမယ်ဆိုရင် အသက် ၂၀ အရွယ်ကနေ အသက် ၆၅
နှစ် အရွယ်အထိ သေကြောင်း ကြုံနိုင် ကြတာပါ။

မေး အသက် ၂၀ အောက်၊ အထူးသဖြင့် ၁၅နှစ် အရွယ်
ကလေးတစ်ယောက် ကိုယ်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြုံ
တာ ဒေါက်တာ တွေ့ကြုံ ဖူးပါသလား။

ဖြေ ၁၅ နှစ် အရွယ်ကလေး သေကြောင်း ကြုံတာတော့
ကျွန်တော် မတွေ့ကြုံဖူး ပါဘူး။

ပြန်ရှင်း မေးခြင်း။

မေး ... ဒေါက်တာ ခင်ဗျား။ နည်းနည်းကလေး မေးခွင့်ပြုပါ
ဦး။ သေကြောင်းကြုံဖို့ ကြီးစားသူတိုင်းဟာ ဆေးရုံကို
ရောက်ပါသလား။

၄၂၂ ❀ ဇူး

ဖြေ မရောက်ပါဘူး။ တချို့ ကျတော့လဲ အပြင်ဆေးခန်းမှာ
ပဲ ဖုံးဖုံး ဖိဖိ ကုကြပါတယ်။

မေး ဆေးရုံကိုရောက်တဲ့ လူတိုင်းရော စိတ်ရောဂါ အထူး
ဆေးရုံမှာ ဆေးစစ်ဖို့ အခွင့်အရေး ရကြပါသလား။

ဖြေ မရပါဘူး။ မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး
သေကြောင်းကြံ လူနာတွေကတော့ စိတ်ရောဂါ
ဆေးရုံတွေရှိတဲ့အတွက် ဆေးစစ်ဖို့ အခွင့်ရပါတယ်။
တခြား မြို့နယ်ကလေးတွေက ဆေးရုံ လူနာတွေ
အခွင့်အရေး မရကြပါဘူး။

မေး ဒါဖြင့် စောစောက ဒေါက်တာ ထွက်ဆိုသွားတဲ့
နှစ်အရွယ်ကလေး သေကြောင်းကြံတာ မတွေ့ကြ
ဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာတို့ဆီ ရောက်လာသမျှ
ဇယားထဲကနေ ကောက်ချက်ချတာလို့ ယူဆရ
ခင်ဗျား။

ဖြေ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာသမျှ
ပေါ့။

ကြိမ် သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း ❀ ၄၂၃

မေး ဒေါက်တာတို့ဆီ မရောက်နိုင်တဲ့ လူနာတွေ မပါနိုင်ဘူး
ပေါ့။

ဖြေ ဟုတ်ပါတယ်။

ဤအစစ်ခံချက်တွင် တရားလိုဘက်နှင့် တရားခံဘက် သိပ်
အမှတ် မကွာပေ။

အခန်း ၉။

တရားရုံး၏ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ* ဖြတ်လျက် မြင်နေရသော
 တံတိုင်းကျင်တစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။ ပြတင်းမှန်ကို လာ
 ပက်ဖျန်းသောမိုးစက်များသည် တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် သဲမဲ
 နှင်းသဖြင့် ရုံးခန်း၏ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို နှောင့်ယှက်တော့မလို ထင်
 နေ။ သို့သော် တရားရုံးတစ်ခုလုံးသည် မုတ်သုံမိုးနှင့် မုတ်သုံ
 သတ္တိကို အန်တုလျက် ငြိမ်သက်ဆဲဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်
 များနှင့် တံခါးပေါက်ကြီးကိုပါ ပိတ်စေထားသော အခန်းထဲ
 နေရာတော့ မိုးဥတု၏ စိစွတ်မှုကို အလေးမထားဘဲ တရားခွင့်
 နှင့် လာရောက်နားထောင်နေသော ပရိသတ်ဖြင့် ပြည့်လျက်
 ရှိသည်။

မျက်နှာကြက်ပန်ကာသည် ဖြည်းညှင်းစွာ လည်နေ၏။

အထူး အာဏာရ မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှိန်သည် သူ၏ စင်မြင့်ရှိ ကုလားထိုင်အမြင့်ကြီးပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ပရိသတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

တရားခွင်တွင် တရားခံ၏ အကျိုးဆောင်ရွေ့နေ ဦးခင်ဇော် တစ်ယောက်သာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

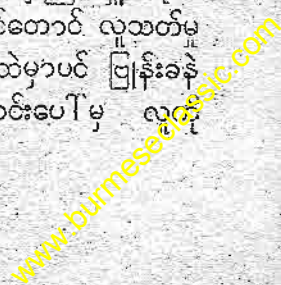
“လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား”

ဦးခင်ဇော်၏ အသံမှာ နည်းနည်းတိုးပြီး ပန်ကာသံထက် ပို၍ ကျယ်ရံကလေးသာဖြစ်၏။

“အခု ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှုဟာ ဘိတ်ကြီး ကမ်းနားလမ်း အဆုံးမှာရှိတဲ့ သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာက တရားလို မြှောင်းဆီကို တွန်းချပြီး လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် အထုတ်မှုဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ တရားခံ မြတ်စုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ အရ အရေးယူပေးဖို့ တရားစွဲဆိုထားတဲ့ အမှု ဖြစ်ပါတယ်။ အမှုဖြစ်ပွားချိန်ဟာ ၁၉၉၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်၊ ည ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်ခန့် အချိန်ဖြစ်ပြီး တရားလိုနဲ့ တရားခံ နှစ်ယောက်တည်းသာ ဝရန်တာမှာ ရှိနေခဲ့စဉ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ် ဆိုပေမယ့် ဝရန်တာဆိုတာ အများပြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ည ရှစ် နာရီ ဆိုတာတလဲ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် ရေတမာပင် အောက်က ထိုင်ခုံ တစ်ခုတလေပေါ်မှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် မရှိအောင် ခိတ်ခိတ် ခြောက်သွေ့နေတဲ့ အချိန်လဲ မဟုတ် ပါဘူး။ အနည်းဆုံး ပင်လယ်ကမ်းစပ်က စက်လှေတွေပေါ်မှာ၊ လှေတွေပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေနိုင်တဲ့၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်ရှု နေနိုင်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန် ဒီနေရာ မှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်ကြောင်း စွပ်စွဲထားတာ အာ ယုတ္တိ ယုတ္တာ ကင်းမဲ့နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ တရားခံကိုယ်စား ပဏာမ တင်ပြပါရစေ ...”

ဤ အချက်ကိုတော့ သူ သဘောမကျပါ။ လူ့မြင် ကွင်း သော အချက်ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို ကာကွယ်၍မရပါ။ ကြာသေးမီ ကာလတစ်ခုက ဤ မြို့တွင် ဈေးကြီးရွှေ့ တိုက် နှီး ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူသတ်မှု ခံခဲ့ရသည်။ လူသတ်သမားသည် လူအုပ်ထဲမှာပင် ပြုန်းခန့် ခြင်ကယ်ကို စက်သတ်လျက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူတို့

သေနတ်ဖြင့် ပစ်ပြီး ငြိမ်းခနဲ ပြန်လည် မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအမှုသည် လူမြင်ကွင်းမှာ ရဲတင်းစွာ လူသတ်သွားခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့် အမှုသည် မြတ်စု ကျူးလွန်တယ်လို့ အစွပ်စွဲခဲ့တဲ့ ဟောဒီ ပြစ်မှုကြီးဟာ ဘိတ်မြို့ တစ်မြို့လုံးကို တုန်လှုပ်အံ့ဩစေခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစွပ်စွဲမှုဟာ ကျွန်တော့် အမှုသည်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက် နစ်မြှင့်စေတဲ့ စွပ်စွဲမှုပဲ ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လောကမှာ လူပုဂ္ဂိုလ် ဂုဏ်သိက္ခာထက် အရေးကြီးတာ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ တရားမျှတမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အမှုသည်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လျှောက်လဲမှာ မဟုတ်ဘဲ တရားမျှတမှုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လျှောက်လဲမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။”

သူသည် ဦးခင်ဇော်၏ ဦးလေး ဦးဘအုန်းနှင့် လုပ်ငန်းသဘောအရ ခင်မင်သော်လည်း မရင်းနှီးပါ။ ဦးဘအုန်းနှင့် သိပ်အစေးမကပ်သည်မှာ အစစ အရာရာ ဦးဘအုန်းက စနေ

ကြီးလွန်း၊ ထိန်းချုပ်လွန်း၍ ဖြစ်၏။ ဤရှေ့နေကလေးသည် ဦးဘအုန်းလို လူ့ခွဲစာ၏ ဓက်ကို ဘယ်လောက်တောင် ခံခဲ့ရပြီနည်း။ ရှေ့နေကလေး၏ မျက်နှာမှာ ခပ်မုန်မုန်၊ အရာရာကို အလို မကျသူ၏ မျက်နှာထားဖြစ်သည်။ ဦးဘအုန်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေပြီးသည့်အခါ လူတစ်ယောက်သည် သည်လို မျက်နှာထားပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ရုံးတော်မှ သက်သေခံချက်ပေါင်းများစွာကို အချိန်တိုတို ကာလအတွင်း စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ပြီးသွားသမျှ သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ချက် အားလုံးလိုလိုဟာ လိမ်လည်မှု မပါဝင်ပါဘူး။ သက်သေအားလုံးဟာ အမှန်ကိုပြောရင်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ရုံးတော်ကို ကူညီသွားကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ သိသမျှပဲ ထွက်ဆို သွားကြပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်စွာ ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ခင်ဗျား။”

တရားလို မိန်းကလေးကို သူ မမြင်မိသဖြင့် လာရောက် နားထောင်ခြင်း မပြုနိုင်လို့ဟု ယူဆလိုက်ရ၏။ သူမကို တရားလို စစ်ဆေးသည့်ရက်ကသာ တွေ့ရ၏။ လျှောက်လဲချက် နေ့မှာပင် ရုံးသို့မလာလျှင် စီရင်ချက်ချသည့်နေ့ရော လာနိုင်ပါမည်လား။ ထိုမိန်းကလေး၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများကို သူ သဘော ကျသည်။ မှန်သည်ထင်သမျှ မဆုတ်မနစ်လျှင်မည့် မျက်ဝန်းများပေတည်း။

www.burmeseclassic.com

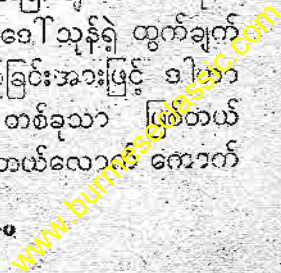
“ရုံးတော်မှ စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်ချက်များ အရ အဓိက ကွဲလွဲဆန့်ကျင် နေတာဟာ တရားလိုနဲ့ တရားခံရဲ့ ထွက်ချက် တွေပါပဲ။ တရားလိုက တွန်းချခံရတာလို့ ပြောတယ်။ တရားခံက တရားလိုဟာ သူ့ဟာသူ ခုန်ချတဲ့ အကြောင်း ခုခံငြင်းဆိုတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အစစ်ခံချက်တွေ တူညီလာအောင် ဘယ်လို တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာတာကတော့ တစ်ယောက်က မှန်ပြီး တစ်ယောက်က မှားနေပြီဆိုတာပါပဲ။ သဘောကတော့ ဒီနှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ကျွမ်းကျင်ပြီးတော့ လိမ်လည် ထွက်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒီမှာ အရေးကြီးလာတာက သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူ့ကို ယုံခံ မလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ ခင်ဗျား....”

“သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုယုံကြည်မှု ဒီအမှုဟာ ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူပုဂ္ဂိုလ် ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အမှုထဲကို ပြန်ဝင်လာပါတယ်။ ဘယ်သူဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ပြီး ဘယ်သူဟာ ကလိမ်ကကျစ်ညှက်နဲ့ လိမ်ဆယ်ထွက်ဆိုနေပါသလဲ။ ဒါကိုဆုံးဖြတ်ဖို့က ရုံးတော်ရဲ့တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ကျွန်တော့်အမှုမည်ကို ယုံကြည်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ တရားလိုကို မယုံကြည်ပါနဲ့လို့လဲ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ကျွန်တော် တောင်းဆိုမှာက အမှန်တရားသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား။”

မှန်၏။ သူ့ လျှောက်လဲသလိုပင် ဤကိစ္စသည် တစ်ယောက် ယောက်၏ ထွက်ချက်ကို ယုံကြည်မှသာ ဖြစ်တော့မည်။ အဓိက အရေးကြီးသည်မှာ မည်သူ့ကို ယုံကြည်ရမည်နည်း။

တရားသူကြီး အနေနှင့် တရားလိုအပေါ်ရော တရားခံ အပေါ်ပါ ဘက်လိုက်စရာ မလိုပေ။ နှစ်ယောက်လုံးကိုလည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပေ။ ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဖို့ အရေးကြီးသည်။

“ပထမဆုံးအချက်ကတော့ တရားလိုပြသက်သေ(၃)ဖြစ်တဲ့ သက်သက်ရဲ့ ထွက်ချက်အရရော၊ တရားလို ကိုယ်တိုင်ရဲ့ထွက်ချက် အရရော မိုးကာအုတ်ပြား အစွန်းကလေးပေါ် မကြာခဏ တက်ရပ်ဖူးကြောင်း ဝန်ခံသွားခြင်းပါပဲ။ အဲဒီညတုန်းက တရား လိုဟာ အဲဒီ အုတ် အပြားကလေး ပေါ်ကနေ ခုန်ချခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေမယ့် ခြေဗွေရာ၊ လက်ဗွေရာ မှန်သမျှ ကို တရားလိုကပဲ တိုက်ကို ဆေးသုတ်ခိုင်းပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ပါတယ်။ တရားလိုပြ သက်သေ (၇) ဝေါ်သုန်ရဲ့ ထွက်ချက် တွေ ရှေ့နောက်ကွဲလွဲနေတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒါဟာ တရားလိုရဲ့ လုပ်ကြံမှု စီစဉ်အားထုတ်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ရုံးတော်က သိရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကောက်

ကျစ်တဲ့ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ ပေါ်လွင်နေပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါဟာ သက်သေခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက်ခြင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျား၊ ဒါဟာ ရဲအဖွဲ့ကို စော်ကားရာရောက်သလို ရုံးတော်ကို မထိမဲ့မြင် စော်ကားရာရောက်ပါတယ်”

ဦးခင်ဇော်သည် တိုက်အရောင်ပြောင်းလဲသွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့နောက်ကွဲလွဲသော သက်သေ ထွက်ချက်များကို တစ်ခုချင်း ပြန်ထုတ် ဖြေပြနေသည်။ သေတမ်းစစ်ချက်ပေးသည့် နေ့၏ နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲက ရိုက်ယူထားသော ဓာတ်ပုံတွင် တိုက်၏ အရောင်မှာ အဝါရောင်၊ တရားခံဘက်မှ သက်သေခံ (က) အဖြစ် တင်သွင်းသော ဓာတ်ပုံတွင် တိုက်၏ အရောင်မှာ အစိမ်းရောင်၊ တရားလိုကို စစ်ဆေးစဉ်က တိုက်ဆေးသုတ်ရန် စွဲပြောသူမှာ ဒေါ်သုန်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်သုန်ကို စစ်ဆေးပြန်တော့ တိုက်ဆေးသုတ်ရန် စွဲပြောသူမှာ တရားလိုဖြစ်နေပြန်သည်။

သူ လျှောက်လဲချက်ကို နားထောင်ရင်း ထိုအချက်များကို ခပ်သွက်သွက် ရေးမှတ်လိုက်၏။

“တရားခံပြု သက်သေ (၂) ဂေဟာမှူး ဒေါ်စိစိရဲ့ ထွက်ချက်အရ မြူး နီးဆီဟာ ငယ်စဉ်က အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ် သေ

ကြောင်းကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားဖူးတဲ့ အချက်ဟာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်ရှောင်လွှဲမရတဲ့ အချက်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အချက်ဟာ အမှုရဲ့ အရေးပါတဲ့ ထွက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ တရားလို ရှေ့နေကြီးကတော့ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ဟာ ခန္ဓာဗေဒ သွေးထိန်းချုပ်ပုံကို မသိနိုင်တဲ့ အတွက် လက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးပြီး သေကြောင်းမကြံစည်နိုင်ဘူးလို့ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ကာကွယ် သွားပါတယ်

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်မှာ ငွေညှစ်ဖို့အထိ ဉာဏ်များတဲ့ ဗဟုသုတများတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ခန္ဓာဗေဒ သွေးထိန်းချုပ် လှည့်ပတ်ပုံကို မသိနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ တယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်ရမလဲ ခင်ဗျာ”

မည်မျှ တရားမျှတ ဖြောင့်မှန်သည်ဟု ကြွေးကြော်နေစေကာမူ ရှေ့နေ တစ်ယောက်အတွက် မိမိ အမှုသည် အနိုင်ရလို့ ခိတ်က ပထမ၊ အမှန်တရားက ဒုတိယ နေရာမှာ ရှိသည်။

သူ၏ တရားသူကြီး သက်တမ်းတွင် တိတ်တခိုး လက်ခံထားသော ခံယူချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို တကယ် မြင်

နိုင်ကြသော သူများမှာ မိမိတို့ တရားသူကြီးများသာ ဖြစ်သည် ဟု သူက သာသာ ထိုးထိုး တွေးမိ၏။

ဤခုံမြင့်ပေါ်မှ တရားခွင်တစ်ခုလုံး စီးကြည့်ရင်းက သူ မှတ်သားဖွယ်ရာ အချက်တစ်ခု ရလာခဲ့သည်မှာ ရှေ့နေများ၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက်သို့ မပါရန် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေး အရေးကြီးကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

“... နောက်တစ်ချက်က ခြေဖနောင့်နဲ့ - ကျပါတယ်လို့ ထွက်ဆိုသွားတဲ့ တရားလိုပြု သက်သေ (၆) ဒေါက်တာ နေလွန်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ ထင်ရှားနေပါတယ်။ တရားလိုဟာ ဝန်တရားကနေ နောက်ပြန် တွန်းချခံခဲ့ရရင် ဒေါက်တာ နေလွန်း ပြောသလို ခေါင်းနဲ့ ဖြစ်စေ၊ ကျောနဲ့ ဖြစ်စေ၊ အလွန်ဆုံး တင်ပါးနဲ့ ဖြစ်စေ ကျဖို့ပဲရှိပါတယ် ခင်ဗျား။ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပါရဂူရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ဖြစ်တဲ့ ခြေဖနောင့်နဲ့ ကျခြင်းဆိုတဲ့ အချက်ဟာ တရားလိုရဲ့ နောက်ပြန် တွန်းချခံရတာ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ လုံးလုံး ကွဲလွဲ ဆန့်ကျင်နေပြီး တရားခံရဲ့ ခုန်ချတာပါ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကိုက်ညီနေတာကို လူကြီးမင်း သတိပြုနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

အမှုတစ်ခုကို စစ်ဆေး စီရင်ရာတွင် သံသယဟူသော စကားလုံးသည် တရားသူကြီးကို အမြဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစေခဲ့၏။ ပန်ကာ အောက်တွင် ထိုင်နေရင်းကပင် သူ ချွေးပြန်လာသလို၊ ပူလောင် နှိုက်စပ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ ဒီလို ကွဲလွဲထွက်ဆိုမှု၊ ရှေ့နေက မညီညွတ်မှုတွေနဲ့ အတူ တွေ့ရတာကတော့ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်စပ်ကိုက်ညီခြင်း မရှိတဲ့ တရားလိုပြု သက်သေ ထွက်ဆိုချက်တွေပါပဲ။ ဝါတွေ ကြောင့် တရားလိုကို တရားခံက တွန်းချတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက် အပေါ်မှာ သံသယတစ်ခု ဝင်ရောက်လာပါတယ်။ ဒီသံသယ တာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော သံသယ [Reasonable Doubt] ဖြစ်ပါတယ် ”

“၁၉၅၁ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၂၀၉ နှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ‘စိန်လှနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ’ ဆိုတဲ့ စီရင်ထုံးအရ ‘တရားခံ အပြစ်ရှိကြောင်း သက်သေထုတ်ဖော် ဝန်သည် အမှုတစ်လျှောက်လုံး တရားလိုအပေါ်တွင်သာ တွေ့ရောက်သည်။ သက်သေပြရာတွင်လည်း ကျိုးကြောင်းဆီ

www.burmeseclassic.com

လျော်သည် သံသယများမှ လွန်မြောက်နိုင်သည်အထိ သက်သေပြရမည်' လို့ ထုံးစွဲထားပါတယ်

“ကျွန်တော့်အမှုသည် တရားခံ မြတ်စု သာလျှင် အပြစ်ကျူးလွန်သူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် သက်သေပြဖို့ တာဝန်ဟာ တရားလိုဘက်မှာရှိပြီး အဲဒီတာဝန် [Burden of Proof] ကို တရားလိုဘက်က ပျက်ကွက်လို့သာ ဒီလို ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တဲ့ သံသယတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ တာဝန် ပျက်ကွက်တယ် ဆိုတာလဲ ကျွန်တော့် အမှုသည် မကျူးလွန်လို့သာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ တရားလို အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ သက်သေပြလို့မရအောင် ကျွန်တော့် အမှုသည်က အပြစ်ကင်းနေလို့ဖြစ်ပါတယ်

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အမှုသည်ဟာ အပြစ်ကျူးလွန်ကြောင်း မထင်ရှားတဲ့အတွက် တရားသေ လွှတ်ပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။”

အပြီးသတ် လျှောက်လဲခြင်းဖြစ်၍ တရားခံ အကျိုးဆောင် ရှေ့နေသည် ပထမအကြိမ် လျှောက်လဲခြင်းကို မိနစ် ၂၀ နှင့် ရပ်နားလိုက်လေသည်။ တရားလိုအကျိုးဆောင် ရှေ့နေ

ဦးဖေအောင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ချိန်တွင် တရားခွင်၏ နောက်ဆုံး တန်းမှာ ထိုင်နေသော ဦးဖေအောင်၏ သမီးကလေးသည် သူ့ဖအေကိုငေးမောနေ၏။ ကောင်မလေး၏ ဆံပင်တိုများသည် ခန်းပေါ် မထိတထိ အုပ်စင်းကျနေသည်။ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့သေးသေး ကလေး ချစ်စရာသမီးကလေးဖြစ်သည်။

“လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား။”

ဦးဖေအောင် ၏ အသံသည် ပန်ကာလည်ဖတ်သံ၊ အပြင်မှ မိုးစက်များ အသံကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ကြည်လင်ပြတ်သားနေသည်။

“ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီး ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က တခြားလူ တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာမှု၊ တနည်းအားဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်မှုဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ဗြဟ္မစိုရ် တရား ထွန်းကားတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေကျမဟုတ်တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်နေကျ မဟုတ်တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်ရုံမျှမက ပိုမိုထူးခြားတာကတော့ အခုဖြစ်မှု နှာကျူးလွန်သူနဲ့ အကျူးလွန်ခံရသူဟာ ရင်းနှီးချစ်ခင်သူတွေ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေခြင်းပါ ခင်ဗျား။ ဒါထက် ပိုမိုထူးခြားတာက ကျူးလွန်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ တရားခံဟာ ယောက်ျားဖြစ်နေပြီး ကျူးလွန်ခံရတဲ့ သူဟာ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသာ။ ရန်ကိုခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမသာ ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ ခင်ဗျား ...

“သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ မှုခင်းမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မြို့နေလူထု ပရိသတ်က အထူးစိတ်ဝင်စားတာဟာ ဒီ ရုံးတော်နဲ့ တရားခွင်အတွက် အဆစ် အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးဆန်းနေတာက ကျွန်တော်ဟာ တရားလို အစိုးရ ရှေ့နေ ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။ တရားခံတစ်ယောက် တရားမျှတစွာ အပြစ်မှလွတ်ခွင့်အမြဲ ကြိုးစား တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစော့ တရားခံတစ်ယောက်ကို တရားမျှတစွာ အပြစ်ပေးဖို့အတွက် သံသယ ကင်းကင်းနဲ့ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာ အပြစ်ပေးဖို့အတွက် ကြိုးစားနေရပါပြီ ...”

“ကျွန်တော်နဲ့ တရားခံအကြားမှာ ရန်ငြိုး ရန်စ အာယာထ ဆိုတာ လုံးဝမရှိပါဘူး။”

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆက်သွယ်မှု မဆိုစလောက်တော့ ရှိခဲ့တယ်။

တရားသူကြီးက ဦးဖေအောင်ကို စူးစိုက်စွာ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ စွပ်စွဲလိုက်၏။ တရားခံကောင်လေးနှင့် သူ့ သမီးအကြားက ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကို အတော်များများ ရိပ်မိထားကြပါသည်။ သူ့ ဘာကြောင့် ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ လက်ခံဆောင်ရွက်လိုက်သနည်း ဆိုသော မေးခွန်းမှာ တရားရုံးတွင် ခေတ်စားသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ မည်သူမျှ အတိအကျ သိပေမီ။ ကာယကံရှင်သာ ဖြေနိုင်မည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“တရားခံအပေါ် ထိခိုက်နစ်နာဖို့လဲ ဘယ်တုန်းကမှ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို မှုခင်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တရားခံဟာ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရား အတိုင်း တရားဥပဒေက မျှတစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိရောက်စွာ အပြစ်ပေးဖို့အဖို့ ကျွန်တော် လျှောက်ထားပါကယ် ...”

“ဒါကြောင့် ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို ရက်စက် ယုတ်မာမှုနဲ့ အဘူ ကျူးလွန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ တရားခံရဲ့ အားထုတ်မှုတွေကို ဒီ တရားခွင်မှာ တိတိကျကျ ဖော်ထုတ် ဖော်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးဖို့ ကြိုလာတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော် ကျေးကျွေး နှပ်နှပ် တာဝန်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

www.burmeseclassic.com

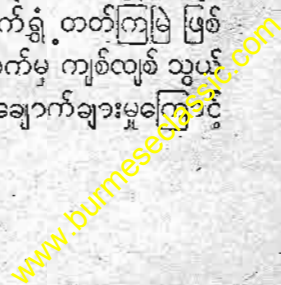
နံနက်က ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ရော၊ ကတ်ကြေးကိုက်နေသူ ဝိုက်ထဲမှာ မရှိတော့ပါ။ သူသည် ယခု ဆာလောင်နေပြန်တာကို ရှေ့နေများ ဆာ မဆာတော့ သူတို့မှ သိနိုင်ပေမည်။

“အခု ဖြစ်ပွားတဲ့ အမှုဟာ လူကြီးမင်း သိပြီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ၁၉၉၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ ညမှာ တရားခံဟာ တရားလိုကို သုံးထင်တိုက် ဝရန်တာကနေ တွန်းချပြီး သတ်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ အားထုတ်ကြောင့် တရားလိုဟာ သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာရခဲ့ပါတယ်။ ဦးခေါင်းရဲ့ အပြင်ပိုင်း ဦးရေခွံမှာ ကွဲသွားတဲ့အတွက် လေချက်ချပ်ခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းမှာတော့ ဦးခွံရိုး အက်ကျိုးအတွင်း သွေးကြောတစ်ခု ပေါက်သွားတဲ့ အတွက် ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေက ခေါင်းခွံကို ဖောက်ပြီး သွေးခဲကို ကျွမ်းကျင်စွာ ခွဲစိတ် ဖယ်ထုတ်ပေးခဲ့လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရပါတယ်။ နံရိုးသုံးချောင်း အက်သွားပါတယ်။ ဘယ်ဘက်လက်ကျိုးသွားပါတယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဘက်စလုံး ပြင်းပြင်း တန်ထန် ကွဲသွားလိုက်တာ အခု ဆိုရင် တရားလိုဟာ ခြောက်လကြာတဲ့ အထိ ချိုင်းထောက် အသုံးပြု နေရဆဲပါပဲ ခင်ဗျာ ...”

“ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်၊ မချုပ်တည်းနိုင်တဲ့ ဒေါသကြောင့် ရုတ်တရက် ကျူးလွန်လိုက်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်တာ လူကြီးမင်း အသိပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံဟာ မိန်းမကလေးရဲ့ အိမ်ကို ကြိုတင် ကြံစည်မှုနဲ့ ရောက်သွားပါတယ်။ သူ့ကို ယုံကြည်ရှာတဲ့ မိန်းမကလေးကို ဝရန်တာမှာ ရောက်လာအောင် ကြိုးစားပါတယ်။ အဲ... မျက်မြင်သက်သေဖြစ်နိုင်မယ့် အိမ်ဖော်မလေးကို ဓာတ်တောက်လှည့်နဲ့ အိမ်ထဲကထွက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီ အချက်ဟာ တရားလိုပြု သက်သေ (၃) သက်သက်ရဲ့ ထွက်ချက်အရရော၊ တရားလိုရဲ့ ထွက်ချက်အရရော ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဒီပြစ်မှုကို သွေးအေးအေးနဲ့ ကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ သူဟာ မီးမထွန်းလို့ မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ဝရန်တာမှာ နှစ်ယောက်တည်း ခိုတဲ့ အချိန်မှာ ဒီပြစ်မှုကို အေးအေးကလေး ကျူးလွန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ကလေးရဲ့ အိမ်ကို ကြိုတင် ကြံစည်မှုနဲ့ ရောက်သွားပါတယ်။ သူ့ကို ယုံကြည်ရှာတဲ့ မိန်းမကလေးကို ဝရန်တာမှာ ရောက်လာအောင် ကြိုးစားပါတယ်။ အဲ... မျက်မြင်သက်သေဖြစ်နိုင်မယ့် အိမ်ဖော်မလေးကို ဓာတ်တောက်လှည့်နဲ့ အိမ်ထဲကထွက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီ အချက်ဟာ တရားလိုပြု သက်သေ (၃) သက်သက်ရဲ့ ထွက်ချက်အရရော၊ တရားလိုရဲ့ ထွက်ချက်အရရော ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဒီပြစ်မှုကို သွေးအေးအေးနဲ့ ကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ သူဟာ မီးမထွန်းလို့ မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ဝရန်တာမှာ နှစ်ယောက်တည်း ခိုတဲ့ အချိန်မှာ ဒီပြစ်မှုကို အေးအေးကလေး ကျူးလွန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဖေအောင်သည် ခဏနားပြီး တရားခံရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်၏။ တရားခံကောင်လေးကတော့ တရားရုံး၏ ထောင့်စွန်းရဲ့တွင် လျော့ခွေစွာ ထိုင်နေသည်။ တရားခံများသည် အခြား အချိန်တွင် မသိသာလှသော်လည်း လျှောက်လဲချက် ပေးချိန်၊ စီရင်ချက်ချခါနီးအချိန်တို့တွင် တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့ တတ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီပွပ္ပကြီးအောက်မှ ကျစ်လျစ် သွပ်လျှသော ကောင်ကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချောက်ချားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေကောင်း နေပေလိမ့်မည်။

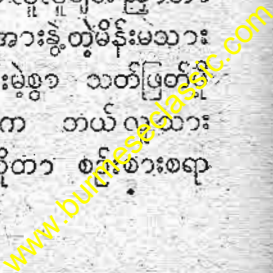
“မျက်မြင်သက်သေမရှိအောင် ပိမိ ရိရိ ကြံစည်ပြီး လူထုက ကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ပေမယ့် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် လူသတ်မှု ဖြစ်မသွားပါဘူး။ သူ ထင်ထားသလို မိမိကလေး သေမသွားလို့ပါတဲ့။ မျက်မြင်သက်သေမရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ သူ ကျူးလွန်ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ လျှို့ဝှက်မှုဆိုတာက လောကကြီးမှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျား။ ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ မသေရုံတမယ် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သတ်ပစ်လည်လာတဲ့ တရားလိုဟာ ဒီပြစ်မှုမှာ အကောင်းဆုံး မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျား”

“တရားလိုပြ သက်သေ(၆) ဒေါက်တာ နေလွန်း ထင်မြင်ချက်က တရားလိုဟာ ခြေဖနှောင့်ပေါ်မှာ ကမ္ဘာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒေါက်တာ နေလွန်းရဲ့ အဲဒီထွက်ဆိုချက်ဟာ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ တရားလိုရဲ့ နောက်ပြန်ကျတာပဲ ဆိုတဲ့ ထွက်ချက်နဲ့ ကွဲလွဲနေတာကို ကြည့်ပြီး တရားလိုဟာ လီဆယ်တယ်လို့ သတ်မှတ်ရတော့မှာလား ခင်ဗျား။ ဒီတစ်ခုမှာက သေလုမြောပါး ခံထားရတဲ့လူနာ၊ အဲဒီ လူနာဟာ တစ်ယောက်တည်းသော မျက်မြင် သက်သေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ တရားလိုရဲ့ ထွက်ချက်ကို ဆရာဝန်ထင်မြင်ချက်က မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျား”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ၁၉၆၆ ခု မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံးထဲက မောင်ကျော်လှနှင့်ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ဆိုတဲ့ စီရင်ထုံးမှာ အပေါ်ပြထားတာရှိပါတယ်။ ‘...သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်တို့မည်သည် မများဟူ၍ မရှိနိုင်။ သို့ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်သည် အခါခေလိသိမ်း မှန်ရမည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်သည် ယုံကြည် စိတ်ချရသော မျက်မြင် သက်သေ တစ်ဦး၏ အမှန်တကယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်ကို လွှမ်းမိုးခြင်းမပြုနိုင်။ မျက်မြင်သက်သေ၏ ထွက်ချက်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချရပါမူ ထိုထွက်ချက်များအား ဆန့်ကျင်နေသည့် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပယ်ရမည်...’ အဲဒီလို ထုံးစံထားတာပါရှိပါတယ် ခင်ဗျား။”

နောက်ဆုံးခုံတန်း မှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် သည် တရားခံကို တစ်လှည့် တရားလိုရှေ့ နေကြီးကို ဟစ်လှည့် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် အကဲခတ်နေ၏။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ တရားခံဟာ လူလူချင်း ညှာတာထောက်ထားမှု ကင်းမဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အားနဲ့ တုံ့မိန်းမသား အပေါ်မှာတောင် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီးစားတဲ့ တရားခံဟာ လူ့လောကထဲက ဘယ်လူသား အပေါ်မှာ ညှာတာထောက်ထားနိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာ

ကောင်းပါတယ်။ သူ့ဟာ အကြိမ်များစွာ မိန်းကလေးကို မျက်
သက်သေတွေ့ရေ့မှာ ကြိမ်းမောင်းတွန်းထိုးခဲ့တာကို တရား
သက်သေ (၃) နဲ့ (၇) ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေအရ ပေါ်လွင်
ဖြစ်ပါတယ်။ သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သူ့ဟာ အနည်း
နှစ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းလဲ သူ သတ်ဖို့ကြိုး
ခဲ့ပါတယ်

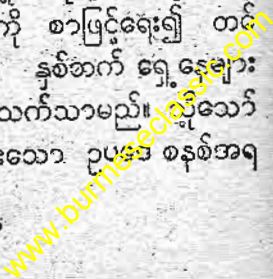
“နောက်ပြီး သူ့ အပြစ်သူ ဝန်မခံတဲ့အပြင် ယုတ်မာ
စက်တဲ့ အကြံနဲ့ တရားလိုဘက်ကို ပြန်စွပ်စွဲ လိုက်ပါသေးတယ်။
တရားလိုကို သူက သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ မဟုတ်ဘဲ တရား
ကိုယ်တိုင် မိမိသဘောအလျောက် ခုန်ချ သေကြောင်းကြံ
ပါတဲ့ ခင်ဗျာ။ ဘယ်လောက်များ ရယ်စရာကောင်းလိုက်ပါလိမ့်။
ဘယ်လောက်များ ယုတ္တိယုတ္တာ ကင်းမဲ့တဲ့ ချေပချက် တစ်ခု
လိမ့်။ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား မြနင်းဆီလို လူ့ လောကမှာ
အစစ အရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ အ
မဆို လိုချင်တာ ရနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ ငယ်ရွယ်တက်
ဖျတ်လတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရူးသွပ်နေပါသ
အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ခုခံ ချေပခဲ့
တယ်

“တစ်ခါ သေကြောင်းကြံဖူး သူ့ဟာ နောက်တစ်ကြိမ်
ကြောင်းကြံဖို့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိတယ်ဆိုတာကို တရား

သက်သေ (၄) ဒေါက်တာ မြင့်ဝေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ ပေါ်
လွင်ပါတယ်။ တရားလိုရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝ သေကြောင်းကြံမှုဆိုတာ
ကို ယုံကြည် လက်ခံခဲ့ရင်တောင်မှ ယခု အဖြစ်အပျက်ဟာ
သေကြောင်းကြံမှု ဖြစ်တယ်လို့ ဘယ်အချက်အလက်အရ ပြော
နိုင်ပါလဲ ခင်ဗျာ။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ဟာ
လဲ ထင်မြင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ မြင့်ဝေ
ထွက်ဆိုသွားသမျှ အချက်အလက်တွေဟာလဲ ‘ဖြစ်နိုင်ခြေ’ တွေ
ချည်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။”

အပြင်ဘက်တွင် မိုးအနည်းငယ် စဲသွားပြီ။

တရားသူကြီးသည် လျှောက်လဲချက်ထဲမှ အချက်တချို့ကို
လိုက်မတ်နေရင်း အနည်းငယ် ခါးဆန့်လိုက်မိ၏။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ကျတော့ တစ်ဦးထိုင် တရားသူကြီးနှင့် အမှုစစ်ဆေး
သော စနစ်တွင် လျှောက်လဲချက်ပေးဖို့ လိုရဲ့လားဟု သူ
သံသယဖြစ်မိသည်။ လျှောက်လဲချက်ကို စာဖြင့်ရေး၍ တင်
လိုက်လျှင် တရားသူကြီးအတွက်ရော နှစ်ဆက် ရှေ့နေများ
အတွက်ရော အချိန်ကုန် လှပင်ပန်း သက်သာမည်။ သို့သော်
ပြည်သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးသော ဥပဒေ စနစ်အရ

ပြည်သူ့ ရှေ့မှောက်တွင် လျှောက်လဲချက်ပေးဖို့ ပို၍ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

“.... ဒါဟာ တရားသူကြီးမင်းနဲ့ တကွ လုပ်သား ပြည်သူတစ်ချပ်လုံးကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ယုတ္တိမရှိတဲ့ အချက်ကတော့ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ နေ့က တရားလိုရဲ့ အိမ်ကို တရားခံလာရခြင်း အကြောင်း ပြချက်ပါပဲ။ ‘ဖြူလေး အဖေကို သွားပြောချင် ပြောပါတော့ ကျွန်တော် မတားတော့ပါဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်း ပြောဖို့ လာတယ်လို့ တရားခံက ကာကွယ်ပါတယ်။ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ဒီလို အကြောင်း အချက်ကလေးကြောင့် သူ့လက်မထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာဖို့ ရှိပါသလား၊ တကယ်ပဲ အဲဒီလို ဝန်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ပဲထား၊ ဒီအိမ်ကို သူ့ ဘာများ လာစရာလိုလို့လဲ ခင်ဗျား၊ ဖြူလေး အဖေဆီသွားဖို့သာ ရှိတယ်မဟုတ်ပါလား၊ ဒါဟာ သက်သက် ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ၊ ထားပါတော့... ပြောချင်လွန်းလို့ လာတယ်ဆိုရင်လဲ ရှိပါစေတော့၊ ပြောပြီးရင် ပြန်ဇာ၊ ဝရန်တာမှာ ဘာ ထွက်ရပ်စရာလိုမလဲ၊ တရားလို ရှေ့ကီလာတဲ့အထိ အဲဒီမှာ ဘာလို့ ရပ်စောင့်နေမလဲ ခင်ဗျား

ဒါဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်ခြင်းရဲ့ မငြင်းနိုင်တဲ့ အင်္ဂါရပ်များသာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

တရားခံ ကောင်ကလေးသည် ဦးဖေအောင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ယခုခေတ် ကောင်လေးတွေသည် ဟိုးခေတ်တုန်းက လူငယ်တွေလို ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပြန်လည် ပြောင်းလဲလာ၏။ ရှေးခေတ်တုန်းက ဆံပင်ကို ကော့စမက်တစ်အတောင့်ဖြင့် ပီနေအောင် နောက်ပြန်လှန်ဖြိုးခဲ့ကြသည်။ ယခုရော ဘာထူးသနည်း။ တရားခံကောင်လေးသည် ဆံပင်ကို နောက်ပြန်လှန်၍ ပီနေအောင် ဖြိုးထားသည်မှာ နက်မှောင်သော ဆံပင်များ တစ်ပင် တလေမျှ နဖူးပေါ် ပြန်ကျနေခြင်း မရှိပေ။ မဟာနဖူးအပြန့် ကျယ်ကျယ်သည် ဖြူ၍ ဝင်းနေသည်။

ဖြူဖြူအောင်က ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ဆိုပဲ။ ဒီ မိန်းကလေးဟာ သူ့ ရည်းစားကို ဆံပင်ပုံစံ ပြုပြင်ပေးလေသလား။ သူ့ အတွေး သူ့ သဘောကျသွား၏။ ဒါကြောင့် အိမ်က အမျိုးသမီးက စွပ်စွဲတာ ရှင်ဟာလေ အသက်ကြီးလေ သူများကိုစွပ်စွဲဝင်ပြီး စပ်စုချင်လေပဲ တဲ့။

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းနေသည်မှာ ကောင်ကလေးနှင့် ဖြူဖြူအောင်
တစ်ခါမျှ မျက်လုံးချင်းမဆုံကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြူဖြူအောင်
မျက်နှာထားကလေးက တင်းကျပ် စိတ်စောမှုကြီးကိုသာ
လိုက်လျှင် အတော်အေးချမ်းမယ့် မျက်နှာထားကလေး
အင်း ရုံးခန်းထဲမှာတော့ အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ
ဆိုတော့ ဘယ်မျက်လုံးချင်း ဆုံမလဲလေ။ ဟော အခု ကို
သူများကိစ္စတွင် ဝင် စပ်စုမိပြန်ပြီ။

တရားခံ ကောင်လေး၏ မျက်လုံးများသည် သူ၏ ယောက္ခ
လောင်းကို ကြည့်နေခြင်းလား၊ သူ့ကို ထောင်ကျအောင်
လျှောက်လဲနေသည့် တရားလို ရှေ့နေကို ကြည့်နေခြင်းလား
သူ ဘယ်လိုမျှ မဝေခွဲတတ်ပါ။

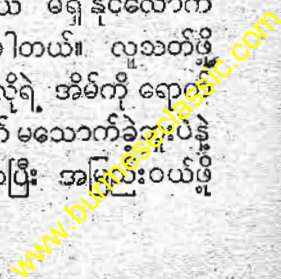
“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ လူသား အားလုံး လက်ခံထားကြ
တာကတော့ တရားဥပဒေဆိုတာ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ပေးခြင်း
အားဖြင့် အပြစ်ကင်းသူကို ကာကွယ်ဖို့ ပြုလုပ်ထားတာ
ပါတယ်

“မိန်းမသားတွေချည်း နေရတဲ့ အိမ်မှာ လုံခြုံမှုဆိုတာ ပို
ဆိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီ လုံခြုံမှုကို တရားဥပဒေက ပေးရတာ
ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ အပြစ် ကျူးလွန်သူတွေဟာ သူ့နှင်း

သူဟန်နဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရယူပြီးတော့ ပြစ်မှု မြောက်သွားတဲ့
အခါ ဒီပြစ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဟာ ယုံကြည်မိသူကြောင့်
သား၊ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကြောင့်လား ဒါကို ရုံးတော်က ဆုံး
ဖြတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးဖေအောင်သည် မွေးရာပါ ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဦးဖေအောင် စကားပြောလျှင် အသိအနိမ့်အမြင့်ကိုက စိတ်ဝင်
စားစဖွယ် ဆွဲဆောင်နိုင်၏။ အမှန်တရားနှင့် စကားပြော
ကောင်းခြင်းတို့ ပူးပေါင်းလိုက်သောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်
အောင်မြင်မှုရတတ်သည်။

“လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ
အမှုမှာ သက်သေခံ အထောက်အထားတွေကို တင်ပြ ခဲ့ပြီး
ပါပြီ။ တရားလိုကို တွန်းချတယ် ဆိုတဲ့ တရားခံရဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်
ခြင်း အပေါ် လူကြီးမင်း အနေနဲ့ သံသယ မရှိနိုင်လောက်
အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့သတ်ဖို့
ဆိုတင် ကြံစည်ပြီး၊ ည ရှစ်နာရီမှာ တရားလိုရဲ့ အိမ်ကို ရောက်
သတဲ့ အကြောင်း၊ ဟယ်တုန်းကမှ အရက် မသောက်ခဲ့ဘူးပဲနဲ့
အဲဒီနေ့ညကျမှ အရက်သောက်ချင်တယ်ပြောပြီး အမြည်းဝယ်ဖို့

ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အိမ်ဖော်မလေးကို ပုထုတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီ အကြောင်းတွေကို လူကြီးမင်း အနေနဲ့ သံသယလုံးဝ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်....

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ နောက်ဆုံး စိစစ်ရမယ့် ပြဿနာကတော့ တရားခံရဲ့ ကိုယ်တိုင် အစစ်ခံချက်ဟာ သူ့ပြစ်မှုအတွက် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ ထွက်ချက်တွေကို ချေဖျက်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုး ရှိ မရှိ ဆိုတာပါပဲ။ တရားခံဟာ အပြစ် မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဆိုရင် သေလု မြောပါး ခံစား နာကျင် ခဲ့ရတဲ့ တရားလို မြန်းဆီရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ မေ့ထားနိုင်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်

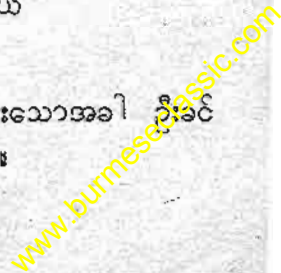
“လူကြီးမင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားခံရဲ့ အနာဂတ် ကာလကို တစ်သက်လုံးမှောင်ချမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ကောင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူ တွေကို ကာကွယ်ဖို့ လုံခြုံစေဖို့အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရား ဥပဒေဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ချုပ်နှောင် ရပါတယ်။ ဒါဟာ အပြစ် မကျူးလွန်သူ လူအများကြီးကို သူတို့ လွတ်လပ်မှု ခံစားနိုင်ရေးအတွက် ပြုလုပ်ရတာသာ ဖြစ်ပါတယ်

“ဒါကြောင့် ပြစ်မှု ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၇ ကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြင် တရားလို မြန်းဆီကို အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်စေမယ် ဒဏ်ရာ မျိုး ရသည်အထိ နာကျင် စေ ခဲ့တဲ့ တရားခံ မြတ်စုကို ထောင်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်း အထိ ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပါရန် လေးစားစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဦးဖေအောင်၏ လျှောက်လဲချက် ပြီးဆုံး သွားသည့် အခါ တရားရုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ စကား ပြော သံ တီးတိုးသံ တစ်ခုတလေမျှ မကြားရပုံ ထောက်တော့ ဤ အမှုကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်မလဲ ဆိုတာ ပြည်သူ အများ တော်တော် စိတ်ဝင်စားကြပုံ ပေါ်ပါတယ်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တရားလို အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ လျှောက်လဲချက်ထဲက ကျွန်တော်ဆွေးနွေးချင်တဲ့ အချက်တစ်ခု ကတော့ သူ ကိုးကားသွားတဲ့ မောင်ကျော်လှနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးပါ အချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒုတိယတစ်ကြိမ် လျှောက်လဲချက် ပေးသောအခါ ဦးခင် ဇော်၏ အသံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။

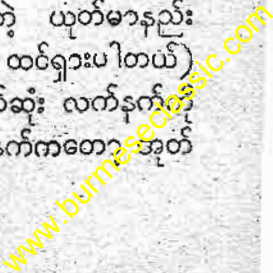
“အဲဒါတော့.... အဲဒီ စီရင်ထုံးမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချ ရသော မျက်မြင် သက်သေ ဆိုတဲ့ စကား ပါပဲ ခင်ဗျား၊ တရား လို ရှေ့နေကြီး လျှောက်လဲသွားတာကတော့ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ နေလွန်း ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ တရားလို မြန်းဆီ အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ချိန်ဆရမှာက တရားလို မြန်းဆီဟာ ယုံကြည် ရသော မျက်မြင် သက်သေ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ တရားလိုဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မျက်မြင် သက်သေ တစ်ဦး ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာ သက်သေခံ လက်ဗွေရာ ခြေဗွေရာ များ ဖျောက်ဖျက်ခြင်းအရရော၊ တရားလိုပြု သက်သေ (၇) ဒေါ်သုန်ရဲ့ ရှေ့ နောက် ကွဲလွဲထွက်ဆိုချက်အရရော ထင်ရှား နေပြီဖြစ်ပါတယ်....”

“အဲဒီ စီရင်ထုံးမှာ ဖော်ပြထားတာက မျက်မြင်သက်သေ၏ ထွက်ချက်မှာ ယုံကြည် စိတ်ချ ရပါမူ ထို ထွက်ချက်များအား ဆန့်ကျင်နေသည့် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပယ်ရမည်လို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားလို မြန်းဆီဟာ ယုံကြည် စိတ်ချ ရတဲ့ မျက်မြင် သက်သေ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဆရာဝန် ဒေါက်တာ နေလွန်း ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုပယ်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျား”

သူ မှတ်စုထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ရေးချလိုက်သည်။

“အခု အမှုမှာ သွယ်ဝိုက် ပတ်သက် နေတဲ့ စဉ်းစားစရာ အချက် တစ်ခုကတော့ သိမ်မွေ့တဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူသားတိုင်း အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခု တည်ဆောက်ရာမှာ အချစ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးလိုအပ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်ကို ငွေကြေးနဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ လဲလှယ်လို့ ရပါဘူး။ ဒါကို မြန်းဆီ မသိခဲ့တာ သနားထိုက်မယ် ဆိုရင် သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ရမ္မက်နဲ့ အချစ်ကိုတောင် ခွဲခြားသိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် မြတ်စုရဲ့ အချစ်ကို မရခဲ့တာဟာ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့ အကျင့်ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အနုတ်သက္ခာ ဖြစ်သွားပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ အကျင့်ပျက် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျား....”

“ဒါကို သူ့ မကောင်းမှုတွေကြောင့် ဒဏ်ခတ်ခံရတာလို့ သိတဲ့ မြန်းဆီ ဟာ မြတ်စု အပေါ် အကျပ်ကိုင်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်မရှိတဲ့ ရှိတယ်လို့သာ ပြောနည်း၊ မြတ်စုရဲ့ မကောင်းတဲ့ အတိတ် ဘဝပေး ကုသိုလ်ကို ပြိုင်ဖက် နှိန်းကလေး ရဲ့ ဖခင်ဆီ သွားပြောမယ်ဆိုတဲ့ ယုတ်မာနည်း (တရားလိုပြု သက်သေ ၃-ထွက်ချက် အရ ထင်ရှားပါတယ်) အဲဒီ နည်းတွေနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့အခါ နောက်ဆုံး လက်နက်တိုက် သူ အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်ဆုံးလက်နက်ကတော့ အုတ်

အစွန်းပြားပေါ်မှာ တက်ရပ် ခြိမ်းခြောက်တဲ့နည်းပါးတဲ့ဆိုးချစ်
တော့ သူ့ အသက်နဲ့ထပ်ပြီး လောင်းကစားတဲ့ပွဲမှာ သူ ရှုံးသွား
ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးခင်ဇော် ၏အသံက ဦးဖေအောင် နှင့်ယှဉ်လျှင် အနည်း
ငယ် တိုးသော်လည်း စကားလုံး ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ပြီး
ဖြတ်တောက်ပုံ မှန်ကန်သည်။စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပါသည်။

“သူ ဘာကြောင့် ခုန်ချပစ်လိုက်သလဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ
ဖြစ်နေတဲ့ တရားလို ရဲ့ စိတ်ကို သိဖို့ဆိုတာကတော့ ဘေးလူ
အနေနဲ့မဆိုထားနဲ့ ကာယကံရှင်တောင် အတိအကျ သိလိုက်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကလဲ့ စားချေခြင်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိပါတယ်။
တရားခံပြု သက်သေ(၄) ဒေါက်တာ မြင့်ဝေရဲ့ ထွက်ချက်အရ
အဲဒီအချိန်မှာ သူ စိတ်ခံစားချက် အမျိုးမျိုး တစ်ပြိုင်တည်း
ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုးဆယ်
ရာခိုင်နှုန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ပထမအကြိမ် သေကြောင်းကြံဖို့ ကြိုးစားဖူး
သူ တစ်ယောက်ဟာ ဒုတိယအကြိမ် သေကြောင်းကြံဖို့ ပိုမိုလွယ်
ကူတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်စဉ်းစားရမှာဖြစ်
ပါတယ်။ သူ့ခုန်ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ သူဟာ သေချင်စိတ်
(Death Instinct) ကြောင့်ဆိုတာ အငြင်းပွားစရာ မလို
ပါဘူး

“သူ သတိပြန်လည်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့ အရှုံးဟာ
သူ့ကို အရှက်ရစေပါလိမ့်မယ်။ မြတ်စုကို အမှန်ကြိုက်ပစ်ချင်
လောက်အောင် နာကြည်း မုန်းတီးစေပါလိမ့်မယ်။ ပုဒ်မ ၃၀၉
လို သူ မသိနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံခြင်းကို
တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးပြီး ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ထားတယ်
ဆိုတာ သူ သိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကာ
ကွယ်ဖို့အတွက်ရော သူ့ မုန်းတီး နာကြည်းသူ့ကို ကလဲ့စားချေ
ဖို့အတွက်ရော သူဟာ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကို တွေ့
သွားပါတယ်။ ငှက်နှစ်ကောင်ကို မြားတစ်စင်းတည်းနဲ့ ပစ်
သလို လုပ်ကြံမှုတစ်ခုကို ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်
လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ နည်းအားဖြင့် တရားလိုဟာ အများအမြင်
မှာ သနားဖွယ်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး မြတ်စုကတော့
လီဆယ်မှုရှဲ့ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျား”

အချိန်သည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ မှန်မှန်ကြီး ကုန်ဆုံးလျက်
ရှိသည်။ နံရံထက်က တိုင်ကပ်နာရီကို မသိမသာ မျက်လုံးဝေ
ကြည့်ရှုင်း ၁၈၁၈ ခုနှစ် တုန်းက အမေရိကန် နိုင်ငံအော်
တရားသူကြီး ဝွန်မာရှယ်၏ ဟာသစကား တစ်ခုကို သိတိရမိ
သည်။

www.burmeseclassic.com

“တရားသူကြီးများအဖို့ အထွတ်အထိပ်ဆုံး အင်္ဂါရပ်တစ်ခုဟာ ရှေ့နေရဲ့ မျက်နှာကို နှစ်နာရီကြာကြာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး သူပြောတဲ့ စကားကို တစ်လုံး တစ်ပါးမျှ မကြားအောင် နေတတ်ခြင်းပါပဲ” တဲ့။ လိုအမှုတွင် ရှေ့နေဖြစ်သူက လျှောက်လဲချက်ကို လေးနာရီကြာမျှ ပေးခဲ့သည် ဟူ၏။

“၁၉၆၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၅၂ မှာ ပါတဲ့ ‘မောင်ကြီးမောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ’ စီရင်ထုံးမှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ ‘တရားခံပြစ်မှု ကျူးလွန်သည် ဟု စွပ်စွဲပြီးလျှင် တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ၊ စွပ်စွဲခံရသူက မဟုတ်လျှင် ခိုင်လုံစွာ ချေပရမည်ဟု တာဝန်ပေးပြောင်း၍ မရချေ။ ပြည်စုံစွာ စုံစမ်းပြီး ခိုင်လုံစွာ သက်သေထုရန် တာဝန်သည် တရားလိုအပေါ်တွင် တည်နေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မသမာသူတို့က လွယ်လွယ် စွပ်စွဲကာ အပြစ်မဲ့သူတို့က ခွဲခံ ချေပရခြင်းဖြင့် ပင်ပန်း ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရပေလိမ့်မည်’ တဲ့။ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား....

“အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ သာမန် နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် အမှုသည်ဟာ လီဆယ် စွပ်စွဲမှုကြောင့် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ လေးလကျော်ကျော် ငှက်ဗူးစုံ ခံစားခဲ့ရပြီး ဖြစ်

ပါတယ်။ ဒီလိုသာ လီဆယ်စွပ်စွဲတိုင်း ထောင်ကျခံရစတမ်းဆိုရင် ပြည်သူတွေရဲ့ လုံခြုံမှုဆိုတာရော ဘယ်မှာပါလဲ ခင်ဗျား။ တရားမျှတမှုဆိုတာ ကလဲ့စားချေမှုအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်ရတော့မှာလား ခင်ဗျား”

ရှေ့နေတွေဟာ သေရင် လျှာကို မီးမလောင်ဘူး ဟူ၏။ ဤလျှောင်ပြောင် သရော်သော ဟာသစကားတစ်ခု မည်မျှ ထိရောက်သည်ကို မသိရသော်လည်း ရှေ့နေများသည် အမှန်ကို အမှားဖြစ်အောင်၊ အမှားကို အမှန်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ဖို့ စကားတတ်ကျွမ်းပြီး ပရိယာယ် ကြွယ်ဝသူများဟု သူလက်ခံသည်။

“၁၉၆၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၆၇၃ မှာပါတဲ့ ‘မောင်တိုက်ဖြူနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ’ စီရင်ထုံးမှာ ဖော်ပြထားတာကလဲ ‘ပြစ်မှုများတွင် တစ်ဦးတည်းသော သက်သေထွက်ချက်ဖြင့် အပြစ်မပေးရဟု တားမြစ်ထားခြင်း မရှိသော်လဲ ထိုသက်သေအပေါ် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲချက် ရှိနေလျှင် ယင်း၏ ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အပြစ်မပေးသင့်။

www.burmeseclassic.com

ယင်း၏ စွပ်စွဲချက်အား ထောက်ခံသည့် အထောက်အထား ငါ့မှသာ စိတ်ချ လက်ချ အပြစ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်” လို့ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံတစ်ယောက် လွတ်သွားတာထက် အပြစ်မဲ့တဲ့ တရားခံ တစ်ယောက် မှားယွင်းစွာ ပြစ်ဒဏ်ချခံရတာက ပိုပြီး ရင်နာဖွယ်ရာ ကောင်းပါတယ်။ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ ချိန်ခွင်မှာ ညှာတာမှုဆိုတဲ့ အလေးကို တင်းပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော သံသယတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီသံသယရဲ့ အကျိုးကို တရားခံအား ခံစားခွင့် ပေးပါရန် လျှောက်ထားပါတယ် ခင်ဗျား”

ယခု ပွဲသည် ဘောလုံးပွဲ စကားနှင့်ဆိုလျှင် သရေပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ မျက်မြင်သက်သေ (တရားလိုမှ တစ်ပါး) မရှိသော အမှုဖြစ်၍ ရုံးတော်၏ ဆင်ခြင်တုံ တရား အရေးကြီးလေသည်။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား ဆိုခဲ့တဲ့ အချက်တွေအရ စွဲဆိုထားတဲ့ ပြစ်မှု ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ နဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခု တလေမှတောင် ကျွန်တော့် အမှုသည် ငြိစွန်းခြင်း မရှိပါဘူး။ —

“ကျွန်တော့် အမှုသည် မြတ်စုဟာ အပြစ်တစ်ခုခု ရှိခဲ့မယ် ဆိုရင် အဲဒီ အပြစ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြုံမှုတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့မှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့တဲ့ အပြစ်သာဖြစ်ပါတယ်။ တရား မြှင့်ဆီရဲ့ အကျိုးအရ သေကြောင်းကြုံမှုကို တယ်သူ ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေပေးခဲ့မိတဲ့ အပြစ်သာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် ပြစ်မှုဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ အရ စွဲဆိုမှုကို ကျူးလွန်ခြင်းမရှိတဲ့ ကျွန်တော့် အမှုသည် မြတ်စုအား တရားသေလွတ်ပေးပါရန် လေးစားစွာ တင်ပြအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

နှစ်ဘက် ရှေ့နေများ လျှောက်လဲချက်ပြီးဆုံးချိန်သည် နေ့လယ် ၂ နာရီ ဖြစ်သည်။ တကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင်လျက် ငြိသော တရားသူကြီးသည် စီရင်ချက်အတွက် ရုံးချိန်းကို သုံးရက်ခြား၍ ချိန်းလိုက်၏။

ကောင်းကင်သည် အနည်းငယ် အုံ့မှိုင်းသည်မှအပ မိုးတိမ် တင်းစင်လျက်ရှိပြီ။

www.burmeseclassic.com

တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှိန်သည် တတိယမြောက် ကော်မီ
တီကို ဘေးမှာ ချစားရင်း လက်နှိပ်စက်ပေါ် လက်တင်
စာ ငြိမ်သက်နေ၏။

အချိန်မှာ ည ၁၂ နာရီခွဲဖြစ်၍ သူ အိပ်ချိန် လွန်နေပြီ။ နို့
မိသော ကော်မီ၏စွမ်းအားကြောင့် သူ မျက်လုံး များ သည်
နှိပ်စက်သည်မှ အပ ကြည်လင်သျှက် ရှိသည်။ လက်နှိပ်စက်
စိစားပြီးသော သက်သေ ထွက်ချက် များကို ခဏ ငုံ့ကြည့်
ကုန်၏။ သူ အလွန် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။ မှူးတော်၏
သေချက်အပိုင်းတွင် သူ၏ စီရင်ချက် ထစ်ငေါ့နေသည်။

ယခုအမှုမှာ တရားလိုနှင့် တရားခံ နှစ်ဦးမှတစ်ပါး အခြား မျက်မြင် သက်သေ မရှိသော အမှုဖြစ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ် ယုံကြည် စိတ်ချရန် ရုံးတော်၏ ဆင်ခြင်တုံ တရား အထူး အရေးကြီးနေ၏။ တရားလိုပြုသက်သေ (၃) သက်သေ ၏ ထွက်ချက်အရ တစ်ခါမျှ အရက်မသောက်ဘူးသူ တရားခံ တရားခံ အမြည်းဝယ်ရန် ငွေ ကိုးဆယ် ထုတ်ပေးခြင်းကို စဉ်းစားရန် လိုသည်။ တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေဖြစ်သည့် လျှို့ဝှက် (၃) ကို ထွက်သွားစေခြင်းဖြင့် တရားခံ၌ တစ် တစ်ရာသော ကြိုတင် ကြံစည်မှု တစ်ခု ရှိနိုင်ကြောင်း ကောက် ချက် ချရန်မှာ အချိန်လုံလောက်မှု အရေးကြီး၏။ သက်ပစ်ပစ် ဟု ကြိမ်းမောင်းသော အဖြစ်အပျက်သည် အချင်း မဖြစ်ပွား နေ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး အချင်း ဖြစ် ပွား ချိန် နောက်တစ်နေ့ ည ၈ နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ အချိန် ၂၆ နာရီ ကြာမြင့်သည် ဖြစ်ရာ ထို အချိန်သည် ကြိုတင် ကြံစည်မှု ခြံ လုံလောက်သော အချိန်ဖြစ်သလား။

ပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရန် ကြံစည်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အထုတ်ခြင်း၊ ကျူးလွန်ခြင်း ဟူ၍ အဆင့်လေးဆင့်ရှိရာ ကြံစည် ပြီးလျှင် ကာယကံရှင်သည် ပြင်ဆင်ခြင်းကို ပြုလုပ်လိမ့် မဖြစ်သည်။ ဤ အမှုတွင် သတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း၏ နောက်တွင် ပြင်ဆင်မှု ရှိ မရှိ သုံးသပ်လျှင် တရားလို၏ အိမ်ကို လာကြည့်

အား ပြင်ဆင်မှု အဖြစ် မှတ်ယူ၍ မရပေ။ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်ရန် ဝရန်တာသို့ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် တရားလိုအား လာ ရောက်ရန် လှမ်းခေါ်ဖို့လိုသည်။ လျှို့ဝှက် (၃) ထွက်ချက်၊ တရား လို၏ ထွက်ချက်နှင့် တရားခံ (ခံပြု-၁) ၏ ထွက်ချက်များတွင် ဝရန်တာကို လာရန် လှမ်းခေါ် ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထွက်ချက် အား လုံးကို သုံးသပ် သမျှတော့ တရားခံက တရားလိုကို တွန်းချခဲ့ ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ထုတ်နိုင်သည့် သက်သေခံချက် မပါ ရှိပေ။

သူသည် စဉ်းစား၍ရသမျှထဲက အချက်နှစ်ခုကို ထည့်ရှိက် ရန် စာကြောင်းစီစဉ်နေစဉ် သူ၏ အတွေးထဲသို့ စီရင်ထုံးတွေ ဝင်ရောက်လာမြန်၏။ စိန်လှနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွင် အသေအချာ ဖော်ပြထားသည်မှာ

“စွပ်စွဲခံရသူတရားခံတစ်ဦးသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာမှ (ဖိမိအပြစ် မကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေတင်ပြ ရန်) တာဝန်မရှိ။ တရားခံအပြစ်ရှိကြောင်း သက်သေထုတ်ပြန် တာဝန်သည် အမှုတစ်လျှောက်လုံး တရားလို အပေါ်တွင်သာ ကျရောက်သည်။ သက်သေ ပြရာတွင်လည်း ကျိုး ကြောင်း ဆီလျော်သည့် သံသယများမှ လွန်မြောက်နိုင်သည်အထိ သက် သေပြရမည်” တဲ့။

ယခု အမှုတွင် တရားလိုက တရားခံကို လီဆယ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သလား။ တရားခံပြသက်သေ (၄) ဒေါက်တာ မြင့်ဝေ (စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်) ၏ ထွက်ချက်နှင့် တရားခံပြ (၂) ဒေါ်စိစိ၏ ထွက်ချက်ကို ပေါင်း၍ စဉ်းစား သုံးသပ်သင့်သေးသည်။ မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေရန် ကြံစည်ခြင်းရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

လိုပြသက်သေ (၆) ဒေါက်တာ နေလွန်း၏ ထွက်ချက်အရ တရားလိုသည် ခြေဖနောင့်ပေါ်တွင် ကျရောက်ခဲ့သည်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ကို စဉ်းစားရာတွင် ၎င်း ထင်မြင်ချက်သည် တရားခံ၏ ထွက်ချက်ကို ထောက်ခံသောကြောင့် တရားလိုသည် လီဆယ်ထွက်ဆိုသည်ဟု ပြောနိုင်သလား။ တရားလိုသည် မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းဖြင့် ကျခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုယ်တိုင်မသိပါဟု ဝန်ခံထား၏။ နောက်ပြန် ကျသူများသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ ခြေဖနောင့်နှင့် ကျနိုင်ပါသလား။

မောင်ကြီးမောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွင်

“တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲပြီးလျှင် တာဝန် ပြီးဆုံးပြီ။ စွပ်စွဲခံရသူက မဟုတ်လျှင် ခိုင်လုံစွာ ချေပရမည်ဟု တာဝန်ပေးပြောင်း၍ မရချေ။ ပြည်စုံစွာ စုံစမ်းပြီး ခိုင်လုံစွာ

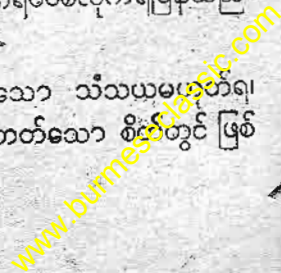
သက်သေထူရန် တာဝန်သည် တရားလိုအပေါ်တွင် တည်နေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မသမာသူတို့က လွယ်လွယ် စွပ်စွဲကာ အပြစ်မဲ့သူတို့က ခုခံချေပရခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရပေလိမ့်မည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ယခု အမှုတွင် တရားလိုသည် တရားခံသာ ဤပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း သံသယမရှိအောင် သက်သေမပြုနိုင်။ ဤပြစ်မှုကို တရားခံကလည်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။ တရားလိုက မိမိဘာသာ ခုန်ချပြီးမှ မဟုတ်ဘဲ စွပ်စွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသံသယသည် အမှုတစ်လျှောက်လုံး သူ့တွင် အနည်းနှင့် အများ ရှိနေခဲ့၏။

သို့သော် ဤအမှုတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော သံသယသည် ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်သော သံသယမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သူ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေရင်း သူ့ခေါင်းထဲသို့ စီရင်ထုံး တစ်ခုက ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ သူ ခဏရပ်ပစ်လိုက်ရပြန်သည်။

“သံသယသည် လွယ်လွယ်ဖြစ်စေသော သံသယမဟုတ်ရ။ မည်သည့်အရာမျိုး၌မဆို ခွဲဟု ဖုံးအုပ်တတ်သော စိတ်တွင် ဖြစ်

ပေါ်သည့် သံသယမျိုး မဖြစ်စေရ။ ဖြစ်တတ်သော သဘာဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဖြစ်ပေါ်သည့် သံသယမျိုးသာ ဆိုလိုပေသည်။

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသောအခါ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို အသက်မရှူဘဲ မော့သောက် ချပစ်လိုက်၏။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ လေပြင်းသည် သစ်ရွက် သစ်ခက်များကို ကျိုးပြတ်စေလောက်အောင် သူ အိမ်ပြတင်းပေါက်များကို တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ သူ အနည်းငယ် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ၏။

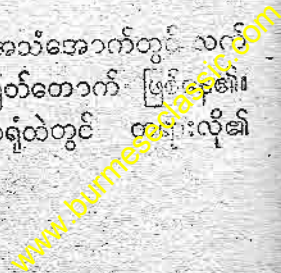
အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက် သွက်သွားလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်နည်း။ တရားလိုအတွက် လုံခြုံမှုကို အသာထားဦး။ တရားဥပဒေ၏ ဟာကွက် ပျော့ကွက်သည် ရယ်မောစရာ ရှုတ်ခူးစေ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ တရားခံကို သူ အပြစ်ပေးလိုက်သကော...။ သူ ဤအမှုတွင် တကယ်အပြစ်မရှိခဲ့လျှင် မှားယွင်းစွာ အပြစ်ပေးမိခြင်းဖြင့် တရားဥပဒေ၏ ပျော့ကွက်သည် နာကြည်းစရာ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ မယုံကြည်စရာ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

“ကြင်နာမှုဖြင့် မှားယွင်းခြင်းက ဘေးကင်းသေး၏” ဟူသော စကားတစ်ရပ်ရှိသည်။

အစိုးရနှင့် ဦးဓမ္မပါလ စီရင်ထုံးတွင် ‘ရာဇဝတ်မှုများတွင် တရားခံသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေထင်ရှား ပြသရန် တာဝန်မှာ အစဉ်စာစိုက် တရားလိုအပေါ်တွင် ကျရောက်သည်။ ထိုတာဝန်သည် မည်သည့်အခါမျှ တရားခံအပေါ်သို့ ကျရောက်ခြင်းမရှိ။ သက်သေခံချက်များကို နှစ်ဦး နှစ်ဖက် တင်သွင်းပြီး နောက် တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော သံသယရှိလျှင် တရားခံအား တရားသေထုတ်ရမည်’ ဟု ထုံးစွဲ ထားပေသည်။

သို့သော် တရားလိုတက်ကို ဝံ့ကြည့်လျှင် သူ့ခမျာ မသေရုံ တမည် ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး ခက်ရာရင့်ရှာသည်။ ဤခက်ရာများကို ပြုလုပ်သူသည် တရားခံ အမှန်ဖြစ်ပါက တရားခံကို လျှတ်ပစ်ခြင်းသည် တရားလို၏ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုများကို မထောက်ညှာရာ ကျပေလိမ့်မည်။

သည်းထန်စွာ ရွာနေသော မိုး၏ အသံအောက်တွင် သက်နှိပ်စက်ရိုက်သံသည် ပြတ်တောက် ပြတ်တောက် ဖြစ်နေ၏။ ဝေခွဲမရ ရှုပ်ထွေးနေသော စိတ်အာရုံထဲတွင် တရားလို၏

မျက်လုံးများ ပေါ်လာပြန်၏။ လှပစူးရှသော မျက်လုံးများ မနက်ဖြန် စီရင်ချက်ကို တရားလို လာနားထောင်ပါမလား။ စဉ်းစားမိလိုက်သေးသည်။

ယနေ့ မုတ်သုံအားပျော့သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၍ ရာသီဥတု အနည်းငယ် သာယာသည်။

အထူး အာဏာရ မြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှိန်သည် သူ၏ တရားခွင် ကုလားထိုင် အမြင့်ကြီးပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင် လျက် စီရင်ချက် စာရွက် တစ်ထပ်ကြီးကို ဖြည်းလေးစွာ ဖတ်နေ၏။

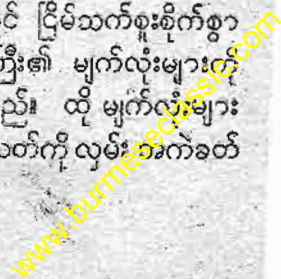
မျက်နှာကြက် ပန်ကာ လည်ပတ်သံနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် အောက်ဘက်လမ်းမပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော ဆိုင်ကယ်ဟုန်းသံ တို့က လွဲလျှင် တရားရုံး တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှ ဖောက်ထွင်းထွက်ပေါ်လာသော တရားသူကြီး ၏ အသံမှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ကျယ်လောင်နေသည်။

တရားသူကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသော မြတ်စုသည် တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုယ့်ကိုယ်

ကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ မိမိ၏ဘဝ မည်သို့ အဆုံး သတ်မည်ဆိုတာ တရားသူကြီး၏ စာရွက်ထဲတွင် ပါပြီး ဖြစ် လိမ့်မည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရသော လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ တွေးဆ ချက်တွေ စီကာပတ်ကုံး ဖတ်ပြု ရွတ်ပြု နေမည်နည်း။ ယူဆချက် များ၊ ကြံဆချက်များ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေများဖြင့် သူ ဦးနှောက်သည် တဒိန်းဒိန်း သွေးတိုးလျက် သူ ခြေဖျားများ အေးစက်တုန်ယင် လျက် ရှိသည်။

“ယခု အမှုတွင် နှစ်ဘက်သက်သေခံချက်များကို သုံးသပ်ရာ တရားခံ မောင်မြတ်စုက တရားလို မြနင်းဆီအား သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာမှ သေစေလိုသော အကြံဖြင့် တွန်းချသည်ဟု ဆိုရာ တွင် အချင်းဖြစ်ပွားမှုကို မြင်တွေ့ရသော မျက်မြင်သက်သေမှာ တရားလို ကိုယ်တိုင်က လွဲ၍”

နောက်ဆုံး ခုံတန်းလျား၏ ထောင့်တွင် ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာ ထိုင်နေသော ဖြူလေးသည် တရားသူကြီး၏ မျက်လုံးများကို ဘယ်လိုမှ အကဲဖြတ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို မျက်လုံးများ သည် စာရွက်ကို ငုံ့စိုက်ကြည့်လိုက် ပရိသတ်ကို လှမ်း ဘက်ခတ်

လိုက်နှင့် တည်ကြည်လျှောက်ရှိသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် မိမိအတွင်းစိတ်ကို အပြင်သို့ မပေါ်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

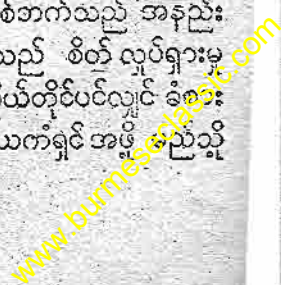
ဟို မိန်းမ လာ နားမထောင်သောကြောင့် ဖြူလေး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ အကယ်၍ ထို မိန်းမနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလျှင် မိမိ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ထို မိန်းမ ရှေ့တွင် ကိုကို ကို ဖမ်း၍ ခေါ်သွားမှာကို ဖြူလေး ဘယ်လိုမှ ရှက်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူမသည် နှုတ်ခမ်း တင်းတင်း စေ၍ မျက်လုံးများကို တရားသူကြီး မျက်နှာမှ နည်းနည်းမှ မရှေ့စေဘဲ စူးစိုက်ထားသည်။ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာတွင် အိမ်နိမ့်ပြီး သားပဲ၊ အဲဒီ အိမ်နိမ့်ဟာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ အို ... ကိုကိုဟာ တရားသေ ဓွတ်ကို လွတ်မှာပါ။ ဖြူလေး သိသည်။ စိတ် မပူစမ်းနဲ့ စိတ်ကိုထိန်းထားစမ်း၊ မြနှင်းဆီဟာ ရှုံးကို ရှုံးစေရမယ်။

“ခံပြု (၂) ဒေါ်စီစီ၏ ထွက်ချက်တွင် တရားလိုသည် အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်က မိဘမဲ့ မိန်းကလေး ဓမ္မာတွင် ပုလင်းကွဲဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးဖြတ်၍ သေကြောင်း ကြံရန် ကြိုးစားပူးသည်ဟု ပါသော်လည်း ၎င်းသက်သေသည်။

ထိုကိစ္စတွင် တိုက်ရိုက် မျက်မြင်သက်သေမဟုတ်ပေ။ ထို သေကြောင်းကြံရန် အားထုတ်မှုသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ပြီးလျှင် ၁၃ နှစ် ကြာပြီးနောက်၊ နောက်တစ် ကြိမ် သေကြောင်း ကြံဖို့ တရားလို တွင် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် ရှိ မရှိ သုံးသပ်ကြည့်ရာ ...”

ဤ တရားသူကြီးသည် စီရင်ချက် ချတိုင်း တရားဥပဒေကို လူအများ နားလည် သဘောပေါ် တ်လာစေရန် ရှင်းလင်း ပြောပြ လေ့ ရှိသည်။ သူ၏ အမိန့် ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ရ ကြောင်း တရားခံနှင့် တကွ ပြည်သူလူထုကို ရှင်းလင်း ဖြောဖြ လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ စီရင်ချက်သည် အခြား တရားသူကြီးများထက် ရှည်လျားလေ့ ရှိသည်။ သက်သေခံချက် များကို သူ ဖတ်နေစဉ်တုန်းက ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ နေသော ဦးခင် ဇော် သည် သုံးသပ်ချက် အပိုင်းတွင် အနည်းငယ် ရင်ခုန်စွာ နားထောင်နေမိ၏။ တရားသူကြီးသည် ဦးဖေအောင် နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးသည်။ သူ တရားသူကြီးကို ငေးမော စူးစိုက်နေလေသည်။

မြတ်စု၏ နောက်ပစ်ထားသော လက်နှစ်ဘက်သည် အနည်း ငယ် ထုန်ယင်နေ၏။ ဤ လူငယ်ကလေး သည် စိတ် လှုပ်ရှားမှု ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် မရှိပေ။ သို့သော် သူ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ခံစား ချက် မျိုးစုံဖြင့် ရှင်ခွန်နေသေးလျှင် ကာယကံရှင် အဖို့ မည်သို့

ရှိမည်နည်း။ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ဆိုသည်မှာ အပြစ်မဲ့ လူငယ် တစ်ဦးအတွက် မကျွေးဝံ့ စရာ ငရဲတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အတွေး သူ့ပြန်အံ့ဩသွား၏။ အပြစ်မဲ့ဟူသော စကားသည် သူ့ ရင်ထဲသို့ ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ မှန်ကန်စွာ ဝင်ရောက် လာသနည်း။

“သုံးထပ်တိုက် ဝရန်တာမှ မည်ကဲ့သို့ ကျသည် ဆိုခြင်းကို သုံးသပ်လျှင် လိုပြ(၆) ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်မှာ ခြေဖနော နှင့် ကျသည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပါဝင်၏။ ထိုထင်မြင်ချက်သည် တရားခံ၏ ခုခံချေပချက်နှင့် ကိုက်ညီနေသည်။ တရားလိုသည် နောက်ပြန် တွန်းချခံရသည်ဟု ဆိုရာ နောက်ပြန် တွန်းချ ခံရသူ တစ်ဦးသည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ခြေဖနောနှင့် မကျနိုင်

ဖြူလေးသည် လိုက်ခနဲ တုန်ယင် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လက် ဖျားချား အေးစက်သွားသည်။ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာကလေး သည် ပန်းနုသွေး ဖြန်းသွားရာ ဝတ်ထားသော ပန်းနုရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် တစ်ဆင်တည်း ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က ဘတ်ဖြူ မတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် စိတ်သက်သာရာ ရမှုဖြင့် ပျော့ပျောင်းသွား၏။ သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ထိုင်ခုံ ဟိုဘက် စွန်းတွင် မြနှင်းဆီ၏ အိမ်ဖော်မကလေး ထိုင်နေသည်။ အဲသည် ကောင်မလေး ဖြူလေးကို ကြည့်သည့် အကြည့်တွင် အံ့ဩ ပါဝင်နေ၏။ ဖြူလေး တရားခွင်တွင် ရှိနေခြင်းကို အံ့ဩသလား

မပြောတတ်ပါ။ ဖြူလေးသည် ဘယ်အရာကိုမဆို ချုပ်တည်း နိုင်စွမ်း ရှိကြောင်း မကြာခင် ဒီ ကောင်မလေး သိခွင့် ရစေရ မည်။

ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်နေသော ဖြူလေးသည် ကိုကို၏ စူးစိုက် သော မျက်ဝန်းနက်များကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင် သွား၏။ စိတ် လှုပ်ရှားလွယ်သော အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်သော မျက်ဝန်း များ အကြောင်းကို သူမ မသိမီက ထို မျက်ဝန်းများအောက် တွင် သူမ ညွတ်နူးစွာ ပျော့ကျခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကို ကြိမ်ဖန် များ စွာ နာကြည်းခဲ့၍ ကြိမ်ဖန် များစွာ ခွင့်လွှတ် ခဲ့ဖူးသည်။ လူ တစ်ယောက်တွင် ခံနိုင်ရည် အတိုင်းအတာဟူ၍ ရှိပါလိမ့်မည်။ ဖြူလေးရဲ့ ခံနိုင်ရည်အတိုင်းအတာဟာ တော်ရုံ တန်ရုံ မဟုတ် ပါဘူး ကိုကိုရဲ့။ အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံနိုင်ရည် ကျော် လွန်သွားပြီ ဆိုရင် ကိုကို့ တက်က ချွတ်ယွင်းမှု များလို့သာ ဖြစ် တော့မှာပေါ့။

သို့သော် ဖြူလေး သူ့ကို တကယ်ကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ။

“အထက် ဖော်ပြပါ သက်သေခံချက်များအရ တရားလို ခြင်းဆီသည် မိမိ၏ ပြစ်မှုကို ကာကွယ်ရန်နှင့် မိမိနာကြည်း မှန်းတီးသော တရားခံကို အပြစ်ရ စေရန် လီဆယ်တိုင်တန်းခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပေသည်။”

www.burmeseclassic.com

ဦးခင်ဇော်၏ မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်မှုကို ရှာမတွေ့ရသလို၊ ဖေဖေ မျက်နှာတွင်လည်း စိတ် ညစ်ညူး အခဲခဲခက်မှုကို ရှာမတွေ့သော အခါ ဖြူလေးသည် ဟု ရှားခွင်တွင် စိတ် အလှုပ်ရှားဆိုးမှာ မိမိ ဖြစ်လေသလားဟု ထင်နေတော့သည်။ သို့သော် ထို စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်သူမျှ မသိအောင် သူမ ထိန်းချုပ်နိုင်ပဲ လိမ့်မည်။

“အမိန့်”

တရားသူကြီး၏အသံမှာ စောစောကထက် ပို၍ လေးနက် ဖြစ်ကြည်လာ၏။ ထိုအသံကြောင့် ကိုကို ခန္ဓာကိုယ်မှာ မဆီစလောက် တုန်လှုပ် သွားသည်ဟု ဖြူလေး ထင်လိုက်သည်။ အင်း သိန်းတော့ သန်းတော့ပဲ။ မြန်းဆီ၏ ကိစ္စတွင် ကိုကိုမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီအပြစ်ဟာ ပျော့ညှပ်ပုံ ဖြစ်မှာပဲ။ သူမသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုကို ကို တေးလူ တစ်ယောက်၏ အမြင်ဖြင့် မြင်နိုင်လာလေသည်။ သူမ၏ ဝိညာဉ်သည် ကိုကို၏ ဝိညာဉ်နှင့် ကွဲကွာနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဦးဝင်းအောင်၏သား တရားခံ မောင်မြတ်စုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ အရ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း မထင်ရှားသဖြင့် တရားခံ မောင်မြတ်စုအား အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်”

ဖြူလေးသည် မျက်ရည် ဝဲစိမ့်လာသော မျက်လုံးများကို ခဏကလေး မှိတ်ထားလိုက်၏။ သူမ မပြုံးမိအောင် သတိ ထားနေရသည်။

“လီဆယ်မှု ဟု သတိမှတ်သည်”

အိုး ဖြူလေး ပျော်ရွှင်စွာ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပန်ကာသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လည်ပတ်နေ၏။ တ ရှား သူ ကြီးသည် သူ၏ စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်း၍ သူ့ အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီ။ တရားခွင် တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်နေ၏။ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကိုကိုသည် နီးကပ်စွာရပ်လျက် ပြုံးရယ်နေကြသည်။ ဦးခင်ဇော်၏ အပြုံးသည် အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အပြုံးအစစ်ဖြစ်၍ ကိုကို အပြုံးမှာ ချက်ချင်းငိုချလိုက်တော့မည့် ကလေးငယ် တစ်ဦး၏ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ သူမ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် ဖြစ်လျှောက်သွားသော သက်သက် ကို မြင်မှ သူမ ဝမ်းနည်း ထရပ်လိုက်၏။ ဖေဖေ

ဖေဖေသည် ဥပဒေအရာရှိ ဦးအောင်ကျော်ဦးနှင့်အတူ ရပ်စကားပြောပြီးနောက်၊ ရုံးခန်း အပြင် ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

www.burmeseclassic.com

သူမ မတိုးမကျယ် ခေါ်၍ ဖေဖေ နောက်သို့ အပြေး အလွှား လိုက်သွား ၏။ စကြိုတွင် ဖေဖေ ရပ်စောင့် နေသည်။ ဖေဖေ မျက်နှာတွင် အပြုံးမရှိ။ စိတ် တိုတောင်း ညစ်ညူးဟန် လည်းမရှိ။ သူမ လျှောက်လာနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသော ဖေဖေ၏ မျက်လုံး များတွင် နူးညံ့မှုကို တွေ့ရသည်။ သူမ လျှောက်သွားပြီး ဖေဖေ ရှေ့မှာ ကပ်ကပ်ကလေး ရပ်လိုက် သည်။

“အစကတည်းက သမီးမပြောဘူးလား ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ဖေဖေ့ကို လာမပြောနဲ့နော် သမီး။”

ထို့နောက် သူမ အနည်းငယ် ကြောင် သွားစဉ် ဖေဖေ ပြုန်းခနဲ ရယ်ချလိုက်၏။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေး သွား သည်မှာ ဖေဖေ၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော ရယ်သံကြောင့် ဖြစ် လေသည်။ ဖြူလေး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“မပြောပါဘူး ဖေဖေရှဲ့၊ ဖေဖေအိမ်ပြန်ရင် သမီးလဲ လိုက် မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

ထိုအချိန် ရှေးခန်းထဲမှ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကိုကို ယှဉ်တွဲ၍ ထွက် လာသည်။ သူမ ရပ်စောင့်လိုက်၏။ ကိုကို မျက်နှာတွင် အပြုံး က ရိပ်ရိပ်ကလေးကျန်နေဆဲ။ ဖေဖေနှင့် ဖြူလေးကို ယှဉ်လျက် တွေ့မြင်လိုက်တော့ လို့ အပြုံးက ပျောက်သွားသည်။ သူ

မျက်နှာတွင် မိမိကိုယ်ကို မလိုမလဲ ဖြစ်မှုကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ဆရာ ဆရာ့ရှဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဖြူလေး ချီးကျူး ပါတယ်”

ဦးခင်ဇော်က မရယ် မပြုံး ခေါင်းယမ်း၏။

“အဲဒီ အောင်မြင်မှုဟာ ကျွန်တော် တော်လို့ မဟုတ်ဘူး လေ ဖြူလေးရှဲ့၊ ကံကောင်းသွားလို့ပါ”

ဖေဖေ ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားက ကံကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က ညံ့တယ်” ဦးခင်ဇော်ကို ပြောပြီး အသံထွက် ရယ်မော၏။ ထို ရယ်သံ သည် ဖြူလေးဆီ ကူးစက်သွားသည်။ ဖြူလေး ရယ်မောတာ ကို ငေးကြည့် နေသော ကိုကိုသည် ရုတ်တရက် မျက်လွှာ ချ ထားလိုက်လေသည်။

ဖြူလေး ဖေဖေလက်ကို တွဲချိတ်လိုက်၏။

“ဖြူလေးတို့ကို ခွင့်ပြု ပါဦး ဆရာ” ဖြူလေး နှုတ်ဆက် သည့် အထဲတွင် သူ မပါဝင်ကြောင်း ကိုကို သိပါလိမ့်မည်။

အပိုင်း ၁ လေး

မြနှင်းဆီ၏ ကျဆုံးမှုအထိမ်းအမှတ်၊ မိမိ၏ အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းစိုက်အိုး ကလေး ပြင်ဆင်ရန် ဖြူလေး စီစဉ်နေ၏။ သူမ၏ နှလုံးခုန်နှုန်း သည် ညင်သာသိမ်မွေ့နေသည်။ အောင်မြင်မှု၏ အရသာကို တစ်နေ့လုံး ခံစားပြီးသောအခါ ညနေခင်းသည် ဖြူလေးအတွက် သာယာလှပမှု အတိ ဖြစ်တော့သည်။

အနီရောင်ဆေးခြယ်ထားသော တရုတ်ကြွေပန်းအိုး ၁၀ ပုလဲ ကလေးထဲသို့ ခန့်ဇင်းလေဒီသစ်ခွ နှစ်ခက်ကို မကြာခင်က အနေ အထား ပြင်ဆင်နေမိလျက်က သူမ၏စိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု

လစ်ဟာလျက် ရှိနေကြောင်း ဖြူလေး သတိပြုမိ၏။ ထို လစ်
ဟာမှုသည် ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ လ
ပေါင်းများစွာ တစ်ရပ်ရပ် ကုန်ဆုံးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဝါရောင် ဂါဝန်ကလေးတွေ ခါးသိမ်သိမ်မှာ ဝဲနေအောင်
ကဆောပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အပွင့်များစွာတန်းနေသော သစ်ခွခက်
ကလေးနှစ်ခုမှာ ဟိုတက်သည်ဘက် ပြောင်းရွှေ့ရလွန်းသဖြင့်
နည်းနည်းတောင် ညှိုးမိန့်သွားသလိုပဲ။ အစိမ်းပုပ်ရောင် ပိန်းရွက်
သေးသေးနှစ်ရွက်မှာ ပန်းအိုးထဲသို့ ယခုတိုင် မရောက်နိုင်သေးဘဲ
စားပွဲပေါ်မှာပက်လက်။

သစ်ခွနှစ်ခက်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကြက်ခြေခတ် ပုံသဏ္ဍာန်
ငိုက်ကျနေအောင် သူမ ပြင်ဆင်မိပြန်၏။

“ခါပါနဲ့ဆိုရင် ငါးကြိမ်ရှိပြီ ကိုယ်ကြည့်နေတာ”

အပေါက်ဆီမှ ကြားဖူးနေကျအသံ တိုးတိုးညက်ညက်
ကလေး ဝင်ရောက်လာသည်။ သူမ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

ကိုကို....။ သူမ၏အသံသည် လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် နစ်
မြုပ်ဝင်သွား၏။

ဖြူလေး ဝေးဝေးကလေး ကြည့်နေမိစဉ် ကိုကို နည်းနည်းမျှ
ပြေးဘဲ သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးပေါက်၏
ပေါင်ကိုကိုယ်တစောင်းမို့လျက် မတ်တတ်ရပ်နေသောခန္ဓာကိုယ်
မှာ သူမ အလွန်မတန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသော ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူမ မယုံကြည်နိုင်သလို ခံစားရသည်။
သူမ ငဲ့ကိုင်းထားသောကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို
တွေ့တိုင်း နှင်သီးစွာ နာကျင်ရမှုများသည် ယခုအချိန်တွင် လုံးဝ
ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိ၏။

“ကိုယ် ဝင်လာခဲ့ရမလား ဟင်”

ထိုစကားသံထဲတွင် မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချမှု များစွာပါဝင်
ကြောင်း ဖြူလေးသိသည်။ ဖြူလေး စာကြည့်ခန်းရှိရာသို့ မျက်လုံး
ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ဖြူလေးတို့ညွှန်ခန်းမှ စကား
သံများကို အာရုံစူးစိုက်ဖို့မလိုဘဲ ပြတ်သားစွာ ကြားနိုင်ပါလိမ့်
မည်။

“ဝင်ခဲ့လို့ ရပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဖြူလေးနှုတ်ခမ်းမှ ထွက်သောအသံမှာ ဖြူလေး မမှတ်မိသော အသံစိမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤအသံတွင် နွေးထွေးလှိုက်လှဲမှုကင်းမဲ့ နေလေသည်။

သူ တွန့်ဆုတ်စွာ ဝင်ရောက်လာပုံက မဝံ့မရဲ ရှိလှသည်။ သူ့အင်္ကျီမှာ နံ့သာနုရောင်ပွရောင်ရောင်၊ ပုဆိုးက ရှားညိုရောင်ရခိုင်ဆင်ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်စုံသည် ဖြူလေးနှင့်သူ အတိအလင်းချစ်သူတဝရောက်ခဲ့သော နံနက်ခင်းက သူဝတ်ထားသောဝတ်စုံဟု ဖြူလေးမှတ်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော ကာလများစွာက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားရသည်မှာ မှန်ဝါးဝါး ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို ကြည့်နေရသလိုပဲ။

“ထိုင်ပါ”

သူမ၏အသံက တိုးတိုးတိတိကြီး ဖြစ်သွားတော့ ကိုကိုက မချီပြုံး ပြုံးလေသည်။ ဆက်တီခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကိုကို၏ အမူအရာမှာ ရည်းစားဆီလာသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလုပ်လာလျှောက်သည့် ပုံစံမျိုး။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက အနံ့ သင်းသင်း မွှေးမွှေးကလေးမှာ ရေမွှေးနံ့လား၊ ပေါင်ဗါနီနံ့လား ဖြူလေး မခွဲခြားနိုင်ပါ။

“ဖြူလေးနဲ့ စကားပြောစရာအကြောင်း ရှိလို့လား ဟင်”

တိုးတိတ်သော ဖြူလေး၏ မေးခွန်းအဆုံးတွင် သူ ဖြူလေးကို ငေးမောကြည့်နေတာ အကြာကြီး။ ထို့နောက် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ မျက်လွှာချလိုက်၏။ သူ့လက်ချောင်းများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆုပ်ကိုင်အားယူလျက် တစ်ပိုင်းတစ်စ ထိုးလက်စသစ်ခွပန်းအိုးကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်း မသိသေးခင် ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောတာပါ ဖြူလေးရယ်။ နောက်ပြီး ယောက်ျား တစ်ယောက် အောက်ကျ နောက်ကျအနိုင်ဆုံး အခြေအနေကို မြင်ရရင် ဖြူလေး ပျော်နိုင်မလားလို့ပါ”

သူ ဖြူလေး၏စိတ်ကို နားမလည်သေးပါ။ ဖြူလေးတွင် သူနှင့်ပတ်သက်၍ နာကြည်းမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ နစ်နာမှု၊ မုန်းတီးမှု၊ ဘာဆို ဘာမှမရှိတော့ကြောင်း သူ သိဟန်မတူပါ။

“ဖြူလေးမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လို့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ကျွန်စရာများ ရှိသေးလို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ကိုကိုက ဖျတ်ကနဲ့ မော့ကြည့်၏။ စကား
တစ်ခွန်း ပြောမည်ပြုပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းများသာလှုပ်လျက်
အသံထွက်မလာခဲ့ပေ။ သူ့ မျက်လွှာပြန်ချလိုက်သည်။

“အကြိမ်ကြိမ် ကတိပျက်တဲ့ သစ္စာမတည်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆီက ဖြူလေးဘာများ မျှော်လင့်နိုင်သေးလို့လဲ”

ဖြူလေး၏ အသံသည် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ တည်ငြိမ်
နေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩရသေး၏။ ဖြူလေး စကား
ကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်သွားသော မြတ်စုသည် ပြုံးရယ်ရန်
ကြိုးစားလျက် မပြုံးနိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတင်းစေ့ထားသည်။

“ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးမှာ ဖြူလေးကို ကိုယ်အချစ်ဆုံး
ဆိုတာ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုရဲတယ်”

သူ ရုတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်လျက် ဖြူလေးကို စူးစိုက်စွာ
ကြည့်၏။

“ဖြူလေး မယုံဘူးမဟုတ်လား ဟင်”

“ယုံကြည်မှုဆိုတာ တန်ဖိုးသိပ်မြင့်တယ် ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့
မထိုက်တန်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ ဒီတော့
ဒီမေးခွန်းကို ကိုကိုမေးစရာ မလိုဘူး”

“ဪ...”

သူ ကြိုးစားပမ်းစား ရယ်ချလိုက်၏။ ရယ်သံသည် ချက်ချင်း
ပြတ်တောက်ကာ ဝေလည်လာသော မျက် ရည် များ ကို
ဖြူလေးမမြင်နိုင်ရန် လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ထဲသို့ မျက်နှာမှောက်
ချလိုက်မိသည်။ တိုင်ကပ်နာရီ တစ်ချက်ချက်မြည်သံက လွဲ၍
ညှို့ခန်းတစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဖြူလေး ထိုင်ရာမှာ တောင့်
တောင့်ကလေး ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်မှာ လုံးဝမလှုပ်ရှား
မိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ စက္ကန့်များစွာ ကုန်လွန်သွား
၏။

“ဖြူလေးကို ကိုယ်ပေးခဲ့သမျှ ကတိတွေအားလုံး ပျက်
ခဲ့တယ်”

ဖြူလေးကို သူ့မော့မကြည့်ပါ။ လက်ဖဝါးထဲတွင် မျက်နှာ
မှောက်ချထားရာမှ ထိုလက်ချောင်းများကို ဆံပင်ကြားထဲသို့

www.burmeseclassic.com

ထိုးသွင်းလိုက်၏။ သူ့ အသံမှာ နည်းနည်းကလေး အက်ကွဲနေသည်။

“ကိုယ် နောက်ဆုံးပေးခဲ့တဲ့၊ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထူးဆုံး ကတိ တစ်ခု ပျက်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဖြူလေး ခွင့်လွှတ်ဖို့လဲ ကိုယ် မတောင်းပန်ရက် တော့ပါဘူး။”

တောင်းပန်လို့လည်း မရဘူးဆိုတာ ကိုကို သိလောက်ပြီပေ။

သူခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မော့၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ အေးစက်စိမ်းကားသော ဖြူလေး၏ မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် သူ့ ကိုစူးစူးရှရှ ကြည့်နေ၏။ အပြစ်တင်မှုလည်းမတွေ့ရ၊ ခွင့်လွှတ်မှုလည်းမတွေ့ရ။ ရင်းနှီးမှု လည်းမတွေ့ရ။ ဗလာသက်သက်မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများအောက်တွင် သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသေးကလေး ကျုံးဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီကိစ္စကြောင့် ကိုယ့်ကို ဖြူလေး ဒဏ်ခတ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

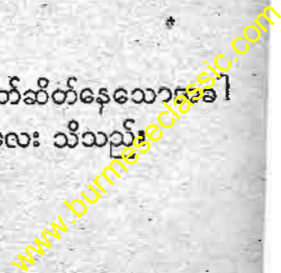
“ဟင့်အင်း... ဒါဟာ ဒဏ်ခတ်တခုမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ဒါဟာ ပြီးဆုံးသွားတာပါ”

စကားသံမှာ လှုပ်ခတ်မှု မဆိုစလောက်သာပါပြီး တည်ငြိမ် နေ၏။ ရှစ်လအတွင်း ဖြူလေး အဆပေါင်းများစွာ ရင်ကျက် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စု သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုစကား သည် သူ့ ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုတ်ညှစ်ခြေပြီး ထုတ်ယူ လိုက်သလို နာကျင်စွာ လှိုက်ဟာသွားစေသည်။ နောင်တ များစွာဖြင့် ကြေကွဲရှက်ရွံ့သွားသော မြတ်စုသည် ပါးပြင်ချား နီရဲလျက် ရှိလေသည်။

ဖြူလေး၏ ဖြူစင်သော မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ သူ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ယူဖို့ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမရဲ့ မျက်လုံးအောက်မှာ သူ့ ကိုယ်သူ့ လိပ်ပြာသန့်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိခဲ့ပြီးသားပါ ဖြူလေး ရယ်”

ဖြူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသောအခါ သူ ပြုံးလိုက်၏။ မချီတရီအပြုံးမှန်း ဖြူလေး သိသည်။

“လိပ်ပြာသန့်တယ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အပြင်ဘက်က ပြဿနာပါ။ အဲဒါကို ဖြူလေးနားလည်အောင် ကိုယ် ရှင်းပြ တတ်မှအဟုတ်ဘူး”

ဖြူလေး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“သိပ်နားလည်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ ယုံကြည်ကိုးစားမှုဆိုတာ လဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အပြင်ဘက်က ပြဿနာပဲလေ”

မြတ်စု မျက်နှာမော့လာသည်။ ဒါဖြင့် ဖြူလေး ကိုယ်ကို ချစ်နေတုန်းပဲလို့ ကိုယ် ယူဆနိုင်မလား။ ထိုမေးခွန်းကို သူ မမေးဝံ့ပါ။ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြူလေးက မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် ကိုယ် ပြောချင်သေးတယ်။ ကိုယ် ဖြူလေးကို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်သမျှ အတိုင်းအဆအကုန်နဲ့ ချစ်နေဆဲပဲဆိုတာ ဖြူလေး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ယုံပါလို့ ပြောခွင့် လဲ ကိုယ်မှာမရှိတော့ပါဘူး။ လိပ်ပြာလဲ မသန့်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်လိပ်ပြာသန့်လာဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အားယူပြီး စောင့်ရှုမလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး။ တစ်လဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ် နှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

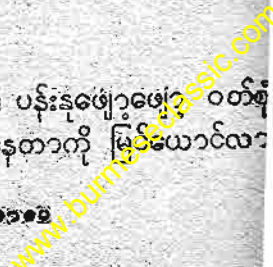
အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများကို ထိန်းချုပ်လျက် ဖြူလေးက ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်သည်။

“တစ်ဘဝ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်”

သူ တအံ့တဩ ဝေးမောကာ ဆွံ့အသွား၏။ သူ ဖြူလေးကို အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် မှီခိုတွယ်တာမှု ကင်းမဲ့သွားပြန်သည်မှာ ယခု အကြိမ်သည် ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်သည်။ အော်ဟစ် ငိုကြွေးပစ် လိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည့်အခိုက် နာရီစက်သံက စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ နှိုးဆွလျက်ရှိသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဝေယမ်းလာသော လေထဲတွင် ခြံထောင့်က ဇွန်ပန်းရနံ့ ကလေးမှာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် မော့မကြည့်ကြဘဲ စားပွဲပေါ်မှ သစ်ခွပန်းအိုးကလေး ကိုသာ ကြည့်နေကြ၏။

မြတ်စု၏ရင်ထဲတွင် ခါးသက်စွာ နာကျင်လာ သည် မှာ အရှုံး၏ အရသာပဲ ဖြစ်ရမည်။ လူတွေဟာ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါ ဘယ်လို အားတင်းကြပါလိမ့်။

သူ့မျက်ဝန်းများတွင် မြှန်းဆီ၏ ပန်းနုဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံ ကလေး လေမှာ တဖြတ်ဖြတ် လွင့်နေတာကို မြင်ယောင်လာ

သည်။ သူ မျက်စိကိုမှိတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ ဒုတိယအကြိမ် မြို့တစ်
မြို့ကို စွန့်ခွာပြေးရပေဦးတော့မည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ညကျရင် ဖြူလေးတို့ ဦးခင်ဇော်
ကို ညစာကျွေးကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ တင်းနစ်(စ်) ကလပ်(တ်)
မှာ ဆုံကြလိမ့်မယ်။ နီလာတို့ရောလေ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ပြောချလိုက်သော ဖြူလေးစကား
ကြောင့် သူ မျက်စိပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်ဝတ္တရား
တိုင်ပင်သလို မျက်နှာထားဖြင့် ဖြူလေးမျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်
လျက်ရှိလေသည်။ သူ အဆမတန် နာကျင်နှင့်သီးစွာ ပြုံးမိပြန်
သည်။

“ဦးခင်ဇော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက်လေ။ ကိုအေးမင်း ပြော
ပြတယ် မဟုတ်လား?”

သူ တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းများကို ချီးကျူးဝေးမောမိရင်
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့
ကြောင်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ ပြောဆိုခွင့်၊ တောင်းဆို
ခွင့်၊ အခွင့်အရေးဟူသမျှ သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ဖြူလေးရှေ့မှာ ထိုင်
နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာ၏။

“တစ်ခုခုသောက်မလားဟင်၊ ဖြူလေး မေ့နေလိုက်တာ၊
ကော်ဖီ....”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ် ပြန်တော့မယ်”

သူ ဖြုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်ကို ဖြူလေး
သည်အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
သည်။ တံခါးပေါက်နားရောက်တော့မှ ဖြူလေးကိုယ်တိုင် သူ ကို
ညစာစားပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သင့်ကြောင်း သတိရမိ၏။ လိပ်ပြာ
သေနှံဘူးဆိုတဲ့လူဟာ သတ္တိရောဂါပျက်ပါးလား ဖြူလေး စဉ်းစား
ကြည့်သည်။ သူမ လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ညကျတော့ လိုက်ခဲ့မှာမဟုတ်လား ဟင်”
သူ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“လာခွင့်ရှိရင် လာမှာပေါ့!”

ဖြူလေး လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဲဒီလောက်တော့ အခွင့်ရှိပါတယ်” အတတ်နိုင်ဆုံး
ညွှန်ပြောလိုက်သော စကား၏အဆုံးတွင် သူ ဖြူလေးကို
ညွှန်ပြော၏။ ထို့နောက် သူ မဲ့မဲ့ကလေး ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖြူလေးရယ်”

www.burmeseclassic.com

အစိမ်းပုပ်ရောင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးသည် မိုးထားမိုးရိပ်
များဖြင့် မည်းမှောင်အုံ့ဆိင်းသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီး၏
အောက်တွင် အေးစက်မှုနှိမ့်ခြင်းစွာ တည်ရှိနေ၏။

မီးခိုးနုရောင်သက္ကလတ် ပျော့ပျော့ပွပွ တောင်းဘီအိတ်
နှစ်ဘက်ထဲသို့ လက်နှိုက်ထိုးသွင်းကာ မြတ်စု လမ်းလျှောက်
လာခိုက်တွင် မိုးဖွဲဖွဲနှင့်အတူ လွင့်ကြွေလာသော ရေတံမာရွက်
အပိုင်းအစများကို နှင်းခြေမိလျက်ရှိသည်။ သုံး ထပ် တိုက်

အောက်ဆုံးထပ် အပေါက်ဝဲတွင် သူ ခဏရပ်လိုက်၏။ ညနေ ခင်း၏ အေးမြစိုထိုင်းသော မုတ်သုံလေသည် ရှုပ်အင်္ကျီပွပွ၏ လက်များကို တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်အောင်တိုက်နေသည်။

ဤနေရာသို့ သူလာစရာအကြောင်း မရှိပါ။

သူ စိုက်ခင်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာစကားပြောနေသော အမျိုးသမီး လေး-ငါး ယောက် ၏ အသံများ တိခန့်ရပ်၍ ငြိမ်သက်သွား၏။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် မြန်းဆီ မရှိပါ။ သူ့စိုက်ခင်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လျက်လှေကား ဆီသို့ လှမ်းလာသမျှ ဘာသံမျှ မထွက်လာသေးပါ။ သူ့ မသိ မသာ ပြုံးလိုက်ပြီး အုတ်လှေကားထစ်များအတိုင်း တွန့်ဆုတ်မှု ကင်းမဲ့စွာ တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် ဧည့်ခန်းတွင် ကောင်မလေး ကော်ဖီ လင်ပန်းတစ်ခုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“အို...”

မျှော်လင့်မှထားသော လူကို မြင်လိုက်ရသည်၌ ကောင်မ ကလေး တအံ့တဩ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ကိုမြတ်စု”

“ရှိတယ်မဟုတ်လား”

သူ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ဖတ်မတ်ရင်လျက် တောင်းဘီအိတ် ထဲ လက်နှိုက်ထားဆဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့်”

“ငါရောက်နေတယ်လို့ သွားပြောချည်”

သက်သက်က နှာခံစွာပင် မြန်းဆီ၏ အခန်းရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ တရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို သက်သက် လာနားဆောင်တာ သူ ရိပ်ခနဲ မြင်ခဲ့လိုက်၏။ ယခု ဆိုလျှင် မြန်းဆီသည် သူမ၏ အရုံးအတွက် ဒေါသတကြီး ထိခိုက် ဝမ်းနည်းနေပေလိမ့်မည်။ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီ၊ ပိုစတာ

တစ်ခုတလေမျှ ချိတ်မထားသော ရှင်းလင်းနေသည့် ဧည့်ခန်းပတ်ပတ်လည် အုတ်နံရံများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မြနင်းဆီကို သူ ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်မလဲဟု ကြိုတင် တွေးကြည့်နေ၏။ ရှုံးနိမ့်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အောင်နိုင်သူ၏ အထက်စီး အပြုံးမျိုးဖြင့် သူ ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ကိုယ်ဘိုင်က ကြေကွဲစွာ ရှုံးနိမ့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော အခါ

“မမမြက အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါ တဲ့”

ဖြည်းညင်းစွာ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်သွားသောအခါ အမှောင်နှင့် ရုတ်ခြည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ အမှောင်ကြောင့် မျက်စိများ ပြာဝေသွားသော မြတ်စုသည် ရင်းနှီးနေကျ မီးခလုတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

“မဖွင့်နဲ့”

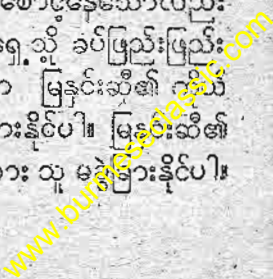
တိုးတိတ်သော သူမ အသံကြောင့် သူ့ လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ တစ်ခဏမျှ ရပ်နေလိုက်သောအခါ သူ့ မျက်စိသည် အမှောင်ကို ကျင့်သားရသွား၏။ မှန်ပြတင်းပေါက်များ အား

ကြေမှု သွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း

လုံး ပိတ်ထားပြီး အဝါရောင် ဇာခန်းဆီးများ ရင်းလင်းထားသဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် အလင်းရောင် ရစ်သိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာခန်းဆီးကို ဖြတ်လျက် အပြင်ဘက် ရောက်လာသော ဖျော့တော့ သည့် အလင်းမှိုန်မှိုန် အောက်တွင် တစ်ခန်းလုံးကို သူ မြင်ရပြီ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားခဲ့သော မြနင်းဆီသည် စားပွဲရှေ့က မတ်တတ်ကုလားထိုင်တွင် အပေါက်ဝကို ဘေးတိုက် အနေအထားပေး၍ တည့်မတ်စွာထိုင်နေ၏။ သူမ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကပိုကယို စင်ထားသည်မှာ သေျာစောင်တစ်ထည်လား၊ ပုဝါပါး တစ်ထည်လား သူ လုံးဝ မသဲကွဲပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဖြူလွလွ အရောင်ရှိသော ထိုအဝတ်စကလေး တစ်ဖက်ကို သူမ၏ မေးစေ့အောက်မှ ပြန်ရစ်သိုင်းလျက် နောက်ကျောဆီသို့ ချထားသောအခါ မြနင်းဆီ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေဟန် ရှိ၏။

သူ့ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မလားဟု ရပ်စောင့်နေသော်လည်း သူမ လုံးဝ လှည့်မကြည့်သောအခါ သူ ရှေ့သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ မွေးပျံ့သော ရနံ့မှာ မြနင်းဆီ၏ ဘယ်ခန္ဓာဆီမှလား၊ ဝတ်စုံဆီမှလား သူ မခွဲခြားနိုင်ပါ။ မြနင်းဆီ၏ ဝတ်စုံမှာ မီးခိုးရောင်လား အညိုနုရောင်လား သူ မခွဲခြားနိုင်ပါ။

အေးစက်သော အသံသည် ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းထပ်တိုးလိုက်၏။ ဖြောင့်စင်းသော နှုတ်သည် အမှောင်ထဲတွင် အနားရစ်များ ထင်ရှားသော ပုံရိပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ လက်များကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား ပြီး ထိုလက်ချောင်းများ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနေ၏။ သေသေ ချာချာ ကြည့်တော့မှ အမှောင်ထဲတွင် သတ္တုရောင်ပြောင်လက် နေသော ချွန်မြသည့် အရာတစ်ခုကို သူမ၏ လက်ချောင်းများ ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ခဲတံ ခပ်ရှည်ရှည် နှစ်ချောင်း သုံး ချောင်းကိုလည်း သူ သတိပြုမိ၏။ ထို ချွန်မြသည့် အရာမှာ ဓားဦးချွန်တလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သောအခါ သူ အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိလေသည်။

“စီရင်ချက်ကို ခင်ဗျား သိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“တရားရုံးရဲ့ မှတ်ချက်ကိုရော ခင်ဗျား သိရှိလား”

သူမ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ဒါဟာ လီဆယ်မူလို့ ရုံးက မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်”

အမှောင်ထဲတွင် သူမ မျက်နှာဘယ်လိုနေမလဲဟု သိချင်လှ သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့် ဖောင်းဖောင်းကလေးမှာ တင်းကျပ်စွာ စေ့ထား၏။

“ခင်ဗျားဟာ ရုံးတော်ကို လီဆယ်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေ ကြောင်းကြံမူတွေနဲ့ တရားစွဲခံရပြီး ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ အဲဒီ ဆုံးရှုံးမှု သတင်းဆိုးကို ကျွန်တော် အားရ ဝမ်းသာ ပြောချင်လို့ ဒီလိုလာခဲ့တာ”

သူမထံမှ ခပ်သွဲသွဲ ရယ်မောသံ ထွက်လာ၏။

“သေခြင်းတရားအထိ အရှုံးပေးပြီးသား ကိုယ့်အတွက် နောက်ထပ် အရှုံးဆိုတာ မရှိတော့ပါဖူး”

“ခင်ဗျား ခဲတံချွန်တဲ့ ဓားက မကြီးလွန်းဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားသည် နာကြည်း မုန်းတီးမှုများနှင့် မသက်ဆိုင်စွာ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

“မင်းရဲ့ ရှေ့နေက တော်လော်ညံ့တာပဲ”

သူ ဦးခင်ဇော်ကိုယ်စား ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျား”

“ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ သမိုင်းကြောင်းကို သူ့ အစ အဆုံး မသိရှာဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က လူ့ တစ် ယောက်ကို ဒီလို ဓားမျိုးနဲ့ထိုးလို့ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်။ အမှုစစ် နေတုန်း အဲဒီ အကြောင်းမေးမလားလို့ ကိုယ် စိုးရိမ်နေခဲ့တာ။ အဲဒါက ကော့သောင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဘာကြောင့် ထိုးခဲ့လဲ မင်း သိလား။”

သူ့ လက်နှစ်ဘက်ကို လက်ချောင်းများ ဖြန့်ကြည့်သည်။ သူမ နာကျင် ကြောက်လန့်သွားအောင်တော့ သူမ၏ လည်ပင်း ကို ညှစ်ပစ်လိုက်ချင်သေး၏။ သူ့ လုပ်သင့်သလား။

“ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ဘဲ ကျောရရုံတွဲလို့လေ”

သူ ကျောထဲက စိမ့်ခနဲ အေးစက်သွား၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဒီ စကားကို ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ သူ နောက်သို့ ကမန်း ကတန်း ဆုတ်လိုက်တော့ မြနင်းဆီက အသံထွက် ရယ်မော သည်။ မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော လှောင်ပြောင် သရော်သံ ဖြစ်လေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရဲ့၊ အဲဒီလူကို ကိုယ်ကမချစ်ဘူးလေ”

သူ သူမကို သတိလက်လွတ် ငေးမောကြည့်မိသည်။ သူ့ကို ဘေးစောင်း အနေအထားဖြင့် တည့်မတ်စွာ ထိုင်နေသော အမျိုး သမီးသည် သူနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ သွယ်လျကျမ်းကျင်သော လက်ချောင်းကလေး များ၊ ညှိုငင်တတ်သော မျက်လုံးများ၊ ချိုမြ နွေးထွေးသော နှုတ်ခမ်းများအောက်တွင် သူ လောကတစ်ခုလုံး မေ့လျော့သွားခဲ့ ဖူးသည်။ သူ့ကို သူမ အလွန်ချစ်သည်ဟု သူ ထင်ခဲ့ဖူးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ချစ်တဲ့လူကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျအောင် မလုပ်ဘူးဗျ”

www.burmeseclassic.com

သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖို့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ချစ်လဲချစ်ပြီး မုန်းလဲမုန်းနေတတ်တယ်။ အဲဒါကို မင်း ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

မြနှင်းဆီ၏အသံမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွား၏။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသံ ဖြစ်သည်။ သူမ၏အသံမှာ နာကြည်းမှုမပါ။ လှောင်ပြောင်သရော်မှုမပါ။ အသနားခံမှုမပါ။

နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဒီရေအကျကိုစောင့်နေသော ကမ်းစပ် စက်လှေများဆီမှ စကားသံ၊ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကလေးများ တစ်ချက်တစ်ချက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတတ်သည်မှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြတင်းမှန်များကိုလာပက်သော မိုးစက်ဖွဲဖွဲများ၏ အသံကိုင်ပင် မကြားရပါ။

သူ မနေတတ်သလို ဖြစ်လာ၏။ ငါ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေမိ

ပါလိမ့်။ ငါ့ကို အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ခုက္ခမျိုးစုံ၊ အရှက်မျိုးစုံ ခံစားစေခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ လေ။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

နာကြည်း မုန်းတီးမှုများကို ထိန်းချုပ်၍ တစ်သက်တာ၏ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းအဖြစ် သူ သူမကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေခိုက် မြနှင်းဆီ မလှုပ်ရှားပါ။ သူ့အား ပြန်နှုတ်ဆက်ဖို့ မလိုအပ်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

သူ ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးဆီ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲလှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ မျက်လွှာချထားသော မျက်တောင်ကော့ကော့များသည် အမှောင်ထဲတွင် အနက်ရောင်အရိပ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားပေးထားတဲ့ ဗစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် မပြန်ခင်

www.burmeseclassic.com

၅၀၆ ❏ ၇၂

တစ်ရက်မှာ အသေအချာ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့”

မြနှင်းဆီသည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။
လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးကာမှ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား
ကာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ် နေလိုက်မိသည်။

သို့သော် အမှောင်ထဲက မြနှင်းဆီသည် အားပါးတရ ပြုံး
ရယ်လိုက်လေသည်။

“မပြန်ခင်....ဟုတ်လား” သူမအသံက ကြည်လင်လျက်ရှိ
သည်။ သူ အံ့ကြိတ်၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ မပြန်ခင်....။
ဤမြို့မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာမပြေးခင်....။

“ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကွဲကြပြီ
ပေါ့”

သူ ဝန်မခံချင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမိသည်။

“ဒီ စကားကြားရတာ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်”

ကြေမှု ထွားသော တိမ်တိုက်များ အကြောင်း ❏ ၅၀၇

သူ တိုးတိုးကလေး ဆဲရေးလိုက်တော့ မြနှင်းဆီ နောက်
တစ်ကြိမ် ရယ်မောပြန်သည်။

သူ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ တံခါးသည်
သူ့နောက်တွင် ညင်သာစွာ ပြန်ပိတ်သွား၏။

၇၂

ဂျူး ၏ ပရိယတ်များသို့ ဂျူး၏ အမှာစာ

ကျွန်မသည် အမှာစာ ရေးလေ့ရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဂျူး၏ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်သော စာဖတ်သူများနှင့် ဂျူး၏ အကြားတွင် နားလည်မှု အမြဲတမ်းရှိကြောင်း ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ အမှာစာ မရေးလျှင် မဖြစ်တော့ပါ။

နံပါတ် (၁) အချက် ပြောစရာရှိသည်မှာ 'ကြေမွသွားသော တိမ်တိုက်များ' နှစ်အုပ်ခွဲ ရသည့် ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ကျွန်မ လုံးချင်းအဖြစ် ရည်ရွယ်၍ ရေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ရေးသားပြီးစီးသည့်အခါ ဖောင် ၃၀ ကျော်နေပါသည်။ မြစ်တို၏မာယာ ထက်ပင် ထူထဲလေးပင်မည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါ။ စက္ကူဈေးနှုန်းနှင့် အတူလိုက်ပါမြင့်မားမည့် စာအုပ်တန်ဖိုးမှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ 'ကြာတော့သည်လည်း မောင်စကား' နှစ်အုပ်ခွဲရပြီးကတည်းက ကျွန်မအနေဖြင့် နှစ်အုပ်ခွဲထွက်ဖို့ အလွန် ဝန်လေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဝတ္ထု

များကို ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ ဝယ်ယူစုဆောင်းသူများအားလည်း ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ကျွန်မ အနေဖြင့် ရေးချင်သလောက်ရေး၍ ထုတ်ခွင့်သလို ထုတ်ဝေရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမှာ ပရိသတ်က နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ ဝယ်ယူစုဆောင်းသူ ပရိသတ်၊ ဘေးတစ်မျိုးမှာ စာအုပ်အငှားဆိုင် ပရိသတ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ အနေဖြင့် နှစ်မျိုးလုံး အပေါ် တာဝန်ကျေသော စာရေးသူ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

အခြေအနေအရ နောက်တစ်ကြိမ် နှစ်အုပ်ခွဲလိုက်ရသည်ကို ကျွန်မ၏ စာဖတ်သူများ ခွင့်လွှတ်ပါရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါသည်။

နံပါတ် (၂) အချက် ပြောစရာရှိသည်မှာ ဂျူး၏ လုံးချင်းဝတ္ထုများအထွက်ကျရခြင်းကိစ္စဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်အားထက်သန် လွန်းသောကြောင့် ဝတ္ထုများ ရေးသားနေရသော်လည်း ကျွန်မ၏ ဆန္ဒနောက်သို့ စိတ်ရောက်ယ်ပါ။ မလိုက်နိုင်အောင် ကျွန်မ၏ အလုပ်တာဝန်များက ထိန်းချုပ်ထားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မကို ချစ်ခင်လေးစားသူများ၊ နှစ်သက်အားပေးသူများကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောရန် ကျွန်မ ကြိုးစားပါသည်။ သည့်ထက် ပို၍ လိုက်လျောနိုင်ရန်လည်း ကျွန်မ ကြိုးစားနေပါသည်။

'ကြေမွသွားသော တိမ်တိုက်များ' ဝတ္ထုကို ၁၀-၅-၉၀ နေ့တွင် ရေးသားပြီးစီးပြီးနောက် ထုတ်ဝေသူ၏ လက်သို့ အပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဤဝတ္ထု ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် ကြန့်ကြာခဲ့ရပါသည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မပရိသတ် ဤမျှ ကွာဝေးရသည့် အတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါသည်။

နောက်ဆုံး တစ်ချက် ပြောစရာရှိသည်မှာ ဂျူးထံမှ မျှော်လင့်မှု များပြားသော ပရိသတ်များ အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျူးသည် ဂျူး ဖြစ်နေသောကြောင့် ပရိသတ်က ချစ်ခင် နှစ်သက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျူး ပရိသတ်က မျှော်လင့်သည်ကလည်း ဂျူး ဖြစ်နေဖို့သာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။

ကျွန်မ၏ စာဖတ်သူများ အတွက် အမြဲတမ်း ဂျူး ဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားသွားပါမည်ဟု ကျွန်မ ကတိပေးပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

ဂျူး